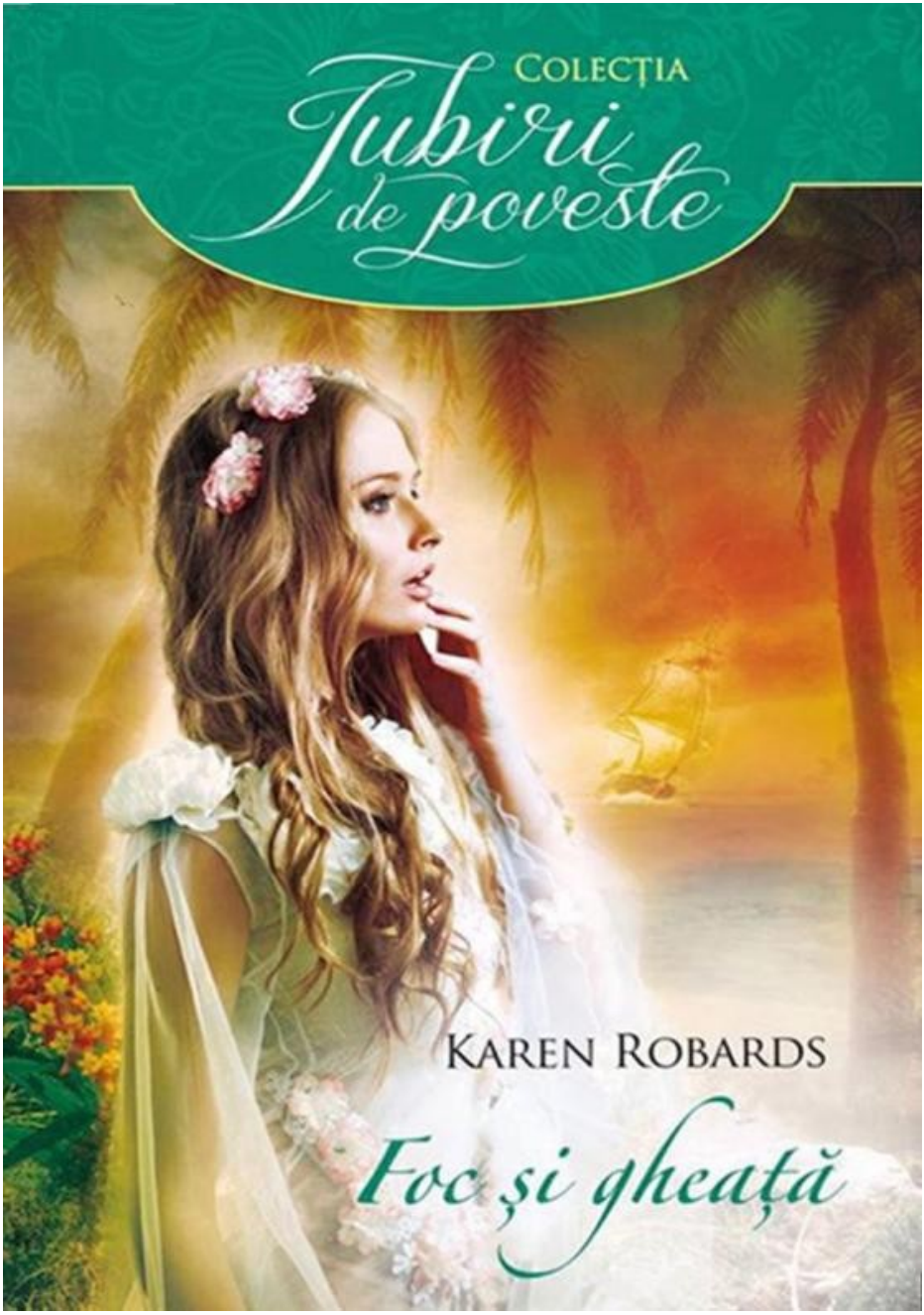
COLECȚIA
Iubiri de poveste
KAREN ROBARDS
Foc și gheață

KAREN ROBARDS
FOC ŞI GHEAŢĂ

***Island Flame by* Karen Robards**

Copyright © 1981 Karen Robards
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Nicoleta Mitrofan

Pentru Doug, cu dragoste

Capitolul 1

Lady Catherine Aldley era frumoasă şi ştia acest lucru. Era foarte conştientă de imaginea ei în timp ce se sprijinea de balustrada de pe puntea vasului *Anna Greer,* cu vântul răvăşindu-i părul, în timp ce apusul soarelui îi transforma splendoarea roşie-aurie într-o flacără intensă. Aerul rece al mării îi îmbujora obrajii, iar ochii ei albaştri străluceau.

Avea doar 17 ani şi fusese răsfăţată şi protejată întreaga ei scurtă viaţă. De la moartea mamei ei, în urmă cu zece ani, fusese crescută de o bonă şi un şir de guvernante a căror datorie în viaţă fusese să o înveţe pe tânăra lor protejată lucrurile pe care trebuia să le cunoască o lady în 1842: să cânte la harpă şi la pian, să picteze imagini insipide în acuarelă, să vorbească limba franceză ca un nativ şi să pară drăgălaş de naivă şi copilăroasă în orice moment, în ceea ce priveşte acest ultim aspect, bunele doamne avuseseră succes doar parţial. Cathy îşi putea asuma foarte bine rolul unei lady blânde şi bine-crescute când i se părea potrivit, dar când nu i se părea, era o scorpie. Accesele ei de furie făcuseră ca mai multe guvernante să fugă din casă cu lacrimi în ochi, promiţând să nu se mai întoarcă niciodată. Ceea ce, în opinia lui Cathy, era cu atât mai bine. Nu avea nicio dorinţă să înveţe nimic din ceea ce era cuprins între copertele unei cărţi. Ea voia să trăiască viaţa, nu să citească despre ea.

— Fata este de-a dreptul ignorantă! pufnise tatăl ei, indignat, la un moment dat, şi era perfect adevărat.

Cu toate că diversele ei guvernante munciseră mult şi din greu, încercând să-i vâre bazele educaţiei în capul impertinent, Cathy rămăsese sublim de indiferentă. Când se descoperise că singurul lucru pe care îl învăţase de pe urma educaţiei era să citească romane siropoase, tatăl ei, după o lungă suferinţă, se dăduse bătut.

Lui Cathy i se permisese să renunţe la corvoada obositoare de a fi educată.

În schimb, învăţase să danseze, şi avea pasul cel mai uşor dintre toţi cei pe care-i cunoştea. Învăţase să meargă cu degetele de la picioare uşor întoarse spre interior, astfel încât volanele fustelor ei să se legene ca un clopot. Învăţase să zâmbească fermecător, bătând din pleoape, şi să râdă precum clinchetul unui clopoţel de argint la bărbaţii care implorau un cuvânt drăguţ sau, cei mai îndrăzneţi, un sărut.

Cel mai important, învăţase să-şi ascundă adevărata natură de bărbaţii care mişunau în jurul ei. Când nu era singură, şi mai ales când se afla în compania unor tineri eligibili, acţiunile sale erau în totală concordanţă cu dulceaţa feţei. Inteligenţa ei ascuţită şi firea iute erau cunoscute doar de bona ei, care îşi îndemna cu înflăcărare protejata să-şi ascundă acele defecte până când îşi va găsi un soţ.

Tatăl lui Cathy, Sir Thomas Aldley, cel de-al nouălea conte de Badstoke şi ambasadorul reginei în Portugalia, îşi iubea unicul copil din tot sufletul. Cu toate acestea, o vedea foarte rar şi nu avea nicio idee despre cât de încăpăţânată şi de egoistă era cu adevărat. El ştia doar că era frumoasă şi fermecătoare, şi o mare mândrie pentru un om cu poziţia lui. Era regretabil că moştenise temperamentul lui sălbatic, dar părea să-l ţină cu grijă sub control. Era un lucru bun, oricum, pentru o femeie să aibă un pic de înflăcărare. Îl făcea pe bărbat să fie mereu în alertă. Una peste alta, era cu adevărat un copil foarte bun, şi doar în ultima vreme începuse să-i dea motive de îngrijorare.

În ultimele şase luni se părea că orice imberb plin de sine din Lisabona căuta să-i intre în graţii, iar căsătoria fiicei sale cu un străin nu-i putea fi în niciun fel de folos carierei sale politice. Sir Thomas începuse să cocheteze cu ideea de a o feri pe fiica sa de pericol trimiţând-o, de exemplu, într-o

vizită la sora lui în Anglia. Putea să li se alăture şi el acolo în anul ce urma, la încheierea mandatului său de ambasador. În acelaşi timp, era încrezător că fiica lui avea să fie atât de prinsă în vârtejul sezonului londonez, că nici măcar nu va avea timp să ducă lipsa curtezanilor ei portughezi. Şi avea încredere că sora sa Elizabeth avea să îi cerceteze îndeaproape pe noii prieteni ai nepoatei sale. Da, să o trimită pe Cathy în Anglia era o idee foarte bună, într-adevăr.

Cathy se înfuriase şi plânsese când fusese informată despre acele planuri, dar tatăl ei, odată ce se hotăra, putea fi la fel de încăpăţânat ca şi ea. În cele din urmă, o înduplecase şi, împreună cu bona ei, reuşise să o convingă de înţelepciunea mutării sale. Era adevărat că s-ar fi bucurat să-i fie prezentată reginei Victoria, care, în cel de-al cincilea an al domniei sale, la vârsta de 23 de ani, nu era cu mult mai în vârstă decât Cathy. Dar Anglia era atât de departe şi trecuseră aproape şapte ani de când locuiseră acolo. Dacă bărbaţii nu o vor considera atrăgătoare? Poate că în Londra erau la modă femeile brunete, şi nu blondele fermecătoare. Dar tatăl şi bona ei o asiguraseră, fiecare în felul său, că frumuseţea ei neobişnuită ar fi remarcată în compania oricui, iar Cathy îşi permisese să fie convinsă. Toată lumea îi aprecia frumuseţea încă din adolescenţă, iar ea nu putea îndura gândul că era posibil ca vreun bărbat să n-o admire.

Când furtuna obiecţiilor sale trecuse, contele scosese un oftat de uşurare profundă şi spusese că va trebui să ia măsuri pentru a corecta îndărătnicia lui Cathy când i se va alătura în Anglia. Apoi, îşi îndreptase atenţia asupra aranjamentelor pentru călătoria ei în siguranţă – o sarcină nu prea uşoară în acele vremuri tulburi. În ultima vreme, fuseseră multe discuţii despre o bandă de piraţi care traversa apele portugheze şi prăda navele neînarmate. Contele se cutremură la gândul fiicei sale căzute în mâinile

unor bărbaţi cărora nu le-ar păsa de inocenţa sau de poziţia ei socială.

Când contele auzise de la un prieten că *Anna Greer* avea să pornească în curând spre Anglia, îi păruse ca un răspuns la rugăciunile sale. Împrumutată de Anglia marinei portugheze, *Anna Greer* era echipată cu o minunată abundenţă de cuirase şi cu tun. Niciun pirat nu ar fi îndrăznit să atace o navă atât de formidabilă!

Fusese surprinzător de uşor să aranjeze ca fiica lui să fie luată la bord. Se alăturase unui mic grup de pasageri pe o navă care fusese, până la acel voiaj, limitată doar la operaţiuni militare. Nici contele, nici fiica lui nu se gândiseră să se întrebe de *ce Anna Greer* primise atât de brusc permisiunea de a transporta civili.

Când sosise timpul, Cathy de-abia dacă mai simţea o vagă părere de rău când se despărţise de tatăl ei. Până în acel moment devenise mult prea entuziasmată de ideea de a lua cu asalt societatea londoneză, ca să se simtă tristă că îşi lăsa în urmă tatăl, pe care, oricum, îl vedea foarte puţin. În plus, avea să i se alăture în Anglia, în scurt timp, şi o asigurase că o va adora pe mătuşa Elizabeth de îndată ce o va vedea.

Stabiliseră încă de la început că Martha o va însoţi pe tânăra ei stăpână. Cu Martha alături, Cathy nu avea cum să ducă dorul căminului, iar contele era sigur că fiica lui era pe mâini bune.

Două săptămâni mai târziu, pe *Anna Greer* aflată în largul mării, Cathy blestema ziua în care consimţise să facă acea călătorie. Mai avea un pic şi izbucnea în plâns din pricina plictiselii. Ceilalţi pasageri erau toţi suficient de în vârstă încât să fie împăiaţi şi expuşi într-un muzeu, iar căpitanul era mai interesat de navigarea navei lui decât să iniţieze un flirt nevinovat cu cea mai frumoasă domnişoară de la bord. Încercase să-şi exercite farmecele asupra unora dintre membrii echipajului – dintre care unii erau atrăgători

într-un fel necizelat, dar Martha îi dădea întotdeauna târcoale ca să-i strice o astfel de distracţie.

Cathy oftă, sprijinindu-şi bărbia în mâini şi lăsându-şi privirea să alunece peste balustradă neconsolată. Dacă s-ar întâmpla ceva, orice, ca să scape de plictiseala asta îngrozitoare!

Soarele scânteia pe un fir din rochia ei de brocart de culoarea păunului albastru, iar Cathy privi în jos la el, absentă. Era o rochie cu adevărat frumoasă, se gândi ea, în timp ce netezi manşonul şi admiră modul elegant în care cascada de dantelă de la încheieturile ei îi cădea peste mâini. Era, de fapt, una dintre favoritele ei. Profunzimea culorii materialului verde-albăstrui îi făcea ochii să pară la fel de întunecaţi şi de misterioşi ca marea, iar corsetul strâns corespunzător îi sublinia talia îngustă şi sânii rotunzi. Nu era de mirare că atrăgea atenţia multor marinari care erau ocupaţi cu diverse treburi pe punte.

Cathy lovi nerăbdătoare puntea cu piciorul, iar posteriorul îi ieşi clar în evidenţă când se aplecă peste balustradă, mişcându-se ba în sus, ba în jos, la unison cu bătaia piciorului ei. Un marinar blond corpolent care rula o funie în apropiere se opri din îndeletnicirea sa ca să se holbeze cu gura deschisă la priveliştea ameţitoare. Cathy îi remarcă expresia captivată cu colţul ochiului şi se întoarse cu un râset suav. Îi zâmbi bărbatului, în timp ce ochii ei albaştri străluceau provocator, şi dădu să vorbească. Dar, înainte să poată spune vreun cuvânt, o mână durdulie o trase de mânecă.

— Să nu te prind că vorbeşti cu brutele astea de marinari, domnişoară Cathy. Martha se strecurase în spatele ei, şireată ca o pisică. Ce-ar spune tatăl tău? În plus, ştii şi tu că nu vrei să ai de-a face cu ei. O să te măriţi cu vreun duce bogat, un conte sau alt nobil, când vom ajunge în Anglia.

— Of, mai ţine-ţi gura, Martha! se încruntă Cathy la

femeia minionă cu păr cărunt care se agăţa cu încăpăţânare de mâneca ei. O să vorbesc cu cine vreau. În plus, doar aveam de gând să-l întreb pe bărbat cât mai e până vom ajunge în Anglia.

— Să tot fie înc-o săptămână, doamnă, spuse marinarul, zâmbind spre Cathy şi ignorând cu bucurie mânia cu care îl străfulgera Martha.

— Încă o săptămână! oftă Cathy, plecându-şi cu sfială genele negre şi scoţându-şi la înaintare gropiţele. Pare o veşnicie! Şi călătoriile pe mare sunt atât de plictisitoare! Mi-aş dori să fie ceva de făcut cu care să-mi ocup timpul.

Zâmbi spre marinar, care îi răspunse cu un alt rânjet.

— Ei, domnişoară Cathy, gata cu vorbele astea! o apostrofă Martha, scandalizată de comportamentul îndrăzneţ al protejatei sale.

O apucă pe Cathy ferm de braţ şi încercă să o tragă deoparte. Cathy se opuse cu indignare şi, în disperare, Martha se întoarse către marinarul care rânjea.

— Iar tu, marinare, dacă nu îţi vezi de treaba ta şi continui să deranjezi tinere inocente, o să te raportez căpitanului. Să ştii că aşa am să fac!

Marinarul făcu o grimasă şi deschise gura pentru a da glas, fără îndoială, unui răspuns foarte aspru, după părerea lui Cathy. Din fericire, un strigăt care se auzi deasupra îl întrerupse.

— Vas la orizont! se auziră cu ecou cuvintele unui bărbat aflat în partea de sus a navei.

— Unde? se înălţă un cor de voci la unison.

— La prova babord! veni răspunsul ca un tunet, şi imediat toată lumea de pe punte se uită la stânga, în largul mării.

Cathy se înălţă pe vârful picioarelor, mijindu-şi ochii ca să zărească o părticică a navei ce se apropia. Nu vedea nimic în afară de o întindere nesfârşită de apă, întreruptă doar de vârfurile albe ale valurilor înspumate care se

spărgeau în mare. Orizontul devenea de un portocaliu din ce în ce mai aprins, pe măsură ce soarele se scufunda sub linia sa, iar Cathy era sigură că nu se vedea nicio navă, cu atât mai puţin în apropiere.

— Se înşală, îi spuse ea Marthei, dezamăgită. Nu se vede nimic. Văd clar la orizont, şi nu e absolut nimic.

Marinarul blond se întoarse dinspre balustradă şi îi zâmbi.

— Nu prea aţi avea cum să vedeţi ceva, doamnă. Nava aceea este destul de departe. Dar e clar că e un vas acolo dacă Dave spune asta. Stă mult mai sus decât noi şi are o lunetă. Probabil că noi nu o vom putea vedea până mâine-dimineaţă, cel mai devreme. Asta în cazul în care se îndreaptă spre noi.

Se părea că marinarul avea dreptate. Cathy rămase pe punte până târziu după lăsarea întunericului, sperând să zărească vreo urmă a navei, dar nu vedea nimic. În cele din urmă, răcoarea şi dojenile repetate ale Marthei o trimiseră în cabina ei. Odată ajunsă acolo, se înfăşură într-o pătură şi se ghemui, tremurând, pe marginea cuşetei ei, în timp ce Martha îi pregătea baia. Sub privirea dezaprobatoare a bătrânei presără din belşug în apă săruri de baie cu aromă de trandafir şi apoi se întinse pe spate, pentru a alunga frigul cu eleganţă.

În timp ce ea se îmbăia, Martha umblă de colo-colo prin cabină, strângând îmbrăcămintea aruncată a lui Cathy şi aşezând-o frumos deoparte. Bombăni în barbă în vreme că făcea asta, certând-o pe Cathy pentru îndrăzneala de a vorbi cu un marinar de rând într-un mod atât de familiar. Cât despre faptul că-şi pusese parfum în apa de baie, ei bine, era la fel de grav. Ştiau amândouă că doar anumite femei procedau în acel fel. Martha oftă şi spuse că, pesemne, biata mamă a domnişoarei Cathy se răsucea în mormânt când îşi vedea copila comportându-se atât de ordinar.

Cathy zâmbi vag la toată acea tiradă, închizând ochii şi scufundându-se adânc în apă. Dojenile Marthei nu o supărau câtuşi de puţin, căci se obişnuise cu ele. Ignoră bombănitul nervos şi îşi îndreptă gândurile către ce avea să poarte a doua zi. Voia să arate mai bine ca niciodată. Îi făcuse plăcere să vorbească cu marinarul acela şi să-i vadă admiraţia din ochi. Mâine intenţiona să-l farmece de-a dreptul. Poate mătasea galbenă precum ciuboţica-cucului… Continuă să-şi facă planuri până când adormi.

Îmbrăcată într-o mătase de un galben pal, cu buclele ei blond-arămii strânse deasupra capului, Cathy era o privelişte care rivaliza cu soarele în dimineaţa următoare. De îndată ce îşi terminase toaleta, se grăbise spre punte să vadă dacă putea zări nava care se apropia. O văzu de îndată ce ajunse la balustradă. Era o navă frumoasă, foarte diferită de vasul militar insipid pe care călătorea. Cu toate pânzele întinse, cealaltă navă era graţioasă precum o pasăre, iar prova ei înaltă şi mândră spărgea valurile cu uşurinţă. Devenea din ce în ce mai mare sub privirile fermecate ale lui Cathy şi îşi dădu seama că se apropia de *Anna Greer* cu o viteză uimitoare.

— Este… este atât de frumoasă! murmură ea cu voce tare când marinarul blond pe care îl întâlnise cu o noapte înainte veni lângă ea.

— Mda, spuse el. Dar căpitanul Hogg… Ei bine, el nu-şi aminteşte ca franţujii să aibă o asemenea navă în larg, iar ei arborează un steag francez. Arată mai mult ca velierele din New England, din colonii. Până când vom afla cu siguranţă, căpitanul solicită ca doamnele să se retragă în cabinele dumnealor. Doar ca să fim siguri, înţelegeţi.

Se simţi încurcat când Cathy se întoarse şi se uită la el.

— Ce vrei să spui, să fim siguri că ce? Ce crede căpitanul Hogg că este? Nu… cu siguranţă nu… piraţi!

Rosti ultimul cuvânt pe un ton mai ridicat, iar

marinarul se uită în jos la ea, alarmat. În eventualitatea că s-ar fi putut confrunta cu un vas de piraţi care se apropia rapid, ultimul lucru de care aveau nevoie era o femeie isterică. Înghiţi în sec şi îi spuse în grabă:

— Nu, doamnă, probabil că nu. Căpitanul vrea doar să se asigure că... Să fie sigur, ştiţi. Cel mai probabil, e doar o navă nouă pe care nu am mai văzut-o înainte. Dar până vom afla, ar fi mai bine să mergeţi în cabina dumneavoastră.

Se întoarse spre Martha, care tocmai venise sus pe punte, şi repetă avertismentul. Apoi, la strigarea timonierului-şef, se îndepărtă în grabă.

— Domnişoară Cathy, trebuie să mergem jos de-ndată! spuse Martha, strângându-i braţul lui Cathy şi încercând să o îndepărteze de balustradă cu toată puterea.

— Nu merg nicăieri, Martha, aşa că mai bine mi-ai da drumul! strigă Cathy, eliberându-se cu hotărâre. Vreau să fiu pe punte, unde pot vedea tot ce se întâmplă. Ştii şi tu că am înnebuni amândouă în cabină neştiind ce se petrece, sau dacă este o corabie de piraţi. Nu, va fi timp suficient să mergem jos dacă încep problemele.

Clătină din cap cu hotărâre, iar Martha, de mult familiarizată cu încăpăţânarea protejatei sale, renunţă să o mai contrazică. Sir Thomas ar fi trebuit într-adevăr să facă ceva în privinţa încăpăţânării domnişoarei Cathy cu ani în urmă. Din câte se părea, acum era pe cale să le ducă pe amândouă în ghearele morţii! Mormăind furioasă, Martha rămase lângă Cathy.

Nava se apropia constant până când Cathy fu în măsură să citească numele, *Margarita,* pictat cu litere negre îngroşate pe prova sa. Vedea marinarii, mici ca nişte furnici, agitându-se pe punte. La pupa, o siluetă singuratică nemişcată se uita spre *Anna Greer* printr-o lunetă.

Sub privirea lui Cathy, pătratul de mătase care fâlfâia la catargul *Margaritei* coborî treptat. În locul său fu înălţat

un steag negru pe care se vedea cât se poate de clar simbolul ce îi fusese descris în timpul unor ceaiuri de după-amiază pline de calm. Când auzise despre steagul negru şi ceea ce reprezenta el, Cathy spusese cu mândrie că nu îi va fi niciodată frică de niciun pirat şi că, adevărul fie spus, chiar i-ar plăcea să întâlnească unul. Acum, frica ei era ca o menghină ce i se strângea în jurul gâtului, tăindu-i răsuflarea.

— Domnişoară Cathy, sunt piraţi! Piraţi! Ooo, ferească-ne Sfântul, Domnul să ne aibă-n paza lui! Ce-o să ne facem acum? Mâna Marthei era rece de groază când o apucă pe Cathy de încheietură. Trebuie să mergem jos, domnişoară Cathy! O să fie lupte aici!

— Stai puţin, te rog, Martha. Trebuie să văd… poate că nu se vor lupta.

Chiar în timp ce vorbea, un tun bubui şi o ghiulea neagră rotundă se înălţă în aer, pentru ca mai apoi să se arcuiască şi să coboare până când lovi apa cu un zgomot puternic.

— Vor să ne predăm! se auzi un strigăt din gabie.

— Fie ca peştii să se desfete cu oasele mele dac-om face aşa! urlă căpitanul Hogg. Dacă vor să se lupte, atunci luptă o să le dăm!

Coborî de la pupa şi porni furios spre tunarul din faţă, urlând ordine urgente oamenilor lui.

— Ocupaţi-vă poziţiile! Încărcaţi tunul ăla! Ticăloşii o să-şi dorească să fi rămas acasă să semene câmpurile după lupta asta, ascultaţi la mine!

Căpitanul le zări pe Cathy şi pe Martha stând ca nişte stane de piatră pe punte şi înjură fără menajamente. Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre ele şi le privi pentru o clipă, în tăcere. Când vorbi în cele din urmă, făcu un efort evident de a fi politicos.

— Lady Catherine, domnişoară Jameson, trebuie să mergeţi jos acum! Stăpânirea de sine îl părăsi brusc. La

naiba, va începe o luptă aici! Cu arme şi muniţii adevărate! Voi, femeilor, nu aveţi niciun pic de creier? Duceţi-vă jos şi încuiaţi-vă în cabina voastră!

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, neîncrezându-se în sine ca să spună mai multe. Martha trase frenetic de mâna lui Cathy în timp ce un alt tun explodă de pe nava piraţilor.

— Domnişoară Cathy, trebuie să mergem jos! L-ai auzit pe căpitanul Hogg! Şi au început să tragă! Te implor, domnişoară Cathy!

Martha părea îngrozită, iar Cathy nu o învinuia. Era speriată de moarte şi ea, astfel că îi permise Marthei să o tragă spre trapa deschisă. Exact când ajunseră în dreptul intrării, tunurile ambelor nave bubuiră simultan. Cathy îşi înăbuşi un geamăt. Experienţa aceasta va fi o poveste minunată de spus într-un salon din Londra, minimalizând cu modestie curajul ei eroic… Dar dacă piraţii vor reuşi, de fapt, să captureze nava? I-ar ucide pe toţi, sau chiar mai rău?

În ultima vreme, cruzimea piraţilor faţă de pasageri şi membrii echipajului de pe navele capturate fusese un subiect preferat de conversaţie printre doamnele societăţii portugheze. Vorbeau în şoaptă despre femei care erau dezbrăcate, jefuite şi apoi violate de echipaje întregi de piraţi. În cazul în care femeile erau tinere şi drăguţe, piraţii le puteau lăsa să trăiască până când ajungeau la vreun port şi le lăsau să plece. Sau le aruncau peste bord ca să se înece, după ce-şi satisfăceau poftele cu ele. Ascultând aceste poveşti, Cathy simţea un fior plăcut de entuziasm coborându-i pe şira spinării. Dar acum… acum i se putea întâmpla chiar ei! Dintr-odată, perspectiva aceea nu mai părea interesantă, ci era terifiantă.

„Dumnezeule mare”, se rugă ea, „te rog, ajută-mă. Voi fi cuminte, numai ajută-mă”.

„Dar, desigur, nu vor câştiga”, se îmbărbătă ea,

recunoscătoare pentru prima dată că tatăl ei insistase să călătorească la bordul unei nave militare precum *Anna Greer.* Ar fi cu siguranţă imposibil pentru un echipaj pestriţ de piraţi să captureze un astfel de vas puternic înarmat!

Martha, agitându-se nervoasă, o împinse pe Cathy în interiorul cabinei mici pe care o împărţeau. Cathy trecu spre una dintre cuşetele înguste şi se aruncă înăuntru, în timp ce Martha umbla de colo-colo, prima oară blocând uşa, apoi proptind în ea toată mobila care se mişca din cameră. Cathy râse cu voce tare. Mobilierul părea atât de amuzant îngrămădit şi sprijinit de uşă în acest fel! Martha se uită la ea cu asprime.

— Nu vei face pe isterica acum, nu, domnişoară Cathy? Nu este nevoie să fii speriată. Mai mult ca sigur, diavolii ăia nici nu vor pune piciorul pe nava asta.

Dar exact în timp ce Martha vorbea, zgomotul ascuţit al lemnului scrâşnind pe lemn spunea o poveste diferită. Piraţii încercau să urce la bordul navei! Strigăte răguşite şi zăngănitul de oţel pe oţel răsunau cu putere în timp ce piraţii aruncau ancore cu gheare să ţină prada, apoi strângeau tot echipajul de pe *Anna Greer* laolaltă. Zgomotul tunului zgudui ambele nave şi Cathy simţi o înclinare bruscă la babord, când o ghiulea ţinti în lateralul vasului. Apoi urmă un sunet ca de ploaie pe un acoperiş de tablă, în timp ce bucăţile de metal dintr-o ghiulea străpunseră puntea vasului *Anna Greer* precum grindina. Auzind ţipetele bărbaţilor în agonia morţii, Cathy se făcu albă ca varul, iar Martha astupă repede cu mâinile urechile fetei.

— Nu mai asculta acum, scumpa mea. Nu mai asculta, fredonă ea, legănând fata îngrozită înainte şi înapoi în braţele sale.

Sunetele luptei furioase de sus deveniră şi mai groaznice. Cathy izbucni în lacrimi şi se agăţă cu disperare de Martha, apăsându-şi capul de pieptul voluminos al femeii şi plângând în hohote de parcă ar fi avut şapte ani, şi

nu 17. Martha o ţinu strâns, iar Cathy se consolă, cu naivitate, cu credinţa puerilă că, dacă Martha era acolo, nimic rău nu i se putea întâmpla.

Luptele continuară timp de ceea ce părură ore. În captivitatea cabinei, Cathy şi Martha pierdură total noţiunea timpului. Ţipetele răguşite şi zgomotul de focuri de armă le făcură să-şi ascundă capul sub perne. Dar, într-un sfârşit, se lăsă tăcerea.

După un moment lung, agonizant, în care ambele femei se chinuiră să audă orice sunet care să le indice rezultatul bătăliei, Cathy sări în picioare, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Trebuia să ştie. Nu putea suporta să nu ştie. Se îndreptă spre uşă precum un somnambul. Martha se repezi după ea, prinzând-o de talie şi încercând să o tragă spre siguranţa patului.

— Dă-mi drumul! strigă Cathy. Trebuie să ies de aici! Nu mai pot suporta! Te rog, dă-mi drumul!

Încercă să se elibereze cu forţa, dar Martha o ţinu cu îndârjire. Se auziră paşi pe holul de lângă cabină. Îngheţară amândouă, cu ochii şi urechile aţintite spre uşă. Aceeaşi întrebare ardea în mintea amândurora. Cine câştigase? Echipajul de pe *Anna Greer* sau piraţii?

Zăvorul zornăi când cineva din exterior încercă să intre.

— Hei, Quincy, e încuiat! Aici!

Vocea deborda de nerăbdare. Cathy înghiţi convulsiv nodul din gât, simţindu-şi brusc genunchii cedând. Se lăsă pe spate în pat, agăţându-se de Martha pentru sprijin. Vocea aceea, cu accentul ciudat, nazal, cu siguranţă nu aparţinea nici unui membru al echipajului de pe *Anna Greer.* Piraţii puseseră stăpânire pe navă!

— Totul va fi bine, domnişoară Cathy, îi şopti Martha cu înverşunare. Bunul Dumnezeu va avea grijă să fie aşa. Doar taci acum şi ascunde-te în dulapul acela. Martha o să-i ţină la distanţă.

Cathy protestă cu lacrimi în ochi, dar Martha o târî spre dulapul înalt de stejar şi o împinse cu fermitate în interior. Cathy se împiedică, aproape căzând în întunericul sufocant. De-abia era spaţiu ca să poată sta în picioare. Martha închise uşa dulapului fără să scoată un sunet, şi Cathy auzi clinchetul încuietorii. Scânci precum un animal mic, speriat. Martha îi şopti liniştitor prin placa subţire:

— Totul va fi bine, scumpa mea. O să vezi. Doar stai acolo în linişte. Martha va avea grijă de tine.

Cathy auzi din ce în ce mai slab paşii Marthei, în timp ce femeia se îndepărta de garderob. Rămasă singură în acel spaţiu mic, Cathy era îngrozită. Tremura de frică şi trebui să-şi apese gura cu putere, cu ambele mâini, ca să-şi înăbuşe suspinele. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că îi va sări din piept în orice moment. Îi auzi pe piraţi afară, pe hol, când începură să bată în uşă.

— Hei, tu de-acolo, deschide! ordonă vocea cu accent puternic.

— Deschide sau vom da foc la uşă!

O izbitură puternică zgudui întreaga cabină, iar inima lui Cathy bubui teribil. Piraţii aveau să spargă uşa!

Se lăsă brusc în genunchi, simţindu-şi picioarele ca de jeleu. Dinţii îi clănţăneau de frică. „Te rog, Doamne”, se rugă ea pierdută. „Te rog, te rog!”

O altă izbitură zgudui cabina. Apoi alta. Şi alta. Când un ultim sunet anunţă cedarea uşii, Cathy crezu că o să leşine. Numai gândul că ar cădea neajutorată în mâinile unor sălbatici o făcu să rămână conştientă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi trebui să-şi bage fusta în gură ca să înăbuşe sunetul respiraţiei ei sacadate.

„Trebuie să rămân calmă”, îşi spuse ea cu fermitate. „Dacă scot un singur sunet, mă vor găsi cu siguranţă.”

De cealaltă parte a peretelui despărţitor, Cathy auzi mormăieli şi tropăitul picioarelor grele în timp ce piraţii intrară în cameră. Auzi vocea Marthei, stridentă acum din

cauza spaimei, în timp ce îi muştruluia pe invadatori.

— Valea, păgâni ce sunteţi! ţipă Martha. Bunul Dumnezeu va asmuţi sabia împotriva voastră pentru ce-aţi făcut în ziua asta!

Cuvintele Marthei se încheiară cu o şoaptă. Urmă sunetul unei lovituri şi apoi o bufnitură, ca şi cum ceva greu căzuse pe podea.

— O, Doamne, nu! gemu Cathy, dorindu-şi să sară în apărarea Marthei, dar ştiind că ar fi mai mult decât inutil.

Se chinui să audă ceva, dar Martha nu mai scoase niciun sunet. Cathy ascultă cu o groază neajutorată în timp ce piraţii întorseseră cabina cu susul în jos. Nu lăsară nimic nescotocit în căutarea lor după obiecte de valoare, iar Cathy ştia că era doar o chestiune de timp ca ei să ajungă la dulap. Se ascunse cât de bine putu în mijlocul hainelor atârnate acolo, dar ştia că va fi imediat zărită de oricine ar fi deschis din întâmplare uşa.

Auzi paşi apropiindu-se şi se pregăti. „Până aici mi-a fost!”

Uşa de la dulap fu deschisă cu putere. Lumina năvăli înăuntru. Un bărbat destul de în vârstă cât să îi fie bunic, cu un chip îmbujorat şi cu perciuni, se uită buimac la Cathy. Dinţii, lăsaţi la vedere într-un rânjet larg, se tociseră până mai rămăseseră doar nişte cioturi negre. Cathy se cutremură, dându-se cât se putea de în spate, în dulap. Ţipă când piratul îşi puse o mână tuciurie pe braţul ei şi o târî din ascunzătoare.

Bătrânul chicoti la ţipetele ei şi o trase tare la pieptul lui, încercând să-i apese buzele cu gura lui umedă. Respiraţia lui era infectă, şi stomacul lui Cathy fu muncit de un spasm de greaţă. Se luptă cu înverşunare, în tăcere, prea îngrozită să inspire suficient cât să scoată un ţipăt. El râse pe înfundate, vădit încântat de revolta ei, şi o ţinu departe de el la o lungime de braţ, în timp ce o privi libidinos din cap până în picioare.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe? se minună el peste umăr, iar Cathy văzu că mai era un bărbat care se apleca peste silueta ghemuită a Marthei.

Cel de-al doilea bărbat se îndreptă la auzul cuvintelor tovarăşului său şi se uită la Cathy cu o dorinţă nedisimulată.

— La naiba, Quincy, chiar că este! Mai bine ne-am grăbi să o luăm la o tură înainte să dea căpitanul cu ochii de ea! Probabil că nu vom mai avea altă şansă!

— Exact cum gândeam şi eu! chicoti Quincy şi dădu drumul braţului lui Cathy ca să înşface gulerul rochiei şi să tragă în jos cu toată puterea lui.

Mătasea subţire cedă cu o sfâşiere zgomotoasă, iar cămăşuţa de muselină a lui Cathy se rupse odată cu ea. Rămase expusă aproape până la talie. Se uită cu groază la cei doi bărbaţi care se holbau pofticioşi. Aşadar, era adevărat ce se spunea despre ce li se întâmpla femeilor luate prizoniere de piraţi! Reflecţiile ei fură întrerupte brusc când Quincy întinse o mână pentru a-i pipăi sânii. La atingerea lui, Cathy ţipă ca un animal turbat şi încercă frenetic să se îndepărteze. Bărbatul chicoti, aprins deja după fetişcană, iar tovarăşul său râdea cu voce tare, implorându-l să termine repede.

Quincy o trase cu putere la pieptul său, blocându-i mâinile la spate în timp ce îi mângâie sânii. Încercă din nou să o sărute, limba lui lipicioasă lăsându-i o urmă umedă peste faţă. Fetei i se întoarse stomacul pe dos.

— La naiba, haide odată! îl grăbi răguşit celălalt bărbat, umezindu-şi buzele în timp ce se uita la pieptul gol al lui Cathy.

Quincy dădu să o forţeze să se aşeze pe pat, dar Cathy luptă cu el cu o forţă născută din teroare. Îl muşcă, afundându-şi dinţii adânc în mâna lui, iar când acesta sări înapoi, ea reuşi să-şi elibereze o mână şi să-şi treacă unghiile cu cruzime peste faţa lui. El înjură şi îşi încleștă

pumnul, gata să o lase lată şi să termine cu toată lupta. Cathy ţipă cu disperare pentru ultima oară.

— Ce naibii se întâmplă aici? întrebă o voce aspră de bărbat.

— La naiba, Quincy, e căpitanul! icni privitorul şi bătrânul îi dădu drumul lui Cathy de parcă pielea ei l-ar fi ars brusc.

Ea trase adânc aer în piept într-un suspin indignat şi îşi roti mâna larg, ţintind imediat sub urechea lui Quincy. Acesta scânci, dându-se înapoi, şi Cathy se avântă după el ca să îşi continue atacul. Dar mâinile îi fură prinse la spate într-o strânsoare ca de fier, iar ea începu să dea cu piciorul, luptându-se cu o panică oarbă cu noul atacator.

— Gata, e de ajuns! spuse tăios bărbatul, iar mâinile care o ţineau o scuturară până când crezu că o să-i zboare şi capul de pe umeri.

Când în sfârşit nu se mai mişcă şi scuturatul încetă, se uită în sus şi zări cei mai reci şi mai nemiloşi ochi pe care îi văzuse vreodată. Erau cenuşii, duri precum granitul şi foarte ameninţători. Faţa care îi însoţea se potrivea perfect cu ochii, iar Cathy tremură sub privirea aceea aspră. Când bărbatul văzu că era dispusă să stea liniştită, le aruncă aceeaşi privire înspăimântătoare şi celor doi bărbaţi. Încremenită, Cathy nu-şi luă privirea de la el.

Părul îi era negru ca smoala şi ondulat, iar pielea îi era închisă la culoare, într-un contrast ciudat cu ochii aceia cenuşii glaciali. Nasul îi era lung şi arogant, iar gura lui era formată doar dintr-o linie subţire, dură. Părea să aibă cel puţin 30 de ani, iar Cathy simţea o putere enormă în strânsoarea din jurul încheieturilor ei, care nu cedă. Braţele şi umerii îi erau musculoşi, şi era foarte înalt. Ba mai mult, era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care îi văzuse în viaţa ei.

Cei doi mateloţi se făcură mici sub privirea lui, iar el se uită la ei cu un calm înfricoşător. Quincy dădu să

vorbească, apoi închise gura, căci faţa căpitanului se întunecă ameninţător. După o clipă, ochii lui cenuşii duri se îndreptară spre ea, iar Cathy îşi coborî în grabă privirea. Îşi miji uşor ochii când remarcă pentru prima dată frumuseţea ei şi zăbovi pe priveliştea sânilor ei goi care săltau în ritmul respiraţiei. Cathy roşi ca racul când îşi dădu seama unde i se opriseră ochii, dar nu avea cum să se acopere şi fu nevoită să rămână pasivă sub privirea lui. După o clipă lungă, îşi luă ochii de pe ea.

— Quincy, O'Halloran, am dat ordin ca toţi prizonierii să fie trataţi cu atenţie. „Atenţia" nu include violul. Şi nu include nici violenţă fizică împotriva unei bătrâne, adăugă el văzând-o pe Martha pentru prima dată când aceasta începu să geamă.

Când o auzi, Cathy se trase din mâinile lui şi alergă la Martha. El se uită pentru o clipă după ea, apoi reveni către oamenii lui.

— Dar, căpitane, voiam doar... se plânse Quincy, apoi se dădu un pas înapoi văzând furia nedisimulată din ochii căpitanului său.

— Taci! spuse el cu răceală şi apoi strigă o nouă comandă. Harry!

Un tânăr îmbrăcat impecabil în veşmântul unui ofiţer secund din marina britanică intră grăbit şi salută cu eleganţă.

— Da, domnule?

— Escortă-i pe aceşti bărbaţi înapoi pe *Margarita.* Voi decide mai târziu ce să fac cu ei.

— Da, domnule! salută Harry din nou, apoi le făcu semn lui Quincy şi lui O'Halloran, care îl urmară încruntaţi afară pe uşa dărâmată.

Cathy le ascultă paşii îndepărtându-se, încercată de sentimente amestecate. Era bucuroasă, desigur, să scape de Quincy şi de tovarăşul său, dar nu-i plăcea să fie lăsată la mila acestui om. Avea un aer de cruzime care îi spunea

clar că, dacă el ar fi fost atacatorul ei, nimeni şi nimic nu ar fi putut să-l oprească.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul oamenilor mei, spuse el, întorcându-se spre ea în timp ce tânăra îngenunche lângă Martha şi înclinându-se într-o atitudine ce părea a fi extrem de politicoasă. Căpitanul Jonathan Hale, pe deplin la dispoziţia dumitale.

— Scuzele îţi sunt acceptate, căpitane, răspunse Cathy cu demnitate, trăgând de partea din faţă a rochiei şi ridicându-se în picioare în timp ce vorbea.

Se uită la bărbat neîncrezătoare. Curtoazia lui neaşteptată era oarecum alarmantă. Se simţea de parcă o testa în vreun fel. Decise că cel mai bine ar fi să-i urmeze pur şi simplu exemplul şi, în consecinţă, îi întinse o mână mică.

— Eu sunt Lady Catherine Aldley, fata contelui de Badstoke.

— Sunt onorat să vă cunosc, doamnă.

Îi luă mâna cu gradul corect de galanterie şi i-o duse la buze. Gura lui tare pe dosul mâinii ei îi făcu pielea ca de găină. Văzându-i manierele distinse, frica şi furia ei se atenuară întru câtva, şi se simţi suficient de în siguranţă cât să poată vorbi pe un ton uşor imperios:

— Slujnica mea a fost rănită de bandiţii dumitale. Are nevoie de îngrijire imediată.

— Mă voi ocupa de asta de îndată, doamnă, promise el grav, apoi râse cu gura până la urechi, aruncându-i mâna înapoi.

— Ar fi trebuit să mă adresez cu „milady”, nu? zâmbi larg, măsurând-o din cap până-n picioare. Se apropie atât de mult de ea, încât fu nevoită să-şi încline capul mult pe spate ca să-i vadă ochii. Şi câţi ani ai, milady?

Îi scutură bărbia jucăuş, cu un singur deget. Ochii ei îl străfulgerară cu gloanţe de foc albastru, iar el râse din nou, de parcă ea ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care l-ar fi

întâlnit vreodată.

— Mai bine mi-ai răspunde, scumpete, înainte să încep să mă întreb dacă nu cumva eşti mai în vârstă decât arăţi, şi să mă comport în consecinţă.

Cuvintele lui batjocoritoare o înfuriară, aşa că fata îi dădu o lovitură, piciorul ei încălţat elegant venind în contact cu muşchii duri ai gambei lui. El tresări, o prinse de umeri şi o trase tare înspre el. Când încercă să-i zgârie faţa, îi prinse cu uşurinţă ambele mâini cu o singură mână şi i le fixă la spate. Zâmbi alene în jos spre chipul ei contorsionat, apoi îşi ridică mâna liberă, trecând-o nonşalant peste sânii ei delicaţi.

Ea îşi simţi pielea de parcă stătea să ia foc. Sfârcurile i se întăriră brusc sub mângâierea intimă, iar senzaţia o făcu pe Cathy să rămână fără suflare. Se zvârcoli, încercând din răsputeri să se elibereze, dar el o ţintui locului fără niciun efort. Continuă să-i mângâie sânii, privind-o cu ceva în ochi ce nu arăta tocmai a zâmbet.

— Câţi ani ai, scumpete? o întrebă din nou. Vocea lui era foarte blândă, însă ridurile feţei lui se adânciră de amuzament.

La tăcerea ei prelungită, îşi trecu vârfurile degetelor foarte uşor peste sfârcurile ei. Cathy simţi ceea ce aproape că părea o durere profundă în vintre. Era îngrozită de ceea ce i se întâmpla. Era o lady, o fecioară, fiica uneia dintre cele mai distinse familii din Anglia. Şi când acest animal, această canalie, îndrăznise să pună mâna pe trupul ei gol, în loc să ţipe sau să leşine precum ar trebui să facă orice lady, de fapt ea doar stătea liniştită în faţa lui! Un val de furie şi de ruşine mai puternic decât orice simţise vreodată o cuprinse şi, fără să se gândească prea mult, îl scuipă în faţa batjocoritoare.

După o clipă de uimire, sprâncenele i se uniră ameninţător şi ochii începură să-i strălucească într-un fel care o sperie. Îşi şterse chipul cu multă atenţie. Cathy era

de-a dreptul îngrozită de privirea din ochii lui, fiind aproape la fel de surprinsă de gestul ei ca şi el. „O, Doamne, cu siguranţă mă va ucide acum!” se gândi ea.

Se uită la ea pentru un moment lung, fără să vorbească, iar Cathy simţi cum puţinul curaj de care ţinuse cu dinţii o părăsea, începu să tremure de frică. Văzându-i teroarea evidentă, muşchii tensionaţi din jurul gurii lui se relaxară uşor, o parte din furie părăsindu-i chipul.

— Ai nevoie să fii educată, milady, spuse el tărăgănat, trăgând-o cu duritate în braţele lui.

Îi pecetlui buzele cu ale sale, tari, calde şi autoritare, după care o sărută cum nu mai fi fusese sărutată niciodată. Pupăturile inocente de care avusese parte o dată sau de două ori în trecut nu aveau nimic în comun cu ceea ce se întâmpla acum. De fapt, o făcuseră să fie uşor dispreţuitoare faţă de băieţii care începeau să tremure din pricina săruturilor. Dar acum era sărutată de un bărbat, nu de un băiat, şi ea era cea care era pe punctul de a tremura.

Limba lui îi despărţi buzele şi pătrunse adânc în gura ei. Cathy aproape că leşină când îi simţi căldura înăbuşitoare invadând-o. Îi împinse în zadar pieptul, simţindu-se deopotrivă fierbinte şi rece. Îşi încolăci o mână în părul ei lung şi o ţinu, trăgând cu cruzime de rădăcini când ea se mişca. În cele din urmă, rămase liniştită, supunându-se îmbrăţişării lui. Îi mângâie sânii tremurânzi cu mâini de expert, stârnindu-i uşor sfârcurile, iar Cathy simţi o căldură fierbinte pulsând în sus din centrul fiinţei sale. Îngrozită, făcu un ultim efort convulsiv de a scăpa. Însă el o trase de păr atât de puternic, încât ţipă.

Gura lui o împiedica să respire şi simţea de parcă avea să leşine. Cabina pluti prin faţa ochilor ei într-un vârtej care-i dădea o senzaţie de greaţă. Închise ochii, sprijinindu-se de pieptul lui de parcă ar fi fost singurul lucru solid într-o lume instabilă, care rătăcea fără ţintă. Îi simţea tăria dintre picioare în timp ce o strângea ca într-o menghină la pieptul

lui.

Atingerea lui, apropierea lui masculină primitivă treziră ceva în ea la fel de primitiv. Se simţi ciudat, de parcă nu mai era ea. Îl ura şi se temea de el, dar mâinile lui pe corpul ei o făceau să ardă de parcă avea febră. Se cutremură şi, fără să-şi dea seama, braţele îi alunecară în jurul gâtului său. Îi răspundea la sărut.

Când el se trase înapoi, în cele din urmă, ea tremura atât de tare că de-abia se mai putea ţine pe picioare. Se uită în jos la ea, cu o expresie de nepătruns. Cathy roşi puternic sub privirea lui aprigă şi îşi coborî degrabă ochii.

— Deci nu eşti chiar atât de tânără precum am crezut, spuse el încet, şi tot corpul ei simţi că ia foc de ruşine.

„Îl urăsc, îl urăsc”, se gândi ea simţindu-se deplorabil. „Ce m-a apucat să mă comport aşa?”

Mai rămase o clipă privind în jos la ea, apoi o ridică în braţe. Mişcarea fu atât de neaşteptată, că fata fu redusă la tăcere pentru un moment. O ţinu ghemuită la pieptul lui în timp ce păşi prin ceea ce mai rămăsese din uşa cabinei. Afară, pe coridor, Cathy văzu corpul nemişcat al unui bărbat care fusese cândva membru al echipajului de pe *Anna Greer.* Capul lui fusese retezat de pe umeri şi zăcea într-o baltă de sânge uscat. Cathy se cutremură şi îşi întoarse faţa de la priveliştea oribilă. Braţele căpitanului în jurul ei erau ciudat de reconfortante.

„El a făcut asta!” se gândi ea, din ce în ce mai rigidă. „Şi acum cine ştie unde mă duce, să facă numai Dumnezeu ştie ce cu mine!” Se zbătu violent în strânsoarea lui.

— Lasă-mă jos, criminalule! şuieră ea, încercând în zadar să se arunce din braţele lui.

El îi ignoră eforturile, care nu păreau să-l împiedice câtuşi de puţin. Disperată, Cathy îşi înfipse unghiile lungi în faţa lui, scoţând picături mici de sânge. Furia nestăpânită care se ivi în ochii lui o făcu să se simtă dintr-odată fără vlagă, dar el nu făcu nicio încercare de a se răzbuna pentru

violenţa ei. În schimb, o aruncă peste umăr, unde fu lăsată să se legene cu capul în jos asemenea unui sac de făină. Această poziţie ruşinoasă o înfurie şi ţipă din adâncul plămânilor ei. Mâna lui coborî într-o lovitură straşnică împotriva posteriorului ei plasat convenabil. Cathy icni de durere şi de şoc. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să o lovească!

Îl plesni cu furie. Vârful ascuţit al pantofului ei micuţ îl lovi direct în burtă, şi zâmbi cu satisfacţie când îl auzi gemând. În următoarea secundă, mâna lui îi trosni posteriorul cu o palmă usturătoare care o făcu pe prima să pară o simplă mângâiere plină de afecţiune.

Scoase un scâncet de durere. Se zvârcoli, încercând să se arunce pe podea. El îi lovi posteriorul din nou, iar ea ţipă de furie şi durere, numindu-l în toate felurile murdare pe care le auzise vreodată. Când în cele din urmă rămase fără respiraţie, îi dădu cu pumnii în spate doar ca să-şi sublinieze punctul de vedere. El îi lovi din nou posteriorul, tare, şi continuă să-l lovească în timp ce urcă scările înguste.

Când ajunseră pe puntea principală, Cathy stătea culcată peste umărul lui, în linişte. Lacrimile îi scăldau obrajii şi simţea că posteriorul îi luase foc. Închise ochii la vederea corpurilor mutilate împrăştiate peste tot şi, cu un efort suprem de voinţă, reuşi să-şi înăbuşe un suspin. Cu toată puterea pe care o mai avea, îl ura pe bărbatul care le făcuse asta atât ei, cât şi tuturor celorlalţi. Fierbea de ură, furie neputincioasă şi ruşine.

Capitolul 2

Jonathan Hale îşi cără povara cu uşurinţă. Urcă două trepte înguste deodată şi apoi merse de-a lungul punţii,

unde o jumătate de duzină dintre oamenii lui stăteau de pază în jurul grupului de pasageri adunaţi laolaltă cu echipajul de pe *Anna Greer.* Fata zăcea liniştită pe umărul său. Părea să se supună în sfârşit. Jon zâmbi în barbă cu o delectare crispată. Şi-o dorea mai mult decât voia să recunoască, chiar şi în sinea lui. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, i-ar fi plăcut din cale-afară să o îmblânzească. Dar reuşise să nu fie capturat în timpul celor opt ani petrecuţi sub pavilion negru în mare parte datorită unui principiu călăuzitor: nu lua niciodată prizonieri. Creau mai multe probleme decât câştigul pe care ţi-l aduceau. Însă poate avea să facă o excepţie cu fata asta.

Jon se opri brusc, ridicând uşor trupul de pe umăr şi aruncându-l fără menajamente pe scândurile dure ale punţii. Ea se chinui să se aşeze în capul oaselor, ridicându-şi ochii scăldaţi în lacrimi spre faţa lui şi privindu-l sfidător. Părul ei era răvăşit din cauza tratamentului dur pe care îl îndurase şi îi atârna într-o încurcătură arămie pe spate. Lacrimile trasaseră şanţuri negre în jos pe fiecare obraz, iar ea îşi ţinuse buzele închise strâns ca să nu tremure. Decolteul generos era cât se poate de vizibil, chiar dacă trăgea de materialul rupt al rochiei cu ambele mâini. Jon se gândi că nu mai văzuse vreodată o femeie care să arate mai apetisant.

— Stai cu ochii pe ea, îi spuse scurt unui marinar din apropiere, apoi traversă puntea pentru a supraveghea transferul încărcăturii de pe *Anna Greer* în cala *Margaritei.*

Încărcătura consta din minereu de argint în valoare de mii de dolari, o plată parţială din partea guvernului portughez pentru Anglia, în schimbul a şase fregate construite de englezi. Jon aflase de transport printr-un informator plătit care lucra ca funcţionar la ambasada portugheză în Anglia. Partea interesantă a informaţiei era că argintul avea să călătorească nepăzit. Deşi urma să fie transportat pe o navă militară, vasul naviga singur. Flotila

obişnuită de nave de protecţie avea să fie lăsată în urmă.

Lui Jon nu-i venise să creadă când îi fusese transmisă informaţia. Un guvern nu putea fi îndeajuns de nesăbuit, încât să trimită atât de mult argint neprotejat. Dar verificase cu atenţie povestea şi nu găsise nimic care să o contrazică. După cum îşi dăduseră seama, raţionamentul guvernului portughez fusese următorul: cu cât încărcătura atrăgea mai puţină atenţie, cu atât era mai în siguranţă împotriva unui atac. Planul original fusese de a plasa argintul la bordul unei nave de pasageri lipsită cu totul de artilerie grea. Dar ideea fusese considerată prea riscantă şi se ajunsese la un compromis: argintul urma să fie transportat pe o singură navă militară, nepăzită, ca şi cum nava ar fi făcut o călătorie de rutină. *Anna Greer* fusese selectată ca navă de transport, iar căpitanul fusese chiar instruit să ia câţiva pasageri la bord pentru a face călătoria să pară pe cât de inofensivă posibil.

Prădarea vasului *Anna Greer* fusese o afacere periculoasă. *Margarita o* urmărise zile întregi, în vreme ce ei încercaseră să observe ceva neobişnuit. Nu reperaseră nimic. Se părea că informaţia lui era corectă. Dar Jon tot nu se simţise în largul lui. Ceva nu mirosea a bine.

Luase decizia de a asedia *Anna Greer* de-abia în acea dimineaţă. După-amiaza târziu avea să fie cel mai bun moment, când acalmia soarelui şi a apei amorţea simţurile echipajului de pe *Anna Greer.* Întreaga operaţiune trebuia să dureze mai puţin de o oră, după care *Margarita* avea s-o ia din loc. Cu puţin noroc, niciunul dintre pasagerii de pe *Anna Greer* şi doar câţiva din echipajul ei ar fi putut fi răniţi.

Până în acest moment, operaţiunea decursese fără probleme. Desigur, fusese regretabil că *Anna Greer* nu se predase încă la început, dar nici nu se aşteptase să o facă. Pierderile *Margaritei* fuseseră minime, iar în acel moment cei mai mulţi dintre bărbaţi adunau fericiţi toată prada pe care o puteau transporta. Avea să fie împărţită între ei toţi

de îndată ce ajungeau în port, în siguranţă, fiecare membru al echipajului primind o parte egală. În calitate de căpitan, avea dreptul la o cincime din întreg. Asedierea navei *Anna Greer* făcea ca această călătorie să fie una extrem de profitabilă pentru el.

— Mai cu viaţă, Harley, Thomeon! urlă el, enervat de lentoarea eforturilor celor doi.

Bărbaţii, care cărau o încărcătură de argint peste o punte improvizată între *Margarita* şi prada ei, aproape căzură peste bord în graba lor de a-i asculta comanda. Jon îşi urmări pentru un timp echipajul muncind, apoi se întoarse să supravegheze pasagerii care fuseseră separaţi de echipaj şi care erau păziţi fără mari eforturi de doi dintre oamenii lui.

Cu excepţia fetei, era un grup lipsit de orice atracţie. Erau un bărbat de vârstă mijlocie şi soţia lui grasă care plângea, în mod evident membri ai clasei de comercianţi bogaţi; un lord filfizon englez şi valetul lui cu mutră inexpresivă; bona robustă a fetei, care îşi revenise şi o examina cu nerăbdare pe protejata ei, şi o femeie în vârstă într-o rochie urâtă de culoarea lavandei care fusese la modă în urmă cu 20 de ani.

„Cu siguranţă, nu reprezintă o desfătare pentru ochi”, se gândi Jon, făcând o excepţie mentală a fetei. Dar fiecare dintre ei trebuia să aibă bani sau să aibă vreo legătură cu ei. „Ar fi o răscumpărare serioasă”, se gândi el, regretând, nu pentru prima oară, regula lui de fier în privinţa prizonierilor. Clătină din cap gânditor. Îi dădeau prea multă bătaie de cap, mai ales dacă erau femei. Acestea erau predispuse să creeze probleme în rândul echipajului. Era păcat, totuşi. I-ar fi plăcut să fi avut parte de puţin timp cu fata.

— La naiba, căpitane, uitaţi-vă la tribord! spuse pe nerăsuflate un marinar. Este o nenorocită de flotă militară.

Jon se răsuci, îndreptându-şi ochii către mare. Navă

după navă, se iveau la orizont, îndreptându-se cu încrâncenare către *Anna Greer.* Jon se blestemă în minte că putuse fi atât de prost. Ignorase mica voce interioară care încercase să-l avertizeze, şi uite-aşa intrase direct într-o capcană. Era dureros de evident că *Anna Greer* fusese o momeală atent gândită.

„Să prindă un ticălos idiot care nu s-a putut abţine să nu vină la pomul lăudat!" îşi spuse Jon furios, apoi se întoarse să dea ordine clare echipajului său:

— Terminaţi de încărcat argintul ăla! Rapid! Vieţile voastre sunt în joc! Vocea îi era îndârjită, iar bărbaţii se grăbiră să-i execute ordinul. Jon se întoarse către Harry, care venise lângă el şi îl privea neliniştit. Găseşte-l pe căpitanul de pe *Anna Greer* şi adu-l la mine! Gândurile lui Jon rătăceau haotic în timp ce aştepta să-i fie adus căpitanul navei capturate. *Margarita* putea fără îndoială întrece fregatele dacă ar avea un avantaj de câteva mile. Dar erau la mai puţin de o oră distanţă şi se apropiau cu rapiditate. Şi doar unul dintre vasele lor puternice ar fi suficient pentru a face arşice nava pirat. Era nevoie de un vicleşug pentru ca toţi să ajungă acasă în siguranţă. Jon luă brusc decizia, exact când Harry se apropia cu căpitanul de *pe Anna Greer.*

— Harry, adu cuplul ăla gras încoace, şi pe bătrână şi pe fată. Urcă-i pe toţi la bordul *Margaritei.* Vor fi ostatici care să garanteze că echipajul fregatelor se va comporta cum trebuie!

— Da, să trăiţi, căpitane! salută Harry elegant, apoi rânji.

Jon avea să-i scape şi de asta. Nu îi dezamăgise până acum niciodată!

— Domnule, se adresă Jon politicos căpitanului care bolborosea nedesluşit. Regret foarte mult necesitatea de a lua drept ostatici câţiva dintre pasagerii dumitale. Cu toate acestea, ei nu vor avea de suferit atâta timp cât fregatele

vor păstra distanţa şi nu îşi vor scoate tunurile. Dacă nu... Ei bine, ai cuvântul meu că ostaticii vor fi executaţi imediat, dacă se va trage o singură ghiulea. Una singură. Mă bazez pe dumneata să transmiţi acest mesaj căpitanului fregatelor.

Căpitanul de *pe Anna Greer* părea îngrozit.

— Domnule, nu poţi spera să scapi basma curată cu astfel de ostatici! Doamna în vârstă este ducesa de Kent, iar domnişoara este fiica ambasadorului englez în Portugalia! Te implor să nu le iei! Ia-mă pe mine şi echipajul meu în locul lor!

Jon râse, întorcându-se.

— Transmite mesajul meu, căpitane!

Dădu un ordin pe un ton jos altui membru al echipajului şi, în câteva minute, căpitanul indignat al vasului *Anna Greer* era coborât într-o barcă, alături de un echipaj de şase la rame.

— Trageţi! Trageţi spre fregate! strigă peste punte la ei. Trageţi, ai naibii să fiţi, că, de nu, o să vă luaţi zborul de pe luciul apei!

Astfel admonestaţi, vâslaşii porniră, plini de voinţă. Bărcuţa străpunse uşor apa spre fregate.

Jon sări la bordul *Margaritei* exact când ultimul dintre ostatici era escortat peste puntea improvizată.

— Tăiaţi parâmele! Sforile care legau cele două nave fură tăiate şi începură să se depărteze uşor. Pânzele sus! Vela principală imensă fu ridicată la catarg şi flutură sălbatic pentru o clipă, înainte de a fi umflată de vânt. Cu toată viteza în direcţia vântului!

Margarita păru să prindă aripi pe măsură ce vântul o ajuta să taie valurile. Pe punte, Cathy îşi înăbuşi suspinele de spaimă în timp ce nava prindea viteză. Simţi în gât un nod dur de lacrimi înăbuşite. Nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată sau de singură.

Ostaticii fuseseră mânaţi într-un grup compact direct

sub vela principală şi o frânghie fusese răsucită larg în jurul taliei şi a picioarelor lor pentru a-i ţine laolaltă.

— Ca să punem mâna pe voi repede, le spusese bărbatul care legase sfoara şi, după rânjetul lui viclean, nu era nicio urmă de îndoială la ce se referea.

Dacă fregatele nu respectau învoiala, vieţile aveau să le fie luate drept pedeapsă.

— Nu o să fim răniţi. Fregatele nu vor deschide focul atâta timp cât suntem la bord, declară ducesa cu o voce limpede, puternică.

I se făcu milă de teama evidentă a lui Cathy şi o bătu pe mână, liniştitor. Comerciantul era prea ocupat cu istericalele soţiei lui grase ca să contrazică această afirmaţie, după cum părea să vrea a o face.

Puntea navei pirat roia de activitate. Bărbaţii umblau de colo-colo, simţindu-se în mod evident în elementul lor. Banda pestriţă de piraţi se transformă chiar sub privirile lor în marinari experimentaţi şi disciplinaţi. Cathy îl zări din când în când pe căpitan, care părea să fie peste tot în acelaşi timp, strigând comenzi şi dând o mână de ajutor acolo unde era necesar. Oamenii lui păreau să-i poarte un respect considerabil. Din toate părţile, Cathy auzea bolboroseli de genul: „Căpitanul ne va scoate din asta. Nu ne-a dezamăgit până acum niciodată!”

Margarita era construită pentru viteză şi zbura cu uşurinţă pe luciul apei. Fregatele pierdură teren în spatele ei, deşi erau în permanenţă acolo. Soarele se dusese la culcare şi începuse să bată un vânt rece. Cathy tremura de frig în locul ei de sub catarg, iar pielea bătrânei ducese devenea albastră în jurul buzelor. Cei doi comercianţi păreau să aibă suficiente straturi de grăsime ca să le ţină de cald.

Luna era o fantomă palidă care plutea sus, deasupra capetelor, când căpitanul veni în faţa lor. Îi privi în tăcere, cu o expresie sumbră pe chip. Inima lui Cathy începu să

bată haotic.

— Puteţi cu toţii să îi mulţumiţi divinităţii în care credeţi că fregatele nu au deschis focul. Se pare că pun valoare mai mare pe vieţile voastre decât pe argint. Dacă aş fi în locul vostru, m-aş ruga să nu se răzgândească. Strigă brusc la capătul punţii după Harry, care veni grăbit lângă el. Pune vreo doi bărbaţi să îi ducă jos şi să-i încuie. În cală, cred. Spune-le să se asigure că bărbatul este legat – avem şi aşa destule probleme fără să-i treacă prin cap să facă pe eroul. Ochii duri, cenuşii se opriră pentru o clipă asupra lui Cathy, care se uită repede în altă parte, roşind ca focul sub privirea lui. Ezită, uitându-se la ea de parcă îl frământa ceva. În cele din urmă, îi spuse cu o voce joasă lui Harry: Du fata în cabina mea.

— Domnule? scoase Harry un sunet de surpriză, incapabil să-şi înăbuşe uimirea.

Vocea lui Jon fu aspră când îi răspunse.

— M-ai auzit. Du-o în cabina mea. Şi asigură-te că este încuiată acolo.

— Da, domnule! spuse Harry cu o expresie de nepătruns, tulburat de pierderea stăpânirii de sine.

Căpitanul se încruntă la el, apoi plecă mai departe.

Harry îşi duse rapid ordinele la îndeplinire, însă nu se putu abţine să nu se întrebe ce era în mintea lui Jon. Îi plăceau femeile, însă nu îi stătea în caracter să recurgă la siluire. Şi cu siguranţă avea să fie vorba de viol cu o fată care era în mod evident inocentă. În ciuda chipului ei frumos şi a siluetei seducătoare, era doar o copilă speriată. În plus, era o lady! Nu era genul pe care Jon să o încalece cu nonşalanţă şi pe care, cu aceeaşi nonşalanţă, să o respingă după ce se sătura de ea. Familia ei avea să pornească un război!

Harry se cutremură când se gândi la ce s-ar întâmpla cu Jon dacă *Margarita* ar fi capturată, iar ostaticii ar fi salvaţi, descoperindu-se că fata fusese necinstită! Se îndoia

că ar aştepta măcar să-l spânzure pe Jon cum se cuvine. Mai degrabă l-ar împuşca pe loc. Harry clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Fata era o frumuseţe, fără îndoială, dar la naiba, pentru nicio femeie nu merita să *mori!* Chiar Jon ar fi fost primul de acord cu asta, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă! Dar, după cum ştia Harry din experienţă, nu aveai cum să-l opreşti pe Jon, odată ce îşi punea în minte să facă ceva. Şi cu siguranţă nu se cuvenea ca un membru al echipajului, cum era el, să încerce să-i spună căpitanului ce să facă!

Încă uşor tulburat, se ocupă să îi trimită în siguranţă pe ceilalţi prizonieri, apoi reveni să dezlege fata. Era rece şi nemişcată precum o bucată de marmură albă şi conştiinţa îl mustră când trebui, practic, să o târască în locul unde era amplasată cabina căpitanului, sub dunetă. Rămase neclintită în prag, şi Harry îi simţi braţul tremurând sub mâna lui.

— Nu faceţi asta, murmură ea, privindu-l cu ochii larg deschişi.

— Ordinele căpitanului, doamnă, răspunse Harry stânjenit, dorindu-şi ca puntea să se deschidă ca prin minune şi să-l înghită.

Tresări când ea puse o mână mică şi fierbinte pe braţul lui.

— Vă rog să mă puneţi cu ceilalţi. Vă rog. Tatăl meu este un om bogat, va plăti bine să mă aibă înapoi… nevătămată. Sau dacă aş putea fi pusă într-una dintre bărcuţele acelea…

Vocea i se stinse. Harry înghiţi în sec, incapabil să dea ochii cu acea privire rugătoare.

— Nu vă pot ajuta cu nimic, doamnă. Îmi pare rău. Căpitanul mă va închide în celula de pe vas sau chiar mai rău, dacă ar fi să nu mă supun vreunui ordin.

Îşi puse o mână pe spatele ei mic, îndemnând-o uşor să intre. Ea făcu câţiva paşi reticenţi în cameră, apoi se

întoarse cu faţa spre el. Harry se înmuie văzând spaima din ochii mari.

— Să ştiţi, doamnă, spuse el aproape cu disperare, căpitanul Hale nu este un sfânt, dar nici monstru nu e. Sunt cu el de opt ani şi nu l-am văzut niciodată să rănească o femeie. Veţi fi bine.

— Nu mulţumită ţie, spuse ea, brusc aprigă, şi îi întoarse spatele, aşteptând ca el să plece.

Harry se uită la ea neputincios, apoi făcu un pas înapoi, închizând uşa şi zăvorând-o.

Cathy ascultă amorţită în timp ce fu tras zăvorul. Nu-i venea să creadă că acest coşmar se întâmpla cu adevărat. Suspină, un sunet răguşit şi uscat ieşindu-i din adâncul gâtului. Dar lacrimile nu îi vor fi de ajutor, având în vedere că nu era nimeni care să o audă sau căruia să-i pese, îşi aminti cu îndârjire. Îndreptându-şi umerii, se întoarse să cerceteze camera, căutând o posibilă cale de evacuare. Era foarte întuneric şi de-abia reuşi să distingă conturul unei cutii de chibrituri de pe masă. Scăpărând unul cu mâini tremurânde, aprinse o lumânare.

Cabina era mică, astfel încât să ocupe cât mai puţin din spaţiul preţios al încărcăturii. Zidurile aveau lambriuri din pin închis la culoare şi rafturi de cărţi încastrate în ele. Rafturile erau prevăzute cu geamuri, pentru a împiedica volumele să zboare prin jur când marea era agitată, presupuse Cathy. O cuşetă era aranjată ordonat pe un perete. Lângă pat se aflau o masă rotundă, două scaune, un dulap, o sobă pe cărbuni şi două cufere pentru mare lipite de perete.

Singura ieşire posibilă era un hublou mic de sticlă. Cathy se grăbi într-acolo, mânuind cu stângăcie zăvorul, şi apoi deschise larg gemuleţul. Un jet rece şi sărat o lovi în faţă şi văzu, spre dezamăgirea ei, că dădea direct spre marea întunecată. Vântul biciuia apa, creând valuri înalte şi agitate care loveau fără milă coca. Cathy se cutremură,

dându-se un pic înapoi. Încă nu era atât de disperată.

În depărtare, vedea o duzină de luminiţe legănându-se în sus şi-n jos. Fregatele! Încă mai erau acolo, deşi nu îndrăzneau să se apropie prea mult. Cathy respiră uşurată. Dacă ar putea rezista pentru o vreme, ar fi cu siguranţă salvată. Nava pirat nu putea fugi de urmăritorii ei la nesfârşit!

Apa îi umezise rochia, astfel că se dădu înapoi de la fereastră, înfrigurată de-a binelea din pricina aerului rece şi umed. Îşi dorea foarte tare să se dezbrace şi să-şi aline corpul chinuit într-o baie fierbinte, apoi să-şi pună o cămaşă de noapte uscată şi să se târască în pat. Dar nu vedea nicio vană, şi nicio cămaşă de noapte. Şi chiar dacă ambele ar fi fost aşezate dinaintea ei, ar fi ezitat să le folosească. Nu avea nicio îndoială în privinţa motivului pentru care căpitanul o încuiase în cabina lui, şi spera să-l ţină la distanţă până când fregatele ar fi venit să o salveze. Dar dacă ar fi venit şi ar fi găsit-o proaspăt îmbăiată şi instalată comod în patul lui, era clar ce soartă o aştepta. În ciuda inocenţei sale, ştia asta.

Cathy ajunse la un compromis, dezbrăcându-se de rochia ei umedă şi agăţând-o pe un scaun să se usuce. O va lăsa acolo peste noapte şi o va îmbrăca din nou la prima oră a dimineţii, legând corsajul rupt cu nişte bolduri pe care le găsise într-o tăviţă, lângă cutia de chibrituri. Se cutremură în cămăşuţa ruptă şi se îndreptă în grabă spre pat, trăgând pătura grea de deasupra şi înfăşurând-o în jurul său ca să se încălzească. Ochii ei cercetară camera în căutarea unui loc în care să doarmă, descoperind alcovul capitonat de sub fereastră. Luă o pernă de pe pat şi se aşeză pe cât de confortabil era posibil în acel spaţiu mic. Era înghesuit, dar era cu atât mai bine. Nu avea nicio intenţie să doarmă buştean când căpitanul revenea în cabina lui.

Cathy se răsuci pe toate părţile în cuibul ei, încercând

cu disperare să rămână trează. Mintea ei reluă evenimentele de peste zi şi reveni în cele din urmă la bărbatul înfricoşător care o ţinea prizonieră. Fără voie, îşi aminti de chipul lui frumos, umerii largi şi modul în care o ţinuse şi o sărutase. Desigur, bărbatul era pirat, şi criminal, şi nepotrivit pentru o lady ca ea. Şi totuşi... Sărutul lui stârnise ceva adânc în interiorul ei, ceva ce o făcu să se întrebe, cu un fel de frică înfrigurată, ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o în braţe din nou, ar săruta-o sau ar face chiar mai mult. Cathy nu era sigură ce anume însemna „mai mult”, dar ştia că avea ceva de-a face cu modul în care căpitanul îi mângâiase sânii. Amintirea acelei dezmierdări intime o entuziasmă şi o ruşină deopotrivă. Nu se putea înţelege pe ea însăşi sau această dorinţă parţial suprimată pentru ceva ce nu cunoştea.

În grabă, îşi alungă gândurile despre un astfel de subiect lipsit de cuviinţă şi încercă să găsească un plan de evadare. Însă indiferent cât încercă, nu se putu gândi la nimic care să aibă şi cea mai mică şansă de reuşită. În cele din urmă, capul îi căzu obosit pe pernă şi se lăsă pradă somnului.

Se trezi speriată, aproape săltată din patul ei improvizat de tangajul violent al navei. Ameţită, se uită în grabă în jurul său, preţ de o clipă neştiind unde se afla. Lumânarea de seu era aproape terminată şi mai răspândea doar o lumină slabă în cameră. O mişcare într-un colţ al camerei îi atrase privirea şi înţepeni de groază. O siluetă înaltă, masculină îngenunche cu spatele la ea, scotocind printr-unul dintre cufere. Căpitanul! Părul îi era lipit de cap de la apă, iar hainele îi erau ude leoarcă. Arăta de parcă ar fi căzut peste bord. O altă săltare violentă a navei, urmată îndeaproape de un tunet înfundat o lămuriră. Se pornise furtuna, iar el fusese afară. Cathy murmură în gând o rugăciune de recunoştinţă. Acum că avea de dat piept cu o furtună, cel puţin nu va avea timp pentru ea.

Jon găsi ceea ce căuta în cufăr şi trânti capacul. Se întoarse spre ea parţial şi începu să-şi scoată hainele ude, fără ca măcar să se uite în direcţia ei. Era ca şi cum uitase cu totul de existenţa ei. Cathy îl privea printre gene, prefăcându-se cu grijă că doarme.

Pieptul îi lucea în lumina lumânării, întinderea întunecată de păr strălucind de la umezeală. Muşchii de pe braţe şi piept i se încordară în lumina slabă când îşi aruncă deoparte cămaşa, apoi se întoarse pe jumătate şi îşi scoase pantalonii uzi leoarcă.

Cathy simţi cum obrajii îi iau foc în timp ce îl privi dezbrăcându-se, ridicând un prosop aspru de pe pat şi frecându-se agil până se uscă. Văzut din spate, arăta ca un animal magnific cu umerii largi, şoldurile înguste şi picioarele lungi, musculoase. Spatele şi umerii îi erau foarte bronzate. Contrastul dintre ele şi pielea de mai jos era uimitor. Roşind ca focul, Cathy îşi lăsă ochii să rătăcească în jos, oprindu-se cu fascinaţie asupra feselor lui. Erau foarte musculoase şi încordate, complet diferite de posteriorul ei rotunjit. Îşi imagină că era dur la atingere… Cathy îşi închise repede ochii, profund ruşinată de gândurile ei. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol şi chiar faptul că se putea uita la unul fără să leşine de la şoc o sperie şi o uimi deopotrivă. Cu siguranţă, era ceva în neregulă cu ea. O lady adevărată ar fi leşinat pe loc la o asemenea privelişte.

Jon îmbrăcă o pereche de pantaloni uscaţi, îi legă, apoi se întoarse, trăgându-şi pe el cămaşa. Se uită direct de-a lungul camerei către trupul ei încă ghemuit pe scaunul de la fereastră. Zâmbi larg şi se îndreptă spre ea fără grabă. Femeia încerca să-l facă să creadă că doarme.

Cathy îl văzu mergând în direcţia ei şi închise în grabă ochii, încercă să aibă o respiraţie regulată şi profundă când se aplecă deasupra ei. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că o auzea şi că ştia că nu doarme. Se concentră

asupra propriei respiraţii... apoi se sperie violent când îi simţi braţele înconjurând-o.

Când el o ridică în braţe, se forţă să se lase moale, simulând cu disperare că dormea.

Jon zâmbi văzându-i jocul şi o duse în celălalt capăt al cabinei, la pat. O lăsă uşor pe saltea şi o privi. Arăta atât de tânără şi de lipsită de apărare, cu ochii ei strâns închişi împotriva lui, iar părul ei de aramă se rostogoli peste pernă. Buzele îi erau întredeschise şi uşor umede, iar formele ademenitoare ale trupului se vedeau cât se poate de clar prin cămăşuţa ruptă, care era tot ce avea pe ea. Cu ochii în jos spre ea, îl cuprinse o dorinţă cum nu mai simţise de mult timp, care puse stăpânire pe întregul lui corp. Gura i se uscă în timp ce îşi imagină că se vâră în pat cu ea şi că îşi ostoieşte pofta implântându-se în carnea ei mătăsoasă. Un tunet îl dezmetici şi îşi aminti fără tragere de inimă de furtună şi de faptul că erau vieţi care depindeau de dibăcia lui. Se aplecă şi trase păturile peste ea, apoi se îndreptă spre uşă.

— Altă dată, milady, spuse el încet.

Urechile lui Cathy ardeau. Deci, ştiuse că nu dormea? Dacă era aşa, de ce o lăsase singură şi nesiluită în patul lui? Cathy medită ceva vreme la aceste întrebări şi la bărbatul care le provocase. Se iveau zorii când reuşi în cele din urmă să adoarmă.

Când Cathy se trezi, câteva ore mai târziu, cabina era încă aproape la fel de întunecată ca şi în timpul nopţii. Se întrebă repede care putea fi motivul, apoi îşi aminti. Furtuna. Pesemne că era extrem de periculoasă. Vasul se clătina şi se înclina teribil, iar lui Cathy îi luă mult timp să se ridice în picioare. Trebui să se ţină de piciorul patului pentru a nu-şi pierde echilibrul. Era evident că cineva fusese deja în cabină, pentru că era apă proaspătă într-un urcior acoperit, un coş cu cornuri şi miere şi un ceainic. Rochia ei fusese frumos împăturită şi aşezată la picioarele

patului. Cathy o îmbrăcă în grabă, fixând corsajul sfâşiat cu mişcări stângace. Se aşează la masă, nedumerită de lipsa apetitului său. La urma urmei, trecuseră multe ore de când mâncase, şi nu servise deloc cina cu o noapte înainte.

Aroma dulce a cornurilor ajunse până la ea şi îşi întoarse capul, căci avusese brusc o senzaţie de greaţă. O legănare piezişă a navei o făcu să se ţină de burtă, apoi se ridică de la masă şi alergă direct spre fereastră. De-abia reuşi să o deschidă la timp. Munţi de valuri întunecate şi furioase o ameninţară când se aplecă în afară, golindu-şi stomacul în mare.

Cathy îşi petrecu următoarele trei zile în pat, oscilând între un somn neliniştit şi golirea intestinelor într-o oală de noapte adusă pentru confortul ei. Crezuse că o să moară şi, spre sfârşitul primei zile, se rugase fierbinte să o facă. Orice ca să scape de această nenorocire! Căpitanul răsese nepăsător când i se adusese la cunoştinţă starea ei şi îşi instruise valetul, pe Petersham, să se ocupe de nevoile ei.

Petersham era un bărbat micuţ, slab şi vânos, dar de vârstă mijlocie, care îl ştia pe căpitan de când era flăcău. Fusese grăjdar pentru tatăl căpitanului la Woodham, îi spusese el lui Cathy, casa familiei Hale din Carolina de Sud. După ce tânărul Jon se certase cu tatăl său şi fugise pe mare, Petersham fusese trimis de către gentilomul înfuriat să-i aducă fiul înapoi. Însă un lucru dusese la altul şi Petersham sfârşise pe mare, alături de tânărul protejat. Era cu stăpânul Jon încă de atunci şi lucrurile pe care le văzuse… Erau de-ajuns să-ţi ridice părul de pe ceafă! Însă una peste alta, îi plăcea viaţa asta şi era imposibil să-l faci pe căpitan să renunţe la ea.

Cathy fusese foarte interesată de ceea ce îi povestise Petersham. Deci, căpitanul Hale era american! Asta explica multe. Cathy auzise că oamenii care trăiesc în colonii sunt toţi nişte sălbatici nepăsători, iar Jonathan Hale confirma cu siguranţă acest lucru. Era la fel ca un sălbatic – jefuia,

ucidea şi răpea femei după bunul-plac.

Căpitanul intra în cabina lui rar, întotdeauna pentru a lua o masă rapidă sau pentru a fura câteva ore de somn extrem de necesar. În prima noapte, ea nu-l auzi venind şi, când deschise ochii, îl găsi dormind epuizat alături. Era gol-goluţ, iar Cathy simţi pielea arzând-o în locul unde o atingea, chiar şi prin materialul rochiei, încercă să se îndepărteze cu atenţie de el, dar braţul lui se odihnea pe părul ei, şi nu se putea desprinde fără să-l trezească. Se lăsă pe spate pe perne, neliniştită, privindu-l cu circumspecţie. Cum el continua să doarmă, se relaxă treptat şi, într-un final, aţipi şi ea lângă el.

Când ea se trezi din nou, el încă mai dormea, cu o mână cuprinzându-i nonşalant sânul şi odihnindu-şi genunchiul între coapsele ei. Cathy rămase fără suflare văzând intimitatea poziţiei lor şi încercase cu disperare să se elibereze, trezindu-l cu mişcările ei.

— Stai locului! mârâi el, încruntându-se la ea cu ochi roşii. Cathy cedă neputincioasă, înspăimântată de ceea ce i-ar putea face dacă nu l-ar asculta, iar el închise din nou ochii.

Dar, câteva minute mai târziu, se ridică şi se întinse, expunându-şi goliciunea masculină. De această dată, Cathy închise repede ochii, îngrozită de-a binelea. Priveliştea din faţă era mult mai terifiantă decât cea din spate.

Tunetul bubui, iar nava se clătină odată cu el. Căpitanul înjură şi se îmbrăcă în grabă. Umerii îi erau căzuţi şi ochii injectaţi de oboseală. Cathy fu surprinsă să-şi dea seama că, de fapt, îi părea rău pentru el. Dar sentimentele ei delicate se risipiră odată cu următoarele lui cuvinte:

— Data viitoare când voi fi în pat cu tine, să fii fără rochia aia. Pune-l pe Petersham să-ţi găsească o cămaşă de noapte de-a mea dacă pudoarea îţi e ofensată. E ca şi cum aş dormi cu o nenorocită de pernă de ace! Te avertizez, dacă nu eşti dezbrăcată până mă întorc, te voi dezbrăca eu.

Şi crede-mă, nu-mi va displăcea câtuşi de puţin s-o fac!

O privi lacom, iar ea îşi trase aşternuturile până la gât, fără să îndrăznească să se uite la el ca nu cumva să îl provoace la cine ştie ce violenţă. Ieşi repede din cabină, deloc binedispus, iar ea zâmbi în barbă, încântată. Deci căpitanul cel mare şi puternic fusese înţepat de acele din rochia ei. Era o mică răzbunare pentru tot ce suferise din cauza lui!

În ciuda bucuriei sale, nu îndrăzni să nu-l asculte. Nu avea niciun sens să provoace o confruntare dacă o putea evita. Scotoci singură prin cuferele lui unde găsi un teanc ordonat de cămăşi de noapte şi îmbrăcă una. Era de câteva ori mai mare decât ea, mânecile îi atârnau aproape de genunchi, iar poalele ştergeau podeaua cu mai bine de douăzeci de centimetri. Dar trebui să recunoască şi că era mult mai confortabilă decât rochia ei ruptă şi murdară, şi atâta timp cât avea grijă să ţină păturile trase până spre bărbie când cineva era în cabină, nu avea nicio obiecţie de făcut. Era cu siguranţă mult mai puţin diafană decât cămaşa ei de noapte transparentă din mătase.

Căpitanul se întoarse în cabină târziu în acea noapte, când Cathy deja se obişnuise cu ţinuta ei neobişnuită. Stătea în pat, sprijinită pe un munte de perne, sorbind cu grijă dintr-o ceaşcă de ceai. Stomacul i se liniştise oarecum, dar încă se mai răscolea violent când nava se înclina prea tare. Când căpitanul intră în cameră, clătinându-se de oboseală, se uită la el cu ochi mari, speriaţi, şi dădu să coboare din pat.

— Dacă pui un singur picior afară din pat, te voi face să-ţi pară rău c-ai venit pe lumea asta, domniţa mea delicată, mârâi el. Consideră-te păsuită până mai târziu.

Cathy rămase unde era, privindu-l cu îngrijorare cum suflă în lumânare şi apoi se dezbracă. De-abia îi distingea conturul siluetei prin întuneric. Tresări când se vârî în pat lângă ea şi încercă să se îndepărteze când îşi trecu un braţ

tare în jurul taliei ei. Apoi îl simţi tremurând de frig. Era posibil pur şi simplu ca el să fi spus adevărul şi s-o vrea numai pentru căldura ei. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Îl lăsă să o tragă mai aproape în întunericul cald, membrele lui încolăcindu-se pe trupul ei rigid. Văzând că nu făcea altceva decât să o ţină în braţe, se relaxă treptat. Apropierea corpului său era încă înfricoşătoare – şi tulburătoare, într-un fel ciudat –, dar atâta timp cât furtuna era în toi, nu credea că avea vreun motiv să se teamă de el.

El adormi aproape imediat, iar ea-i simţi respiraţia adâncă şi regulată. Cathy se ridică într-un cot, uitându-se în jos la faţa bronzată instalată atât de confortabil pe perna ei. Genele lui erau incredibil de lungi pentru un bărbat atât de masculin şi trasau semiluni întunecate pe obrajii lui. Buzele îi erau fine, iar maxilarul puternic şi musculos. Se simţea curios de atrasă de el în timp ce dormea şi se întrebă într-o doară cum s-ar simţi dacă şi-ar trece buzele peste obrazul ca o hârtie abrazivă… Furioasă din pricina turnurii pe care o apucaseră gândurile ei, se lăsă înapoi pe saltea, închizând ochii. În cele din urmă, o luă somnul.

Cathy se trezi şi văzu soarele strălucind în sfârşit, iar patul era gol lângă ea. Sări în picioare, alergând la fereastră şi se aplecă în afară. Marea strălucea precum un diamant imens. Soarele îi încălzea chipul înălţat, iar aerul era înmiresmat şi dulce. Cathy îşi dori să iasă în toată acea prospeţime şi hotărî să-l implore pe Petersham pentru a obţine permisiunea de a merge sus, pe punte. Chiar şi criminalilor le era permis să facă puţină mişcare, se gândi ea, rebelă. „Dar cum aş putea?” se întrebă în timp ce îşi stropi faţa cu apă rece. Rochia ei cândva frumoasă rămăsese doar o zdreanţă murdară, şi singura ei alternativă părea să fie una dintre cămăşile de noapte ale căpitanului. Cămăşile de noapte erau curate şi o acopereau într-un fel, dar asta era tot ce putea fi spus despre ele. Cu siguranţă nu

erau potrivite pentru o promenadă pe punte.

Nemulţumită, Cathy se aşează pe un scaun cu o carte de piese de teatru în mână. „Proprietatea lui Jonathan Creighton Hale” era mâzgălit cu un scris îndrăzneţ, masculin, pe forzaţ. Ea contempla semnătura, când Jonathan Creighton Hale însuşi intră în cabină. Privindu-l acum, nu putea înţelege înmuierea pe care o simţise faţă de el în timp ce dormea. Treaz, era acelaşi monstru arogant şi dezgustător care o răpise şi o maltratase. Se încruntă la el cu o privire mohorâtă.

— Arăţi palidă astăzi, milady, spuse el pe acelaşi ton blestemat de zeflemitor.

— Nu este de mirare, având în vedere că mă ţii închisă aici. Încerci să mă omori prin sufocare sau plictiseală?

Tonul ei era plin de venin.

— Eu aş avea grijă ce rostesc dacă aş fi în locul tău, draga mea. Există nenorociri mai mari decât asta, după cum vei descoperi în curând.

Se apropie de pat, scoţându-şi haina şi cămaşa. Cathy îşi muşcă buza, tulburată, privind cum i se încordau muşchii spatelui lat. Acum că furtuna se încheiase, era din nou la mila lui. Făcu un efort să-şi controleze temperamentul şi încercă un ton mai blând.

— Mi-ar plăcea foarte mult să merg pe punte, căpitane.

— Ce te opreşte? Uşa a fost descuiată în ultimele două zile. La urma urmei, suntem în largul mării şi chiar nu există niciun loc unde să fugi şi dac-ai vrea. Cu excepţia cazului, desigur, în care ai prefera avansurile oarecum dure ale oamenilor mei în locul fermecătorului de mine. Zâmbi la ea răpitor şi Cathy aproape că se sufocă de furie.

— Prefer avansurile oricui în locul prezenţei tale josnice! scuipă ea.

— Aşa zici tu, milady? Atunci, chiar te rog, mergi sus

pe punte. Dă-te în spectacol. Mă întreb cât vei rezista, cu fiecare dintre oamenii mei luându-te o tură… Pun pariu că ai fi moartă cu mult înainte ca *Margarita* să ajungă în port.

Furia îi întunecase ochii, iar cuvintele lui o loviră ca nişte pietre mici şi tari. Cathy tăcu, prudentă, lăsându-se iar pe spate în scaun şi privindu-l cu un resentiment mocnit. El se întoarse, aruncându-se pe pat, şi stătu întins aşa ceva timp. Când vorbi în cele din urmă, o parte din furie se evaporase din vocea lui.

— Nu am nicio obiecţie să ieşi la aer, cu condiţia să rămâi pe dunetă şi să stai departe de bărbaţi. Sunt pe mare de o lungă perioadă de timp şi cu o femeie ca tine prin preajmă… Ei bine, nu are niciun sens să o căutăm cu lumânarea. Am nevoie de fiecare om pe care îl am. Nu vreau să trebuiască să omor pe vreunul dintre ei pentru că l-ai ispitit să-şi piardă minţile.

— Doamne fereşte! răspunse ea plină de sarcasm. Ceea ce ne aduce la o altă problemă. Ce anume o să port pentru restul acestui voiaj încântător? Oamenii tăi preţioşi, dacă îţi aminteşti, au smuls hainele de pe mine! El nu dădu niciun răspuns la această obrăznicie, iar ea insistă, îndrăznind un pic şi mai mult. Ce anume au făcut tinerii tăi piraţi minunaţi cu cuferele mele, căpitane? Le-au aruncat peste bord? Sau le folosesc pe post de cârpe ca să spele punţile cu ele?

— Cuferele tale au fost luate la bord, milady, şi au fost inventariate împreună cu restul încărcăturii de pe *Anna Greer.* Ai o garderobă foarte frumoasă – rochii care costă suficient cât să hrăneşti o familie timp de un an, jupoane de mătase, chiar şi lenjerie din dantelă irlandeză veritabilă. Pradă valoroasă, doamnă, de care nici nu ştiu dacă eşti conştientă.

Stătea în continuare întins pe spate pe pat, aparent fără a se preocupa de furia ei crescândă.

— O să-mi dai hainele înapoi?

Vocea îi tremura de furie şi era tot ce putea face ca să nu dea drumul tiradei de cuvinte pline de ură şi de insulte. Ardea toată la gândul că el îi cotrobăise prin lucruri.

— Aşa cum am spus, milady, sunt foarte valoroase. Şi nu-mi aparţin numai mie, ci şi oamenilor mei. Nu aş putea să le dau de bunăvoie. Desigur, dacă ai vrea să le cumperi... Vocea i se stinse şi se ridică în capul oaselor pe marginea patului, cercetând-o batjocoritor.

— Ştii că nu am niciun ban, spuse ea cu amărăciune.

— Cine a spus ceva despre bani? Am putea aranja un schimb noi doi. Să spunem, de exemplu, o rochie... pentru un sărut.

Ea se uită la el, simţind cum o cuprinde furia. Deci spera să facă un schimb? Pesemne că o credea tâmpită. Un sărut nu era câtuşi de puţin ceea ce avea el în minte.

— Deci, ce-ai hotărât, Cathy? spuse el încet, privind-o. O rochie pentru un sărut. Pare o înţelegere chiar echitabilă.

Cathy se uită la el, încercând să ghicească gândurile din spatele acelui zâmbet întunecat şi batjocoritor. Expresia lui era imposibil de citit, dar ceva îi pâlpâia în adâncul ochilor precum o flacără mică şi sălbatică. Cathy începu să se simtă înspăimântată. Arăta atât de puternic, atât de masculin cum stătea acolo şi se uita la ea, aşa cum o pisică înfometată priveşte un şoarece deosebit de apetisant. Înghiţi în sec, apoi îi întâlni privirea direct, ridicându-şi bărbia cu un gest de sfidare.

— Mai degrabă aş săruta un porc!

Nu păru deloc supărat de răspunsul ei nepoliticos. Dimpotrivă, râse încântat.

— Deci mai degrabă ai săruta un porc, Lady Catherine? Eşti sigură? Mă îndoiesc foarte mult că, în decursul vieţii tale extrem de protejate, ai avut vreodată ocazia să săruţi orice, cu atât mai puţin un porc. Deci chiar nu ai nicio bază de comparaţie. Ceea ce ar trebui să faci este să mă săruţi, apoi să mergi afară şi să săruţi un porc.

Doar atunci ai putea compara cele două săruturi şi ai decide pe care îl preferi.

O lua în zeflemea. Simţi cum o furie ucigaşă începu să-i clocotească în vene. Nimeni în toată viaţa ei nu îndrăznise să râdă de ea! Şi acum bărbatul ăsta arogant avea curajul să facă din ea ţinta glumelor lui! Ochii ei îi străluceau de furie şi buzele i se întredeschiseră într-un mârâit.

— Te urăsc! şuieră la el, ochii ei albaştri părând să arunce flăcări.

Era foarte frumoasă când îi răspundea cu patimă şi sfidare, iar Jon se trezi că o dorea atât de mult că îl durea. Îl trimitea cu gândul la o vulpe roşie şi furioasă la ananghie... Se ridică şi se îndreptă spre ea foarte încet, urmărind-o cu privirea.

Cathy sări în picioare, lăsând în spate cearşaful pe care îl ţinuse strâns în jurul său. Sânii îi ieşiră brusc în evidenţă sub cămaşa de noapte din pânză. Jon zâmbi larg şi ea începu să dea înapoi, refugiindu-se în spatele mesei. O urmă necruţător, zâmbind în continuare, cu o încredere oarbă în rezultatul jocului.

Cathy se retrase cât de în spate putu şi se trezi sprijinindu-se de perete. El continuă să se apropie, după care îşi întinse braţele de-o parte şi de cealaltă a capului ei, ţintuind-o pe loc. Se uită în sus la el, cu ochi mari, înţelegând brusc. Aşadar, aveau să se dea cărţile pe faţă. Îşi simţi măruntaiele încleştate de frică. Era aproape, atât de aproape că îi simţea aroma caldă ca de mosc a trupului. Ochii lui luceau periculos în jos spre ea, iar gura i se arcui într-un zâmbet nărăvaş.

Cathy nu dusese niciodată lipsă de curaj, dar de data asta rămase stană de piatră când îl privi.

— Dă-mi drumul, animalule! strigă la el, în vreme ce ochii ei îl provocau s-o atingă.

— Deci sunt un animal, nu? spuse tărăgănat, cu ochii

scânteind în jos spre ea. Dar asta ar trebui să-ţi placă, milady. La urma urmei, tocmai ce ai recunoscut o părtinire uimitoare faţă de porci. Acum poţi vedea dacă îţi place ce fel de animal sunt.

Se aplecă asupra ei cu hotărâre, şi Cathy închise ochii, ferindu-şi faţa şi încercând să-i împingă pieptul cu ambele mâini. Eforturile ei fură zadarnice. Gura lui îi şterse obrazul întors, arzând-o, apoi mâna lui fu sub bărbia ei, forţându-i capul până când îi acoperi gura. Buzele lui le arseră pe ale ei. Ea îşi ţinu gura închisă strâns, respingându-i cu ardoare sărutul. Îşi amintea prea bine ultima dată. Nu avea să se mai facă de ruşine în felul acela din nou.

O cuprinse cu braţele, trăgând-o de la perete în îmbrăţişarea lui. Cathy îşi îndreptă unghiile spre faţa lui cu disperare, dar el îi prinse mâinile înainte să apuce să-l rănească, luându-i-le prizoniere. Gura lui o acoperi din nou pe a ei, şi de data asta reuşi să-i despartă buzele tremurânde cu limba. Se arcui departe de el într-o încercare disperată de a se elibera, dar mişcarea doar o făcu şi mai arzător de conştientă de trupul lui dur ce-o strângea cu intimitate. Simţi cum limba i-o atinge pe a lui şi tremurul care-i străbătea braţele în timp ce-o ţinea. O căldură ciudată începu să-i pulseze între coapse. Îşi plimbă mâinile pe spatele şi pe fesele ei, cu căldură şi seducţie. Îşi simţi brusc genunchii slabi şi fu forţată să se agaţe de umerii lui ca să nu cadă. O înclină peste braţul lui, gura lui prădând coloana subţire albă a gâtului ei înainte de a reveni ca să îi devoreze gura. Cathy ştiu brusc şi neputincios că era pierdută. Îşi strecură braţele pe după gâtul lui din proprie iniţiativă, trecându-şi degetele prin părul negru şi des.

El scoase un geamăt când simţi răspunsul ei, apoi o ridică în braţe, ducând-o pe picioare nesigure până la pat. Cathy stătea cuibărită ca un pisoiaş încrezător pe muşchii duri ai pieptului lui gol, cu braţele petrecute în jurul gâtului

său. Nu îi mai putea rezista, la fel cum nici el nu se putea opri.

O aşează uşor pe pat şi se întinse lângă ea, trăgând-o strâns spre el şi sărutând-o în acest fel ciudat, animalic, care aproape că o făcea să-şi piardă minţile. În timp ce gura lui se roti peste a ei, tremură, după care îi răspunse la sărut.

„E greşit!” o avertiza o voce abia auzită din capul ei. Dar Cathy trecuse de mult de stadiul în care să îşi asculte propriul sfat. Mâinile lui Jon explorară formele corpului ei prin cămaşa de noapte subţire, savurându-i feminitatea în devenire. Sfârcurile i se întăriră în mâinile lui. El sfâşie nerăbdător materialul care le acoperea, apoi îşi trase răsuflarea de parcă priveliştea sânilor ei albi cu sfârcuri rozalii îi provoca o durere fizică. Întinse un deget şi îl plimbă reverenţios pe culmile moi, minunându-se de căldura catifelată a pielii ei.

Îşi aplecă fruntea, sărutând uşor primul sfârc şi apoi pe celălalt, apoi gustându-l pe cel de-al doilea şi muşcându-l uşor şi provocator. Cathy rămase fără suflare la senzaţia înflăcărată care o săgetă şi deschise ochii larg. Priveliştea capului său negru frecându-se atât de intim de pieptul ei o şocă şi o scoase din transă. Se înfierbântă de ruşine. Îşi duse mâinile spre umerii lui largi şi încercă să-l îndepărteze cu disperare.

— Nu! Te rog, opreşte-te! Jon, te rog! gâfâi ea, înfigându-şi unghiile în el.

— Linişteşte-te, Cathy, murmură el drept răspuns, cu vocea groasă şi ochii strălucind de pasiune. Linişteşte-te, Cathy, iubito.

Se ridică şi îi îndepărtă uşor ghearele din carnea lui, ridicându-i mâinile deasupra capului ei şi ţinându-le acolo. Buzele lui reveniră la săruturile fierbinţi, apăsate pe sânii ei. Cathy se răsuci speriată şi încercă în zadar să se îndepărteze.

— Linişteşte-te, scumpo, îi spuse el în ureche. N-o să te rănesc. Uşurel, uşurel. Linişteşte-te.

Îi ţinu mâinile fixate de saltea cu una din mâinile lui, în timp ce cealaltă îndepărtă resturile cămăşii de noapte sfâşiate. După câteva momente scurte, corpul ei dezgolit ieşi la iveală. Îşi plimbă ochii peste ea încet, posesiv, părând să-i frigă pielea. Suspină de frică şi de ruşine în timp ce el o studie din cap până în picioare, iar când bărbatul îşi îndreptă mâna spre nasturii de la pantaloni, îşi reînnoi eforturile disperate de a se elibera.

Când fu gol, o ţintui locului punându-şi un picior peste corpul ei, şi-i potoli ţipetele sălbatice cu gura. O sărută pe îndelete, mâinile lui reluându-şi rătăcirile ruşinoase. Se plimbară cu dezinvoltură peste culmile sensibile ale sânilor ei, apoi se mutară în jos pentru a-i mângâia abdomenul catifelat. Scânci, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta pe pernă, în timp ce unghiile îi sfâşiau umerii. El continuă să-i frământe cu blândeţe abdomenul, fără să bage în seamă eforturile ei. Apoi mâna lui ajunse şi mai jos şi începu să mângâie pielea de mătase de pe interiorul coapselor.

— Nu! icni ea când palma lui bătătorită trecu uşor peste locul unde se uneau picioarele ei.

Îngrozită, Cathy îşi încrucişă membrele, rezistând cu disperare încercărilor lui de a le desface cu mâinile.

— Relaxează-te, Cathy. Relaxează-te, scumpo, murmură Jon răguşit. Desfă-ţi picioarele, Cathy, iubire. N-o să-ţi fac rău.

Cuvintele lui o îngroziră. Îşi încleştă corpul, apoi se zbătu şi alunecă precum un contorsionist, încercând frenetic să se elibereze de sub mâinile lui. Era prea puternic şi, în cele din urmă, cu un suspin tremurat de predare, se lăsă moale. Nu mai putea face nimic.

Jon se ridică într-un genunchi deasupra ei, vârându-l pe celălalt între picioarele ei încrucişate strâns. Reuşi într-un final să-i despartă coapsele. Cathy mai săltă o dată,

convulsiv, în timp ce el i le depărtă, apoi rămase plângând în linişte, fără ca măcar să mai încerce să-i reziste. Se cutremură la senzaţia mădularului lui întărit explorându-i coapsele.

Un fulger de foc o săgetă când el găsi deschiderea dintre picioarele ei şi intră uşor. Apoi, împingându-se rapid, ajunse adânc în interiorul ei. Durerea înţepătoare fu atât de intensă, încât Cathy ţipă. Buzele lui îi astupară gura, reducând-o la tăcere şi rămânând deasupra ei fără să se mişte, cufundat în carnea ei moale. Respiră sacadat, în rafale, ca şi cum ar fi alergat un drum lung. Cathy îşi întoarse capul, dezgustată de căldura lui pe chipul ei. În cele din urmă, de parcă nu se mai putea abţine, începu să se mişte, la început încet, ca să nu-i facă şi mai mult rău decât era necesar, apoi mai dur şi mai puternic.

Cathy nu opuse rezistenţă sub el, lăsându-l să facă tot ce voia cu trupul ei, amorţit de şoc. Nu-i venea să creadă că acest lucru îngrozitor i se întâmpla cu adevărat. Chiar era siluită de un pirat, şi nu putea face nimic pentru a se apăra. Era deja prea târziu. Era compromisă, dezonorată. Nu îşi va mai putea ţine niciodată capul sus. Şi toate din cauza acestui animal care gemea, şi tremura, şi gâfâia aruncat asupra ei… Cât îl ura!

Încercă să se forţeze să se gândească la altceva, dar era imposibil de greu cu această carne fierbinte unită atât de intim cu ea. Se mişcă un pic, testând, sperând cel puţin să se elibereze întru câtva de greutatea pieptului lui pe sânii ei. Mişcarea ei păru să-l provoace, intensificându-i frenezia. Fără voie, Cathy simţi cum începe să fie prinsă în pasiunea lui. Cu o mişcare instinctivă, se ridică să-i întâlnească următoarea împingere. El trase aer în piept brusc, apoi se cutremură şi se lăsă moale. Cathy simţi un fior iraţional de dezamăgire când trupul lui mare se întinse peste al ei.

După o clipă, Jon se rostogoli şi se întinse pe spate, cu

ochii în tavan. Cathy se strecură spre partea opusă a patului şi se întoarse cu spatele la el, simţindu-se fierbinte, lipicioasă şi foarte umilită. Se gândi la modul în care trupul o trădase în ultimul moment, când nu îi putuse opri mişcarea instinctivă, şi lacrimi fierbinţi de furie şi ruşine îi umplură ochii. Îşi înăbuşi un suspin, dar Jon auzi sunetul slab, înfundat, şi o trase cu putere lângă el.

Îi mângâie părul, absent, şi la tandreţea naturală a gestului său, ea uită de mândria şi de ura ei şi plânse în hohote ca un copil. Continuă să o ţină în braţe, mângâindu-i părul şi şoptindu-i cuvinte de alinare la ureche. Când hohotele ei se transformară în suspine, o îndepărtă şi se ridică în picioare, trăgându-şi hainele pe el. Rămase o clipă să o privească în timp ce îşi încheia cureaua, iar un zâmbet uşor îi curbă buzele. Cathy închise ochii şi refuză să-l privească.

— Nu-ţi face griji, scumpo. Va fi mai bine data viitoare, promit, spuse el încet şi apoi chicoti auzind exclamaţia ei de furie când înţelese ce voia să spună.

De fapt, se aştepta ca ea să se supună din nou la acea activitate dezgustătoare! Coborî furioasă din pat, trăgând după ea cearşaful pentru a-şi feri corpul de privirea lui, dorinţa de crimă citindu-i-se în ochi. Se uită în jur, sălbatic, după o armă, dar înainte să poată găsi ceva îndeajuns de greu şi de ascuţit, o ridică în braţe şi o aruncă înapoi în mijlocul patului. Se împotmoli neputincioasă în maldărul haotic creat de cearşaf şi propriul păr, în timp ce el râdea în hohote. Până când reuşi să iasă la lumină, el deja plecase. Cathy îndreptă o privire feroce spre uşa închisă a cabinei. Nimeni nu putea să o trateze ca pe o femeie uşoară şi să scape basma curată! Se hotărî chiar acolo şi atunci că Jonathan Hale va primi o lecţie binemeritată. Avea în curând să afle că şi-a găsit naşul!

Capitolul 3

Cathy fu lăsată să spumege singură timp de câteva ore. Ceea ce era o mişcare înţeleaptă din partea cuiva, se gândi ea posomorâtă, pentru că ar fi putut să-i scoată ochii cu bucurie primei persoane care îi ieşea în cale. Fără nicio excepţie, toţi erau nişte hoţi şi nişte ucigaşi nemiloşi, iar căpitanul Jonathan Hale era cel mai rău dintre toţi. Cât se va bucura să-l vadă în ştreang, cu trupul său lung răsucindu-se şi zvârcolindu-se la capătul unei frânghii, cu faţa lui batjocoritoare albastră şi umflată! Cathy zâmbi mai dulce decât o făcuse de zile întregi. Simplul gând o făcea să se simtă mai bine!

Of, ce n-ar da pentru un cuţit lung şi ascuţit! L-ar purta cu ea tot timpul, ascuns în mâneca unei cămăşi de noapte largi şi data următoare când bruta ar încerca să o violeze, i l-ar înfige adânc în spate! îşi imagină cu o plăcere nebună cum s-ar zvârcoli în agonie. Dar în cabină nu erau nici cuţite, nici alte arme evidente. Aşa că scotoci fiecare colţişor după orice ar fi putut fi folosit drept armă. Când se opri în cele din urmă, epuizată, arsenalul ei nu era impresionant. Un sfeşnic greu din alamă era cea mai promiţătoare armă din mica ei colecţie. Îl înfipse sub saltea, astfel încât să-i fie la îndemână ca să-l poată folosi drept zdrobitor de capete. Oala de noapte din porţelan avea şi ea potenţial, dar se temea că dacă oala nu ar mai fi fost la vedere, răpitorul ei ar deveni fără îndoială suspicios. În ciuda josniciei lui, Cathy ştia că bărbatul nu era nici pe departe prost.

Refuză categoric să se mai îmbrace cu vreuna dintre cămăşile de noapte urâte. Dacă avea să poată împiedica

asta, nimic din ce îi aparţinea lui nu îi va mai atinge pielea din nou pentru tot restul vieţii ei. În schimb, se înfăşură ca o mumie într-o pătură şi se instală într-unul dintre scaunele dure, aşteptând. Mai devreme sau mai târziu, căpitanul Jonathan Hale va trebui să se întoarcă în cabina lui. Când urma s-o facă, Cathy voia să fie sigură că va face din venirea lui o ocazie memorabilă.

Însă Petersham fu cel care bătu primul la uşă. Cabina începea să se întunece pe măsură ce ultimele luminiţe ale zilei se stingeau, iar pe Cathy începeau să o doară picioarele de la statul atât de mult timp în aceeaşi poziţie. Dar era hotărâtă să nu fie prinsă nepregătită a doua oară. Înţepeni când auzi ciocănitul, apoi se relaxă. Dacă era ceva sigur în această lume care brusc devenise nebună era faptul că ticălosul arogant nu ar avea curtoazia să ciocăne înainte de a intra. Ar da cu siguranţă buzna înăuntru!

— V-am adus supa, domnişoară, spuse Petersham când intră. Căpitanul a spus că nu v-aţi simţit prea bine la prânz, dar este aproape ora şapte acum şi aveţi nevoie să mâncaţi ceva mai consistent. Acest rău de mare vă va lăsa slabă ca un pisoiaş dacă nu aveţi grija.

— Nu mai am rău de mare, Petersham, răspunse Cathy cu acreală, fără să se mişte de pe scaun.

Petersham o privi pe ascuns când aşeză cina pe masă, privirea lui surprinzându-i faţa albă şi părul ciufulit înainte de a băga în sfârşit de seamă corpul ei îmbrăcat în pătură. Era clar ce se întâmplase. Stăpânul Jon, care nu mai era împiedicat de furtună, îşi petrecuse dimineaţa bucurându-se de ceea ce considera pradă de război. Ei bine, bărbaţii au nevoile lor, după cum şi el, Petersham, o ştia foarte bine, dar pentru domnişoara Cathy era greu. Era foarte tânără, şi el îşi punea viaţa rămăşag că fusese fecioară.

— Vă simţiţi bine, domnişoară? întrebă Petersham răguşit.

— Cu siguranţă că mă simt bine, Petersham, izbucni Cathy, temându-se brusc că i-ar putea ghici cumva ruşinea.

Ar fi murit pur şi simplu dacă cineva ar fi aflat! Dar Petersham nu mai spuse nimic altceva. Aranjă masa în tăcere şi plecă fără a se aventura să rostească vreun alt cuvânt.

Oftând, Cathy se mişcă, îşi trase scaunul până la masă şi începu să mănânce. Fu surprinsă să constate că îi era foame, în ciuda traumei pe care o suferise.

Tocmai vâra în gură furculiţa cu ultima bucată de carne sărată când se auzi un alt ciocănit la uşă. Îşi miji ochii spre intrarea de stejar, cu teamă. Cine era de data asta?

— Da? întrebă ea cu precauţie.

Petersham îşi băgă capul pe uşă şi ea se relaxă.

— M-am gândit că v-ar face plăcere o baie fierbinte, domnişoară. Avem o cadă veche jos, în cală. De luni întregi n-a folosit-o nimeni. Dacă doriţi, aş fi încântat să v-o aduc sus.

Cathy se gândi repede. O baie suna minunat, iar trupul ei mai tratat îi poruncea să accepte. Dar dacă acesta ar fi fost un gest al căpitanului menit să-i uşureze ceea ce trecea drept conştiinţa lui, mai degrabă ar fi sărit peste bord. Nu va accepta nicio favoare din partea lui!

— A cui a fost ideea asta? întrebă ea brusc.

— Păi, a mea, domnişoară. A cui altcuiva să fi fost?

Acest lucru era atât de adevărat, că fu surprinsă cu un zâmbet crispat. Chiar îi trecuse prin minte că Jonathan Hale şi-ar petrece timpul preţios făcându-şi griji pentru confortul ei, mai ales acum că obţinuse ceea ce îşi dorise de la ea? Puţin probabil! Pentru el, ea era doar un corp neînsufleţit, fără gânduri sau sentimente.

— Mulţumesc, Petersham, mi-ar plăcea să fac o baie, răspunse ea.

Petersham râse, apoi închise uşa în urma lui. Cathy se lăsă pe spate în scaun, dintr-odată uşor ruşinată de

comportamentul ei de mai devreme. La urma urmei, ceea ce i se întâmplase nu prea putea fi pus pe seama lui Petersham. El nu îi arătase nimic altceva decât amabilitate de când fusese luată prizonieră.

De data aceasta, Cathy fu pregătită când auzi ciocănitul scurt. Când uşa se deschise drept răspuns la chemarea ei, Petersham intră, urmat îndeaproape de un marinar solid care trăgea o cadă mare şi de altul care căra unul dintre cuferele ei mici.

— Hainele mele! exclamă Cathy cu bucurie.

— Căpitanul a dat permisiunea să aducem sus o parte din lucrurile dumneavoastră, domnişoară, spuse Petersham zâmbind la ea. Mi-am luat libertatea de a selecta cufărul cu ţinuta dumneavoastră de noapte. Am făcut bine?

Simpla menţionare a „căpitanului” fu suficientă pentru a o face pe Cathy să vadă roşu în faţa ochilor, mai ales când era vorba de permisiune pentru ceva ce avea legătură cu ea, dar puţin câte puţin, deşi într-un proces dureros, devenea din ce în ce mai înţeleaptă. Nu avea niciun sens să-şi taie singură craca de sub picioare. Dacă l-ar instrui pe Petersham să ducă înapoi cufărul diavolului răutăcios, împreună cu mesajul că ar putea purta chiar el blestematele de haine, nu ar câştiga nimic altceva decât o clipă trecătoare de satisfacţie. Mai bine profita acum de ce avea şi aştepta momentul ei. După cum spunea Martha de multe ori, toate lucrurile bune li se întâmplă celor care aşteaptă. Şi Cathy era pregătită să aştepte oricât era necesar pentru răzbunarea ei.

— A fost foarte frumos din partea ta, Petersham, murmură ea, cu chipul ca o mască rece care-i ascundea gândurile. Apoi, când marinarii aduseră găleţi cu apă aburindă şi începură să umple cada, continuă: Petersham, legat de această seară, când mi-ai adus cina… Nu… nu mă simţeam în largul meu. Îmi pare rău dacă am fost nepoliticoasă.

Era prima dată în viaţa ei când Cathy îşi cerea scuze de la cineva pentru ceva şi se simţea absurd de timidă. Dar zâmbetul strălucitor al lui Petersham fu răsplata ei.

— Nicio problemă, domnişoară. Toată lumea are câte o zi proastă din când în când.

Nici că se putea o minimizare mai mare a traumei ei, se gândi Cathy, dar nu spuse nimic. După ce marinarii umplură cada conform indicaţiilor lui Petersham, cei trei o lăsară singură în cabină.

Primul lucru pe care îl făcu Cathy fu să ia unul dintre scaunele de lemn şi să îl fixeze ferm în uşă. Cu toate că nu l-ar fi ţinut pe Jon afară pentru mult timp, în cazul în care ar fi hotărât să intre, cel puţin avea să fie avertizată astfel încât să nu fie prinsă goală în cadă!

După ce rezolvă asta, merse spre cufărul ei mic şi îl deschise cu drag. Doar vederea lucrurilor de acasă fu de-ajuns ca să i se umezească ochii. Ce n-ar da să o audă pe Martha cicălind-o sau pe tatăl ei urlând, aşa cum făcea când nimic nu mergea după bunu-i plac! Îşi şterse cu fermitate o lacrimă stingheră de pe obraz. Plânsul făcea ca totul să pară mult mai rău.

Ridică grijulie micuţa tavă de săpunuri parfumate şi de parfumuri care erau aranjate perfect peste hainele ei. Stropi din belşug cu esenţă de trandafiri apa de baie, adulmecând cu plăcere norul de abur parfumat care i se înălţă spre nări. Ridicând un săpun cu miros de trandafiri şi o cârpă mică, păşi în cadă. Senzaţia apei fierbinţi care îi acoperea corpul când se scufundă în apă era o fericire pură. Îşi odihni capul pe marginea căzii, fără să se mişte, desfătându-se la gândul că va fi în curând curată din nou, din cap până în picioare. După un moment de bucurie, începu să-şi frece viguros braţele, picioarele şi corpul, aproape zgâriindu-şi pielea în zelul ei de a scăpa de atingerea lui Jon. În cele din urmă, îşi stropi faţa până când obrajii îi deveni că roz şi strălucitori. Singurul lucru care mai

rămăsese de spălat era părul şi, trăgând adânc aer în piept, îşi vârî capul sub apă. Mâinile ei se plimbară printre şuviţele lungi, umezindu-le bine şi săpunindu-le.

Cathy îşi clătea părul, cu capul sub apă din nou, când se auzi mânerul uşii. Sunetul fu urmat îndeaproape de o înjurătură nerăbdătoare, apoi de un hârşâit strident când un umăr puternic proptit de uşă împinse scaunul pe podeaua de scândură. Jon se strecură prin deschiderea pe care o făcuse, se uită cu prudenţă prin cabină, apoi zâmbi larg. Tot ce putea vedea din mica felină era o coamă de păr auriu-închis plutind pe apă şi o pereche de umeri albi ca porţelanul. Se îndreptă fără zgomot spre marginea căzii. Faţa ei, când ieşea la suprafaţă, ar fi trebuit să fie ceva de neratat!

În acel moment, Cathy se ridică să ia aer, iar Jon chicoti tare, admirând priveliştea amuzantă. Părul ei ud i se prelingea moale peste faţă şi umeri, plutind în jurul ei în apă precum nişte fire de alge marine. La auzul râsului său, ea înţepeni, ridicându-şi mâinile pentru a-şi îndepărta părul de pe ochi. Când reuşi să vadă din nou, se uită cum Jon o privea de deasupra, iar pe chipul ei se întipări o grimasă de furie.

În timp ce ea îşi căută cuvintele, Jon se delectă cu studierea formelor ei delicate prin apă. „Foarte frumos”, se gândi el apreciativ, admirând reacţia obraznică a sânilor ei şi curbura unduioasă a şoldurilor ei. „Foarte frumos.” Un zâmbet leneş îi puse stăpânire pe gură, când, cu un strigăt nearticulat de furie pură, Cathy îi aruncă săpunul parfumat direct în cap. Îl lovi tare ca o piatră în colţul ochiului stâng. Jon se dădu înapoi, apăsând neîncrezător cu mâna locul rănit. Temperamentul său, deloc liniştit, începu să fiarbă şi el. Dacă vulpiţa voia să joace dur, va avea el grijă să primească mai mult decât se aştepta!

— Ieşi de-aici! ţipă Cathy, recăpătându-şi, în sfârşit, glasul.

În timp ce el încă încerca să-şi găsească echilibrul, voi să sară din cadă, apucând frenetic de pătură ca să se înfăşoare cu ea. Jon o prinse în timpul saltului, mâinile cuprinzându-i pielea alunecoasă a taliei. Oricât încercă ea să se răsucească şi să se întoarcă, Cathy nu reuşi să se elibereze când o împinse cu forţă înapoi în apă.

— De ce ar trebui să o fac? La urma urmei, este cabina mea, spuse Jon tărăgănat, ţinând-o ferm de umeri ca să nu se mişte.

Doar privirea de oţel din ochii lui o avertiză că păşea pe un teren periculos. Însă Cathy era prea furioasă pentru a ţine seama de vreun avertisment.

— Fac baie! ţipă ea, încleştându-şi pumnii în timp ce ochii lui se plimbau peste trupul ei, cu o apreciere plină de insolenţă.

— Văd asta.

Glasul lui admira, iar ochii îi erau în asentiment cu vocea. Mica voce din adâncul ei ar fi trebuit să o oprească, dar Cathy îşi continuă asaltul, indiferentă:

— Te urăsc! Ieşi de-aici!

Când continuă să stea acolo precum un obiect imens şi imobil, Cathy începu să dea cu piciorul şi cu pumnii în apă, ca un copil într-un acces de furie. Gura lui Jon se încleștă când apa cu săpun îi stropi hainele uscate. Trecu în spatele ei atât de rapid, încât Cathy nu avu nicio şansă să se pregătească pentru ceea ce avea să se întâmple în continuare.

— Îţi clăteai părul când te-am întrerupt atât de nepoliticos, cred, spuse el mieros. Lasă-mă să te ajut.

Cathy simţi o mână mare apăsându-i capul şi avu timp doar să ia o gură de aer înainte să fie vârâtă cu forţa sub apă. Se foi şi se răsuci, încercând cu disperare să iasă la suprafaţă, dar Jon o ţinu acolo până când ea crezu că plămânii o să-i ia foc. Într-un final, îi dădu drumul, ridicându-şi mâna în timp ce ea ieşi la suprafaţă trăgând

aer în piept cu lăcomie.

— Porcule! rosti Cathy pe nerăsuflate. Siluirea nu îţi este suficientă? Sau îţi îneci toate victimele după aceea?

— Nu pe toate, nu, îi spuse, aşezându-se pe marginea căzii şi jucându-se într-o doară cu firele umede de păr.

Cathy îşi trase şuviţele, furioasă, aruncându-i o privire crâncenă. El îi zâmbi ironic.

— Doar pe răsfăţatele obraznice care au nevoie să afle cine este stăpânul.

— Stăpânul! ţipă Cathy, cu o mândrie nemăsurată. Nu eşti stăpânul meu şi nu vei fi niciodată, animalule insuportabil!

— Păi, să ştii că aici te înşeli, scumpa mea. Jon îşi miji ochii până când din ei nu mai rămăsese nimic altceva decât nişte fante strălucitoare pe chipul lui întunecat. Sunt stăpânul tău din secunda în care ai păşit pe această navă. Dacă nu ţi-ai dat încă seama de asta, atunci am fost prea al naibii de moale cu tine. Iar acesta este un defect pe care am de gând să-l remediez chiar acum.

Mâna lui fu pe capul ei din nou. Cathy nici măcar nu avu timp să tragă o gură de aer înainte de a o vârî înapoi sub apă. Ea alunecă şi ţâşni pe fundul căzii ca un ţipar, reuşind într-un final să se elibereze. O apucă din nou, în timp ce trăgea aer în plămâni cu aviditate. Cathy îi prinse o mână, înfigându-şi dinţii în ea până ajunseră la os.

— Afurisito! strigă el, smulgându-şi braţul.

Aceasta era şansa pe care Cathy o aşteptase. Sări, aruncându-i în faţă cârpa săpunită. În timpul fracţiunii de secundă cât îi trebui să îndepărteze pânza, ea apucă pătura şi fugi spre uşă. Mânerul se întoarse uşor sub mâna ei, dar blestemăţia de uşă nu voia să se deschidă! Trase de ea cu disperare. Trebuia să se deschidă, trebuia!

— Este încuiată, mormăi Jon ameninţător, din partea cealaltă a camerei.

Când Cathy se întoarse, îl văzu apropiindu-se, cu faţa

schimonosită de furie. Îşi înfăşurase cârpa în jurul locului unde îl muşcase, dar sângele începuse deja să treacă prin ţesătură. Cathy simţi un triumf de moment. Oricare ar fi rezultatul acestei nopţi, cel puţin nu scăpase fără nicio daună!

— Deci marele şi curajosul pirat a trebuit să încuie uşa, nu? ţipă la el cu imprudenţă, îndreptându-se spre colţul unde plasase strategic oala de noapte. Ce s-a întâmplat, căpitane? Îţi era teamă că o biată femeie ţi-ar putea veni de hac?

Jon se îndreptă încet spre ea, ochii lui promiţându-i o pedeapsă dureroasă. Cathy era prea înfierbântată ca să bage de seamă sau să-i pese chiar dacă remarcase. Măcar se răzbuna şi ea un pic pe el! Ajunse în colţ şi se aplecă să ia oala de noapte, îndreptând-o şi aruncând-o înspre el atât de repede, încât Jon nici măcar nu avu timp să se ferească. Îl lovi direct în umăr, făcându-l să se clatine pe spate. Cathy îşi blestemă ţinta proastă chiar în timp ce se întinse cu furie după o altă armă, de data aceasta cartea cu piese de teatru. Dacă ar fi suferit o asemenea lovitură la cap, nu ar mai fi reprezentat o ameninţare la adresa ei!

— Până aici ţi-a fost, diavole împieliţat! urlă Jon făcând o săritură spre ea.

Cartea ricoşă inofensivă la contactul cu pieptul musculos, înainte să poată lansa un alt proiectil, braţele lui o cuprinseră, strângând ca un boa constrictor până când de-abia mai putea să respire. Cathy îl lovi cu picioarele, îl zgârie, dar reuşi doar să-şi zdrelească picioarele goale de membrele lui dure. Unghiile avură mai mult succes, trasând dâre pe chipul lui înainte ca bărbatul să-şi dea capul pe spate, ca să nu mai poată ajunge la el. Luptă cu disperare în timp ce pe jumătate o târî, pe jumătate o cără de-a lungul camerei, urlând blesteme isterice la adresa lui. Nu păru impresionat de vocabularul ei. Cathy ţipă cu toată puterea când îi smulse pătura de pe ea, lăsând-o complet

goală în braţele lui. Cu dinţii la vedere şi unghiile ameninţătoare, se îndreptă spre el, dar lovi doar aerul când el o răsuci fără efort, înainte să-şi dea seama de ce se întâmpla, el stătea pe unul dintre scaunele din lemn, cu ea răsturnată, agitându-se furioasă în poala lui, părul ei lung şi ud atingând podeaua, iar posteriorul ei zvârcolindu-se ruşinos.

— Cred că e timpul să înveţi câteva maniere, milady, mârâi Jon şi îi plesni o palmă dură peste posteriorul care nu-şi găsea locul.

Cathy icni când mâna îşi găsi ţinta cu toată forţa unui bici, apoi ţipă când o pălmui din nou şi din nou. Nu trecu mult şi începu să plângă cu sughiţuri.

— Dă-mi drumul, porc infect! reuşi să îngaime cu o sfidare demnă de laudă, dar mâna lui plesnindu-i tare fesele îi refuză chiar şi acea mică urmă de mândrie.

— De acum, ai să faci exact ce îţi spun eu, ne-am înţeles? întrebă el încruntat, cu palma planând peste pielea sensibilă. Cathy nu spuse nimic. Mâna se opri usturător pe fundul ei, după o palmă răsunătoare. Da? întrebă el din nou.

— Da! ţipă Cathy furioasă, condamnându-l în gând la toate torturile iadului.

Îl va face să-i pară rău pentru toate umilinţele la care o supusese! Avea mândria ei şi urma să-l vadă mort la picioarele ei chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care să-l facă vreodată!

— Cine e stăpânul tău? continuă el. Cathy ezită. Nu putea, pur şi simplu nu putea să-i ofere acea satisfacţie. Jon o lovi din nou, mai tare decât înainte, iar Cathy ţipă de durere şi umilinţă. Aştept, spuse el ameninţător.

— Of, tu eşti, ticălosule! ţipă Cathy recunoscând şi pregătindu-se, căci era sigură că o va bate chiar şi mai tare pentru ceea ce spusese.

Dar, spre surprinderea ei, o lăsă să plece, împingând-

o din poala lui cu dispreţ, în timp ce se ridică.

— Ai grijă să nu uiţi de asta, mormăi el şi merse să culeagă oala de noapte de lângă uşă. Când o ridică, văzu că se spărsese pe jumătate. O privi încruntat, apoi se întoarse să inspecteze ravagiile din cabină. Apa forma un lac în jurul căzii pe jumătate goale, iar săpunul alunecase sub masă. Pătura era umedă şi forma o grămadă udă colorată în apropierea patului. Cathy se ghemuise pe podea unde o împinsese, cu genunchii în faţă şi cu braţele înfăşurate în jurul lor pentru a-şi feri trupul de privirea lui. Ochii îi străluceau cu ură când îi îndreptă spre el. Jon zâmbi ameninţător la priveliştea sălbatică. Pentru numele lui Dumnezeu, era timpul ca vulpea asta să fie îmblânzită!

— Ridică-te! mârâi el.

Cathy se încruntă la el.

— Nu vreau! îi răspunse.

— Am spus să te ridici! urlă Jon cu o voce asemenea unui bici.

Cathy se încruntă la el, pregătită să-l sfideze în continuare, dar ceea ce văzu pe chipul lui o descurajă. Părea gata să o sugrume dacă nu îl asculta.

— Nu pot. Nu am nimic pe mine, murmură ea posacă, neîndrăznind să-l contrazică în mod deschis.

— Dacă nu faci ce îţi spun chiar acum, te voi face să îţi pară foarte, foarte rău. Şi asta e o promisiune.

Vocea lui era înşelător de calmă, dar Cathy văzu un muşchi tresărindu-i furios în colţul gurii. În timp ce se uita la el, făcu un pas spre ea. Cathy se ridică în grabă în picioare. Bătăuş arogant! Ştiau amândoi că acum nu mai avea de ales decât să i se supună. Dar mai târziu, îşi promise ei înseşi, mai târziu, va plăti cu sânge pentru fiecare umilinţă pe care o obliga s-o îndure!

În timp ce se ridică tremurând, el se uită la ea cu nesaţ, ochii îndrăzneţi dezgolind-o şi de ultima rămăşiţă de respect de sine. Obrajii i se îmbujorară când încercă să-şi

ascundă corpul de examinarea lui atentă folosindu-şi părul lung până la şolduri. Şuviţele umede erau extrem de nepotrivite pentru scopul ei. Aceasta era doar o altă formă de siluire, se gândi Cathy, furioasă, în timp ce ochii lui cercetau şi zăboveau asupra trupului ei. Mândria înnăscută îi ţinu bărbia sus, cu gura strâns închisă. Refuză să-i ofere satisfacţia de a o vedea înjosindu-se.

Jon nu se pripi, permiţându-le ochilor săi să-i mângâie minunaţii sâni tremurători, coapsele lungi de fildeş şi triunghiul ademenitor cu păr roşcat dintre ele. Aproape fără tragere de inimă, conştientiză fiorul fierbinte din vintre. Vrăjitoarea asta mică era foarte frumoasă, trebui să recunoască. Va trebui să fie cu băgare de seamă, sau i se va vârî pe sub piele. Deja îl putea enerva mai tare decât oricare altă femeie întâlnise vreodată, şi asta era un semn rău.

Nu era o vorbă care spunea să fii atent ce-ţi doreşti pentru că ai putea obţine chiar asta? Ei bine, îşi dorise să îmblânzească mica scorpie de prima dată de când dăduse cu ochii de ea. Acum o făcuse şi nu se dovedise a fi aşa cum se aşteptase. Era prea moale, prea minunată, extrem de feminină în ciuda firii ei aprinse. Deja un junghi neobişnuit de remuşcare începu să-l roadă când văzu vânătăile care începeau să se înnegrească pe pielea ei albă. Cu o înjurătură şoptită, se depărtă de ea, pornind spre uşă şi deschizând-o la perete.

— Petersham! strigă el. Apoi, peste umăr către Cathy, adăugă pe un ton mai liniştit: Acoperă-te.

Cathy apucă pătura umedă de pe podea, înfăşurând-o în jurul ei mulţumită până când putea să îşi ia capotul din cufăr. Jon o privi posomorât traversând camera ca să scotocească prin lucrurile ei. Ochii lui nu o părăsiră nicio clipă, privind cum renunţă la pătură, cu spatele la el, pentru a-şi trage pe ea ţesătura albastră subţire. Dacă s-ar fi uitat, Cathy l-ar fi văzut tresărind la vederea semnelor livide care

îi marcau carnea moale de pe fese şi partea din spate a coapselor.

Când Petersham ajunse grăbit la uşă, Cathy era deja acoperită respectabil şi stătea în picioare, lângă cuşetă. Posteriorul o durea prea tare ca să se poată aşeza. Petersham se uită la ea în trecere, făcând ochii mari când văzu urmele de lacrimi de pe obrajii ei. Grăbit, îşi îndreptă atenţia înapoi spre căpitan.

— Domnule?

— Mai adu nişte apă fierbinte. Simt şi eu nevoia să fac o baie.

— Da, domnule!

Petersham se îndepărtă cu promptitudine pentru a îndeplini ordinele, ştiind că aceasta era atitudinea potrivită atunci când stăpânul Jon arăta în felul acela. Căpitanul avea un temperament care putea rivaliza cu al diavolului când era provocat. Petersham doar spera ca domnişoara Cathy să nu fi avut proasta inspiraţie să pună paie pe foc. Deşi, după câte se părea, o făcuse, şi nimeni nu putea face nimic ca să o salveze de consecinţele acţiunilor sale.

Cathy îşi freca în tăcere părul ud cu un prosop, când Petersham aduse mai multă apă pentru a umple cada. Jon era la fel de retras. Petersham, mutându-şi privirea de la chipul îndârjit al căpitanului la poziţia supusă a domnişoarei Cathy, înţelese că se cuvenea să nu-şi dea drumul la gură. Îşi făcu de lucru ştergând balta care se mărise, acoperind jumătate din podea. Când Jon îi făcu semn din cap să plece, ieşi cu o uşurare evidentă.

Jon încă nu spunea nimic. Cathy aproape că îşi dorea să tune şi să fulgere la adresa ei. Tăcerea era mai tulburătoare decât orice ar fi putut face. După cum probabil îşi dădea şi el seama, îşi spuse ea iritată când îl privi cu colţul ochiului dezbrăcându-se.

Gol, era o privelişte minunată. Muşchii i se încordară acoperiţi de pielea lucioasă precum a unei pisici sălbatice.

Părul îi acoperea pieptul într-o blană deasă neagră, rărindu-se pe abdomenul plat, într-un traseu îngust care se îngroşa din nou când ajungea la masculinitatea înfloritoare. Lumina slabă a lumânării îi arunca umbre pe chip, făcându-l să pară sinistru, aproape diabolic. Arăta aproape nefiresc de înalt, puternic şi masculin. Cathy se cutremură, apoi roşi când el se uită cu nonşalanţă în direcţia ei, ochii lor întâlnindu-se într-un salut scurt, zeflemitor. Stânjenită că fusese prinsă uitându-se la el, se întoarse în grabă.

— Spală-mă pe spate.

Tonul rigid o scoase din reverie şi îl observă pe Jon în cadă, arătând uşor ridicol cu apa clipocindu-i în jurul taliei. Dacă nu s-ar fi simţit atât de obosită, atât de îndurerată şi de profund umilită, ar fi zâmbit la vederea trupului său mare chircit în cada de porţelan delicată. În starea în care era, de-abia putu să îşi înăbuşe lacrimile.

— Am spus să-mi speli spatele.

Comanda fusese un mârâit de data aceasta. Cathy se uită la el, nevenindu-i să creadă. Doar nu vorbea serios! Doar nu se aştepta ca ea…

— La naiba…! urlă Jon.

Cathy sări degrabă în picioare.

— Da, stăpâne, spuse ea cu amărăciune, mergând spre locul unde era aşteptată.

Jon îi înmână în tăcere săpunul şi ea trecu în spatele lui, muşcându-şi buza. Ce n-ar fi dat să aibă un cuţit acum, se gândi ea, înveninată, cu ochii în jos, la spatele lat. Muşchii gâtului său se încordară brusc, de parcă s-ar fi aşteptat să fie atacat, iar buzele lui Cathy zvâcniră. Pesemne că era în stare să citească şi gândurile, şi cine mai ştia şi ce altceva. Dar nu era nevoie să-şi facă griji, nu exista niciun pericol iminent. Ar fi fost mult mai tentată dacă spatele ei dureros nu i-ar fi amintit de consecinţele unui act la fel de violent.

— Ce mai aşteptţi? mârâi Jon peste umăr.

Cathy îşi trase în sus mânecile lungi ale halatului şi se aplecă să îndeplinească sarcina. Umerii îi tremurau uşor când începu să frece săpunul de marginile lor dure, dar în rest rămase nemişcat în timp ce ea îi frecţionă în grabă spatele. Pielea lui era fină ca mătasea sub degetele ei şi strălucea cu putere. Îşi dorea cu ardoare să îşi înfigă unghiile ascuţite şi să traseze brazde lungi pe spatele lui ca să se răzbune pentru modul în care se folosise de ea, dar raţiunea o opri. În urma unui astfel de gest, s-ar fi ales doar cu şi mai multe probleme. Scrâşnind din dinţi, Cathy termină treaba cu o eficienţă demnă de invidiat, oftând uşurată când el îşi îndreptă spatele.

— Altceva mai doriţi, stăpâne?

Cathy nu se putu abţine să nu accentueze ironic ultimul cuvânt. Tocmai dădea să se ridice de jos, când mâna lui Jon ieşi din apă pentru a o prinde de încheietură.

— Ai putea să speli şi restul, dacă eşti atât de nerăbdătoare.

Muşchiul furios îi tresălta din nou în colţul gurii. O trase după cadă până când fata ajunse într-un loc în care putea s-o vadă. Cathy rămase ţintuită locului, îngrozită de impasul în care o condusese gura ei nechibzuită. Doar nu se aştepta să-l spele peste tot! Nici că exista ceva mai umilitor de-atât!

— Nu vreau! murmură Cathy, apoi tresări când mâna lui se strânse ca o menghină în jurul încheieturii ei.

— Vei face exact cum îţi spun, fata mea. Hai, la treabă!

Se întinse pe spate pentru a-i permite accesul la pieptul său, eliberându-i mâna.

Cathy făcu o mişcare rapidă, de parcă ar fi vrut să facă un salt în lateral. El o privi ameninţător.

— Dacă mă faci să ies din cada asta şi să vin după tine, vei regreta. Vocea lui era inexpresivă, ceea ce o făcea cu atât mai convingătoare. Trebuia să facă exact ce îi

spusese, şi amândoi o ştiau. Mai bine să treacă la treabă şi să termine odată cu asta.

Cathy se aplecă fără tragere de inimă peste cadă, udând săpunul şi apoi trecându-l cu mişcări lente peste pieptul lui Jon. Părul de pe corpul lui se încreţi la mângâierea ei, asprimea lui zgâriindu-i degetele delicate. Cathy simţi o tentaţie bruscă, aproape irezistibilă de a da drumul săpunului şi de a-şi plimba mâinile peste blana întunecată. Şocată de senzaţiile ei, făcu exact opusul, lăsând săpunul să-l spele în timp ce ea îl atingea cât mai puţin. Ştia prea bine că Jon era conştient de trucul ei, dar nu spuse nimic, închizând ochii şi relaxându-se în timp ce ea îşi îndeplinea sarcina. Termină cu pieptul în grabă, apoi îl stropi cu apă, clătindu-l de săpun, şi se ridică în picioare. El deschise un ochi, privind-o gânditor.

— Termină ce ai început.

Cathy privi involuntar în jos, la corpul său lung, vizibil clar prin apă. Era deja întărit de dorinţă! Nu o putea face! Pur şi simplu nu putea!

— N… nu pot! murmură cu disperare când el îşi îngustă privirea de furie.

— Nu poţi? repetă încet, întrebător, ca şi cum i-ar fi analizat spusele.

— Nu mă obliga, şopti ea, pe un ton umil, dispreţuindu-se pentru slăbiciunea ei, dar fiind incapabilă să se abţină.

Jon se uită la ea un moment lung. Buzele îi tremurau, şi acei ochi frumoşi se umplură de lacrimi. El îşi aminti brusc de momentul în care sărise cu cea mai bună mânză a lui peste un gard, după ce animalul încercase la început să-l refuze. Apoi îşi prinsese copita în bara de sus, căzuse şi îşi rupsese un picior din faţă. Ochii ei avuseseră aceeaşi expresie de rugăminte copleşitoare cum avea Cathy acum.

— Du-te în pat, îi spuse el brusc, surprinzându-se chiar şi pe el însuşi şi îndreptându-se pentru a-şi termina

baia cu o expresie crispată.

Cathy făcu întocmai, ghemuindu-se sub pături în pat, lângă perete. Era prea deznădăjduită ca măcar să se gândească să scoată sfeşnicul care se afla încă sub saltea. La ce îl putea folosi? I-l va lua pur şi simplu şi o va pedepsi pentru că încercase. Lacrimile îi alunecară pe obraji şi umeziră perna. Întotdeauna fusese înconjurată de oameni care o iubeau şi ţineau la ea. Pentru acest bărbat, ea nu reprezenta nimic mai mult decât un obiect pe care să-l folosească drept… oală de noapte! Cathy îşi înăbuşi un suspin. De ce trebuise să i se întâmple asta tocmai ei? Ce făcuse să merite o astfel de soartă?

Înţepeni când Jon suflă în lumânare, ghemuindu-se cât mai aproape de perete. Se vârî în pat lângă ea, iar ea se făcu mică la senzaţia trupului său gol şi tare aşezându-se pe saltea. Îşi întinse mâna spre ea, iar ea scoase un geamăt uşor, plin de suferinţă. Cu siguranţă nu voia să o forţeze să treacă prin acel act murdar din nou, nu? Oare bărbaţii puteau să o facă de mai multe ori pe zi? Nu ştia. Nu avusese niciodată nimic de-a face cu partea aceea mai întunecată a unui bărbat până atunci.

Mâna lui o prinse de talie, trăgând-o spre corpul lui dur. Cathy încercă să se elibereze, dar eforturile ei fură zadarnice. O trase fără efort lângă el. Se luptă fără forţă când mâinile lui se plimbară peste ea, dornice, mângâind-o.

— Eu… noi… nu poţi! protestă ea în cele din urmă într-o şoaptă tânguitoare. Nu de două ori într-o zi!

Putu doar să observe cum gura dură i se arcui într-un zâmbet.

— Chiar şi de mai multe ori, nevinovată mică, dacă am ceva de spus în privinţa asta, îi spuse la ureche, punându-şi buzele pe pielea moale a gâtului ei şi dezmierdând-o încet, cu limba. Cathy se înfioră. Ştia unde avea să se ajungă şi nu credea că mai putea suporta din nou suferinţa, atât de curând. Dar nu avea de ales. Era

prizoniera lui, iar el putea s-o siluiască până şi-ar fi dat duhul dacă asta voia. Nimeni nu avea să-l oprească.

Lacrimi proaspete îi invadară obrajii la acest gând, şi se îndepărtă uşor. O prinse de coapse să o tragă înapoi spre el. Când mâna îi acoperi pielea sensibilă, Cathy scânci, îndurerată.

— La naiba! murmură Jon îndepărtând-o.

În următoarea clipă fu în picioare lângă pat, aprinzând lumânarea. Cathy se uita la el cu ochii larg deschişi, când se întoarse cu spatele la ea. Era supărat pentru împotrivirea ei? Doar nu se aştepta să se topească pur şi simplu în braţele lui!

— Întoarce-te, îi ordonă el aspru.

Cathy îşi simţi gura uscându-i-se brusc. Voia să o bată din nou. „O, Doamne, te rog, nu!” Pielea ei era umflată de la loviturile lui de mai devreme, şi de această dată avea să fie chiar mai rău.

— Te… te… rog să nu mă loveşti, şopti ea sacadat, fără să dea de înţeles că i-ar asculta ordinul.

Lui Jon i se tăie brusc răsuflarea când îi văzu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu o să te rănesc, îi promise ferm, rotind-o în ciuda efortului ei uşor de a se opune.

Cathy se cutremură când simţi că îi ridică poalele halatului, dar rămase nemişcată în continuare, cât el o examină. Era prea puternic ca să lupte cu el, mult mai puternic decât ea, iar ea era şi prea obosită! Va trebui să îndure orice plănuise pentru ea. Nu putea fi mai rău decât ceea ce îi făcuse deja!

Jon se uită în jos la formele delicate pe care le rănise atât de respingător şi se dispreţui. Indiferent de ceea ce făcuse ca să-l provoace, nu meritase asta! Pielea de fildeş de pe posteriorul şi de pe coapsele ei era fierbinte şi roşie, din loc în loc presărată cu semne galbene care se înnegreau rapid. Trebuie să doară al naibii de tare! Se

îndepărtă brusc să scotocească într-unul dintre cuferele lui, apoi, câteva secunde mai târziu, se ridică şi aduse o trusă de prim ajutor. Se simţea cel mai mare ticălos nespânzurat când se aşeză lângă ea, pe pat. Nu se mişcă şi nici nu scânci când el începu să o ungă cu un unguent vindecător pe porţiunile de piele care ardeau.

Degetele lui lungi o mângâiară până când alifia îi intră în piele. Cathy încercă să nu tresară, îngrozită de intimitatea atingerii lui. Mâinile lui pe ea erau mai rele decât durerea, se gândi. Că tocmai *ea,* domnişoara încăpăţânată, răsfăţată, obişnuită cu toată atenţia şi tot luxul putuse să fie adusă într-o stare atât de deplorabilă era de necrezut. Cu toate acestea, se întâmplase.

— E mai bine? întrebă el încet după câteva minute.

Cathy vru să ţipe la el, dar asta ar fi presupus un efort mult prea mare. Încuviinţă din cap, fără chef.

— Te învineţeşti uşor, continuă el pe un ton uşor acuzator, de parcă semnele de pe pielea ei ar fi fost cumva din vina ei.

Cathy nu răspunse nimic. După o clipă, el continuă brusc:

— Cred că te gândeşti că, dacă te bosumfli suficient, am să-mi cer iertare.

Să-şi ceară iertare! Cathy îşi înăbuşi o dorinţă nebună de a chicoti. Doar nu credea că trei cuvinte mititele o vor face să uite totul. Cu toate acestea, se gândi ea, ar însemna ceva. Primul pas pe drumul de spăşire pentru ticălosul arogant!

— Nu-ţi face griji. Ştiu mai bine decât să mă aştept la aşa ceva din partea ta, reuşi să spună cu amărăciune, apoi tremură când auzi scrâşnetul ascuţit al maxilarului său încleştându-se.

Jon o văzu tremurând şi se blestemă. Nu voise să-i facă rău, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ea era în stare să pună la încercare şi răbdarea unui sfânt, cu atât mai

puţin a cuiva atât de iute la mânie. Oricum, de unde să fi ştiut că se învineţea atât de uşor?! Suflă uşor în lumânare şi se întoarse în pat, întinzându-se pe spate fără să încerce s-o atingă.

— Bine, îmi pare rău, spuse el rigid, după un moment lung.

Scuzele ca din senin o surprinseră pe Cathy. Chiar nu se aşteptase să-şi ceară iertare. Avea cumva cum să aducă remuşcările lui în avantajul ei? Poate că dacă pretindea că-l iartă…

— Hm, cum? întrebă ea cu precauţie.

— La naiba, am spus că îmi pare rău.

Cuvintele îi ieşiră printre dinţi. Cathy aproape că zâmbi. Era evident că îi era greu să recunoască. Dacă putea să smulgă scuze de la el, probabil că era doar o chestiune de timp până când urma să-l aibă exact acolo unde îl voia: târându-se la picioarele *ei.* Nu că asta ar fi satisfăcut-o. Nimic nu avea s-o facă până când nu-l vedea mort!

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, ştii şi tu, îi spuse de parcă ar fi trebuit să-şi justifice acţiunile.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea? icni Cathy, uitând de planul ei de a fi drăgălaş de iertătoare. Cum poţi să spui asta? Cu siguranţă nu am făcut nimic ca să fiu siluită!

— Nu a fost siluire, şi tu o ştii la fel de bine ca şi mine, spuse Jon dur, ridicându-se într-un cot şi înclinându-se să se uite atent la chipul ei.

— Nu a fost siluire!

— Şi tu ai vrut. De unde vin eu, dacă doamna este dispusă, nu e vorba de viol.

— Dispusă! Cu siguranţă, nu am fost dispusă! M-ai forţat! Nu am avut de ales!

— Recunosc că te-aş fi forţat dacă ar fi trebuit. Dar după cum s-a întâmplat, nu am făcut-o. De prima dată când te-am sărutat, la bordul lui *Anna Greer,* am ştiut că eşti a mea şi că te voi avea. Eşti o femeie foarte pasională şi

dulce, sau cel puţin vei fi după ce vei învăţa un pic mai mult cum stă treaba!

— Bestie! ţipă Cathy, ridicându-se în capul oaselor când cuvintele lui atinseră un punct sensibil. Am detestat tot ce mi-ai făcut! Urăsc să mă atingi! Te urăsc şi punct! M-ai siluit, ticălos nemernic, iar acum încerci să-ţi uşurezi conştiinţa spunând că eu am vrut!

— Nu-i aşa? murmură provocator.

— Nu! sări Cathy indignată.

— Să-ţi dovedesc contrariul? întrebă el, cu vocea moale în timp ce un braţ dur i se încolăci în jurul taliei şi o trase înapoi în pat.

— Dar tu… nu poţi! Ţi-ai cerut iertare! Cum poţi să faci acelaşi lucru iar, când îţi pare rău pentru prima dată?

— M-ai înţeles greşit, scumpo. Mi-am cerut scuze că te-am plesnit, oricât de mult ai fi meritat-o. Nu am regretat nicio clipă că ţi-am luat ceea ce ardeai cu nerăbdare să-mi dai.

— Dă-mi drumul, porc mincinos! se năpusti Cathy. Nu-ţi trece prin capul ăla încrezut că te dispreţuiesc? Am spus să-mi dai drumul!

Vocea ei deveni ascuţită când o trase lângă el.

— Nu te speria, scumpo. Ţi-am spus că data viitoare va fi mai bine. De data asta nu te va durea chiar deloc dacă ai să te relaxezi şi ai să mă laşi pe mine să…

Vocea lui se stinse când îşi îngropă gura în valea catifelată cu parfum de trandafiri dintre sânii ei.

— Nu te voi lăsa niciodată să faci nimic! rosti Cathy într-o şoaptă strangulată, trăgând cu înverşunare de părul lui negru. Orice vrei de la mine va trebui să iei cu forţa! Va trebui să mă siluieşti din nou şi din nou şi din nou, şi tot nu voi ceda! Te urăsc, ascultă la mine, şi voi muri înainte să mă supun ţie!

— Mă îndoiesc, fetiţo. Poate doar dacă ai de gând să o faci extrem de repede.

Aceste cuvinte fură şoptite cu buzele lipite de curbura pieptului ei când Jon se întinse să-i ţină mâinile. Cathy se încovoie şi se agită când el se înfruptă pe îndelete din primul vârf întărit şi apoi din celălalt. Dorinţe stranii îi săgetară corpul la apăsarea gurii lui dure, dar Cathy se împotrivi dorinţei tentante de a se preda. De data aceasta, ştia unde avea să se ajungă. Experimentase durerea ascuţită când se simţise de parcă era tăiată pe din două. O, Doamne, nu mai putea suporta asta încă odată! Nu putea…

Stătea întins pe partea lui, cu faţa spre ea, având grijă să nu o întoarcă pe spatele plin de vânătăi, ţinând-o strâns la pieptul său musculos. Cu o mână îi scoase halatul de pe ea. Când ajunse la fel de goală ca şi el, îşi duse braţul spre ea, luându-i piciorul şi ridicându-i-l peste talia lui. Cathy se zvârcoli cu frenezie, îngrozită de această nouă umilinţă, dar fără niciun rezultat. Vru să ţipe, să plângă, să implore să o scutească de această tortură nouă, dar gura lui era peste a ei, înăbuşindu-i ţipetele, sufocând-o. Îi simţi bărbăţia între picioare şi se încordă aşteptând durerea despre care era sigură că avea să urmeze. Spre surprinderea ei, nu simţi nicio durere, ci doar o plenitudine fierbinte şi blândă când alunecă în interiorul ei. Icni la senzaţia ciudată, dar nu de la durere. Era bine…

— Ţi-am spus că data viitoare va fi mai bine, îi murmură îngâmfat în ureche.

Cathy îşi dori ca furia aceea familiară dezlănţuită să-i inunde venele. În schimb, simţi doar slăbiciune şi moleşeală când el se mişcă uşor în interiorul ei. Gemu simţind plăcerea neaşteptată, împreunându-şi braţele în jurul gâtului său din proprie iniţiativă.

— Ah, Cathy, îl auzi vag gemând din negura în care era pierdută, dar era prea prinsă de propria reacţie ca să se mai gândească la ce simţea el.

Mişcările lui o purtau pe un nor rotitor, şi era prea slăbită să i se împotrivească. Tot ceea ce voia era să se

apropie şi mai mult şi mai mult de acest trup dur şi cald. Începu să se mişte odată cu el, trupul ei neexperimentat frecându-se seducător de el. El se mişcă mai repede şi mai tare, gemând, iar Cathy îl trase spre ea de parcă nu l-ar mai fi lăsat niciodată să plece. Apoi, cu o ultimă împingere puternică, se sfârşi totul. Cathy reveni la realitate când îl văzu întins lângă ea, cu o mână cuprinzându-i sânul şi respirându-i neregulat în ureche. Îşi puse piciorul peste el, ca de încercare. Sigur nu asta era tot! Se simţea pe punctul de a… face ceva important! Ce se întâmplase?

— Jon? şopti ea şovăind.

— Aham, deci acum sunt Jon, nu? Parcă mă urai şi mă dispreţuiai? Putea doar să distingă arcuirea ironică a gurii lui. Asta nu face decât să arate cât de capricioase sunt femeile.

— Of, tu… icni Cathy, depărtându-se şi întorcându-se cu spatele la el.

Reuşise să o umilească din nou. „Dar aşteaptă tu”, se gândi ea, fumegând. „Aşteaptă, căpitanul meu pirat înflăcărat. Îţi vei primi pedeapsa binemeritată, şi în scurtă vreme.”

Exact când îşi duse gândul la bun sfârşit, braţele lui Jon o cuprinseră, trăgând-o înapoi la pieptul lui, astfel încât fu cuibărită lângă corpul lui cald. Capul i se odihni confortabil pe braţul lui.

— Dormi, vulpe mică, îi şopti el, sărutându-i uşor părul. I se păru că îi văzuse dinţii strălucitori când adăugă încet: Cât mai ai ocazia.

Capitolul 4

Jon se trezi în dimineaţa următoare simţindu-se mai plin de viaţă decât se simţise de luni întregi. Se întinse,

căscă, iar mişcarea îl aduse lângă corpul firav, ghemuit într-o minge mică pe partea cealaltă a patului. Chiar şi în somn, se gândi el crispat, stătea cât mai departe de el posibil. Dar va schimba asta, îşi promise sieşi. Va veni ziua când va tânji după trupul lui la fel de mult cum tânjea şi el după al ei. Şi tânjea chiar al naibii de tare, trebuia să recunoască. Chiar şi acum, ştiind că îl aşteptau marea şi nava lui, trebui să se abţină cu îndârjire să nu o rostogolească pe spatele ei mic şi să-şi astâmpere pofta între coapsele ei. Jon rânji. Pesemne că îmbătrânea. Auzise mereu că atunci când bărbaţii se apropie de vârsta mijlocie nutresc dorinţe faţă de fete atât de tinere încât să le poată fi fiice. Dar dacă ceea ce simţea era tipic pentru vârsta mijlocie, atunci aşa să fie. Căci, până acum, era fantastic!

Îşi vârî mâna sub pături, dar o trase înapoi înainte de a ajunge la ţintă. Gata cu asta! Avea o navă de condus. Oamenii lui vor gândi că s-a înmuiat, lenevind în pat până când soarele era de-o suliţă pe cer. Era prima dată când dormise până după răsărit de când pornise prima oară pe mare, pe când era un băieţandru de 16 ani. La gândul acesta, se încruntă un pic. Femeile fuseseră dintotdeauna ruina multor bărbaţi. Va trebui să fie cu băgare de seamă ca fascinaţia pentru trupul vulpiţei să nu-i scape de sub control. Nu că ar fi fost probabil, se asigură el. Avusese în pat multe femei, cele mai multe dintre ele fermecătoare şi toate mult mai experimentate în satisfacerea un bărbat decât copila de lângă el. Dacă era mai blând cu ea decât cu celelalte… ei bine, se datora faptului că era mai tânără şi mai sensibilă. Vina fără precedent pe care o simţise după ce îi învineţise pielea delicioasă era cât se poate de firească. La urma urmei, problema putea interfera cu satisfacţia lui, şi despre asta era vorba aici! Curând avea să ajungă în Cadiz, unde o anumită văduvă veselă îl aştepta, şi şi-o va scoate pe mica scorpie din minte o dată pentru totdeauna. Exact ca atunci când bei prea mult whisky, şi

pentru atracţia sexuală intensă este valabilă zicala cui pe cui se scoate. Şi orice cui era bine-venit.

Se auzi o bătaie discretă în uşa cabinei şi Jon sări din pat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie prins visând cu ochii deschişi întins pe spate, ca un puşti îndrăgostit până peste cap. Îşi trase repede pe el pantalonii, încheindu-şi nasturii şi punându-şi cămaşa, înainte de a spune brusc:

— Ce s-a întâmplat?

Uşa se deschise câţiva centimetri, şi Harry îşi strecură capul înăuntru. Ochii i se bulbucară când îl văzu pe Jon încruntându-se, cu părul ciufulit şi, în mod evident, tocmai ridicat din pat. Văzând figura uimită a lui Harry, încruntătura lui Jon se adânci.

— Ei bine? se răsti el.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse Harry în grabă, de-abia reuşind să-şi ascundă rânjetul. Echipajul începuse să-şi facă griji pentru dumneavoastră. Unii dintre ei au auzit tot tărăboiul din noaptea trecută de-aici şi... ăăă... ei bine, au crezut că poate v-a venit de hac când nu aţi venit pe punte în această dimineaţă, domnule.

— Foarte amuzant, spuse Jon acru. Poţi să spui oricui e interesat că încă mai respir. Şi dacă nu-ţi ştergi rânjetul ăla al naibii de tâmpit de pe faţă, în curând s-ar putea să nu mai ai ocazia s-o faci.

— Da, să trăiţi, căpitane, domnule! Harry rânjea fără să se ascundă când se dădu înapoi. Apoi făcu o pauză. O, ăăă, apropo, căpitane, ai un ochi vânăt pe cinste!

— Ieşi! urlă Jon.

Harry bătu repede în retragere.

— S-a întâmplat ceva? spuse Cathy trezindu-se din cauza ţipătului furios al lui Jon şi încercă să se ridice în capul oaselor.

Jon se întoarse încruntat în direcţia ei. Cu părul ei lung auriu căzând în valuri strălucitoare în jurul goliciunii ei şi cu ochii de safir mari cât cepele, era extraordinar de

frumoasă. Îi fu de-ajuns să vadă movilele moi ale sânilor ei, aproape complet expuşi deasupra păturii, şi sângele începu să i se înfierbânte. Dumnezeule, cât o dorea! Îl dureau muşchii de dorinţă. Jon îşi dădu brusc seama că ar fi mai bine să ia măsuri să scape de ea cât mai repede. Dacă nu o făcea, se putea trezi pe cap cu o adevărată problemă.

— Nu. Culcă-te la loc, îi răspunse scurt la întrebare, supărat că avea puterea de a-l tulbura.

Noaptea trecută chiar îl adusese în punctul de a-i spune – de parcă era vreun băieţandru îndrăgostit până peste cap –, că îi părea rău că o plesnise, când ea meritase cu vârf şi îndesat fiecare palmă! Poate că arţăgoasa chiar era vrăjitoare, aşa cum îi spusese el. Nu era imposibil. La urma urmei, doar existau vrăji, iar el începea să creadă că avea toate simptomele unui om urmărit de diavol.

— La ce te holbezi? întrebă el bătăios, văzând că ochii ei albaştri se măriră încă şi mai mult când se îndreptară spre el.

— Fa… faţa ta, şopti ea, colţurile gurii ei contractându-se într-un zâmbet tremurând.

— Ce naiba e aşa de amuzant la faţa mea?

Jon se întoarse să caute oglinda mică pe care o folosea pentru a se rade. Acum că stătu să se gândească, Harry pomenise ceva de un ochi vânăt. Îşi atinse ochiul stâng ca să verifice. Simţea o oarecare durere. Dar mai avusese parte de ochi învineţiţi înainte şi nu fusese mare scofală. Pielea lui era atât de tăbăcită de la soare şi de la briza mării, că era nevoie de o lovitură puternică să o învineţească.

Jon găsi oglinda şi se uită la reflecţia lui. Imaginea îl îngrozi. Arăta ca singurul care încasase pumnii într-o încăierare de douăzeci de bărbaţi în cine ştie ce bar! Ochii lui erau încercuiţi de umbre vineţii presărate cu nuanţe timide de un galben-verde bolnăvicios. Trei zgârieturi lungi îi împodobeau obrazul. Şi acum, că se gândea la asta, mâna

îi zvâcnea în locul de unde îl muşcase netrebnica mică. Până şi umărul îl durea! Îi aruncă o privire întunecată lui Cathy, care încerca fără prea mare succes să-şi înfrâneze bucuria.

— Deci, crezi că e amuzant, nu-i aşa, domnişoară? mârâi el, înaintând spre ea ameninţător.

Cathy ţipă şi încercă să sară din pat, dar braţele lui dure o încercuiră, ţinând-o în loc.

— Nu. O, nu, tremură ea, apoi izbucni în hohote de râs. Îmi pare rău! rosti ea trăgând aer în piept. Chiar… chiar nu mă pot abţine!

— Nu vei mai râde mult timp dacă te iau pe punte cu mine şi le arăt tuturor rănile tale, ameninţă morocănos Jon, conştientizând chiar în timp ce vorbea că nu ar fi putut suporta să vadă alţi bărbaţi salivând la goliciunea ei voluptuoasă.

— N-ai fi în stare! izbucni Cathy, ducându-şi brusc mâna să-şi protejeze posteriorul încă sensibil.

— S-ar putea să fiu, o avertiză el.

— Nu… nu o să mai râd, promise ea, pentru ca mai apoi să izbucnească într-o furtună de chicoteli când mai aruncă o privire spre faţa lui maltratată.

— Nesuferită, îi spuse el lipsit de înflăcărare şi îşi întoarse privirea de la ea aşezându-se pe marginea patului în timp ce îşi trăgea cizmele înalte.

— Jon, se aventură ea când se mai potoli puţin. N-am vrut să rănesc. De fapt, am vrut… dar… dar îmi pare rău acum. Sincer.

— Sincer?

Se întoarse şi se uită cu atenţie la ea. Cathy simţi cum inima începe s-o ia la goană văzând expresia din ochii lui.

— D… da.

Nici măcar Cathy nu era sigură dacă vorbise serios sau nu. Ar fi putut fi doar un truc pentru a-l face să lase garda jos sau ar fi putut fi sinceră. O tulbura atât de tare,

că pur şi simplu nu ştia.

— Dovedeşte-o.

— C… cum?

— Un sărut ar fi de-ajuns.

Ochii lui cenuşii erau jucăuşi, dar o flacără mică ardea constant în adâncul lor.

— Ăăă… bine, fie.

Gândul de a fi sărutată de el după intimitatea pe care o împărtăşiseră cu o noapte înainte era ciudat de plăcut. Cathy îşi ridică faţa cu supunere, cu ochii închişi şi buzele roz încreţite în poziţia potrivită pentru un sărut. Jon râse scurt.

— Am zis ca tu să mă săruţi, nu invers.

— Ah, Cathy se dădu în spate, cu gândurile învălmăşindu-i-se în minte.

Era surprinsă să descopere că de fapt îi plăcea ideea de a-şi pune gura pe rănile lui, de a-i alina durerea cu buzele ei. Jocul devenea periculos. Nu mai era sigură dacă voia să câştige sau să piardă, sau nici măcar dacă ştia ceea ce presupunea victoria sau înfrângerea. Dar orice l-ar fi făcut să se îmblânzească faţă de ea trebuia să lucreze în avantajul ei, se gândi. Prin urmare, să-i ofere un sărut neobligată se potrivea foarte bine cu planurile ei.

Îngenunche lângă el, pe marginea patului, ţinând plapuma cu grijă în jurul propriului trup. Ochii lui se întunecară când îi cuprinse umerii cu braţele ei albe şi mătăsoase. Cathy fu surprinsă să constate că inima îi bătea mai repede. Nu ar trebui să-şi uite scopul, se avertiză în sinea ei, apropiindu-se de el. Totul făcea parte din răzbunarea ei…

Îşi duse buzele mai întâi la ochi, îndepărtând durerea cu o serie de sărutări suave, apoi urmă zgârieturile lungi pe care i le lăsaseră unghiile ei în obraz. Pielea lui se simţea dură şi fermă la contactul cu gura ei, cu gust de sare de mare şi miros de bărbat. Lui Cathy începu să-i placă

mirosul…

Braţele lui Jon o înconjurară brusc, mâna încurcându-i-se în părul ei lung pentru a-i trage gura în jos peste a lui. Buzele lui se ospătară cu lăcomie dintr-ale ei, după care se potoli, permiţându-i să ia iniţiativa. Cu buzele ei întredeschise peste ale lui, Jon încă nu se mişcă, ţinându-şi emoţiile în frâu în timp ce o lăsa să înveţe singură ce trebuia să ştie despre sărutat. Limba ei mică o atinse timid pe a lui şi se retrase în grabă. Reacţia fizică a lui Jon fu atât de intensă, încât simţi durere adevărată. Îşi dorea mai mult decât orice altceva să o împingă înapoi pe perne şi să o iubească până rămânea fără suflare. Dar nu voia să o sperie… Fu uimit să-şi dea seama că siluirea nu mai părea la fel de satisfăcătoare ca înainte, îi voia întreaga cooperare, fără reţineri.

— Domnişoară?

Vocea lui Petersham de cealaltă parte a uşii îi făcu să se depărteze brusc. „La naiba”, se gândi Jon frustrat, apoi recunoscu cu o grimasă că tot răul era spre bine. Fătuca începea să-i intre pe sub piele. Avea nevoie să iasă la aer curat, unde putea să analizeze modul în care îl făcea să se simtă. Se ridică de pe pat, aruncându-i o privire rapidă peste umăr în timp ce se îndreptă spre uşă. Buzele ei conturau un mic zâmbet misterios al naibii de iritant. Părea mulţumită de sine, iar Jon se întrebă dacă nu cumva era dus cu zăhărelul…

— Ar trebui să te arunc peste bord, spuse el încet, o nuanţă gravă marcându-i cuvintele. Vrăjitoarele pot fi înecate.

— Nu ţi-ar fi de niciun folos. Vrăjitoarele plutesc.

Ea îşi încreţi nasul la el, răutăcioasă, iar Jon nici măcar nu zâmbi.

— Stăpâne Jon! Ăă, căpitane! Nu mi-am dat seama că eraţi încă în cabină. Sunteţi bolnav? exclamă Petersham agitat când Jon deschise uşa.

Făcu ochii mari la vederea feţei învineţite a căpitanului, dar uită repede de exclamaţia care-i stătea pe limbă. Era mai bine ca unele lucruri să fie ignorate.

— Nu, nu sunt bolnav, răspunse scurt Jon, încruntându-se la Petersham. Gândurile neghiobului bătrân erau dureros de evidente. Am avut... hm... ceva de rezolvat în această dimineaţă, de care mă puteam ocupa cel mai bine în cabină.

— Am înţeles, domnule.

Petersham îşi permise un zâmbet uşor.

Jon îşi înăbuşi o înjurătură şi goni pe lângă valetul tulburat, dispărând pe uşă.

— V-am adus micul dejun, domnişoară. Petersham intră în cabină, şovăind.

După ce îi văzuse rănile stăpânului Jon, se temea să se uite la domnişoara Cathy. Comandantul era un bărbat puternic şi, având în vedere temperamentul lui, cu siguranţă nu acceptase prea bine să fie atacat în acel fel. În cel mai bun caz, se aştepta ca fata să aibă urme similare. Încremeni locului când ea îi zâmbi cu nonşalanţă.

— Bună dimineaţa, Petersham. Mor de foame. Ce mi-ai adus de mâncare?

Bărbatul aşează masa în faţa ei, încă puţin uluit. Din câte ştia el, căpitanul nu mai avusese niciodată înainte mustrări de conştiinţă în ceea ce privea administrarea unei scatoalce serioase unei femei, dacă simţea că merita. Şi dacă vreuna l-ar fi zgâriat cum o făcuse domnişoara Cathy... Ei bine, ştiindu-l pe stăpânul Jon, s-ar fi aşteptat să răspundă cel puţin în acelaşi mod. Se înmuia când venea vorba de această fată. Petersham se gândi un timp la asta, dar apoi respinse ideea considerând-o ridicolă.

— Petersham, spuse Cathy când el se întoarse pentru a o lăsa să-şi mănânce micul dejun în intimitate. Aş vrea să-mi fie aduse şi celelalte cufere, te rog. Îmi este permis în sfârşit să merg sus, la aer.

Zâmbi senin în timp ce vorbea.

— Bineînţeles, domnişoară, răspunse Petersham tulburat. O să mă ocup să vă fie aduse. A... cu permisiunea căpitanului, desigur.

— Desigur, acceptă Cathy, cu o voce mieroasă.

Dacă totul mergea aşa cum trebuia, căpitanul avea să accepte în curând orice va dori ea. Cât îi va mai plăcea asta! Şi cum îl va face să se târască la picioarele ei!

Aceiaşi doi marinari care aduseseră cada cu o seară înainte îi aduseră şi cuferele. O tratară cu un respect studiat, dar, în timp ce le mulţumea, Cathy fu luată prin surprindere de rânjetele insinuante pe care i le aruncară. Oare ce era atât de amuzant, se întrebă ea confuză, uitându-se în jos la ea pentru a se asigura că era acoperită în mod adecvat. Şi era. Cathy clătină din cap, uitând de acea chestiune. Bărbaţii sunt nişte creaturi ciudate oricum.

Îşi petrecu următoarea oră aranjându-şi hainele. Lenjeria ei fu frumos împăturită şi ferită de ochi indiscreţi în dulap. Câteva dintre cămăşile lui Jon trebuiră să fie scoase pentru a elibera spaţiul, dar în timp ce Cathy le îndesa într-un cufăr, ridică din umeri. Nu va avea de obiectat, era sigură. Nu era prea pretenţios cu hainele lui. Câteva dintre rochiile ei care nu erau prea şifonate fură şi ele atârnate în dulap. Restul fură aruncate la picioarele patului până puteau fi călcate – asta în cazul în care pe *Margarita* exista un obiect atât de civilizat precum un fier de călcat... Singura pretenţie pe care părea să o aibă Jon în privinţa hainelor lui era să fie curate şi, uneori, nici asta nu prea îl preocupa.

O rochie de zi albă din muselină decorată cu frunze mici de mentă verde era cel mai puţin şifonată din tot cufărul, şi Cathy hotărî că era taman ceea ce îi trebuia. Se lega în talie cu o bandă de mătase verde, care era prinsă la spate sub forma unui funde enorme, şi avea nişte papuci mici verzi şi o pălărioară plată asortată. Pălăria

complimenta perfect ţinuta, se gândi ea, întorcându-se când în stânga, când în dreapta, în timp ce îşi admira reflexia în oglinda lungă, care atârna pe partea din interior a uşii dulapului. Culoarea verde-deschis era în contrast cu părul ei auriu şi îi făcea ochii să arate chiar şi mai albaştri. Stilul simplu al rochiei atrăgea atenţia asupra taliei ei mici şi a formelor rotunjite de mai sus şi de dedesubt. Jon nu putea să nu fie impresionat, hotărî ea. Şi să-l impresioneze era o parte necesară a planului ei.

O mai avusese de două ori în timpul nopţii. Şi, dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că avusese dreptate: se simţea din ce în ce mai bine. Cu toate acestea, nu îi dădea pace conştientizarea faptului că se putea folosi de corpul ei chiar dacă ei îi era pe plac sau nu. Mândria ei cerea ca bărbatul să fie îngenuncheat, şi cel mai bun mod în care ştia cum să realizeze asta era făcându-l să se îndrăgostească de ea.

Era trecut de amiază când Cathy se aventură pe punte, iar soarele strălucea aproape la mijlocul bolţii. Intensitatea luminii o făcu să închidă ochii pentru o clipă, după care îşi ridică faţa spre căldură, bucurându-se de atingerea lui aprigă pe pielea sa. Deschise ochii către un cer azuriu, cu nori mici, albi care goneau pe suprafaţa lui ca nişte oi. Briza tăioasă a mării răcea aerul. *Margarita* se legăna uşor în sus şi în jos, precum pătuţul unui copil, cu velatura umflată de vânt şi lemnul scârţâind. Cathy se simţi dintr-odată minunat. Era bine să fie din nou în agitaţia vieţii!

— Lady Catherine.

Cathy se întoarse şi dădu în spatele ei de tânărul care refuzase să o ajute când fusese adusă pentru prima dată la bord. Îl auzise pe Jon spunându-i Harry. Starea ei bună de spirit se modifică uşor. Prezenţa lui era o amintire sâcâitoare că ea era, la urma urmei, o prizonieră pe nava aceea, supusă ordinelor căpitanului şi bunăvoinţei lui. La

acest gând, clătină din cap, cu ochii ei albaştri strălucind. „Nu pentru mult timp”, îşi promise sieşi.

— Milady, complimentele căpitanului şi altele asemenea, şi v-ar ruga să îl acompaniaţi pe dunetă. Spune că aerul de acolo este mai sănătos pentru o domnişoară.

Cathy se uită dispreţuitor la el. Nu fusese nici pe departe la fel de preocupat de soarta ei ultima dată când vorbise cu ea. De fapt, o vârâse în gura lupului proverbial! Deşi, de atunci, aflase că lupul, deşi feroce, nu era foarte de temut. Şi protecţia lupului îi permitea să ignore lătratul unor animale mai mici, cum era bărbatul din faţa ei.

Se întoarse cu mişcări studiate dinspre el, de parcă ar fi fost brusc afectată de o surzenie acută. Ochii ei se plimbară cu o nepăsare hotărâtă în jurul punţii. Bărbaţii se opriseră toţi din sarcinile lor şi se holbau la ea precum s-ar zgâi o haită de câini la un os deosebit de apetisant. Cathy se cutremură sub privirea atâtor ochi lascivi. Nu era nicio îndoială în privinţa gândurilor care le treceau prin minte! Dacă Jon nu i-ar fi oferit protecţia lui, presupuse că ar fi trecut-o de la unul la altul ca pe o pungă cu bomboane. Comparativ cu ceea ce ar fi putut fi, soarta ei părea dintr-odată aproape suportabilă.

— Milady… începu Harry cu disperare, însă fu întrerupt de un urlet furios din dunetă.

— Harry! Lasă pălăvrăgeala şi treci aici! Şi restul la treabă cu voi! Veţi avea o mulţime de timp de umblat din femeie în femeie când vom ajunge în port.

— Da, căpitane, vom avea, dar întrebarea este dacă vom reuşi să găsim o bucăţică atât de plină de viaţă! La naiba, să te culci cu o tigroaică nici nu se compară cu a te culca cu o pisică blândă, nu-i aşa băieţi?

Huiduieli şi hohote urmară după această remarcă spirituală. Chiar şi Jon râse, observă iritată Cathy, când îşi întoarse chipul îmbujorat spre locul unde el stătea, sprijinit de dunetă. Animale dezgustătoare şi obscene, cu toţii!

Vulgaritatea era suficientă ca să i se facă scârbă! În mod evident, membrii echipajului ghiciseră corect cauza semnelor de pe faţa lui Jon şi făceau glume obscene despre asta de ceva timp. Ei bine, puteau să creadă ce voiau! Doar nu era să se simtă ruşinată în faţa unei gloate de piraţi lipsiţi de onoare!

Jon se încruntă brusc când observă splendoarea deplină a rochiei ei decoltate şi subţiri ca aerul, iar Cathy se încruntă şi ea la el. Cum îndrăznea să-şi lase oamenii să facă din ea obiectul glumelor lor obscene! Se uită la el cu trufie în timp ce urcă treptele de lemn. Părea dur şi feroce când o privi apropiindu-se, cu picioarele depărtate ca să-şi menţină echilibrul în legănarea constantă a navei, şi cu mâinile prinse de balustradă. Briza îi ciufulise părul negru într-o dezordine haotică. Lumina soarelui strălucea de-a lungul bărbii de un negru-albăstrui care îi înnegrea obrajii. Purta o cămaşă albă, ruptă în câteva locuri, descheiată până la brâu pentru a-şi expune pieptul scăldat în sudoare în bătaia brizei. Pistoalele şi cuţitul lung erau înfipte în cureaua care îi lega talia subţire, iar picioarele lui puternice erau ascunse în pantalonii negri comozi. Cathy îi mulţumi lui Dumnezeu în gând că nu arătase atât de fioros când o luase de pe *Anna Greer.* I-ar fi sărit inima din piept de frică.

— Arăţi ca un pirat, îl acuză ea când i se alătură pe dunetă.

— Sunt, răspunse el scurt. Lucru pe care ai face bine să ţi-l aminteşti, scumpo, ca să nu fie nevoie să ţi-l reamintesc chiar eu.

Cathy fu surprinsă de avertismentul tăios. După blândeţea pe care i-o arătase în acea dimineaţă şi amorul pasional din noaptea precedentă, fusese încrezătoare că în curând îl va face să-i mănânce din palmă. Dintr-odată, nu mai fu chiar atât de sigură. Avea multă experienţă cu femeile. Oare trupul ei groaznic de neştiutor era suficient de ispititor încât să îi ofere un avantaj în relaţia lor? Nu ştia.

Dar era singurul atu al ei, şi nu avea ce altceva să facă decât să rişte.

Privind spre el cu cochetărie, se enervă când văzu că atenţia lui nu era acaparată de silueta ei, ci la un loc îndepărtat de la orizont.

— Te uiţi după salvatorii mei? îl împunse ea.

Îi aruncă, scurt, o privire de nepătruns, apoi îşi ridică iarăşi ochii.

— Salvatorii tăi, după cum îi numeşti tu, ne-au pierdut în furtună. Nici urmă de ei de câteva zile. Şi, având în vedere că *Margarita* este acum pe un curs cu totul diferit decât atunci când au fost ultima oară cu ochii pe noi, nu am nicio dorinţă să mă debarasez de tine într-un mod atât de satisfăcător.

— Dacă erai atât de nerăbdător să scapi de mine, de ce nu mi-ai dat drumul în larg într-una dintre bărcile acelea mici în prima noapte? Sunt sigură că Marina Regală ar fi fost încântată să mă ia.

— Ah, dar aveam nevoie de tine în acea primă noapte.

Privirea maliţioasă pe care i-o trimise nu îi lăsă lui Cathy nicio urmă de îndoială la ce făcea aluzie. Cu obrajii arzându-i, se uită repede în jur, să vadă dacă mai auzea şi altcineva în afară de ea. Numai Harry şi un marinar îndesat mai în vârstă erau aproape, dar se concentrau impasibili asupra sarcinilor pe care le aveau de executat. Cu toate acestea, ceva în expresia lor o asigură pe Cathy că ascultau cu mare interes conversaţia ei cu Jon.

— Bag de seamă că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de soarta celorlalţi captivi.

Cuvintele lui Jon o făcură să se întoarcă spre el.

— Păi, desigur că sunt îngrijorată, spuse ea cu falsitate. Adevărul fie spus, fusese mult prea preocupată de propria siguranţă, ca să îşi facă griji în privinţa a trei oameni care îi erau aproape străini. Dar nu era nevoie ca

Jon să ştie asta. Pur şi simplu am presupus că, din moment ce o să câştigi o mare sumă de bani pentru răscumpărarea lor, ar fi în interesul tău să-i ţii în siguranţă. M-am înşelat?

— Nu te-ai înşelat, pisicuţa mea, murmură el. Doar că ai limba un pic prea ascuţită. O eroare pe care o lovitură de biciuşcă ar remedia-o numaidecât.

Cathy fu luată prin surprindere de schimbarea inexplicabilă a atitudinii lui faţă de ea. Ce îl supărase? Nu se certaseră. Era furios pe ea pentru un motiv necunoscut? Ei bine, va îndura douăzeci de biciuşti înainte să-i cerşească îndurare! Era liber să dea tot ce avea mai rău din el!

— Fă ceea ce consideri necesar, căpitane, spuse ea cu răceală. Mi s-a spus întotdeauna că piraţii ar trebui să fie temuţi căci sunt o gloată crudă, însetată de sânge!

— Şi nu ţi s-a spus că trufia e cel mai mare păcat, prevestind prăbuşirea, milady? Vocea lui fu aspră. O singură lovitură cu biciuşca pe spatele tău gol te va face să te târăşti în genunchi în faţa mea pentru milă.

— Dar apoi te-ai lipsi de plăcere, nu-i aşa, căpitane?

Cathy zâmbi triumfătoare, ştiind că îl încuiase cu replica aceea. Nu avea s-o biciuiască pentru simplul motiv că, în acel caz, nu mai putea să se culce cu era. Egoismul propriu şi dorinţa insaţiabilă a tâlharului erau protecţia ei.

— Eşti sigură? zâmbi uşor, privind-o în ochi. Faptul că te-aş biciui nu m-ar împiedica în mod deosebit să mă culc cu tine. Adevărat, poate că pe tine te-ar durea, dar toată lumea ştie că piraţilor nu le pasă de confortul prizonierilor lor.

— Tică… începu Cathy aprinsă, dar se opri brusc când Harry veni să fi se alăture la balustradă.

Jon se uită la el iritat, iar Harry păru stânjenit.

— Îmi cer scuze, căpitane, dar e timpul ca prizonierii să fie aduşi pentru mişcare. Mă duc să mă ocup de asta?

— Da, răspunse Jon brusc, apoi se întoarse cu spatele la Cathy.

Ea aşteptă, muşcându-şi buza, în timp ce tovarăşii ei de nenorocire erau aduşi din cală. Doar aruncă o privire în direcţia lor în timp ce veneau poticnindu-se pe scările spre prova, mintea ei fiind mai preocupată de comportamentul ciudat al lui Jon decât de situaţia lor nefericită. Apoi, se uită din nou la ei. Toţi trei clipiră în lumina puternică a soarelui, traşi la faţă şi palizi, cu hainele murdare şi mototolite. Arătau ca şi cum nu ar fi avut parte de o masă completă sau nu mai făcuseră o baie de când fuseseră aduşi la bordul navei *Margarita,* cu aproape o săptămână în urmă. Gura lui Cathy se deschise într-o expresie de uimire şi şoc. Dacă într-adevăr se gândise la ceilalţi prizonieri câtuşi de puţin, presupusese că erau hrăniţi şi găzduiţi la fel ca ea, singura diferenţă fiind că ei nu erau forţaţi să împartă patul cu cineva. Înţelese acum că se înşelase. Cu excepţia unui detaliu, soarta ei fusese clar mult mai bună decât a lor! Simţi un junghi profund de indignare pentru că Jon îi trata atât de inuman.

Cu capul sus şi spatele rigid de furie, îşi adună fustele în mână şi coborî duneta cu bărbia ridicată. Jon strigă după ea, dar îl ignoră clătinând sfidător din cap. La urma urmei, ce altceva putea să-i facă din ce nu îi făcuse deja? Îşi aminti de remarca lui despre bătaia cu biciul, dar o ignoră. Îşi va da seama că nu era atât de uşor de intimidat!

— Excelenţă? spuse Cathy după ce traversă rapid puntea şi ajunse lângă ducesă.

Bătrâna îşi întoarse capul când auzi cuvintele lui Cathy şi apoi, când văzu cine era cea care i se adresase, un zâmbet uşor îi îndulci crisparea chipului.

— Lady Catherine! Ce bine îmi pare să te văd arătând atât de bine. Începusem să mă tem pentru siguranţa ta când nu ni te-ai alăturat.

— I s-a oferit în mod evident un pat mai cald, sublinie sarcastic soţia comerciantului – care nu mai era atât de grasă precum obişnuia să fie –, măsurând-o pe Cathy din

cap până-n picioare de parcă fata tocmai se ivise de sub o stâncă. Văd că ţi-au dat cel puţin un schimb de haine, milady. Dar, pe de altă parte, eu şi ducesa nu ne-am împărţit favorurile cu ei.

— Vă rog să vă opriţi, doamnă Grady, o admonestă ducesa, vorbind cu autoritatea cu care o obişnuise rangul ei înalt. Dacă lui Lady Catherine i-a fost mai bine decât nouă, atunci sunt sigură că nu a fost din vina ei. Dacă nu… ei bine atunci sunt sigură că nici în cazul acela nu a fost vina ei.

Pusă la punct, doamna Grady îşi întoarse morocănoasă privirea. Ducesa se uită cu interes la Cathy.

— Ai fost maltratată? întrebă ea cu o voce joasă.

Cathy simţi cum începe să prindă culoare în obraji, dar răspunse cât de calm putu.

— Nu, Excelenţă. Nu… nu prea.

De regulă, Cathy dispreţuia minciunile şi pe cei care recurgeau la ele, dar ştia, cu o strângere de inimă, că întregul ei viitor era legat de nevoia ca nimeni să nu ghicească ceea ce îndurase de fapt. Stigmatul siluirii era îngrozitor. Odată ce ar fi fost legat de ea, speranţele ei la o căsătorie strălucită, sau chiar la orice căsătorie, se vor duce pe apa sâmbetei pentru totdeauna. În Anglia victoriană, o femeie necăsătorită care nu mai era inocentă era etichetată în mod automat drept târfă, iar circumstanţele în care respectiva femeie îşi pierduse inocenţa nu constituiau o diferenţă cât de mică.

— Înţeleg. Ochii bătrânei cercetară cu atenţie chipul lui Cathy, dar nu era nimic în expresia ei care să inspire neîncredere. Cathy scoase un oftat interior de uşurare. Unde te ţin, copilă?

— Păi… căpitanul a fost suficient de amabil încât să mă lase să-i folosesc cabina.

Lucru care era cu siguranţă adevărat. Folosise într-adevăr cabina lui Jon. Nu era treaba nimănui ce preţ trebuise să plătească pentru acest privilegiu.

— Foarte manierat din partea lui. Trebuie să mărturisesc că sunt surprinsă. Cel mai probabil îi aminteşti de vreo soră tânără sau chiar de o fiică. Până şi ucigaşii au punctele lor sensibile, presupun.

— Da. Da, sunt sigură că aşa s-a întâmplat. Cathy se simţea din ce în ce mai incomod. De parcă ruşinea îi era înfierată pe frunte. Schimbă rapid subiectul. Spuneţi-mi, Excelenţă, cum o duceţi dumneavoastră şi… hm… domnul şi doamna Grady?

Ducesa se uită cu tristeţe în jos la rochia pătată care atârna pe corpul ei slăbit.

— Situaţia noastră nu a fost prea fericită, după cum poţi vedea. Dar cel puţin suntem în viaţă şi cred că trebuie să îi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta. De obicei, aceşti piraţi nu stau pe gânduri când vine vorba să ucidă oameni nevinovaţi, lipsiţi de apărare. Nu sunt decât nişte brute nelegiuite.

— Într-adevăr, doamnă, aveţi dreptate. Suntem şi brutali, şi nelegiuiţi.

Cathy tresări când mâinile lui Jon o apucară dur de umerii acoperiţi cu muselina subţire. Ar fi trebuit să îşi dea seama că va veni după ea. Mândria lui arogantă nu avea cum să-i permită să scape basma curată după ce îi ignorase ordinul de faţă cu echipajul său. Întrebarea era dacă o va da de gol. Fără să îşi dea seama, îi aruncă o privire rugătoare peste umăr, încercând cu nonşalanţă să se elibereze de atingerea lui. Spre surprinderea ei, îi dădu drumul.

— Mă bucur că eşti conştient de asta, tinere. Dacă vei continua pe acest drum, vei sfârşi în streang cu siguranţă.

Vocea ducesei era dispreţuitoare. Gura lui Jon se strânse, iar Cathy se temu brusc pentru bătrână. Nu avea deloc dispoziţia să accepte impertinenţele prea uşor.

— Fără îndoială, doamnă. Cathy se relaxă când Jon răspunse doar cu o uşoară iritare. Dar eu şi oamenii mei

preferăm de o mie de ori ştreangul în locul foamei.

Ducesa se uită la Jon cu răceală. Era o femeie bătrână, la sfârşitul vieţii. Nu se temea de moarte, dar nici nu intenţiona să-i deschidă uşa înainte de vreme. Acest om era pirat şi, prin definiţie, crima era meseria lui. Îşi modifică asprimea tonului:

— Lady Catherine mi-a spus că a fost găzduită în condiţii ceva mai bune decât ale noastre. Vă sunt recunoscătoare pentru acest lucru. Este încă foarte tânără şi ar fi o ticăloşie să fie maltratată.

Cuvintele ei îi transmiseră un avertisment inconfundabil lui Jon. Cathy înghiţi în sec. Doar nu avea s-o dea în vileag! La urma urmei, nu avea nimic de câştigat dacă o arunca în dizgraţie.

— După cum spuneţi, este foarte tânără, răspunse Jon încet, cu chipul oglindind o expresie de nepătruns. M-am gândit că este cel mai bine să o duc acolo unde nu ar fi în calea răului. În ceea ce priveşte lipsa condiţiilor, pentru acest lucru îmi pare cu adevărat rău. Dar trebuie să realizaţi că *Margarita* nu este un vas de lux.

— Asta e destul de evident, tinere. Când ne putem aştepta să fim eliberaţi?

— Vom face aranjamentele cât mai curând posibil, după ce *Margarita* ajunge în port. Posibil în vreo zece zile de-acum încolo.

— Vă asigur, căpitane, că oricare dintre noi aşteaptă cu nerăbdare.

— Sunt sigur de asta. Şi acum, doamnă, oamenii mei au alte îndatoriri de îndeplinit. Dacă sunteţi gata, vă vor escorta jos.

— A, cu siguranţă. Nu e bine să te joci niciodată cu focul, nu-i aşa? se încruntă ducesa şi, fără să mai aştepte un răspuns, se întoarse ca să meargă sub punte.

Un marinar care păzise de la distanţă prizonierii o prinse de braţ fără menajamente pe bătrână. Un altul goni

familia Grady în faţa lui ca pe o pereche de gâşte zgomotoase. Privind cum chipul supt al ducesei căpăta o expresie de dârzenie obosită, Cathy simţi o strângere de inimă. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca s-o ajute. Altfel, conştiinţa nu avea să-i dea pace.

— Staţi! strigă ea dintr-un impuls. Apoi, i se adresă lui Jon. Nu poţi continua să-i tratezi într-un mod atât de inuman! E o cruzime! Dacă insişti ca această barbarie să continue, atunci insist să sufăr şi eu alături de ei!

Jon îi aruncă o privire, studiind-o din cap până în vârful degetelor de la picioare. Cathy simţi fiori în tot trupul văzând privirea dură, dar rămase cu mândrie pe poziţie. Era posibil să o creadă pe cuvânt şi să comande să fie dusă sub punte. Dacă era aşa, atunci schimbase mâncarea bună şi un pat moale pentru a-şi recăpăta onoarea, care era uşor şifonată. Dacă nu, dacă refuza să renunţe la confortul trupului ei de dragul de a-i da o lecţie, atunci putea la fel de bine refuza să i se supună dacă ceilalţi prizonieri nu erau decent hrăniţi şi adăpostiţi. Desigur, căpitanul putea recurge oricând la forţa brută. Dar începea să suspecteze că el ar putea considera acest lucru extrem de nesatisfăcător. Sau cel puţin aşa spera.

— Ce-ai spus?

Vocea lui era uşor ameninţătoare, menită doar pentru urechile ei. Ochii lui Cathy îl străfulgerară sfidător.

— Îţi cer să-i tratezi decent pe ceilalţi prizonieri. E brutal din partea ta să îi maltratezi în acest fel! Dacă urmează să fie înfometaţi şi ţinuţi închişi, atunci aşa o să fiu şi eu!

— Scumpa mea, dacă insişti să fii înfometată şi închisă, atunci nu am nicio obiecţie. Dar se va întâmpla la ordinele mele, nu la ale tale.

Vocea îi era încă scăzută. Cathy spera că ceilalţi nu auziseră cuvintele de afecţiune neprotocolară care îi precedaseră remarca. Bunul-simţ îi spuse să se retragă cât

o mai putea face cu graţie. Mândria refuză să o lase.

— Toţi ar trebui să fim trataţi în acelaşi mod, argumentă ea cu nesăbuinţă. Dacă eu sunt bine hrănită şi adăpostită, atunci şi ei ar trebui să fie la fel.

Jon clătină din cap privind-o.

— Eşti cam grea de cap, nu-i aşa, pisicuţo? Eu sunt căpitanul acestei nave şi eu dau ordinele. Să nu crezi că doar pentru faptul că împărţi patul cu mine poţi să-mi spui ce să fac!

Cathy icni, uitându-se repede peste umăr, rugându-se ca vorbele lui grosolane să nu se fi auzit. Speranţele ei erau zadarnice. Domnul şi doamna Grady o priveau cu o aviditate şocată, în timp ce ochii ducesei erau trişti. Cathy se făcu roşie ca para focului. Deşi era singura vinovată de această dezvăluire a ruşinii ei, refuză să o recunoască. Simţi că îl urăşte pe Jon aproape mai mult pentru faptul că îi trădase ruşinea decât pentru că i-o pricinuise. Nu avea să-l ierte niciodată!

— Te urăsc! şopti cu înverşunare în timp ce el le făcu semn marinarilor care rânjeau să-i ducă pe ceilalţi trei prizonieri jos.

O prinse pe Cathy de braţ cu duritate, trăgând-o după el în timp ce se îndreptă spre cabina lui.

— Păstrează-ţi istericalele până suntem singuri, te rog, îi spuse el, sarcastic. În caz contrar, voi fi obligat să le potolesc într-un mod la fel de public!

— Nu trebuia să spui aşa ceva! Nu e deja suficient de rău ce mi-ai făcut, şi fără s-o spui în gura mare lumii întregi? Eşti atât de vanitos în privinţa cuceririlor tale, căpitane, că trebuie să te asiguri că toată lumea ştie despre ele?

— Am spus să taci!

Sălbăticia abia reţinută a tonului său o impresionă. Cu înţelepciune, făcu ce i se poruncise, dar îşi înălţă bărbia când o împinse înaintea lui în cabină.

— Ai făcut-o înadins, se răsti Cathy cu glasul tremurat când el închise uşa cu piciorul după ei.

— Nu era nevoie. Răspunsul lui Jon se auzi calm, în timp ce se sprijini cu spatele de uşă, cu braţele încrucişate la piept. Nu mai arăta nicio urmă din furia afişată în urmă cu doar câteva secunde. Ştiau oricum. Crezi că sunt proşti?

— Cu siguranţă nu ştiau sigur până nu le-ai spus tu clar, şuieră Cathy. Măcar ai habar ce ai făcut? Mi-ai distrus întreaga viaţă, asta ai făcut. Nimeni nu va dori să se mai căsătorească cu mine acum! Niciun gentleman nu va vrea… resturile de care s-a descotorosit un pirat!

— Dar nu m-am descotorosit de tine… încă, rânji Jon brusc, cu o licărire maliţioasă în ochi. Şi cine ştie, s-ar putea să ai noroc. S-ar putea să mă hotărăsc să te păstrez ca animal de companie. Torci foarte satisfăcător uneori, pisicuţo.

Cathy trase adânc aer în piept, furioasă.

— Ticălos ordinar, crezi că tatăl meu nu va veni să mă caute? O va face şi mă va găsi. Singura ta speranţă este să-mi dai drumul cât mai curând după ce ajungem la ţărm. Tatăl meu este un om cu influenţă. Te va spânzura de douăzeci de ori pentru ce mi-ai făcut!

Era atât de supărată, încât de-abia dacă îşi dădea seama ce spunea. Rânjetul lui Jon deveni batjocoritor.

— Mai întâi trebuie să mă prindă, pisicuţo, şi asta e greu de făcut. Au tot încercat de ani întregi, şi totuşi iată-mă în faţa ta. Ce te face să crezi că tatăl tău atotputernic va reuşi acolo unde atât de mulţi au eşuat?

— O va face şi punct, fu tot ce reuşi Cathy să-i spună.

Scuipă cuvintele printre dinţii încleştaţi pentru a compensa pentru zădărnicia lor.

— S-ar putea ca nici măcar să nu încerce dacă ar fi să-i trimiţi vorbă că te-ai hotărât să rămâi cu mine din proprie voinţă. O spuse într-o manieră nonşalantă, dar ochii lui Jon fură brusc atenţi la expresia de pe chipul congestionat al lui

Cathy. Era prea furioasă să observe.

— Să rămân cu tine? râse ea dispreţuitor. Nu poţi fi serios! Crezi că aş renunţa la tot viitorul meu, la familia şi la prietenii mei, ca să stau cu un bărbat pentru care siluirea unei tinere inocente e la ordinea zilei, un om care ucide şi fură, care lasă o bătrână neajutorată să moară de foame? Pesemne că îţi supraestimezi abilităţile în pat, căpitane. În ceea ce mă priveşte, nu îţi împărtăşesc convingerile.

— Eşti o pisicuţă orgolioasă, nu-i aşa, scumpo? spuse Jon tărăgănat, cu ochii strălucindu-i ciudat. Ce te face să crezi că aş vrea să te am? Menţionam doar o posibilitate. De îndată ce ajungem în port, vor fi o mulţime de femei dornice să-mi încălzească patul. Femei mult mai pricepute la satisfacerea un bărbat decât tine, mă bucur să-ţi spun. Nu îmi vei mai servi la nimic.

Cathy se încruntă la el, prea înfuriată de ridiculizarea atât de trufaşă a importanţei sale pentru a putea încropi orice tip de răspuns.

— Şi, continuă Jon, cât despre restul remarcilor tale, o să le iau punct cu punct. În primul rând, am crezut că ne puseserăm deja de acord că nu a avut loc nicio siluire. În al doilea rând, fur ca să supravieţuiesc. Dacă ai fi simţit vreodată ce înseamnă foamea, ai fi mai înţelegătoare. În al treilea rând, dacă nu-mi ucid adversarii, cu siguranţă mă vor omorî ei pe mine. Şi prefer să trăiesc, mulţumesc. Şi, în sfârşit, despre înfometarea acelor îmbuibaţi, permite-mi să te informez că raţiile de pe *Margarita* sunt atent calculate înainte de fiecare călătorie, astfel încât să fie suficientă mâncare ca să ne ajungă până unde ne dorim să ajungem şi înapoi – nimic mai mult. Nu avem spaţiu pentru provizii suplimentare. Când am atacat *Anna Greer,* proviziile noastre de alimente erau deja pe terminate. Am stat la bord mai multe zile decât planificasem iniţial. Dacă li s-ar permite celor trei prieteni ai tăi să se ghiftuiască, atunci eu sau oamenii mei ar trebui să rămânem fără hrană suficientă

pentru a acoperi diferenţa. Şi nu prizonierii se ocupă de buna funcţionare a navei. Primesc suficient cât să supravieţuiască, şi vom ajunge în port înainte să sufere ceva grav. Tu ar trebui să fii recunoscătoare că mi-au plăcut suficient de mult formele tale voluptuoase, încât să-mi doresc să le păstrez aşa.

— Te dispreţuiesc şi te detest, spuse Cathy încet după un lung moment. Ai inima mai neagră decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit vreodată. Asta dacă ai o inimă, lucru de care încep să mă îndoiesc.

— Am, am, nu te teme. Genele sale lungi se lăsară în jos şi îi acoperiră ochii. Dar am şi suficient creier încât să realizez că, dacă eu nu am grijă de mine şi de ce-i al meu, nimeni altcineva nu va face niciun efort pentru asta. Un lucru pe care îl vei înţelege, fără îndoială, pe măsură ce vei mai creşte, copila mea.

— Din pricina ta, nu mai sunt o copilă, răspunse Cathy cu amărăciune. Ai avut grijă să mă maturizez rapid.

— Şi m-am bucurat de fiecare minut al creşterii tale.

Lumina batjocoritoare îi reveni în ochi. Cathy se întoarse brusc cu spatele, cu inima prea îndurerată pentru a continua să se certe. Se îndreptă spre fereastră şi se uită cu atenţie afară.

— Vrei, te rog, să ieşi? Aş vrea să fiu singură pentru un timp, rosti cu o voce de gheaţă.

— Atunci singură vei fi, milady. Pentru o vreme. Doar nu te ataşa prea mult de singurătate. Aminteşte-ţi, e doar temporară. Cathy strânse tare din buze, refuzând să-i onoreze tachinarea cu un răspuns. După o clipă, auzi uşa deschizându-se şi apoi închizându-se în spatele lui. Prin fereastră, lumina soarelui desena modele strălucitoare în continuă schimbare pe valurile care se spărgeau uşor unele de altele. Cathy se uită la ele fără să vadă nimic. Se simţea distrusă, golită de orice emoţie posibilă. Pentru prima dată, recunoscu faţă de sine că era la mila căpitanului pirat, fără

nicio cale de scăpare. Apoi zâmbi, cu o expresie sumbră. Numai un nebun s-ar aştepta la îndurare din partea unui om neîndurător.

Capitolul 5

Unsprezece zile mai târziu, *Margarita* naviga în portul spaniol Cadiz. Vremea devenise iar caldă şi însorită, după aproape o săptămână de vijelii intermitente. De la cearta lor, Cathy vorbise cu Jon doar când era absolut necesar, iar el era la fel de concis în discuţiile cu ea. Singura întrebuinţare pe care i-o găsea acum era să-i ia trupul brutal, rapid, cel puţin o dată şi, uneori, chiar şi de două sau de trei ori pe zi. Lui Cathy i se păru din ce în ce mai uşor să stea întinsă şi nemişcată precum o statuie de piatră sub el, în timp ce dădea tot ce avea mai rău în el. Devenise o mândrie pentru ea să nu simtă nimic şi să se asigure că Jon ştia asta.

Dispoziţia lui se înrăutăţea pe măsură ce rezistenţa ei creştea. Până şi Harry era cu băgare de seamă în jurul lui, aşa cum ar face oricine în preajma unei bombe însufleţite şi extrem de periculoase. Petersham avea grijă să stea departe de cabină când Jon era acolo, spunându-i lui Cathy sincer că nu avea nicio dorinţă de a fi prezent când urma să aibă loc explozia inevitabilă. Cathy refuzase ferm să se lase intimidată. Tactica ei, deşi periculoasă, dădea rezultate.

Atitudinea ei îl irita aşa cum irită o musculiţă un cal mare pe care-l înţeapă. Era atât de exasperat, încât îi era imposibil s-o ascundă. Chiar şi cu o noapte în urmă, în timpul a ceea ce Cathy considera deja ritualul lui de asalt, se simţise forţat să dezvăluie cât de mult îl enerva lipsa ei totală de reacţie. Stătea întinsă pe spate pe pat, acolo unde o aruncase el, moale şi fără să opună rezistenţă, ca o

păpuşă de cârpă, în timp ce el o dezbrăca. În cele din urmă, cu o înjurătură şoptită, se oprise cu mâna lui mare pe banda pantalonaşilor ei, privind-o fioros. Cathy închisese ochii, refuzând să-i răspundă fie măcar şi cu o privire.

— Aşa, afurisito, mârâise el cu sălbăticie. Închide ochii şi gândeşte-te la Anglia. Crezi că-mi pasă cum te simţi?

Apoi se aşezase peste corpul ei rigid şi începuse să o penetreze cu brutalitate. Cathy nu scosese niciun sunet, nu făcuse nicio mişcare pentru a-l ajuta sau a-l împiedica. Zăcea precum un cadavru, triumfătoare în sinea ei. Poate că el ieşea triumfător în câte-o luptă, din când în când, dar ea câştiga războiul.

Mâinile şi gura lui fuseseră intenţionat lipsite de delicateţe, provocându-i vânătăi care încă o mai dureau în ziua următoare. După ce terminase, se prăvălise, blestemând, pe partea lui. Apoi, după câteva momente, se ridicase din pat şi se îmbrăcase, ieşind din cabină fără să spună vreun cuvânt. Şi nu îl mai văzuse de atunci. Cathy zâmbi, amintindu-şi. Îl făcea să sufere, iar gândul acesta îi lumina ziua.

Priveliştea neobişnuită a pământului prin fereastra mică o atrase irezistibil pe Cathy. Hotărî să pună capăt exilului ei autoimpus. La urma urmei, ea era singura care suferea în izolarea ei. După cum spusese şi Jon în mod repetat, putea să rămână în cabina lui până la Judecata de Apoi din punctul lui de vedere. Tot ce dorea era ca trupul ei să fie disponibil ori de câte ori voia să profite de el. „Bestia”, se gândi ea cu amărăciune, după care îl alungă din mintea ei. Era hotărâtă să se bucure de acea zi.

Cathy se îmbrăcă în grabă, dintr-odată atât de sătulă de cei patru pereţi ai cabinei căpitanului, că îi venea să strige. O rochie simplă din pânză de culoarea piersicii păru cea mai bună alegere pe acea căldură şi, în plus, se potrivea bine cu pielea ei albă, creând, la prima vedere, iluzia că era goală. O pălărie de paie mare legată sub

bărbie – care să-i protejeze tenul de soare – îi completă toaleta şi fu gata. Deschise uşa cabinei şi ieşi pe punte.

Sosirea ei nu provocă nici cea mai mică întrerupere a îndatoririlor de pe navă. De fapt, nimeni nici măcar nu se sinchisi să arunce vreo privire în direcţia ei. Bărbaţii erau toţi ocupaţi cu velele, pentru ca *Margarita* să poată arunca în siguranţă ancora. Cântece vulgare şi înjurături joviale pluteau până la urechile lui Cathy dinspre velatură, de care marinarii atârnau ca nişte maimuţe vorbăreţe.

Jon nu era pe dunetă. Cathy privi în jur după el, căci întotdeauna era cel mai sigur să ştii unde îţi sunt duşmanii. Însă nu părea să fie nicăieri pe navă. Nevenindu-i să creadă, se porni să cerceteze din nou locul, când îi auzi vocea gravă undeva deasupra ei. Se uită atentă în sus. Când în cele din urmă îl văzu, inima i se opri pentru o clipă, după care îşi reluă bătăile, de două ori mai rapid. Era la velatură cu oamenii lui, sus în apropiere de vârful catargului principal, căţărându-se chiar şi mai sus sub privirea lui Cathy şi încercând să dezlege sfoara care lega gabierul de vergă. În cele din urmă, reuşi, după mai multe încercări riscante, iar pânza veni fâlfâind în jos, ca o molie albă uriaşă. Jon strigă triumfător, apoi începu să coboare stâlpul în urma velei, cu picioarele înfăşurate strâns în jurul lemnului neted în timp ce îşi punea mâinile una sub alta. Rânjea, iar Cathy i-ar fi îndepărtat cu bucurie zâmbetul ridicol de pe faţă. Era periculos să se urce la o înălţime atât de mare! Ar fi trebuit să-şi lase oamenii să facă asta! Era prea tulburată ca să se întrebe de ce eventualitatea ca el să cadă de la o astfel de înălţime deranja atât de tare. Ştia doar că o deranja.

— Michaelson, verifică împreună cu Finch să n-aibă tăieturi pânza, strigă el, în timp ce vela plutea spre punte.

— La naiba, căpitane, nu suntem croitori! răspunse un bărbat prietenește.

— Sunteţi dacă spun eu că sunteţi! replică Jon, încă

zâmbind larg. Acum, la treabă!

Bărbaţii se supuseră cu multe bombăneli blajine. Cathy fu uimită de îndrăzneala lor, având în vedere starea de spirit a lui Jon din ultima vreme. Deşi chiar şi el părea vesel. În ultima vreme, fusese ursuz de parcă ar fi fost în doliu. Apoi, versurile unui cântec intonat în jur începură să aibă sens. Jon spusese că, atunci când *Margarita* va ajunge în port, vor fi o mulţime de femei dispuse să-i încălzească patul, şi se părea că echipajul gândea la fel. Cathy decise să nu mai asculte versurile obscene, mijindu-şi ochii.

În cazul în care căpitanul Hale alegea să se culce cu prostituate, ea nu putea să le fie decât recunoscătoare pentru faptul c-o eliberau de datoria împovărătoare! Se ghemui lângă peretele de sub dunetă, dintr-odată dorindu-şi să nu fie văzută. Bestia arogantă putea interpreta prezenţa ei pe punte ca pe un semn că începea să cedeze!

— Hei, căpitane!

Harry veni sub catarg, cu capul dat pe spate ca să se uite la Jon în timp ce el încă lucra sus.

— Ce este?

— Prizonierii, căpitane. Vrei să mă ocup şi de răscumpărările lor în timp ce sunt pe uscat să comand provizii?

— La naiba, da! Cu cât scăpăm mai repede de pacostele alea, cu atât mai bine!

Cathy fu şocată de durerea pe care i-o provocă acea afirmaţie. Fără să fie observată de cineva, încremeni muşcându-şi buza şi îşi spuse cu asprime că era în culmea fericirii. În curând, va fi liberă să-şi reia viaţa din momentul în care fusese întreruptă atât de brutal. Va merge la petreceri şi baluri, să întâlnească tineri frumoşi. Se va întoarce în Portugalia, planifică ea. Nimeni de-acolo nu ştia ce i se întâmplase şi că fusese compromisă. În cele din urmă, s-ar putea căsători… Apoi, *Margarita* şi tot ce se întâmplase la bordul navei îi vor părea la fel de ireale ca un

vis urât.

— Harry! strigă Jon după o clipă de tăcere.

Ofiţerul secund se întorsese deja şi se îndrepta spre balustradă. Pe apă, o barcă mică îl aştepta să-l ducă la mal. Se întoarse la chemarea lui Jon.

— Da, căpitane?

— Ăă… aranjează doar răscumpărarea pentru bătrână şi cuplu. Am de gând să o păstrez pe fată pentru o vreme.

Rostise vorbele pe un ton degajat, dar apoi trebui să le repete aproape strigând pentru ca Harry să-l audă cum trebuie.

— Eşti sigur de asta, căpitane? întrebă îngrijorat Harry când înţelese ce-i ceruse.

— La naiba, nu contesta fiecare ordin pe care ţi-l dau. Ocupă-te de treabă.

— Dar, căpitane…

— Uite, consideră că este inclusă în partea mea. În felul ăsta, sufletul tău puritan ar accepta mai uşor?

Jon părea de-a dreptul exasperat. Harry îşi drese glasul, agitat, amintindu-şi de dispoziţia căpitanului din ultima vreme.

— Da, domnule, răspunse prompt, dar se îndepărtă clătinând din cap.

Doar pentru o clipă, Cathy simţi un fior de încântare. Jon voia să o ţină lângă el! Apoi analiză ferm situaţia. Da, voia să o ţină lângă el până se sătura de ea. Apoi avea să o lase în urmă ca pe o pereche de pantaloni uzaţi când găsea pe alta care să-i ia locul. Şi nici măcar nu i-ar fi fidel! Nu dacă interpretase corect planurile lui pentru noaptea respectivă. Asta îşi dorea ea – fiica unui conte – de la viaţă? Să fie mijlocul temporar de ostoire a poftei unui pirat? Nicio şansă! S-ar arunca singură peste bord înainte de a se supune unui tratament atât de denigrant! Mândria se răzvrăti înflăcărată împotriva imaginii pe care o invocase. Nu va accepta una ca asta, nu o va face! Va evada!

Cathy se uită spre locul unde valurile se spărgeau de ţărmul sinuos, la o distanţă de peste 600 de metri depărtare. Fusese întotdeauna o bună înotătoare – o realizare neobişnuită pentru o fată. Dar insistase să înveţe şi, ca întotdeauna, i se făcuse pe plac. Măcar o dată, încăpăţânarea ei o va ajuta cu ceva. Era sigură că putea înota până la mal. Adevărat, nu mai înotase niciodată atât de mult, dar nici nu avusese atât de multe motive. Era sigură că o putea face. Doar gândul de a-i zădărnici planurile căpitanului Jonathan Hale îi dădea puterea necesară!

Cu ochii strălucind triumfători, Cathy se strecură înapoi în cabină. Jon nu trebuia să ştie că auzise ce îi spusese lui Harry. În opinia lui, ea era convinsă că va fi eliberată în port. Aşadar, el avea să meargă pe uscat voios, în seara asta, fără să suspecteze că ea ştia să înoate... Cathy zâmbi. Va afla în curând că nu era atât de uşor de îmblânzit!

Trecuse vreo oră de la lăsarea întunericului când Jon reveni în cabină. Cathy se îmbrăcase cu halatul ei albastru peste o cămaşă de noapte asortată, fiind deja ghemuită în pat cu o carte. Îi aruncă o privire trufaşă când intră, dar nu îi spuse nimic. Nici el nu scoase o vorbă. Cathy nu îşi ridică ochii din carte, în timp ce se bucura în sine sa. Se duce pe ţărm! În loc să se dezbrace şi să o atace, cum făcea de obicei de îndată ce intra, îşi aranja cu atenţie instrumentele de bărbierit. Îl privi cu bucurie cum scăpa de barba groasă de pe faţă. Câteva clipe mai târziu, îşi şterse excesul de săpun cu un prosop mic, apoi îşi puse nişte pantaloni dintr-un postav bun, gri, care nu l-ar fi făcut de ruşine nici pe un dandy de la Curte... Apoi, îşi trase peste umeri o cămaşă din pânză albă, curată şi, de astă dată, fără rupturi, care avea un volănaş în partea din faţă şi la încheieturi. Când termină, se uită în oglinda din garderob, legându-şi cu grijă o eşarfă albă de mătase în jurul gâtului, în cele din urmă,

îmbrăcă o redingotă neagră de catifea. Arăta extrem de chipeş. Dacă l-ar fi întâlnit îmbrăcat astfel, la o petrecere sau la un bal, cu siguranţă şi-ar fi pus în aplicare farmecele ca să-l atragă. Dar, după cum îi spusese Martha frecvent, omul se judecă după fapte, nu după chip. Conform acestui principiu, totuşi, Jon ar fi trebuit să arate ca prinţul-broscoi!

— Mergi undeva? întrebă Cathy în cele din urmă, cu o voce rece ca gheaţa.

Putea deveni suspicios dacă nu arăta niciun pic de curiozitate.

— Ce onoare! mârâi Jon, întorcându-se şi privind lung la ea cu o veneraţie exagerată. Domnia sa binevoieşte să vorbească în sfârşit! Ei bine, pentru informarea ta, milady, o să merg să vizitez o cunoştinţă veche. O cunoştinţă de sex feminin, sublinie el. În seara asta, mi-ar plăcea o damă mai plină de viaţă în patul meu decât ai devenit tu în ultima vreme. Ar trebui să fii recunoscătoare. Somnul tău va fi la fel de netulburat ca al unei fecioare.

— *Sunt* recunoscătoare, îl asigură Cathy, înăbuşind cu fermitate ceea ce semăna foarte tare cu un junghi de gelozie. Îmi doresc doar să decizi să mă înlocuieşti cu totul. Dacă îţi faci griji în privinţa sensibilităţii mele, nu e cazul. Cred că voi supravieţui loviturii.

Cathy era justificat de mândră de tonul neglijent al discursului ei. Dacă ar fi avut vreo bănuială în legătură cu ceea ce planificase, cu asta l-ar fi păcălit.

— Mă gândesc serios la asta, răspunse Jon cu răceală.

Cathy trebui să îşi reţină cu mare efort imboldul de a-i striga „Mincinosule!” Dar fu mai deşteaptă de-atât. Câinele perfid plănuia să o aibă la felul întâi, luându-şi o altă femeie la felul doi! Ei bine, nu pentru mult timp, îşi promise ea şi aproape că zâmbi. Din fericire, totuşi, se opri la timp.

Jon se întoarse la oglindă pentru a-şi aranja părul rebel cu peria sa aurită. Părea ridicol de graţioasă în mâna lui mare.

Cathy îl privi, cu triumful strălucindu-i în ochi. Arogantului nici măcar nu îi trecuse prin minte că ea ar putea încerca să evadeze. Ce şoc de zile mari o să aibă! Îşi coborî ochii în grabă, temându-se că ar putea să observe entuziasmul care se oglindea în ei.

Păstră o tăcere mormântală în timp ce termina de dichisit, refuzând să-l privească sau să-i răspundă când îi ură ironic să aibă o noapte bună. Şi se forţă să rămână unde era în timp ce el închidea uşa în urma lui. Trebuia să-i dea timp să se depărteze de navă... Aceasta era singura şansă pe care o avea. Aşa că era nevoie să profite din plin de ea.

Zgomotul vâslelor îi spuse în sfârşit că pornise la drum. Sări din pat şi alergă la fereastră. Da, plecase. Vedea lumina plutind pe apă în timp ce el vâslea spre mal.

Lăsă jos perdeaua şi fugi spre cuferele lui Jon. „Uşurel", îşi spuse, când fu cât pe ce să se împiedice de piciorul unui scaun. „Este suficient timp." Dacă îi spusese adevărul despre destinaţia lui, probabil că avea să fie plecat toată noaptea. Cu toate acestea, degetele îi zburau în timp ce căuta în cufărul lui o ţinută potrivită pentru înot.

Câteva momente mai târziu, se ridică cu premiul ei. Nişte pantaloni şi o cămaşă ar fi trebuit să fie de-ajuns. Vor fi cu siguranţă mai bune pentru înot decât rochia ei lungă. Materialul s-ar fi îmbibat repede cu apă, trăgând-o în jos cu greutatea sa. Şi, în plus, hainele lui Jon aveau să-i fie de foarte mare ajutor şi la ţărm. Urma să pretindă că este băiat până când era sigură că se afla pe mâini bune. Un lucru pe care îl învăţase în acea călătorie era că o tânără pe cont propriu se confrunta cu pericole la fiecare pas.

Se îmbrăcă în grabă, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru lărgimea hainelor. Nu lăsau să se vadă nici cea mai mică urmă a formelor ei. Putea să pretindă cu uşurinţă că este un tânăr sărman, dacă făcea ceva cu părul ei. Repede, îl împleti în două cozi lungi, apoi le fixă deasupra capului.

Cu una dintre pălăriile lui Jon trasă mult peste frunte, va rezolva problema, se gândi ea, analizându-se critic în oglindă. Oricum, va fi întuneric şi va avea grijă să stea departe de lumină cât mai mult posibil.

Luându-şi cei mai simpli pantofi din dulap, le legă şireturile astfel încât să îi poată atârna în jurul gâtului. Nu putea înota în pantofi, dar pe de altă parte nici nu putea să se plimbe prin oraş desculţă. Picioarele ei delicate ar da-o în vileag fără îndoială.

În cele din urmă, Cathy luă cele două cearşafuri de pe pat, legându-le împreună pe lungime şi trăgând de nod cu toată forţa pentru a le testa rezistenţa. Jon lăsase, fără îndoială, o parte din echipaj de gardă, aşa că trebuia să iasă pe fereastră şi să coboare în apă pe cearşafuri ca să evite zgomotul plonjării. Cu multă atenţie şi un pic de noroc, nu ar trebui să i se sesizeze absenţa până la întoarcerea lui Jon, a doua zi dimineaţă. Până atunci, ea va fi în siguranţă în mâinile autorităţilor. Când le va spune povestea, ei îl vor aresta şi îl vor spânzura… Ei bine, poate că nu o să le spună toată povestea până când *Margarita* nu ridica ancora. Nu şi-ar dori să aibă moartea nimănui pe conştiinţă. Gânditoare, Cathy suflă în lumânare.

Ieşirea pe fereastră se dovedi un lucru mult mai uşor de zis decât de făcut. Cathy era o fată firavă, dar fereastra era şi mai mică decât ea. Oftă, gâfâi şi se luptă şi, în cele din urmă, chiar când începea să creadă că se blocase pentru totdeauna, ieşi brusc, ca ultima măslină dintr-o sticlă. Din fericire, pornise cu picioarele înainte şi nu dăduse drumul cordonului. Dacă ar fi făcut-o, ar fi intrat cu capul în apă cu o plesnitură suficient de tare încât să alerteze fiecare navă din port. În situaţia dată, cu excepţia câtorva cuvinte foarte lipsite de eleganţă, Cathy reuşi să coboare pe o latură a *Margaritei* în tăcere. Icni un pic când degetele de la picioarele goale întâlniră pentru prima oară valurile. Apa era mai rece decât se aşteptase. Ei bine,

nimeni nu îi promisese că evadarea va fi distractivă, îşi spuse ea, scrâşnind din dinţi în timp ce îşi coborî trupul în adâncurile reci. La urma urmei, puţină apă rece nu ucisese pe nimeni. „Până acum”, adăugă creierul ei trădător. Cathy alungă repede gândul.

Înotul până la mal ar trebui să o încălzească, în orice caz, cugetă ea, bătând apa pentru un moment, încercând să se orienteze. Ar fi fost îngrozitor dacă din greşeală ar fi înotat spre larg! Apa era întunecată pentru că luna încă nu se ridicase. Din fericire, ţărmul era chiar şi mai întunecat, o linie de cerneală neagră întreruptă de nişte vârfuri de ace de lumină. Trăgând puternic aer în piept, Cathy se avântă spre ele, împingând în carena *Margaritei* pentru a prinde forţă. Înotă constant, după cum fusese învăţată. Singura ei problemă era pălăria. Se desprinsese de prima dată când capul îi atinsese apa şi de fiecare dată când şi-o îndesa din nou pe cap se întâmpla acelaşi lucru. În cele din urmă, o scoase, luptându-se cu imboldul de a arunca pacostea aia cât mai departe cu putinţă. Pe ţărm, urma să aibă însă nevoie de ea. O apucă între dinţi şi o ţinu de parcă ar fi fost un câine cu un os. Avea un gust oribil, de parcă cineva ar fi înmuiat-o într-o sticlă de rom. Lucru care, probabil, se şi întâmplase, cunoscând înclinaţiile lui Jon!

Lui Cathy îi părea că înotase timp de ore întregi, şi malul părea mai departe ca niciodată. Se uită din nou înapoi spre *Margarita,* pentru a se asigura că nu se abătuse de la drumul cel bun. Da, nava era încă în spatele ei. Cathy tocmai se felicita pentru simţul orientării, când rămase uluită de ceea ce văzu. Aproape că se înecă în graba ei de a se uita din nou spre navă. Cum era de aşteptat, pe lateralã, cearşafurile legate pluteau asemenea unui şarpe alb trădător! „Pe toţi sfinţii!” blestemă Cathy în şoaptă, împrumutând una dintre înjurăturile preferate ale lui Jon fără ca măcar să-şi dea seama. Dacă ea vedea cordonul atât de clar din poziţia ei, de dincolo de jumătatea dinspre

golf, probabil că era doar un pic mai puţin vizibil din oraş. Ar fi trebuit să îl tragă în jos! „Prea târziu acum”, se gândi încruntată, grăbindu-se spre ţărm cu o vigoare reînnoită. Acum era sigură că i se va observa lipsa în primul moment când un membru al echipajului se va uita înspre navă.

Ei bine, nu avea ce altceva să facă decât să înoate cât de repede putea şi să se roage ca bărbaţii să fie atât de captivaţi cu benchetuială, încât să nu se sinchisească să arunce vreo privire spre navă. Cathy făcu un efort necruţător, înotând până când îşi simţi braţele atât de obosite, încât ameninţau să cedeze din încheie turi. Răsuflarea îi irita gâtul şi clănţănea de frig, dar continuă să înoate. Exact când începea să se gândească disperată că nu va mai ajunge niciodată, picioarele ei dădură de ceva tare. Cu un strigăt interior de triumf, Cathy îşi dădu seama că reuşise. Se opri din înot şi se ridică în picioare. Fundul mării nămolos se simţi precum cel mai fin covor sub picioarele ei. Rânjind fericită şi încolăcindu-şi braţele tremurânde în jurul corpului la fel de înfrigurat, îşi croi drum spre ţărm.

Mirosul o lovi chiar înainte de a ajunge pe uscat. Dulce şi putred, era un amestec de părţi egale de peşte stricat, gunoi şi deşeuri umane. Lui Cathy i se întoarse stomacul pe dos. Nu mai mirosise niciodată aşa ceva în viaţa ei.

În timp ce lipăi pe nisipul de sub docul şubred de lemn, deveni evident că traseul ei o dirijase într-o parte extrem de sărăcăcioasă a oraşului. Cathy se încălţă în grabă şi îşi fixă pălăria lui Jon pe cap. Toate instinctele o avertizară să nu zăbovească.

Porni într-un ritm vioi spre ceea ce părea a fi centrul oraşului. Bărbaţi şi femei cu înfăţişări sinistre împânzeau strada. Cathy încercă să ignore cât de mult putea împrejurimile, recunoscătoare că oamenii pe lângă care trecea erau prea preocupaţi de treburile lor dubioase ca să

se sinchisească să-i arunce mai mult de o privire dezinteresată. În mod evident, asta o îndemnă să caute cât mai repede autorităţile. Rătăcind fără ţintă prin această gaură de iad a oraşului, risca să ajungă cu gâtul spintecat.

Aleea pe care mergea se transformă într-o stradă mai largă, luminată la ambele capete de torţe aprinse. Bărbaţi beţi râdeau în hohote în timp ce se mutau, împleticindu-se, dintr-un local zgomotos în altul, adesea cu braţele lipite de talia unei femei grase şi rumene. Cathy dădu să se întoarcă pe drumul pe care venise, apoi se opri. Ca să fie în siguranţă, avea nevoie de indicaţii de orientare. În mod sigur, îmbrăcată în felul în care era nu exista niciun risc dacă punea o întrebare.

Din ce îşi dădea seama Cathy, toate localurile deschise păreau să fie birturi de un fel sau altul. O clădire din chirpici, nu cu mult mai liniştită decât celelalte, avea agăţată în faţă o firmă pe care scria ceva, însă Cathy nu ştia deloc spaniolă, aşa că localul i se păru alegerea logică. Cu toate acestea, instinctul de autoconservare o făcu să ezite.

Trebuia să întreprindă ceva. Nu putea să hoinărească pur şi simplu pe străzi toată noaptea, sperând ca un jandarm să treacă prin împrejurimi. În primul rând, era periculos. În al doilea rând, Jon avea s-o caute de îndată ce descoperea că lipseşte. Trebuia să se adăpostească undeva, în siguranţă, până atunci. Oricum, în ce pericole putea intra îmbrăcată precum un tânăr, chiar şi într-un birt? Se uită în jos la ea. Nu se vedea nici cel mai mic indiciu despre sexul ei. Tot ce trebuia să facă era să-şi amintească să vorbească mai gros, şi nimeni nu avea să suspecteze că este femeie. Din anumite motive, Cathy era sigură că, în acea parte a oraşului, la acea oră din noapte, nu era un lucru bun să fii femeie.

Aşadar, Cathy inspiră adânc, îşi trase pălăria încă umedă a lui Jon şi mai jos peste frunte şi intră cu

îndrăzneală prin uşa care se legăna. Cu frica în sân nu făceai niciodată nimic bun! Totuşi, mişcările ei deveniră mult mai prudente după ce intră. Bărbaţii stăteau şi beau la mese rotunde – oameni duri, murdari, care arătau mult mai mult a piraţi decât membrii echipajului de pe *Margarita.* Cu siguranţă nu erau nobili, cu vocile lor răguşite şi limbajul murdar. Şi femeile care îi serveau, aducându-le bere şi whisky şi uneori zăbovind pentru un ciupit sau o îmbrăţişare, cu siguranţă nici ele nu erau doamne! Cuvântul mai potrivit ar fi fost târfe, se gândi Cathy cu dispreţ, de-abia abţinându-se să nu roşească, tocmai când un aşa-numit Lothario trase de corsajul unei femei îmbrăcate ţipător, eliberându-i sânii generoşi. Femeia chicoti, apăsându-şi cu neruşinare movilele zgâlţâite în faţa făptuitorului, în timp ce ceilalţi bărbaţi o îndemnau cu strigăte obscene.

„Animalele!”, se gândi Cathy cu un fior, făcându-şi loc spre bar. Se părea că toţi bărbaţii erau nişte mizerabile fiare dezgustătoare. Începea să creadă că, atunci când va ajunge înapoi acasă, nu se va căsători niciodată. Avea o bănuială că şi cel mai manierat bărbat ar putea împărtăşi cel puţin o parte din această sălbăticie înnăscută.

Cathy se aşeză la bar, trăgându-şi din nou pălăria în jos peste ochi şi fiind foarte atentă să nu atragă nicio atenţie nejustificată. Avea nevoie de timp să analizeze împrejurimile înainte de a întreba orice. Barmanul părea alegerea cea mai potrivită. Era un individ uriaş, masiv, cu păr roşu încărunţit şi un şorţ alb de măcelar împodobit din belşug cu pete. Deşi arăta la fel de grosolan ca oricare alt bărbat din cameră, avea un avantaj – era cât se poate de treaz.

— Domnule?

„Cum te adresezi unui barman?” O, Doamne, ar fi trebuit să se gândească la asta. Cumva, nu îşi imagina că oricare dintre bădăranii din jurul ei ar folosi un astfel de

titlu de politeţe. Totuşi, nu trebuia să-şi facă griji. Adresarea ei cu „domnule” nu avea parte de niciun răspuns.

— *Hei,* tu! Încercă cu o voce mai tare, mai groasă.

De data asta, obţinu un rezultat. Barmanul voinic se întoarse încet, de parcă nu-şi putea crede urechilor.

— Vorbeşti cu mine, băiete? strigă pe un ton beligerant.

Cathy clipi la el, consternată, înainte să-şi revină rapid.

— Da.

Încercă să-şi imprime în voce o notă de încredere băieţească, în timp ce bărbatul se îndrepta ţanţoş, de-a lungul barului, spre ea. Când îl văzu apropiindu-se din ce în ce mai mult, înghiţi în sec. Cumva, nu se aşteptase la ceva chiar atât de copleşitor. De aproape arăta exact ca o maimuţă roşie, imensă, fără păr.

Şi barmanul părea să o analizeze, la rândul său. Ochii lui zăboviră gânditori asupra pielii albe, fine, şi asupra ochilor albaştri mari, de sub pălăria prea mare.

— Măi să fie, dar ce băiat frumos avem noi aici! strigă el în cameră, către asistenţă. Bărbaţii se opriră din băut ca să se holbeze la Cathy. Ea se făcu albă ca varul sub privirea atâtor ochi ostili.

— Ridică-l să-l vedem şi noi! ţipă unul dintre bărbaţii de la capătul opus al barului.

— Hei, Mac, nu ştiam ca eşti interesat de băieţi! Tovarăşul lui de băute îl împunse pe primul vorbitor în coaste cu cotul, rânjind cu gura până la urechi. Ce păţişi, te făcu Bella să uiţi de femei?

O femeie cu părul roşu, foarte generos înzestrată, care era în mod clar bârfita Bella, se întoarse să-l ciupească jucăuş pe cel de-al doilea bărbat de obraz.

— O să te fac eu să-ţi placă femeile, scumpule. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai un semn! chicoti ea.

Pe parcursul acestor evenimente, Cathy îşi dădu

seama că făcuse o greşeală gravă să intre tocmai în acest bar. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să plece la fel de discret cum venise. Se deplasă discret spre uşă, în speranţa să iasă neobservată în timp ce atenţia tuturor era îndreptată spre Mac şi tovarăşii săi. Din păcate, barmanul o văzu furişându-se şi o opri punând o mână masivă pe umărul ei exact când crezuse că avea să reuşească.

— Nu aşa de repede, băiete, mormăi bărbatul. N-ai spus ce voiai!

Cathy îi aruncă o privire sălbatică.

— Păi, ăă, voiam doar să întreb dacă e vreun loc pe-aici unde să pot face rost de un pat pentru la noapte!

Se simţi mândră de inventivitatea sa. În mod evident, menţionarea scopului ei adevărat nu ar găsi vreun ajutor la acei huligani. Toţi păreau să fie de partea opusă legii.

— Ai nevoie de un pat pentru la noapte? întrebă uriaşul cu o mină meditativă. Ei bine, bănuiesc că Bella ar fi dispusă să-l împartă pe-al ei. I-au plăcut întotdeauna tinerii cu faţă de copii!

Această observaţie fu urmată de mai multe urlete şi fluierături. O femeie cu părul negru, de-a casei, după aspect, se repezi s-o cerceteze pe Cathy.

— Nuuu, e prea mic! spuse după o inspecţie critică. Aruncă-l înapoi!

Bărbaţii izbucniră în hohote. Cathy, cu urechile arzând din pricina glumelor obscene, încercă să se elibereze din mâna barmanului în timp ce femeia bosumflată deţinea centrul atenţiei. Era inutil. Mâna bărbatului îi rămase prinsă de umăr ca lipiciul!

— Băiete, nu ai niciun motiv să te grăbeşti să pleci acum. Stai frumuşel aici, unde poţi să priveşti toată distracţia!

Spunând asta, bărbatul luă cămaşa lui Jon de guler şi o ridică pe Cathy până o aşează în picioare pe bar. Spre groaza ei absolută, auzi materialul cedând cu un zgomot

puternic de ruptură. „O, nu!” Dar poate că nu era prea rău. Poate nu se vedea nimic…

— Îmi pare rău de cămaşă, băiete, spuse barmanul, privind în jos la ea. Ochii i se măriră, deşi nu prea mult. Să fiu al naibii, să vezi şi să nu crezi!

Vocea lui răsunătoare atrase atenţia tuturor celor din bar. Cathy observă cu oroare mulţimea de ochi aţintiţi spre partea din faţă a ţinutei sale. Doamne, se gândi ea vlăguită, fusese dată în vileag. Sânul ei stâng era expus în toată măreţia lui albă şi roz! Rapid, smuci materialul ca să se acopere iar, dar o privire rapidă aruncată în jurul ei îi spuse că era deja prea târziu. Fiecare bărbat din cameră se uita la ea cu aviditate.

— La naiba! strigă o voce răguşită din spatele încăperii. Este femeie!

— E femeie! E femeie! reluă în cor grupul de beţivi de la bar.

— Arată-ne din nou ţâţa aia, Big Jim! îndemnă alt bărbat. Corul repetă: Arată-ne ţâţa! Arată-ne ţâţa!

Barmanul, Big Jim din câte se părea, o prinse pe Cathy de talie cu un braţ uriaş. Cu mâna liberă, îi smulse pălăria de pe cap. Împletiturile ei, slăbite în timp ce înotase spre ţărm, îi căzură pe umeri. Degetele cărnoase trecură prin părul ei umed, separând şuviţele astfel încât îi căzură pe umeri şi se ondulară în jurul faliei ei. Cathy, mai speriată decât fusese în viaţa ei, încercă să se elibereze cu disperare. Dar un braţ de fier musculos o ţinu pe loc fără milă, înfigându-şi degetele dureros în talia ei.

— Omule, arată-ne ţâţa! strigă insistent un bărbat din colţul îndepărtat. Big Jim îi prinse mâinile lui Cathy, trăgându-i-le în jos şi blocându-i-le în lateral. Cămaşa ruptă fâlfâi în jos ca o pasăre pe moarte. Cathy îşi simţi întregul corp arzând când fiecare ochi bărbătesc din bar se îndreptă plin de poftă spre pieptul expus. O, Doamne, ce se va întâmpla cu ea acum? O vor silui cu toţii? Dintr-odată,

Cathy îşi dori din toată inima ei să poată fi din nou în siguranţă pe *Margarita.* În siguranţă? Da! Deşi Jon îi folosise corpul în feluri dezgustătoare, nu o rănise niciodată. Cu siguranţă, ce îi făcea el era de preferat unei siluiri în grup!

— Hei, Jim, adu-o încoace! N-am mai pus ochii pe o bunăciune ca asta de ani întregi!

— Noo, dă-o încoa' la mine! N-o să-mi ia mai mult de vreo două secunde să o arunc pe fundul ăla mic şi frumos şi să mă îngrop în ea!

Bătaia de joc continuă, bărbaţii înfierbântându-se din ce în ce mai tare. Nimeni nu avea nicio îndoială în legătură cu soarta lui Cathy. Singura întrebare era cine avea să fie primul.

— Eu am văzut-o primu'!

— Pe dracu' ai văzut-o! Eu am văzut-o primu'!

— Mincinosu' naibii! Eu am văzut-o! Green, îţi aminteşti că ţi-am zis să te uiţi la puştiu' ăla?

Cathy simţi că i se face rău. Nu i se putea întâmpla aşa ceva! Bestiile astea aveau s-o sfâşie! Trebuia să facă ceva pentru a se salva. Dar dacă se lupta cu un bărbat de mărimea lui Big Jim sigur sfârşea cu maxilarul spart. Să lovească o femeie nu părea să reprezinte vreo problemă pentru el. Pe de altă parte, ar fi putut să-l mituiască…

— Big Jim, îi şopti ea bărbatului ale cărui braţe o ţineau deopotrivă ca pe o prizonieră şi ca pe un prunc neajutorat. Nu ţi-ar plăcea să faci nişte bani? Tatăl meu e un om bogat. Te-ar plăti bine dacă mi-ai da drumul.

— Urăsc femeile, remarcă Big Jim fără patimă. Şi urăsc şi mai tare femeile mincinoase. Ştii ce s-a întâmplat cu ultima femeie care m-a minţit? I-am rupt gâtul cu mâinile astea două.

Îşi flexă degetele care îi ţineau braţele lui Cathy lipite de talie, iar tânăra se cutremură când îi simţi pieptul imens apăsându-i spatele. Fără îndoială, avea forţa să realizeze aşa ceva. Dar ea nu putea renunţa…

— Nu mint, Big Jim, şopti ea insistent. Tatăl meu…

— Chiar dacă nu minţi, femeie, tatăl tău nu e aici, nu?

Cathy fu nevoită să clatine din cap, cu disperare. Big Jim părea trist.

— Aşa credeam şi eu. Atunci, nu mai avem nimic de discutat, nu-i aşa?

— Big Jim… începu Cathy cu disperare, însă fu redusă la tăcere de pufnetul lui nerăbdător.

— Şi de ce ţi-e atât de teamă, oricum? Indivizii ăştia n-o să-ţi facă niciun rău. Vor doar să aibă parte de un pic de distracţie în seara asta, iar mâine te vor lăsa să pleci să-ţi vezi de treburile tale. Desigur, s-ar putea să te doară un pic, dar asta nu contează pentru cele de teapa ta.

Lui Cathy îi veni să ţipe, să plângă, să râdă isteric. Aparent, credea că era de aceeaşi teapă cu femeile care lucrau pentru el! 0, Doamne, sărise din lac în puţ, şi încă ce puţ! Dar nu va ceda uşor, îşi promise. Va lupta…

Cei doi bărbaţi care se certau cel mai tare disputându-şi întâietatea în privinţa ei săriră brusc în picioare, scoţându-şi cuţitele. Înainte să se năpustească unul asupra celuilalt, pumnul masiv al lui Big Jim lovi cu putere barul de lângă Cathy, făcând-o să tresară speriată.

— Staţi locului! strigă el. N-o să fie nicio vărsare de sânge aici! Eu spun ca fiecare bărbat care o vrea să dea cu zarul pentru ea!

— Da! Da! Vom da cu zarul pentru ea!

Sugestia fu primită cu entuziasm de toată lumea. Cathy fu deopotrivă speriată şi uluită. Să dea cu zarul pentru ea? Doamne sfinte, oare ce însemna asta? Câteva secunde mai târziu, se lămuri.

— Cine are nişte zaruri? Bine, zarul cel mai mare o ia prima oară, apoi cel de-al doilea zar, şi tot aşa. Sunteţi cu toţii de acord? Bărbaţii aprobară zgomotos. În caz de egalitate, câştigătorii dau cu zarul din nou. Corect?

— Corect!

Bărbaţii se strânseră în jurul unei mese rotunde mari, aflate în centrul camerei. Unul dintre ei scoase o pereche de zaruri din buzunar. Un altul se uită peste umăr la Cathy, cu ochii strălucindu-i apreciativ.

— Adu premiul! urlă brusc.

Cathy se albi la faţă.

— Da, pune-o în mijlocul mesei, să vedem toţi pe ce jucăm!

Doi bărbaţi traversară camera cu nerăbdare pentru a o lua pe

Cathy din braţele lui Big Jim. El îi dădu drumul fără un murmur. De teamă, Cathy lovi frenetic cu picioarele şi cu unghiile când fu cărată pe sus în locul unde restul bărbaţilor se adunaseră într-un cerc strâmt în jurul mesei. Bărbatul care o ţinea de subsuori profită de poziţia lui pentru a o strânge dureros de sânul gol. O, Doamne, nu se putea întâmpla una ca asta! îl muşcă sălbatic de braţ. El înjură, aproape scăpând-o. Bărbatul care îi ţinea picioarele râse de durerea tovarăşului său. Cathy încercă să-l lovească cu piciorul, dar o ţinea de glezne şi nu se putu elibera. Când o puseră în picioare în cele din urmă, bărbatul pe care îl muşcase îşi trase înapoi braţul şi o pălmui peste faţă cu putere. Lovitura fusese atât de puternică, încât Cathy se clătină pe spate. Un alt bărbat o prinse, rânjind, şi îşi trecu mâinile peste întregul ei trup. Cathy îl lovi în tibie. Acesta urlă, apucându-se de locul vătămat. Înainte de a putea riposta, Cathy fu prinsă din spate şi ridicată în aer.

— Leag-o pe căţeaua asta! mârâi bărbatul muşcat.

Tovarăşii lui nu se lăsară rugaţi de două ori. Înainte să îşi dea seama ce se întâmplă, Cathy fu arborată în centrul mesei, cu mâinile legate strâns la spate. Încercă să-i lovească cu piciorul pe agresorii ei, dar nu obţinu decât să-i fie legate şi gleznele. Ca măsură de siguranţă, trecură chiar şi o frânghie în jurul taliei sale, pe care apoi o fixară de un cârlig de carne, sus, deasupra capului. Cathy fu complet

imobilizată şi în imposibilitatea de a se ajuta în vreun fel. Singurul lucru pe care *putea* să-l facă era să-şi verse furia prin vorbe aspre.

— Bestii ticăloase, veţi răspunde pentru asta! ţipă ea cu vocea tremurândă. Dacă nu-mi daţi drumul…

Cuvintele ei fură întrerupte brusc, atunci când o cârpă murdară îi fu îndesată în gură. Cathy se înecă şi încercă să scuipe, dar nu putu să scape de ea. Dumnezeule, se sufoca! Dar asta era de preferat în locul sorţii pe care aceste animale o plănuiseră pentru ea. Mintea îi fu învăluită într-o ceaţă de ruşine şi de groază şi abia simţi când cămaşa îi fu sfâşiată complet.

Genunchii lui Cathy ameninţau să cedeze în timp ce ea se uită în jos, la cercul de bărbaţi cu priviri pofticioase. Nu putea leşina! Atunci ar fi fost complet la mila lor. Încruntându-se, se forţă să respire adânc pe nas. După un moment, simţi cum îşi recapătă puterile. Bărbatul pe care îl muşcase îşi întinse ambele mâini şi trase dureros de sfârcurile neacoperite. Cathy scrâşni de durere şi de teamă.

— Hei, Billy, nu e corect! Trebuie să-ţi aştepţi rândul la fel ca noi toţi, protestă unul dintre bărbaţi.

Bărbatul numit Billy îşi luă labele de pe ea fără tragere de inimă. Cathy îşi dorea din tot sufletul să-şi protejeze corpul de privirile lor devoratoare, dar era imposibil. Era forţată să stea în centrul mesei, sufocată şi legată, înconjurată de bărbaţi care salivau şi ai căror ochi se desfătau cu sânii ei goi. Invocându-şi ultimele rezerve de voinţă, Cathy îşi îndreptă coloana, stând dreaptă şi uitându-se la ei cu ferocitate.

— La naiba, ce mai aşteptăm? Hai să începem odată! spuse Billy nerăbdător.

Un bărbat apucă zarurile, le scutură cu o concentrare intensă şi le lăsă să se rostogolească peste masă. Se opriră la picioarele lui Cathy. Cu un efort imens, dădu cu ambele picioare în zaruri, trimiţându-le la podea.

— Dumnezeule, a fost un zece! se plânse cel care aruncase zarurile, în timp ce Billy sări pe masă lângă Cathy.

O lăsă să aştepte, trăgându-şi foarte încet braţul înapoi. Lovitura, când îşi atinse ţinta, îi dădu capul pe spate. Apoi se îndreptă încet, lacrimile ivindu-i-se în ochi. Maxilarul îi zvâcnea într-o amorţeală ciudată, cu pielea arzând. Se temea că cedase.

— Să mai încerci asta din nou, târfă, şi o să-mi scot cuţitul la tine, mârâi. N-o să mai fi atât de drăguţă cu nasul tăiat!

Cathy avu suficientă înţelepciune încât să-şi dea seama că vorbea serios. Era genul de om căruia îi făcea plăcere să provoace durere altora, în special femeilor. Jocul fu reluat la picioarele lui Cathy. De data aceasta îl ignoră, zgâindu-se cu o concentrare maximă la felinarul fumegând care atârna din tavan.

„O, Doamne, te rog, ajută-mă”, se rugă ea cu disperare. O lacrimă i se rostogoli neputincioasă pe obraz. Maxilarul o durea rău, era moartă de ruşine din pricina goliciunii ei şi, uitându-se la bărbaţii respingători de mai jos, simţi cum trupul îi era străbătut de un frison de frică soră cu moartea. Chiar nu avea nicio scăpare? Ar fi făcut un pact chiar cu diavolul, dacă ar fi eliberat-o!

— Este un joc deschis, domnilor?

Lui Cathy nu-i venea să-şi creadă urechilor auzind cuvintele tărăgănate rostite pe acel ton catifelat. Întoarse capul. Jon! Mulţumesc, Doamne, se gândi ea cu fervoare, fără să-i pese de absurditatea de a-l vedea pe Jon drept eliberatorul ei. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui cu o uşurare plină de bucurie, dar el o privi ameninţător, după care o ignoră, îndreptându-se spre grupul bărbaţilor. Cathy îşi dădu brusc seama că salvarea ei era foarte departe de a fi un lucru sigur. Jon era singur, înarmat cu un singur pistol vizibil, în timp ce indivizii erau cel puţin o duzină, toţi înarmaţi până în dinţi. Totuşi, simpla lui prezenţă o făcea să

se simtă mult mai bine. Ştia că nu va păţi nimic rău atâta timp cât el era acolo pentru a o proteja.

Bărbaţii se întoarseră toţi ca unul să se holbeze la Jon, în timp ce el se apropie de ei.

— Tu cine naiba eşti? întrebă Billy suspicios, sprâncenele sale stufoase împreunându-se într-o încruntare ameninţătoare.

— Numele meu e Jon Hale. Sunt căpitanul navei *Margarita*, ancorată în golf. Big Jim mă cunoaşte, nu-i aşa, Jim?

Tonul lui Jon era calm, dar nu-l scăpă din ochi pe Billy.

— Da, încuviinţă barmanul, încreţindu-şi fruntea. Nu prea te-am mai văzut pe-aici, căpitane. Ce te aduce în seara asta?

— Mă duceam să vizitez o anumită doamnă când am auzit toată agitaţia. Mi-a stârnit curiozitatea. Acum că am văzut cauza – cu siguranţă merită tărăboiul. Îi aparţine vreunuia dintre voi, domnilor?

Cathy se încruntă la Jon cu o răutate nedisimulată când ochii lui o analizară cu insolenţă, zăbovind cu o apreciere apatică pe vârfurile roz care tremurau îndreptate spre el, în timp ce stăpâna lor icni, ofensată. Observă maxilarul ei umflat înainte de a trece mai departe, dar strălucirea bruscă din ochii lui o linişti, îl cunoştea de îndeajuns de mult timp ca să ştie că era semn rău pentru cineva!

— Jucăm pentru femeiuşcă! explică jovial o voce.

— Aham, înţeleg. Atunci, pot să mă alătur?

Vocea lui era foarte calmă. După cum ştia Cathy din experienţă, acea linişte înşelătoare era o mască pentru o furie feroce.

— Nu ştiu, spuse Billy sceptic. Tu nu ai fost aici când a venit. Nu văd cum ar fi corect să te lăsăm să îţi încerci şi tu norocul cu zarul.

Ceilalţi dădură din cap, încuviinţând solemn.

— Să zicem atunci că aş cumpăra locul unuia? propuse Jon. Să spunem, două sute de dolari pentru cel care mi-ar vinde locul lui. Cu două sute de dolari cumperi un bordel plin de târfe!

— Trei sute şi poţi să-mi iei locul! spuse un bărbat care nu mai vorbise până atunci.

— Două sute cincizeci.

— S-a făcut!

Se făcu plata şi jocul fu reluat. Primii trei aruncători avură un trei, un cinci şi, respectiv, un doi. După înjurăturile lor, era clar că ştiau şi ei înşişi că ieşeau din competiţie. Urmă o altă aruncare. Billy dădu un unsprezece, care reprezenta cel mai mare zar. În cele din urmă, veni şi rândul lui Jon. Cathy îşi ţinu respiraţia. Ce aveau să facă dacă nu câştiga? Alternativele erau de neconceput.

Jon luă zarurile, le scutură şi le lăsă să cadă aproape la întâmplare. Aterizară lângă picioarele lui Cathy. Îşi miji ochii să le vadă. Părea că era un... cinci pe unul şi un şase pe celălalt. Unsprezece!

— Dăm din nou cu zarul, mormăi Billy.

Aruncă zarurile şi veni un nouă. Aruncă şi Jon. Privitorii murmurară apreciativ. Era mai mare distracţia decât anticipaseră. Un alt nouă!

— Dăm din nou! mârâi Billy.

— Chestia asta ar putea dura toată noaptea, răspunse Jon uşor. Şi eu, unul, prefer să trec la activităţi mai plăcute. De ce să nu o lăsăm pe doamnă să-şi aleagă partenerul?

— Da! Să aleagă femeiuşcă!

Cei care îşi pierduseră şansa erau dornici să prelungească distracţia. Billy nu avea de ales şi trebui să accepte.

Cathy tresări violent când unul dintre bărbaţi se căţără pe masă alături de ea şi îi smulse cârpa murdară din gură. Îşi plimbă limba de-a lungul buzelor uscate când mâna lui îi alunecă peste fese, mângâind-o intim şi ciupind-

o lasciv. Scoase un mic strigăt înăbuşit, iar Jon se răsuci, în ochi citindu-i-se dorinţa de a ucide.

— Ei bine, femeie, pe care mascul dornic îl alegi? Amândoi sunt aprinşi după tine, îţi promit.

Vocea lui Big Jim îl făcu pe Jon să-şi vină în fire.

Cathy se uită mai întâi la Jon, ochii ei atingându-i faţa frumoasă, rigidă acum din cauza furiei bine ţinute în frâu, şi apoi alunecând peste umerii largi şi pieptul puternic, acoperiţi cu hainele acelea neobişnuit de formale. Când privirile li se întâlniră, trebui să-şi înăbuşe un zâmbet crispat. Cât de sigur era de ea! Încrederea i se citea în ochi. Sigur, avea şi motive. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-l enerveze alegându-l pe celălalt, nu îndrăznea. Nu era un moment bun pentru jocuri copilăreşti de răzbunare. Jon îşi risca viaţa să o salveze, iar ea fu brusc conştientă de o dorinţă vagă de a fi strânsă în acele braţe puternice. În ciuda faptului că era un diavol, de astă dată îi oferea siguranţă. Era singura ei apărare într-o lume lipsită de scrupule.

Abia se uită la Billy. El întinsese braţele către ea de parcă ar fi vrut să o dea jos, dar ea se cutremură, vrând să dea înapoi. Lumina de la felinar căzu pe mâna lui întinsă, iar muşcătura ei de mai devreme făcuse un cerc vineţiu în jurul degetului mare. Ochii lui Jon trecură repede de la rană la maxilarul rănit al lui Cathy, iar pometii începură să i se coloreze de furie.

— Alege, femeie!

Cathy înghiţi în sec.

— Îl aleg pe el, spuse ea în mod clar, dând din cap spre Jon.

Bărbaţii izbucniră în urale, bătându-l pe Jon pe spate şi făcând glume obscene pe seama lui Billy. Jon răspunse cu aceeaşi monedă, unele dintre remarcile sale făcând-o pe Cathy să roşească până-n vârful urechilor. Dar mâinile îi fură blânde când cuţitul îi tăie legăturile. Simţindu-i

tandreţea atingerii, Cathy fu invadată de un val de emoţie copleşitoare. Ar fi putut fi ucis din pricina încăpăţânării ei. Ştia că, dacă ar fi pierdut la zaruri, ar fi luptat până la moarte pentru a o proteja. Conştientizarea o făcu să simtă un nod în gât. Când picioarele şi braţele îi fură eliberate, îşi întinse braţele spre el, fără cuvinte. Se ridică spre ea să o dea jos, prinzând-o pe după talie şi punând-o pe podea de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Cu o mişcare rapidă, îşi scoase haina, înfăşurând-o în jurul umerilor ei, pentru a-i acoperi sânii. Braţul lui rămase lejer în jurul taliei ei, în timp ce o împinse spre uşă.

— Stai puţin, căpitane! strigă Billy, privindu-i pe cei doi cu ostilitate evidentă. Unde crezi că te duci?

— Prietene, dacă nu ştii fără să-ţi spun eu, atunci le plâng de milă femeilor din oraşul ăsta. Nu au parte de cine ştie ce distracţie, răspunse Jon încet, întorcându-se să îl înfrunte pe bărbat în timp ce vorbea.

Privitorii râseră în hohote. Billy se făcu vânăt.

— N-o poţi lua pe femeiuşcă de aici, căpitane, îi spuse Big Jim lui Jon dintr-o parte, în spatele barului.

— Nu, rămâne aici! strigă un alt bărbat.

— Cum aşa? Vocea lui Jon fu înşelător de calmă. O împinse cu o mişcare firească pe Cathy în spatele lui, iar ea simţi cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Am câştigat-o corect, nu-i aşa?

— Asta e cât se poate de adevărat, chicoti cineva. Dar n-ai aşteptat să auzi regulile jocului! Nu ai câştigat-o pur şi simplu! Tu doar ai închiriat-o pentru o vreme. Apoi, merge la Billy, apoi la Joe, apoi la Harper şi aşa mai departe. Noi jucam doar pentru cine să o ia primul!

Cathy văzu muşchii spatelui lui Jon încordându-se sub cămaşa subţire. Îl privi neliniştită. Din poziţia ei în spatele lui putea vedea doar încleştarea ca de piatră a maxilarului său în timp ce se uita la bărbaţii strânşi laolaltă. Doi dintre ei se strecurară ca să blocheze ieşirea. Mâna lui Cathy se

încolăci instinctiv pe antebraţul dur al lui Jon. El nu răspunse, dar ceilalţi din sală văzură şi se amuzară.

— Femeii i s-au aprins cu siguranţă călcâiele după tine, căpitane. De ce nu o iei chiar aici? Ne-ar plăcea tuturor să privim!

— Asta chiar că-i o idee bună, căpitane, declară Billy. Apoi, putem fi siguri că nu îţi iei tălpăşiţa cu o proprietate care ne aparţine pe bună dreptate tuturor. Dacă vrei intimitate, sunt sigur că Big Jim va fi bucuros să plece din spatele barului.

Big Jim dădu din cap în semn de încuviinţare. Bărbaţii se pregătiră să-şi scoată cuţitele, rânjind spre Jon. Se uită la ei pentru un moment lung şi, sub mâna ei, Cathy îi simţea muşchii încordându-se ca ai unui tigru pregătit să o ia la goană. Dar apoi ridică din umeri şi spuse pe un ton firesc:

— Cu o femeie ca asta aş putea să mă culc şi în noroi şi să-mi imaginez că sunt în cele mai fine aşternuturi.

Bărbaţii chicotiră. Jon se roti, trăgând-o pe Cathy în braţe. Avea spatele către cameră şi umerii lui largi o protejară de ochii bărbaţilor. Se aplecă să-i adulmece gâtul cu un gest pătimaş, apoi îi şopti la ureche:

— Când îţi fac semn, aleargă cât de tare te ţin picioarele. Este o jandarmerie la vreo 800 de metri spre vest. Spune-le cine eşti şi ce s-a întâmplat. Te vor trimite în siguranţă înapoi la tatăl tău.

Ochii lui Cathy se făcură uriaşi. De ce ar fi ajutat-o să scape de el? Sau credea că nu va mai fi prin preajmă să se bucure de ea?

— Şi cu tine cum rămâne? şopti ea tremurând.

— Îţi faci griji pentru mine, pisicuţo? Colţurile buzelor lui se arcuiră să formeze un vag zâmbet ironic. Nu ai de ce. Am reuşit să am grijă de mine destul de bine ani întregi. Acum, gata cu vorbitul. Fă ce-ţi spun. Ai înţeles?

Ochii plini de uimire ai lui Cathy îi întâlniră pe ai lui, şi ce văzu în adâncurile cenuşii topi nodul de sfidare care îi

strângea stomacul din prima clipă în care el o avusese.

— Da, Jon, şopti ea.

— Asta-i fata mea, îi murmură în ureche, apoi mâinile lui o traseră spre el, în timp ce gura lui o găsi într-un sărut pasional, spre deliciul spectatorilor care râdeau în hohote.

Gura lui Cathy răspunse dulcii presiuni, deschizându-se fără vreun gând de refuz. Braţele ei se încolăciră strâns în jurul gâtului lui. Se simţit îndurerată când el îi dădu brusc drumul.

— Acum! şuieră el, rotindu-se ca să-i lovească pe bărbaţii care păzeau uşa.

Luat prin surprindere, unul se prăbuşi la pământ, lăsând doar suficient spaţiu pentru Cathy să se strecoare şi să iasă în stradă. Ultima imagine îngrozitoare pe care ea o avu cu Jon îl înfăţişa pe acesta clătinându-se sub lovitura unui pumn durduliu, în timp ce restul bărbaţilor îl înconjurau furioşi.

Cathy o luă la goană pe stradă, urmată de mugetul indignat al bărbaţilor din bar, când îşi dăduseră seama că evadase. Zgomotul ascuţit al unui pistol se auzi ca un bici în spatele ei. Alergă cum nu mai alergase niciodată în viaţa ei, plămânii ajungând să o doară în timp ce încerca să tragă aer în piept. Dar nu se îndreptă spre vest, către jandarmerie. Ci fugi spre *Margarita,* după ajutoare.

Capitolul 6

— Este norocos să fie încă în viaţă, mormăi doctorul Sandoz, îndepărtându-se de pat. Evaluă cu privirea trupul inconştient al lui Jon, palid şi cadaveric în lumina lumânării pâlpâitoare din cabina navei. Dacă nu ar fi fost un bărbat atât de puternic, pierderea unei cantităţi atât de mare de sânge l-ar fi ucis deja. În condiţiile acestea, este foarte

slăbit şi are febră extrem de mare. Încă îl putem pierde.

Cathy îşi muşcă tare de buza de jos, care tremura. „Jon nu trebuie să moară, nu o să moară!” Mai ales nu din cauză că o salvase pe ea de consecinţele propriei încăpăţânări! Nu şi-ar ierta-o nici odată. Of, Doamne, de ce fusese atât de nebună încât să încerce să evadeze într-un oraş ciudat unde nu avea prieteni? Ştiuse că va veni după ea şi se bucurase în secret de acest gând. Voise să-i dea o lecţie… Şi, în schimb, aproape îl ucisese! Dacă ar fi putut să-i ducă pe Harry şi pe ceilalţi înapoi mai repede, înainte ca Jon să fie înjunghiat… şi înjunghiat… şi iar înjunghiat…

— Domnişoară, mă asculţi sau nu? Vocea doctorului Sandoz îi alungă, plină de nerăbdare, gândurile. Sunt un om ocupat, mă aşteaptă mulţi pacienţi. Nu am timp de pierdut în vreme ce dumneata visezi cu ochii deschişi.

Cathy roşi şi dădu să răspundă brusc. Încă nu era obişnuită să i se vorbească atât de dur. Dar îşi aminti cât de mult depindea soarta lui Jon de priceperea acestui om, şi nu îşi dădu drumul la gură. Dacă medicul îl putea salva, atunci avea să-l lase să vorbească cu ea oricum dorea.

— Îmi pare rău, domnule doctor. Ce spuneaţi? întrebă Cathy, spăşită.

— Va avea nevoie de îngrijire constantă pentru următoarele câteva zile, poate chiar săptămâni. Recuperarea lui depinde de două lucruri: de reacţia la febra mare care se instalează şi de eventualitatea infectării rănilor. Pansamentele trebuie schimbate la fiecare patru ore, de acum până când o să îţi dau alte indicaţii, iar rănile trebuie pudrate cu o pulbere pe care ţi-o voi lăsa. Şi trebuie să ia şi una dintre aceste pastile în fiecare zi, spuse doctorul, ridicând un flacon mic de sticlă. Nerespectarea acestor instrucţiuni ar fi sinonimă cu împuşcarea lui aici şi acum. Mă pot baza pe tine să-i fii infirmieră?

Ochii lui negri serioşi o fixară pe Cathy. Ea încuviinţă cu ardoare.

— Da, domnule doctor. Bineînţeles.

— Vă puteţi baza şi pe echipaj, doctore Sandoz, interveni Harry cu răceală, de la capul patului. O să-l îngrijim în schimburi. Această… lady… a făcut şi aşa destule!

— Eu o să-l îngrijesc! Cathy se uită urât la Harry, care la rândul său se încruntă la ea. Şi o să fac o treabă mult mai bună decât tine şi marinarii tăi murdari, încrezut insuportabil! Dacă ai fi ascultat ce îţi spuneam, în loc să încerci să mă aduci înapoi la bordul *Margaritei,* când îţi tot spuneam că Jon are nevoie de ajutor, poate ai fi reuşit să ajungi acolo la timp ca să împiedici să fie înjunghiat atât de rău!

— Căpitanul ne-a pus pe toţi să te căutăm, replică Harry înţepat. De unde era să ştiu că spuneai adevărul? Credeam că încerci să mă păcăleşti ca să te las să pleci! În plus, dacă nu te-ai fi furişat pe nenorocita aia de fereastră lăsând o urmă pe care şi un orb putea să o vadă, ai fi fost de mult plecată şi am fi fost cu toţii mai fericiţi! Iar căpitanul…

— De-ajuns! interveni doctorul Sandoz, cu ochii când la unul, când la altul. Cine a avut dreptate şi cine a greşit în această situaţie nu e treaba mea! Dacă aveţi de gând să vă certaţi de parcă aţi fi nişte copii, voi pleca şi n-o să mă mai întorc. Iar căpitanul Hale aproape sigur va muri.

Cathy şi Harry îşi aruncară priviri ursuze, cerându-şi scuze de la medic.

— Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Domnişoară, îţi las responsabilitatea de a-l îngriji pe căpitanul Hale. Am constatat că femeile, prin natura lor blândă, tind să fie infirmiere mai bune decât bărbaţii. Tu, spuse el, uitându-se la Harry, poţi să ai grijă ca ea să ia o pauză din când în când. Înţeleg că tu eşti responsabil de această navă cât timp căpitanul este indisponibil?

Harry încuviinţă din cap fără să spună nimic.

— Bine! le zâmbi doctorul Sandoz amândurora. Acum, domnişoară… şi începu să-i dea lui Cathy instrucţiuni detaliate privind îngrijirea lui Jon.

— Voi fi cu ochii pe tine, îi spuse Harry înverşunat lui Cathy, după ce doctorul Sandoz plecă, lăsând în urmă pastilele şi prafurile promise. Şi te avertizez că, dacă Jon moare şi există chiar şi cea mai mică posibilitate ca tu să fi avut ceva de-a face cu asta, o să te spânzur de cel mai înalt capăt de velă. Oricât de lady ai fi! Ne-am înţeles?

— O, să te ia naiba! răspunse Cathy grosolan, fiind pe cale să-l boscorodească în continuare, când un geamăt înfundat îi atrase atenţia spre el.

— Jon? întrebă Cathy nerăbdătoare, aplecându-se peste pat şi punându-şi o mână pe fruntea bronzată şi primind confirmarea că avea febră.

— Căpitane? spuse Harry în acelaşi timp.

Jon scoase un geamăt şi se agită, trupul său lung zvârcolindu-se de pe-o parte pe alta sub păturile stivuite.

— A plecat! începu el să murmure. La naiba, a plecat! Şi în Cadiz, dintre toate locurile pământului. În bârlogul ucigaşilor… Ca un miel rătăcind într-o haită de lupi… Nu va avea nicio şansă! Cathy! Cathy!

— Linişteşte-te, Jon, sunt aici, şi nu am păţit absolut nimic după cum poţi vedea, şopti Cathy liniştitor, încercând să-l calmeze.

Cuvintele ei nu reuşeau să pătrundă prin ceaţa febrei, dar Jon păru să fie alinat de atingerea fină a mâinii ei când îi mângâie uşor fruntea fierbinte.

— Vezi ce-ai făcut? Harry vorbea pe un ton scăzut, care era totuşi necruţător. Ştiam că ne vei face probleme din momentul în care te-a adus Jon la bord. L-am avertizat, dar n-a vrut să asculte. E nebun după tine, şi acum nu mai aveai mult şi-l ucideai! Vrăjitoareo!

— M-am săturat de insolenţa şi de jignirile tale, spuse Cathy printre dinţi, temperamentul ei ieşind la iveală de

după vălul de vinovăţie care îi atârna pe umeri.

Refuză să se gândească prea mult la singura parte îmbucurătoare a discursului lui Harry – că Jon era nebun după ea. Inima ei se topea la acest gând. Oare era adevărat?

— Nu face pe domniţa inocentă cu mine! se răsti Harry. Te-am văzut cu el, nu uita, şi ştiu că nu eşti cu nimic mai bună decât femeile de pe stradă! Eşti disperată după ce îţi poate da… e clar de fiecare dată când te uiţi la el. Şi apoi mai ai tupeul să pretinzi că-l urăşti! Dumnezeule, fereşte-mă de femei!

— Ieşi de-aici! Vocea lui Cathy era glacială şi plină de dispreţ. Nu voi accepta să te ascult debitând asemenea mizerii! Dacă ţi-ar păsa cu adevărat de Jon, ceea ce nu e cazul, ai vedea că cearta noastră îi face rău!

— Dacă mi-ar păsa cu adevărat…? Harry se înecă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Şi să înţeleg că ţie îţi pasă? Rogu-te să mă luminezi dacă greşesc, dar parcă îmi amintesc că îl urai acum nu mai bine de o săptămână! Ce schimbare rapidă, nu-i aşa?

— Am fost furioasă, mărturisi Cathy, mânia ei atenuându-se întru câtva. Bineînţeles că nu-l urăsc. Mi-a salvat viaţa în seara asta. Voi avea mare grijă de el, Harry, îţi promit. Doar că mi-ar fi mult mai uşor dacă nu mi-ai urmări fiecare mişcare de parcă aş avea de gând să-l otrăvesc!

Şi mânia lui Harry şi propria vină se diminuară când bărbatul observă sinceritatea din ochii lui Cathy. Se uită la ea nehotărât, pentru o clipă, apoi dădu din cap.

— Bine, am încredere în tine. Dar dacă i se întâmplă ceva…

— Nu i se va întâmpla atâta timp cât pot să previn asta, spuse Cathy, încredinţată. Acum, poţi să pleci, te rog? Doctorul Sandoz a spus că Jon trebuie să fie cât mai liniştit, şi nu putem fi siguri că nu ne aude vocile.

Harry ezită, apoi se îndreptă spre uşă. Se opri cu mâna pe mâner.

— O să-l trimit pe Petersham jos să te ajute, când o să se întoarcă la bord. Şi, ăă, Lady Catherine…

— Spune-mi Cathy, îl îndemnă ea, obosită. Jon aşa îmi spune.

— Cathy, ezită Harry pentru o clipă, apoi îndrăzni. Îmi pare rău dacă te-am jignit prin spusele mele. Doar că sunt îngrijorat în privinţa lui Jon. Suntem prieteni de mult timp.

— Înţeleg.

Cathy îi zâmbi, apoi îi făcu semn spre uşă.

Harry înţelese sugestia. Ei i se păru că era oarecum uşurat să scape.

— Îl voi trimite pe Petersham când o să pot, repetă el, după care plecă.

Cathy se întoarse să-l privească pe Jon. Era încă inconştient şi mormăia cuvinte neinteligibile. Faţa lui întunecată era palidă în ciuda bronzului şi îşi mişca brusc şi convulsiv capul pe perna albă, moale. Buzele şi pleoapele lui aveau o tentă albăstruie, remarcă îngrijorată Cathy, presupunând că era consecinţa pierderii unei cantităţi atât de mari de sânge. Când ajunsese cu Harry şi cu grupul de salvare adunat în grabă înapoi la Red Dog, Jon era întins inconştient într-o băltoacă de sânge coagulat. Lângă el se aflau trupurile a trei bărbaţi pe care reuşise să-i omoare înainte de a fi aruncat la podea ca un lup mândru. Fiarele hămesite îl lăsaseră să moară şi se întorseseră la băuturile lor. Nu că mulţi dintre ei mai erau în stare să bea, se gândi Cathy cu satisfacţie. Pentru că puţinii care scăpaseră de răzbunarea sângeroasă a echipajului de pe *Margarita* nu aveau să fie în stare să intre într-un bar pentru o lungă perioadă de timp. În vreme ce corpul lui Jon era luat pe sus, Cathy se împiedicase de o siluetă familiară întinsă fără viaţă pe jos, în apropiere de uşa birtului. Era Billy, bărbatul care o pălmuise. Fusese împuşcat în cap…

— Cathy? strigă Jon, cu o voce îngrijorată.

Cathy se aplecă spre el cu tandreţe, luându-i mâna mare în palma ei. Ardea.

— Sunt aici, Jon, spuse ea cu o insistenţă calmă, dar cuvintele ei nu ajungeau până la el.

Continuă să strige, să murmure şi să înjure pentru următoarele câteva ore. Cathy nu putea face altceva decât să stea lângă el şi să-l ţină de mână. O dată îi ceru, răguşit, apă, iar ea îi turnă puţină din urciorul de lângă pat, ducându-i un pahar la buze şi lăsându-i să cadă doar câteva picături în gură. El înghiţi, după care păru să adoarmă. Dar liniştea dură doar pentru o scurtă perioadă de timp, pentru că febra începu să-i crească rapid. Cathy mai turnă nişte apă în lighean şi apoi trase păturile în jos spre picioarele lui. Apoi luă o cârpă şi o trecu peste trupul lui gol la fel de firesc cum şi-ar fi şters propriile membre. Masculinitatea lui nu o mai speria acum. Baia rece părea să-i aducă un oarecare confort şi stătu nemişcat. Ochii lui Cathy îi mângâiară corpul de sus până jos, admirând membrele musculoase care, chiar şi în timp ce era bolnav, erau încordate şi arătau puternice. Era un bărbat frumos…

Aproape fără tragere de inimă, îi trase înapoi aşternuturile până la bărbie, vârându-le ferm pe după el. Fu surprinsă să vadă prin fereastră vestitorii roz ai zorilor împestriţând cerul. În curând trebuia să-i schimbe pansamentele din nou…

Era atât de obosită… Luând o pătură din dulap, o întinse pe podea lângă pat şi se aşeză jos pe ea, sprijininduşi capul obosit de saltea. Dacă şi-ar putea odihni puţin ochii…

— Domnişoară Cathy? Vocea lui Petersham o trezi din somnul ei adânc. Domnişoară Cathy, e aproape amiază. V-am adus ceva de mâncare.

Cathy se ridică brusc în capul oaselor, alertă într-o clipită. Ochii îi zburară automat spre Jon, care se mişca fără

încetare sub grămada de pături.

— Cum se simte? întrebă ea într-un suflet.

Cum de putuse adormi când el avea nevoie de ea…?

— E la fel, raportă Petersham grav. Am venit cu câteva ore în urmă şi am stat cu el. Să nu vă gândiţi că a păţit ceva rău pentru că v-aţi culcat.

Cathy se ridică, frecându-se la ochi.

— Trebuie să mă ocup de rănile lui. Doctorul a spus că la fiecare patru ore…

— Am făcut-o deja o dată. Domnul Harry a venit şi mi-a spus ce să fac. Mi-a zis să vă las să dormiţi, că aţi trecut printr-o perioadă grea.

— Foarte frumos din partea lui, sublinie Cathy, minunându-se de faptul că Harry îşi făcea griji pentru ea.

— Dacă vă grăbiţi, domnişoară, veţi avea timp să mâncaţi şi să vă împrospătaţi un pic înainte să fie nevoie de dumneavoastră. Când Cathy clătină din cap, el continuă sever: Nu-i veţi fi de niciun folos stăpânului Jon dacă sunteţi pe jumătate moartă din cauză că nu aveţi grijă de *dumneavoastră* cum trebuie.

Cathy se gândi o clipă la spusele sale. Faptul că nu mânca în mod sigur nu îl ajuta pe Jon. Trebuia să rămână în putere ca să-l poată îngriji. Petersham se ocupase de rănile stăpânului său pentru ultima oară, îşi promise. De acum, avea de gând să facă totul singură. Îi datora asta… Şi, în plus, descoperise că, de fapt, voia să-l îngrijească.

Petersham o îndemnă să se aşeze pe un scaun, iar Cathy îşi simţi muşchii rigizi de la dormitul pe podea. O durea peste tot. Maxilarul îi zvâcni când îl mişcă încet. Fiecare centimetru din corpul ei durea de parcă ar fi fost învineţit. Dar ea era vinovată de toate rănile acestea, recunoscu în tăcere. Dacă nu ar fi fost atât de netoată, niciunul din ei nu ar fi într-o stare atât de rea acum.

Petersham îi împinse în faţă un mic dejun apetisant: suc de portocale proaspăt, pâine prăjită cu gem de fructe şi

chiar şuncă şi ouă. După carnea de porc sărată şi uscată şi biscuiţii tari care fuseseră meniul *Margaritei* pe mare, mâncarea arăta şi mirosea minunat. Reuşi să mănânce până la ultima bucăţică. În cele din urmă, se lăsă pe spate, sătulă. Petersham îi zâmbi aprobator.

— A fost delicios, Petersham. Mă simt mult mai bine acum.

— M-am gândit eu, domnişoară. Este apă caldă în lighean dacă doriţi să vă spălaţi. Pansamentele stăpânului Jon trebuie schimbate abia peste jumătate de oră.

— Mulţumesc, Petersham. O să te chem când am nevoie de tine.

— Foarte bine, domnişoară, spuse el grav şi ieşi din cabină.

Cathy aşeză o mână blândă pe fruntea lui Jon. El se agită, neliniştit, mormăind vorbe de neînţeles, dar ochii îi rămaseră închişi şi nu dădu niciun semn că ar fi fost conştient de prezenţa ei. Fruntea lui ardea sub palma ei. Cathy se încruntă când se întoarse să se îmbrace. Pentru ea, care era lipsită de experienţă, părea chiar mai rău decât fusese cu o noapte înainte. În timp ce se spăla, îi trecu prin minte să trimită din nou după doctorul Sandoz, dar decise să aştepte până când va vedea în ce stare îi erau rănile.

În timp ce unul dintre bărbaţi fugise să aducă un doctor cu o noapte înainte, Cathy se dezbrăcase în grabă de hainele rupte şi murdare ale lui Jon şi trăsese pe ea o rochie. Atunci fusese mai mult pudică decât preocupată de modă. Acum observă cu o grimasă că se îmbrăcase cu rochia ei roz de dimineaţă pe dos. O schimbă rapid, îşi aranjă părul într-un coc simplu şi apoi luă ligheanul, bandaje proaspete şi prafurile lăsate de doctorul Sandoz.

Lăsă obiectele jos pe masa de lângă pat şi trase aşternutul. Corpul gol al lui Jon era lung, musculos şi bronzat pe pânza albă. Se aşeză pe marginea patului şi îndepărtă uşor bandajele. Erau şase răni, unele mai uşoare,

altele mai grave, răsfirate la întâmplare pe trupul lui. Cea de pe coapsa dreaptă era cea mai urâtă, hotărî ea. Lungă şi cu marginile neregulate, părea să fi fost făcută cu o sticlă spartă. Despicătura umflată pornea de la câţiva centimetri sub bărbăţia lui şi se întindea până la genunchi. Cathy simţi cum o podideau lacrimile când se uită la ea. Îşi putea imagina ce simţise când sticla ascuţită săpase adânc în carnea lui, despicându-i piciorul. Dumnezeule, cât trebuia să fi durut! Şi îndurase toată acea durere pentru ea…

Rănile erau grave, dar doctorul Sandoz o asigurase că Jon nu va muri din cauza lor. Infecţia şi febra mare care o însoţea erau pericolul real. În starea slăbită în care era, Jon nu putea lupta cu o eventuală cangrenă. Cathy se cutremură, ştergând sângele ce făcuse crustă în jurul rănilor. Singurul remediu cunoscut pentru un membru cangrenos era amputarea. Iar Jon, foarte slăbit după ce pierduse atâta sânge, era puţin probabil să supravieţuiască unui asemenea tratament. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi rămas mutilat pe viaţă, iar ea ştia că Jon ar fi preferat moartea în locul unei asemenea vieţi.

Începu să înjure sălbatic când Cathy îi şterse uşor coapsa sfâşiată. Ea îl strigă pe Petersham să o ajute, temându-se că, în agitaţia lui, şi-ar putea redeschide rănile, sângerând din nou. Când veni, Petersham se opri ca o stană de piatră în uşă la vederea lui Cathy care se apleca agitată peste trupul gol al lui Jon, cu o şuviţă din părul ei auriu desprinsă din coc şi mângâind părul negru de pe pieptul lui.

— O să termin eu asta, domnişoară Cathy. Nu este o privelişte potrivită pentru o tânără ca dumneavoastră, spuse Petersham când îşi recăpătă abilitatea de a vorbi.

Cathy se uită la el de parcă n-avea timp de prostii.

— Nu fi ridicol, Petersham. Am mai văzut un bărbat dezbrăcat şi o ştii şi tu. Pe acest bărbat, sublinie ea. Acum, te rog să-l ţii nemişcat în timp ce îi pun praful ăsta pe răni.

Mă tem că îl poate durea şi, dacă va tresări, poate deschide tăieturile.

Încet, Petersham veni să facă ce îi ceruse, cu chipul îmbujorat şi cu o expresie de dezaprobare stingherită. Nu avea ce să facă în privinţa asta. Sănătatea lui Jon era mai importantă decât noţiunea de bună-cuviință a lui Petersham.

Jon gemu jalnic când ea turnă praful peste rănile lui, iar acesta pătrunse în carnea sfâşiată. După o clipă, gemetele lui se transformară în urlete de durere. Lui Cathy îi venea să fugă din faţa agoniei lui, dar nu putea. Avea nevoie de ea, acum aşa cum şi ea avusese nevoie de el cu o noapte înainte. Aşa că, în loc să fugă şi să se ascundă, îi legănă capul în braţe, şoptindu-i cuvinte liniştitoare în timp ce Petersham făcu tot posibilul să ţină în frâu membrele agitate ale lui Jon. Dacă Jon nu ar fi fost atât de slăbit, ar fi fost nevoie de patru bărbaţi de dimensiunea lui Petersham ca să-l ţină. Cathy se cutremură văzând cum îndrăzneţul ei căpitan de piraţi era atât de uşor controlat.

În cele din urmă, durerea scăzu în intensitate, şi Jon se odihni mai liniştit. Petersham se îndepărtă de pat, dar mai dură un moment până când Cathy lăsă uşor capul întunecat pe pernă. Jon se agită, deranjat că nu mai simţea prezenţa ei liniştitoare. Mâna lui Cathy îi mângâie din nou fruntea, şi el se linişti.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, milady? spuse Petersham încă foarte formal, semn că era foarte grav ofensat, după cum ştia Cathy din anii petrecuţi alături de Martha.

Ea oftă.

— Petersham, trebuie să înţelegi că nu este un moment în care să ne facem griji în privinţa bunei-cuviinţe, încercă ea să explice. Căpitanul Hale este foarte bolnav şi are nevoie de îngrijire. Voi aveţi îndatoriri pe navă, ceea ce înseamnă că eu îi sunt infirmieră. Vrei să mă dau deoparte şi să-l las neîngrijit doar pentru că este dezbrăcat?

— Voi prelua eu cu bucurie îngrijirea lui, milady. Când domnul Harry mi-a spus că dumneavoastră vă veţi ocupa de asta, nu am înţeles pe deplin... ăăă... delicateţea sarcinii.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Petersham! exclamă Cathy exasperată. Era prea supărată ca să se mai învârtă în jurul cozii. Trebuie să fii conştient de faptul că eu... că el... ei bine, că relaţia noastră este departe de aceea dintre un frate şi o soră. Pe scurt, îl cunosc pe căpitan din toate punctele de vedere. Vederea corpului său nu este o noutate pentru mine.

Cathy roşi din pricina propriei îndrăzneli. Cu trei săptămâni în urmă nu ar fi crezut că era în stare să vorbească cu o asemenea lipsă totală de decenţă. Dar cuvintele ei erau adevărul gol-goluţ şi nu avea niciun sens să le ascundă într-o poleială brumoasă. Se uită în sus şi îl văzu pe Petersham privind-o cu răceală.

— Chiar şi aşa, milady, astfel de privelişti nu sunt potrivite pentru cineva de sexul şi vârsta dumneavoastră fragedă. Asta e tot?

Cathy oftă şi îi făcu semn să plece. Atitudinea pudică neaşteptată a lui Petersham era o problemă de care, deocamdată, nu se simţea în stare să se ocupe.

În următoarele cinci zile, Cathy îl îngriji pe Jon cu devotament. Îi curăţă şi îi pansă rănile şi îl chemă imediat pe doctorul Sandoz când apărură umflături. Tăietura de pe coapsă începuse să se infecteze. Doctorul Sandoz o tăie cu bisturiul, scurgând puroiul galben împreună cu cheaguri de sânge în ligheanul pe care i-l ţinea Cathy. Îl legaseră pe Jon de mâini şi de picioare de pat pentru această operaţiune, iar ţipetele lui de durere fură cutremurătoare. Lacrimile îi invadară obrajii lui Cathy, dar rămase cu dârzenie pe loc. Apoi adună bandajele îmbibate de sânge, iar când doctorul Sandoz îi dezlegă membrele lui Jon, îi luă capul scăldat în sudoare la pieptul său, ţinându-l strâns în timp ce îi fredona

încet. Bâiguielile ei fără cuvinte părură să-l liniştească şi căzu pradă unui somn agitat, cu capul încă legănat la pieptul ei.

Apoi, îl hrăni. Îi dădu cu lingura terci subţire, la intervale regulate, şi îi ţinu buzele strâns împreunate până când înghiţea, îi dădu apă şi îi puse comprese fierbinţi pe coapsa inflamată. Când febra îi crescu, îl şterse din oră-n oră cu apă rece, deşi tratamentul nu mai reuşea să-i reducă prea mult căldura corpului. De procesele naturale ale trupului lui se ocupă singură, ştiind că Petersham ar leşina de dezaprobare dacă i-ar fi cerut ajutorul. Devotamentul ei total pentru a ajuta la întremarea lui surprinsese pe toată lumea, inclusiv pe ea însăşi. Cathy nu şi-ar fi imaginat niciodată că ea, care nici măcar nu îşi ridicase vreodată măcar una din propriile rochii aruncate, ar putea avea grijă atât de intim şi de altruist de o altă fiinţă umană.

În ciuda îngrijirii ei blânde, starea lui se înrăutăţea constant. La următoarea sa vizită, doctorul Sandoz afişă o expresie sumbră şi clătină din cap, ceea ce a o făcu pe Cathy aproape să îşi piardă minţile de îngrijorare. Febra mare şi de nepotolit a lui Jon era cea mai gravă ameninţare cu care se confrunta. Medicul putu doar să îi recomande lui Cathy să-l ude frecvent cu apă rece şi să se asigure că bea o mulţime de lichide. În rest, vindecarea căpitanului era în mâinile lui Dumnezeu.

Foarte des, când febra îi creştea, Jon era mult prea agitat ca ea să-l poată ţine în frâu, iar Cathy era nevoită să-l cheme fie pe Petersham, fie pe Harry să o ajute. Ambii bărbaţi lăsaseră treptat deoparte obiecţiile la adresa ei şi ajunseseră să o perceapă ca pe una de-a lor. Cathy îl liniști pe Petersham, asigurându-l că, de îndată ce starea lui Jon îi va permite, va fi îmbrăcat într-un cămaşă de noapte aşa cum se cuvenea. Dar, pentru moment, chiar şi Petersham îşi dădea seama că boala lui Jon era prea gravă pentru a-i permite lui Cathy să piardă vremea îngrijorându-se pentru

ceva atât de lipsit de importanţă ca decenţa.

Devotamentul absolut al lui Cathy îi aduse prieteni printre membrii echipajului. Vorbeau cu ea respectuos când ieşea pe punte să ia o gură de aer proaspăt, comportamentul lor fiind complet lipsit de vulgaritatea pe care o manifestaseră faţă de ea în trecut. Cathy le era recunoscătoare.

În ziua a şasea, Cathy îşi dădu seama – aşa cum îi confirmă şi doctorul Sandoz – că Jon trecea printr-o criză. Temperatura trebuia să îi scadă sau avea să moară. Medicul recomandă băi reci frecvente şi o cantitate mare de rugăciuni. Cathy pufni furioasă după plecarea lui. Rugăciunea era un lucru bun, după cum crezuse frecvent, dar unul dintre cele mai iubite proverbe ale Marthei era că „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri”. Cu aceste cuvinte în minte, Cathy îl chemă pe Harry şi îi spuse să trimită întregul echipaj al *Margaritei* să cutreiere prin Cadiz după gheaţă. Când Harry protestă spunând că nu era nici urmă de gheaţă în oraşul spaniol extrem de umed, Cathy refuză să-l asculte. Pentru ca Jon să trăiască, trebuia să facă rost de gheaţă pentru a-i reduce temperatura. Domnul putea să-şi facă simţită prezenţa furnizând-o.

Şi o făcu. Harry reveni în mai puţin de o oră, cu un bloc mare de gheaţă. Uşurarea de pe chipul palid al lui Cathy se reflectă în el ca într-o oglindă.

— Slavă Domnului! Starea lui se înrăutăţeşte! Vino, ajută-mă cu asta. Cathy îl puse pe Harry să cioplească bucăţi mici de gheaţă şi să le pună într-un lighean mare plin cu apă. Când apa deveni rece ca gheaţa, îl puse să înmoaie un cearşaf în lighean şi apoi să-l înfăşoare în jurul trupului chinuit de febră al lui Jon. Acesta gemu, dar Cathy repetă operaţiunea necruţătoare, înlocuind cearşafurile de îndată ce corpul fierbinte al lui Jon le încălzea. Repetară tratamentul timp de ore întregi. În cele din urmă, se iviră stropi mici de transpiraţie pe fruntea lui Jon.

— Cedează! şopti Cathy, abia venindu-i să creadă că picăturile mici erau reale. O, Harry, febra cedează!

Extrem de bucuroasă, se aruncă în braţele lui Harry, iar el îi strânse trupul cu un gest mecanic. Lui Cathy îi luă doar o secundă să îşi revină şi să se tragă deoparte, roşind. Se uită în sus la Harry, brusc timidă, şi ceea ce zări pe chipul lui o uimi. Se uita la ea cu adoraţie.

— Dă-mi drumul, Harry, ordonă Cathy tremurând, stânjenită de această nouă complicaţie.

— Lady Catherine… Cathy… începu el.

Ea ştiu că trebuia să-l întrerupă înainte ca situaţia să scape de sub control.

— Nu trebuie să uiţi de Jon, Harry, spuse ea cu blândeţe, uitându-se înapoi către pat şi încercând să-şi elibereze mâinile.

— Jon, repetă Harry privind-o confuz. Apoi, îşi veni în fire. Da, căpitanul.

— Da, Jon, căpitanul, repetă ea cu o ironie blândă.

Ochii ei îl avertizară să nu mai spună nimic. După o clipă, îşi luă mâinile de pe ea.

— Îmi pare rău. Te rog, iartă-mă, murmură Harry, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din cabină.

Cathy clătină din cap, întorcându-se spre pat. Jon era în continuare inconştient, dar părea să se odihnească mult mai bine. Dacă nu ar fi fost mica scenă cu Harry, aceea ar fi fost una dintre cele mai fericite zile ale ei de la îmbolnăvirea lui Jon. O, de ce era mereu totul atât de complicat?

„Iubirea e o chestiune amuzantă”, se gândi Cathy mai târziu, în timp ce se duse să se uite pe fereastră. Putea să apară în locurile cele mai ciudate. Era absurd şi totuşi un pic trist că Harry, care o dispreţuise atât de mult, era acum îndrăgostit de ea. Cum se făcea că întâmpina adoraţia din ochii unui bărbat cu o indiferenţă totală, în timp ce dacă un alt bărbat s-ar fi uitat la ea într-un mod similar… Rămase

brusc fără suflare când îşi imaginã ochii cenuşii ai lui Jon calzi şi îndrăgostiţi. Apoi zâmbi. Jon nu ar implora niciodată o femeie pentru afecţiunea ei. I-ar pretinde-o ca pe un drept al său, iar în cazul în care nu i-ar fi oferită, s-ar transforma într-o furie imensă!

— Cathy? strigă Jon slăbit, aşa cum o făcuse de multe ori în ultimele zile. Prezenţa ei nu reuşise să pătrundă în mintea lui tulbure, dar probabil că i se părea reconfortant când stătea lângă el, ţinându-l de mână sau ştergându-i fruntea febrilă.

— Da, Jon, sunt aici, răspunse ea, venind să stea lângă pat şi uitându-se cu duioşie în jos, la faţa lui oacheşă. De data asta avu o surpriză. Ochii cenuşii erau deschişi şi păreau să distingă realitatea când o fixară.

— Jon! exclamă cu bucurie. Mă vezi?

— Bineînţeles că te văd.

Vocea lui era slăbită, dar avea o nuanţă de iritare, provocată de întrebarea ei aparent ridicolă.

— Cum te simți?

Cathy se aşează pe marginea patului lângă el, ducându-şi mâna automat să-i mângâie fruntea. Era rece, constată ea cu uşurare.

— Ca naiba, spuse el răspicat. Ce zi este?

— Miercuri, 22 iunie 1842. Ai fost inconştient în ultimele şase zile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntarea încreţindu-i fruntea în timp ce încercă să-şi amintească. Apoi, înainte ca ea să poată încerca să-i explice, ochii i se fixară într-ai ei, cu mânia arzând în adâncimile lor. Prostuţo, nu ţi-a trecut prin cap că ai fi putut fi ucisă, sau mai rău? Blonde frumoase ca tine se vând cu o avere în bordelurile de pe-aici. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nimeni nu ar mai fi auzit vreodată de tine şi te-ar fi folosit până îţi dădeai duhul! Dumnezeule, din toate oraşele din lume în care să evadezi, ai ales tocmai Cadiz! Şi din toate locurile din Cadiz, să

ajungi tocmai la Red Dog, localul preferat al proscrişilor de pe această coastă! Nu mi-a venit să cred când am văzut cearşaful ăla ridicol şi ţi-am refăcut traseul până acolo! Dumnezeule, când i-am auzit pe toţi nemernicii ăia râzând în interior, am crezut că am ajuns prea târziu! Devenea din ce în ce mai agitat. Cathy îl luă de mână, încercând să-l calmeze înainte de a-şi deschide vreo rană. Degetele lui lungi se fixară în jurul încheieturii ei cu o putere surprinzătoare. Să nu mai încerci niciodată aşa ceva, mă auzi? rosti el cu înverşunare. O să te ţin în siguranţă chiar dacă ar fi să te ţin încuiată! O să te…

— Nu e nevoie s-o faci, Jon, îi spuse Cathy liniştită, fără ca măcar să mai încerce să se elibereze. Nu o să mai fug de tine. Promit. Voi rămâne până când vei fi gata să mă laşi să plec. Acum, trebuie să stai liniştit. Ai fost foarte bolnav. Vrei nişte terci sau un pahar cu apă?

Jon îi scrută chipul. Pesemne că ce văzu acolo îl linişti. Îi eliberă încheietura şi se aşeză mai confortabil pe perne.

— Terci! pufni el. Dacă asta e tot ce mi-ai dat să mănânc, nu e de mirare că mă simt slăbit ca un prunc abia născut! Vreau mâncare adevărată şi o sticlă de vin roşu!

— Nu până când nu te consultă doctorul Sandoz, negă ferm Cathy, un zâmbet uşor arcuindu-i colţurile gurii. Pentru moment, poţi mânca terci şi să-l savurezi!

Jon încercă să protesteze când îi surprinse privirea şi zâmbi larg.

— Se pare că de data asta eu sunt la mila ta, pisicuţa mea. Ei bine, dă ce-ai mai rău în tine. Va veni şi rândul meu destul de repede.

Jucăuşă, Cathy îşi scoase limba mică la el, apoi se ridică de pe pat şi se duse la uşă să strige după Petersham. Când se mişcă, simţi ochii lui Jon sfredelindu-i spatele. Valetul se apropie cu sufletul la gură, iar ea îi zâmbi.

— Căpitanul s-a trezit în sfârşit şi îi este foame. Vrei, te rog, să-i aduci mâncarea obişnuită, Petersham?

— Slavă Domnului! exclamă Petersham şi se grăbi să-i execute ordinul.

— Ţapul ăla bătrân şi-a făcut griji pentru mine, nu-i aşa? întrebă Jon cu o grimasă atunci când Cathy veni să se cocoaţe pe un colţ al patului.

— Toată lumea şi-a făcut.

— Toată lumea? Chiar şi tu?

Cuvintele fură rostite pe un ton firesc, genele lungi adumbrindu-i ochii gri.

— Chiar şi eu, răspunse ea sincer, zâmbindu-i când el îi aruncă o privire rapidă. „Mai ales eu”, ar fi putut adăuga, deşi nu o făcu.

— Atunci, ştii cum m-am simţit când am văzut că plecaseşi, şopti el, buzele arcuindu-i-se uşor când îi luă mâna şi i-o duse la gură. Atingerea gurii lui dure pe palma ei îi făcu pe amândoi să se cutremure precum un şoc electric. Cathy îşi retrase mâna, râzând cu zgomot.

— Gata cu asta! Nu trebuie să te agiţi, ştii doar. Ai avut febră foarte mare şi…

— Doar să mă uit la tine şi sângele începe să-mi clocotească în vene, spuse el pe jumătate în şoaptă, întinzând din nou degetele după mâna ei.

Inima lui Cathy bătea să-i spargă pieptul, dar refuză să cedeze căldurii care o inunda. În schimb, sări în picioare şi se îndreptă brusc spre uşă.

— Unde Dumnezeu e Petersham? se întrebă cu voce tare, apoi se certă în sinea sa pentru întrebarea insipidă care îi dezvăluia nervozitatea bruscă.

— Cathy… începu Jon, dar se opri brusc când Petersham apăru în uşa deschisă, ducând cu grijă un castron cu terci aburind.

Harry era în spatele lui. Cathy luă castronul de la Petersham şi îl aşeză pe noptieră, în timp ce bărbaţii se îndreptară spre pat. Jon zâmbi larg, slăbit.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnilor, dar încă

n-am murit.

— Slavă Domnului! se auzi vocea lui Petersham, plină de entuziasm.

— E bine să te avem din nou printre noi, căpitane, spuse Harry scuturându-i mâna lui Jon cu atâta putere, încât Cathy se simţi obligată să intervină.

— Harry, îl avertiză ea. O să-l faci să sângereze din nou dacă nu eşti atent.

— O, îmi pare rău, spuse Harry, dându-i drumul de parcă s-ar fi ars brusc. Jon îşi miji uşor ochii remarcând familiaritatea dintre cei doi, dar nu spuse nimic.

— Cum vă simţiţi, stăpâne Jon? întrebă Petersham.

— O să supravieţuiesc, mormăi Jon.

— E foarte slăbit, interveni Cathy. Şi trebuie să mănânce acest terci şi apoi să se odihnească. Vă rog să ne iertaţi…

— Desigur.

Ambii bărbaţi înţeleseră aluzia, aşa că îi strânseră mâna lui Jon din nou şi plecară.

— Eşti cam autoritară, domniţă… spuse bolnavul când rămaseră singuri din nou.

O privi gânditor în timp ce ea amestecă grijulie în castronul cu terci. Apoi încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu înapoi cu un geamăt.

— Dumnezeule, piciorul meu!

— Să nu te mai ridici, îl admonestă Cathy cu severitate, venind să stea lângă el, cu castronul de terci la îndemână. Dacă începi să sângerezi din nou, ai putea să nu mai apuci ziua de mâine.

— Şi cum se presupune că ar trebui să mănânc? întrebă el supărat, deranjat de propria neputinţă.

— La fel cum ai mâncat până acum. Aşa.

Se strecură în spatele lui, ridicându-i cu grijă capul în poala ei. Apoi, aşeză o pernă sub el astfel încât să stea pe jumătate în capul oaselor, corpul ei sprijinindu-i greutatea.

El scoase un geamăt, dar o lăsă să-l aşeze cum dorea.

— Acum, te rog să ţii terciul, spuse ea în cele din urmă, punându-i castronul în poală. Poţi mânca.

Vârând lingura în terciul aburind, i-o ridică la gură. Jon îşi înclină capul până când îi întâlni ochii.

— Tu chiar vrei să mă hrăneşti ca pe un copil proaspăt înţărcat? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Cathy se uită în jos la el, dojenitor.

— Da, vreau. Şi am făcut asta în fiecare zi de când eşti bolnav. Dacă ai obiecţii, îl pun pe Petersham să te hrănească. Tu nu eşti suficient de întremat ca să o faci singur, după cum ţi-ai da imediat seama dacă te-aş lăsa să încerci.

Jon se uită în sus la ea, apoi zâmbi reticent.

— Data viitoare când mai iau prizonieră o femeie, o să aleg una drăguţă, blândă şi timidă. Nu o arţăgoasă mică şi autoritară care preia frâiele la prima ocazie pe care o are.

— Foarte amuzant, izbucni Cathy, pentru că nu-i plăceau referirile la alte femei *sau* la prizonieri. Deschide gura.

Jon îi mai aruncă o privire rapidă.

— Da, doamnă, spuse el cu docilitate şi deschise gura.

După ce el termină terciul şi lăsă castronul deoparte, Cathy încercă să se elibereze uşor. Jon o prinse de încheietură, ţinând-o pe loc în timp ce gura lui se lipi de golul antebraţului ei.

— Nu pleca, şopti el răguşit.

— Trebuie. Vocea lui Cathy se auzi slab, în vreme ce se lupta cu senzaţiile de fior provocate de buzele lui calde. Trebuie să te odihneşti.

— Stai cu mine, murmură el, trecându-şi buzele pe interiorul catifelat al braţului. Arăţi de parcă şi tu ai avea nevoie de odihnă. Ne putem odihni împreună.

— Jon, îl avertiză cu o voce tremurândă. Eşti prea slăbit ca să… să…

— Ştiu. Se uită în sus la ea, rugător. Doar te vreau lângă mine. Dorm mai bine aşa. Nu am nimic altceva în minte. Promit. Dacă o să încerc ceva, ai permisiunea mea să mă pălmuieşti şi să te ridici.

Cathy ezită.

— Te rog, insistă el încet.

— Of, bine, capitulă Cathy cu un oftat. Atâta timp cât îţi aminteşti. Dacă începi să… să… O să mă ridic.

— N-o s-o fac, promise şi privi cum Cathy se dădu jos din pat şi încuie uşa.

Nu spuse nimic când ea veni încet înapoi, oprindu-se lângă pat, cu obrajii din ce în ce mai îmbujoraţi. Cunoscând cauza confuziei ei bruşte, el zâmbi larg.

Cathy se întoarse cu spatele în timp ce îşi desfăcu încet rochia. Se dezbrăcă până la ultimul jupon, simţindu-se absurd de timidă. Acum că Jon era treaz şi conştient, începea să redobândească o parte din vechea ei reţinere faţă de el. „Nu fi proastă”, se certă, simţind cum se îmbujorează mai tare când se întoarse cu faţa spre el. Deveni roşie ca para când ochii lui se opriră pofticioşi pe pieptul ei sumar acoperit. Gura lui se arcui provocator în timp ce privirea fierbinte urcă treptat spre chipul ei.

— Roşeşti, pisicuţa mea? glumi cu blândeţe. Nu e nevoie. Te-am văzut şi mai dezbrăcată, ştii doar.

Cathy se forţă să-i întâlnească ochii cenuşii, hotărâtă cumva să-şi reducă jena ridicolă.

— Ştiu, reuşi să îngaime. Dar a fost… a fost diferit.

Bâlbâielile din ultima propoziţie o descurajară. Rânjetul lui prea ştiutor o făcea să se simtă şi mai inconfortabil.

— Pentru că atunci eu îţi dădeam hainele jos, iar acum o faci tu? ghici Jon. Ei bine, nu contează, scumpo. Consideră că este datoria ta să-i faci pe plac unui om bolnav.

— Of, taci, îl repezi Cathy, enervată.

— Gata, promise el, văzând că era pe cale să se întoarcă. Vino în pat. Te rog.

Cathy se încruntă la el, dar apoi zâmbi reticent în timp ce se prefăcu că se retrage.

— Chiar eşti imposibil, să ştii. Mă bate gândul să-l pun pe Petersham să aibă grijă de tine de acum înainte.

— Petersham nu are… talentele tale. Vino în pat.

Cathy se încruntă la el cu severitate, apoi cedă. Al naibii bărbat, începea să îl placă, se gândi ea agitată când se vârî în pat, lângă partea lui nevătămată. Trebui să fie cu băgare de seamă să nu se ataşeze prea mult de el. Căci asta nu ar fi însemnat nimic altceva decât suferinţă.

Dar, în ciuda reţinerilor ei, îl lăsă să o tragă aproape de el, cuibărindu-şi confortabil capul pe umărul său, din proprie iniţiativă.

— Acum, la culcare, şopti el, strângându-şi braţul în jurul ei.

Şi, spre propria surprindere, Cathy chiar adormi.

Capitolul 7

— De ce ai fugit?

Întrebarea, pusă într-o manieră voit degajată, o luă pe Cathy prin surprindere. Se uită lung, în jos, la cărţile de joc din mână, înainte de a răspunde.

— Credeam că e evident.

Când privi în sus în sfârşit, dădu de ochii lui Jon fixaţi cu atenţie asupra ei. Se încruntă, de parcă ar fi analizat răspunsul ei, apoi clătină din cap.

— Nu pentru mine.

Cărţile lui zăceau uitate pe pătură, lângă el. Cathy oftă. Era clar că nu avea să poată fi distras de la subiect.

— Sigur ai ştiut că aş fi încercat să evadez dacă mi se oferea ocazia. Dumnezeule, te comporţi de parcă ţi-aş fi

făcut o nedreptate cruntă! Nu eşti tatăl meu, fratele, soţul, şi nici măcar logodnicul meu, să ştii. Eşti piratul care m-a răpit şi m-a forţat să... să... Ei bine, nu am avut şi nu am nicio obligaţie de a rămâne cu tine.

— Vrei să spui că ai fugit pentru că mândria te-a obligat să faci asta?

Jon se încruntă la ea, gânditor. Cathy oftă din nou, căci nu se simţea încă pregătită să facă faţă conversaţiei. Dar se hotărî să-şi explice poziţia fără să dezvăluie recenta ambiguitate a propriilor sentimente.

— Jon, nu cred că-ţi dai seama de enormitatea lucrurilor pe care mi le-ai făcut. Am fost educată ca o lady. O lady nu... ă... ă...

— Face dragoste? interveni el, zâmbind un pic.

Cathy îşi ridică bărbia spre el, cu trufie.

— ... nu permite unui bărbat să-şi asume libertăţi cu persoana ei înainte de căsătorie. M-ai violat brutal – nu o dată, ci de multe ori. Bineînţeles că urma să fug de tine la prima ocazie pe care o aveam!

— Deci îmi spui că ai fugit pentru că nu puteai suporta să fac dragoste cu tine?

— Să mă violezi! îl corectă Cathy brusc.

— Spune-i cum vrei. Jon respinse denumirea considerând-o neimportantă. De asta ai fugit?

— Da! răspunse ea, uşurată să încheie în sfârşit subiectul.

— Mă minţi, pisicuţă, o mustră el. Îţi place felul în care te fac să te simţi. Nu poţi nega asta. Eu ştiu.

Cathy se făcu roşie ca racul sub privirea lui pătrunzătoare. Cum de ajunseseră la o astfel de conversaţie, se întrebă cu disperare. Şi mai important, cum. Avea să iasă din ea fără să-i dezvăluie mai mult decât voia?

— Eşti foarte încrezut, căpitane, dacă aşa crezi, reuşi să îngaime, fără să-i întâlnească ochii.

Nu putea, oricât ar fi încercat, să-şi controleze

îmbujorarea trădătoare din obraji.

— Deci sunt iar căpitan, când mi-ai spus atât de frumos Jon, în ultimele două săptămâni. Foarte bine, dacă acest subiect te nemulţumeşte, ne vom întoarce la altul. Vocea lui Jon deveni sardonică. Spune-mi, pisicuţă, din moment ce întinarea ta se petrecuse deja, nu ar fi fost mai înţelept să aştepţi până când eram gata să te las să pleci? De ce să fugi tocmai acum şi să te expui unui astfel de pericol? Dumnezeule, doar nu o să încerci să-mi spui că nu te-ai bucurat să mă vezi când am intrat în iadul ăla de birt! Ochii tăi îmi cântau osanale!

— Am fost bucuroasă să te văd, recunosc, rosti Cathy muşcându-şi buza. Dar circumstanţele erau neobişnuite.

— De acord. Jon nu mai adăugă nimic ceva vreme, încruntându-şi fruntea în timp ce analiză în gând subiectul ca un câine care ronţăie un os. Te-ai dus după ajutor.

Cuvintele sunară ca o acuzaţie. Cathy reuşi doar să nu se foiască, cu ochii în jos la cărţile din mână, de parcă ar fi fost fascinată de ele. De asta se temea încă de când începuseră conversaţia.

— Ai fi vrut să n-o fi făcut? contracară ea, defensiv.

— Nu, mărturisesc că-mi place viaţa. Jon se opri, atent la faţa mică şi la ochii care îl evitau intenţionat. Cathy, uită-te la mine.

Îl privi fără tragere de inimă. Căutătura lui era clar speculativă, în timp ce a ei era precaută.

— De ce te-ai dus după ajutor? Dacă urăşti atât de mult să fac dragoste cu tine, ai avut oportunitatea perfectă să scapi de asta – şi de mine – pentru totdeauna. Ţi-am spus până şi unde se află jandarmeria! De ce nu ai profitat de ocazie?

Cathy îi întâlni sfidătoare ochii întrebători. Dacă se aştepta să audă o mărturisire a iubirii eterne pentru el, putea să aştepte mult şi bine, îşi promise ea. Oricum, era departe de ea aşa ceva!

— Eu nu sunt ca tine, căpitane. Nu puteam să nu fac nimic în timp ce tu erai omorât!

— Asta să fie? Ochii lui căpătară o licărire ironică. Sau să fie că… hm… te ataşezi de mine?

— Nu fi mai plin de tine decât poţi duce! zise Cathy furioasă. Ai de două ori vârsta mea şi nu eşti deloc genul meu! Prefer de un infinit de ori mai mult gentlemani în locul piraţilor turbaţi! Cuvintele lui îi atinseră un punct vulnerabil, iar Cathy era hotărâtă s-o ascundă. Oricum, continuă ea, aruncând mingea în terenul lui, tu de ce ai venit după mine? La urma urmei, aşa cum ai spus, sunt o mulţime de femei în Cadiz care ar fi fost fericite să împartă patul cu tine! Aşa că, de ce nu m-ai lăsat pur şi simplu să plec? Să fie că… hm… te ataşezi de mine?

Îi repetă intenţionat cuvintele, vrând să-l împungă aşa cum procedase şi el. Ochii lui Jon străluciră spre ea.

— Am un răspuns foarte simplu la această întrebare, pisicuţă mea cu gheare ascuţite, şi unul pe care ai face bine să ţi-l aminteşti: nu renunţ la nimic din ce e al meu.

— Şi eu sunt a ta? întrebă ea cu ochii albaştri strălucind provocator.

— Pentru moment, da.

Acum Jon era cel care părea nerăbdător să renunţe la subiect. Luă cărţile pe care le lăsase să cadă şi încercă să o înveţe pe Cathy complexitatea jocului de blackjack. Cathy îl lăsă să schimbe subiectul, dar îl păstră cu grijă în adâncul minţii, pentru a reflecta la el pe îndelete. Era posibil ca neînfricatul ei căpitan pirat să înceapă să se îndrăgostească un pic de ea? Gândul o încălzi şi o entuziasmă într-un mod pe care nu îl crezuse posibil. Dacă Jon o iubea, cugetă ea, asta însemna să îl aibă acolo unde voia – la picioarele ei! Şi din când în când chiar i-ar putea părea rău şi l-ar lăsa să o sărute. Dar nu mai mult. Căpitanul Hale mai avea încă multe de învăţat despre modul corect de a curta o femeie! Zâmbi la gândul pofticiosului ei căpitan pirat nevoit să se

mulţumească cu săruturile nevinovate permise cu zgârcenie în societate. Nu i-ar fi plăcut nici în ruptul capului aşa ceva! Ei bine, poate după ce ar suferi suficient, s-ar înmuia şi ea…

— Arăţi ca o pisicuţă foarte încrezută, care tocmai a terminat un castron mare de smântână, observă Jon laconic, trezind-o din reverie. Vrei să-mi spui la ce te gândeai?

— La blackjack, desigur, răspunse Cathy obraznic, încreţindu-şi nasul la el. Viziunea ei fantezistă îi restaură umorul. La ce altceva m-aş putea gândi?

— La ce altceva, într-adevăr? întrebă el enigmatic, îndreptându-şi din nou atenţia spre cărţi.

Subiectul fu lăsat în cele din urmă de izbelişte.

După acel episod, Jon deveni un pacient dificil. Era când ironic, când iritabil, enervat de neputinţa sa de a se da jos din pat sau de a se ocupa de oricare dintre cele mai simple nevoi personale. Refuză categoric să o lase pe Cathy să îl hrănească, dar fu nevoit să o lase să-i taie carnea înainte de a o vârî în gură. Nevolnicia sa îl enerva teribil şi îşi vărsa nervii pe Cathy, aruncându-i comentarii ascuţite precum nişte săgeţi în timp ce ea îl ajuta. Cathy reuşi să-şi înăbuşe impulsul natural de a-i spune să se ducă naibii, ştiind că slăbiciunea sa îl deranja asemenea unui dinte cariat. Chiar dacă din când în când trebuia să facă un efort supraomenesc, se ocupa de el cu înţelepciune, subliniind că dacă voia să fie ras şi scăldat, fie ea, fie Petersham trebuia să o facă pentru el. Se supunea cu neplăcere ajutorului ei, preferând-o cu reticenţă în locul lui Petersham.

Se comporta ca un copil răsfăţat, după cum sublinie Cathy, înflăcărată, când refuză morocănos să o lase să-i schimbe pansamentele de pe răni. Auzindu-i descrierea, nările i se umflaseră de furie, iar pometii i se înroşiseră brusc. Deschise gura ca şi cum urma să-i strige vreo insultă, dar apoi, cu o grimasă crispată, o închise din nou şi

îi dădu voie să-i schimbe bandajele şi să-i dea pastila. Mai târziu, îi sărută interiorul cotului cu părere de rău. Cathy se încruntă la el, oftă şi îl iertă.

Sub supravegherea doctorului Sandoz, de-abia fusese suportabil, dar de îndată ce *Margarita* se află din nou în largul mării, intră în cea mai despotică şi mai intolerabilă stare. Din respect pentru pudoarea lui Petersham, Cathy îl convinse să le permită să-l îmbrace în cămăşile de noapte pe care le dispreţuia. Cedă fără tragere de inimă, apoi se plânse de cât de incomode erau chestiile alea iritante, până când lui Cathy îi veni să-i spună să rămână gol şi să se ducă naibii. Singura modalitate în care se putea ocupa de el era să-l ameninţe că-l lasă la voia milei delicate a lui Petersham. Refuza să audă de aşa ceva. O voia pe Cathy alături de el constant, să-i citească, să joace cu el cărţi sau şah, să vorbească, sau pur şi simplu să stea acolo. Reuşea să scape de-abia pentru vreo 15 minute în fiecare zi, în timp ce el moţăia fără tragere de inimă.

— Eşti cam palidă, Cathy, remarcă Harry cu îngrijorare, târziu, într-o după-amiază când ea i se alătură pe dunetă.

Margarita era din nou pe mare de mai bine de o săptămână. În ziua aceea, nava se deplasa vioi prin valurile unduitoare, cu briza mării bătând energic din spate. Cathy trase adânc o gură de aer sărat în piept înainte să răspundă.

— Trebuie să mărturisesc că mă simt un pic slăbită, spuse râzând, ochii ei albaştri clipind zglobii spre Harry. Jon e ca un copil. Cere atenţie constant.

— Şi tu eşti tot un copil, răspunse brusc Harry, cu ochii înceţoşaţi a dezaprobare. Dacă aş fi ştiut de la început cât de tânără, şi dulce, şi… şi tot ceea ce eşti, nu l-aş fi lăsat niciodată pe Jon să te aibă. A fost o brută să profite de inocenţa ta!

Sinceritatea neobişnuită a lui Harry o luă prin

surprindere. Desigur, îşi dăduse seama că el era conştient de natura neortodoxă a relaţiei sale cu căpitanul, la fel ca oricare alt om de la bordul navei. Prezenţa ei constantă în cabina lui Jon era de-ajuns pentru ca acest lucru să fie clar. Căpitanul era un bărbat pasional şi, înainte să fie rănit, nimic nu l-ar fi putut împiedica să o aibă. Totuşi, nu era un subiect care să fie discutat cu uşurinţă. Cathy se îmbujoră uşor, dar răspunsul ei fu aproape sincer.

— Nu l-ai fi putut împiedica să… ei bine, să facă ceea ce a făcut. Şi după cum vezi, am supravieţuit şi voi continua să supravieţuiesc. Într-o zi, când o să fiu din nou acasă, toate acestea mi se vor părea o aventură extraordinară.

Cathy zâmbi în timp ce vorbea, gândindu-se că avea să treacă mult timp până să ajungă din nou înapoi acasă. Jon nu arătase nicio dorinţă de a scăpa de ea în viitorul apropiat.

— Ceilalţi ostatici au fost eliberaţi în Cadiz, spuse brusc Harry.

— Ştiu, zâmbetul lui Cathy se lărgi. L-am auzit pe Jon spunându-ţi să te ocupi de asta, în ziua în care am fugit.

— Deci, de asta ai făcut-o! Mă gândeam eu, să ştii. Era deja prea târziu să… Ăăă… era prea târziu.

Harry se opri, roşind brusc.

— Da, era prea târziu, încuviinţă Cathy cu blândeţe, cu ochii spre orizontul îndepărtat.

— L-aş putea omorî pentru ce ţi-a făcut! izbucni Harry, pierzându-şi controlul în faţa calmului ei. E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, dar jur că aş putea să-l ucid!

Mai mulţi membri ai echipajului se uitară în jur, surprinşi de tonul neaşteptat al lui Harry, apoi rânjiră cu subînţeles când o văzură pe Cathy pe dunetă, lângă tânărul ofiţer secund. Cu siguranţă avea să urmeze o altă explozie când căpitanul prindea de veste de ceea ce se întâmpla între cei doi. Nu era genul de bărbat care să-şi împartă

femeile!

Cathy văzu privirile speculative pe care bărbaţii le aruncau spre ei şi se simţi brusc supărată pe Harry. Pasiunea asta pe care o avea pentru ea începuse să scape de sub control. Se ruga ca Jon să nu afle vreodată de neobişnuitul devotament al lui Harry. La fel ca şi echipajul, nu avea nicio îndoială în privinţa reacţiei lui Jon dacă ar fi aflat că Harry îşi imagina că e îndrăgostit de ea. Jon era un bărbat violent, posesiv şi, de îndată ce şi-ar fi recăpătat puterile pe deplin, l-ar fi putut strivi cu uşurinţă pe Harry ca pe o insectă sub călcâi. Iar temerea ei ar fi putut deveni realitate dacă Harry făcea cel mai mic gest de a o avea.

— Chiar nu e problema ta, Harry, îl mustră Cathy uşor, sperând să-i înăbuşe pasiunea înainte ca Jon să îşi dea seama de ea.

Harry se uită în jos la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? se răsti, furios. Dumnezeule, nu pot să cred aşa ceva! Am crezut că eşti prea pură, prea delicată... Dar tot ce a trebuit să facă a fost să te vâre în patul lui, şi te-ai şi îndrăgostit de ticălos! Spune-mi ceva, Lady Catherine, insistând dinadins asupra titlului ei, uitându-se cu lăcomie în jos la ea, te-ai fi îndrăgostit de mine dacă m-aş fi culcat eu cu tine primul?

Fără să se gândească, Cathy îl pălmui cu putere. Apoi, muşcându-şi buza în timp ce asculta hohotele înăbuşite degrabă ale echipajului, se admonestă în sinea sa pentru că îşi vărsase nervii aşa, în faţa tuturor. Acum era doar o chestiune de timp până ca Jon să audă că se întâmpla ceva între ea şi Harry! Într-o comunitate închisă precum *Margarita,* bârfele se răspândeau cu iuţeala fulgerului.

— Iartă-mă, şopti Cathy, copleşită, şi se grăbi să ajungă sub punte, ca să se calmeze înainte să se trezească Jon.

— Unde ai fost? întrebă el brusc, de îndată ce ea intră

în cabină.

Cathy luptă cu nevoia de a-şi apăsa mâinile reci pe obrajii fierbinţi, ştiind că, dacă Jon ar fi suspectat că era ceva în neregulă, nu ar fi lăsat-o în pace până ce nu îi spunea totul.

— Pe punte, răspunse ea la fel de brusc, apoi îl ignoră, îndreptându-se spre dulapul în care se aflau peria şi pieptănul ei.

Încă fără să-l privească, îşi scoase acele din păr şi îl scutură până când i se întinse precum un nor de alamă în jurul feţei. Luând peria, atacă viguros coama strălucitoare, căci simţea nevoia unei activităţi fizice, indiferent cât de banală. Jon o privi, captivat, dar, treptat, pe măsură ce Cathy continuă să-l ignore, o încruntare îi încreţi fruntea.

— Mi-e sete, spuse el în cele din urmă, pe un ton tânguios.

Descoperise că, dacă voia să-i atragă atenţia, cel mai bun mod de a o obţine era să invoce o nevoie fizică.

— Este apă proaspătă în urciorul de lângă pat. Toarnă-ţi singur, spuse ea scurt.

Jon făcu întocmai, privind-o cu o oarecare uimire. O căldură acaparatoare îi învălui măruntaiele în timp ce o privea. Faţa ei, reflectată în oglinda din dulap, era netedă şi delicat colorată precum o piersică. Ochii lui se îndreptară mai jos, stăruind asupra formelor proeminente ale sânilor ei, pentru ca mai apoi să-i mângâie talia subţire şi şoldurile rotunjite. Era atât de minunată, încât putea să se aprindă doar privind-o pur şi simplu, se gândi el pe jumătate amuzat, bucurându-se de dorinţa fizică ce îi făcea sângele să-i încordeze muşchii. Hotărî că, dacă era suficient de puternic să o dorească, atunci era suficient de puternic să o aibă, şi zâmbi larg în aşteptarea plăcutului eveniment.

— Vino aici, spuse Jon, sprijinindu-şi capul pe perne şi simţindu-se mulţumit de sine.

— Nu sunt sclava ta, replică ea, aruncându-i o privire

aprigă peste umăr.

Jon se simţea iritat, căci nu reuşea să găsească niciun motiv pentru starea ei de spirit pusă pe ceartă.

— Nu, nu eşti, recunoscu el enervat. Mica vrăjitoare şi-o lua în cap şi avea nevoie să i se reamintească unde-i era locul. Eşti amanta mea şi am de gând să profit de asta. Vino aici.

— Ce... ce-ai spus?! strigă ea, întorcându-se valvârtej spre el, cu ochii scăpărând şi cu mâinile în şolduri.

Jon îşi ridică instinctiv braţul bun pentru a-şi proteja capul de atac. Reacţia ei îl amuză şi îl înfurie deopotrivă. Vulpoaica asta mică plănuia să facă pe stăpâna, acum că el era imobilizat la pat?

— Am spus că eşti amanta mea şi că te vreau, repetă el cu îndrăzneală, păstrând un ochi alert pentru a contracara un atac neaşteptat.

— Nu sunt amanta ta! scrâşni Cathy printre dinţi şi dintr-odată evenimentele umilitoare din ultimele săptămâni părură toate să dea năvală asupra sa.

Buzele ei moi începură să tremure. Ochii îi înotau în lacrimi, care se revărsară în râuri de diamant pe obrajii ei. Jon o privi fix, uimit că spusele lui, pe jumătate în glumă, erau capabile să producă o durere atât de copleşitoare.

— Nu-sunt-amanta-ta! repetă ea cu un calm nestăpânit, apoi îşi pierdu controlul, întorcându-se cu spatele la el şi acoperindu-şi faţa cu mâinile, în timp ce suspinele îi făceau silueta subţire să se cutremure.

— Cathy! Cathy, iubire! Lacrimile ei îi sfredeleau inima. Nu intenţionase să o facă să sufere, Dumnezeu ştia. Cathy, ascultă-mă. Te tachinam doar. Îmi retrag cuvintele. Îmi pare rău!

Ea continua să plângă în hohote. Jon înjură scurt şi sălbatic, apoi încercă să se scoale din pat. Reuşi să se ridice în picioare folosindu-se de speteaza patului pentru sprijin, dar când încercă să facă un pas spre ea, picioarele refuzară

să-l susţină. Genunchii îi cedară şi se prăbuşi pe podea, lovindu-se la cap într-un colţ al mesei în timpul căzăturii. Se porni într-un potop de înjurături groaznice.

— Al naibii cap sec! Cathy se năpusti spre el, îngenunchind alături. Hai, omoară-te! Crezi că-mi pasă?

Lacrimile încă îi şiroiau pe faţă. Jon, tresărind de durere, o prinse de încheietură.

— Dă-mi drumul, prost nerecunoscător! strigă ea, încercând să se elibereze.

Jon era slăbit din cauza sângelui pierdut şi a imobilizării îndelungate la pat, dar chiar şi aşa era mai puternic decât Cathy. O ţinu cu îndârjire, deşi fără să fie în stare să-şi ridice celălalt braţ ca să-şi protejeze capul de loviturile ei, din cauza rănii de cuţit pe jumătate vindecate de la umăr. În cele din urmă, încetă să se mai zbată şi se ghemui lângă el fără vlagă, făcând tot posibilul să-şi înăbuşe suspinele care îi zguduiau trupul.

— Cathy. Pe Jon îl durea piciorul de la căzătură, iar capul îi zvâcnea unde se lovise de masă, dar de-abia băgă în seamă durerea. Era concentrat asupra fetei pătimaşe de lângă el. Cathy, iubire, îmi pare rău. Te rog, iartă-mă.

Vocea lui era moale, linguşitoare, iar degetele lui îi mângâiau încheietura mâinii, refuzând să-i dea drumul.

— Eşti vrednic de dispreţ, îngăimă printre suspine. Mintea ta este la fel de murdară ca un canal. Îmi doresc să te fi lăsat să mori! Îmi doresc să te fi ucis cu mâna mea!

— Îmi pare rău, murmură din nou, plin de remuşcări, ridicându-i la buze mâna care se opunea şi sărutându-i degetele subţiri. Nu am vrut să sune aşa.

Îi luă degetele în gură pe rând şi i le supse uşor.

— Opreşte-te! ţipă ea, făcându-l să tresară şi, în acelaşi timp, smucindu-şi mâna cu înverşunare.

Fu atât de surprins, încât slăbi strânsoarea şi exact în acel moment ea se eliberă, sărind în picioare şi alergând spre uşă.

— Cathy, întoarce-te! strigă la ea furios, dar singurul răspuns fu izbitura batjocoritoare a uşii închizându-se în urma ei. Cathy! urlă din nou, ştiind că era inutil chiar înainte ca numele ei să-i iasă de pe buze. Prostul naibii! se dezlănţui la el, încercând să se ridice în capul oaselor.

Simţi o rană sfâşiindu-se pe picior şi apoi se lăsă pe spate din nou, înjurând cu voce tare.

— Petersham!

Urletul zgudui nava. Trebui să strige de mai multe ori până ce, într-un final, Petersham îşi făcu apariţia.

— Stăpâne Jon! se grăbi Petersham să ajungă lângă el. Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Sângeraţi!

— Nu contează asta acum, răspunse Jon brusc.. Du-mă înapoi în patul ăla blestemat şi du-te după domnişoară Cathy. Adu-o aici chiar dacă trebuie să o târăşti de păr! Şi grăbeşte-te! Numai Dumnezeu ştie ce îi trece prin cap să facă fetişcanei ăsteia prostuţe!

Petersham îşi dădu silinţa, dar nu reuşi să îl ridice pe Jon. Bărbatul îl blestemă şi se blestemă şi pe el însuşi pentru că era atât de neajutorat.

— În regulă, lasă-mă! mormăi după mai multe eforturi inutile. Du-te după domnişoara Cathy. Trimite-i pe Harry şi încă un bărbat aici.

— Dar, stăpâne Jon, sângeraţi...

— La naiba, omule, du-te să găseşti fata! Îţi spun că e supărată şi că poate face vreun lucru stupid!

— Da, domnule.

Ochii valetului deveniră brusc plini de dezaprobare, de parcă s-ar fi întrebat ce făcuse Jon de îi provocase o astfel de suferinţă lui Cathy. Jon nu-l învinui. Pentru prima dată în viaţa lui, era dezamăgit din toată inima de el însuşi.

Harry şi Finch, artileristul, intrară pe uşă la câteva minute după ce plecase Petersham. Împreună, reuşiră să-l ducă pe Jon înapoi în pat. Cămaşa de noapte albă era pătată cu sângele de la rana de pe coapsa lui, dar nici Jon,

nici Harry nu îşi făcură griji din cauza ei. De îndată ce nu mai fu nevoie de Finch, Harry îi făcu semn că poate pleca şi se întoarse spre Jon, furios.

— Ce i-ai făcut? şuieră printre dinţi, cu gura încleştată de furie.

Jon se uită în sus la el, surprins. După o clipă, îşi miji ochii.

— Nu îmi dau seama cum de asta ar fi treaba ta, spuse el pe un ton lipsit de inflexiuni.

— La naiba, uite că eu spun că e treaba mea! spuse Harry gâtuit, cu faţa roşie de furie. Suntem prieteni de multă vreme, Jon, dar, să mă ajute Dumnezeu, dacă ai rănit-o pe fată, te omor cu mâna mea!

— Cât de tare te preocupă proprietatea mea, nu-i aşa? rosti Jon tărăgănat şi ironic. Îţi sunt recunoscător. Dar cred că ar trebui să-ţi aminteşti ceva – e proprietatea *mea.* Pot să fac cu ea orice-mi pofteşte inima!

— Peste cadavrul meu! izbucni Harry.

— Dacă insişti. Ochii lui Jon luceau cu toată căldura unei cobre. Acum, dacă nu te deranjează, pleacă naibii de aici. Este încă nava mea!

— Da, domnule! spuse cu amărăciune Harry şi, întorcându-se pe călcâie, ieşi din cameră.

De-abia o jumătate de oră mai târziu, bătu şi Petersham în cele din urmă la uşă. Jon îşi blestemase propria neputinţă şi prostie aproape în tot acel timp. De asemenea, o bănuială urâtă începea să prindă contur în mintea lui. Ce se întâmplase între Harry şi fetişcană în timp ce el fusese imobilizat la pat, fără să-i incomodeze în vreun fel? E posibil oare ca ei să…?

Ciocănitul lui Petersham îl opri din meditaţie.

— Intră! rosti nerăbdător, încruntându-se la valet când acesta îşi vârî capul pe uşă. Bărbatul era, în mod evident, singur.

— Ţi-am spus să o aduci înapoi aici! urlă Jon furios.

Apoi, o teamă bruscă îi adumbri ochii. Ai găsit-o? E teafără?

— Da, căpitane, am găsit-o şi e teafără, numai că este încă foarte supărată. Plângea.

Ochii lui Petersham îi întâlniră acuzatori pe ai lui Jon. Acesta oftă.

— Ştiu. Se gândi pentru o clipă să-i spună lui Petersham exact ce se întâmplase. Judecând după lacrimile femeii, oricine ar fi fost îndreptăţit să creadă că îi făcuse ceva josnic şi de nedescris. Apoi, respinse ideea. La urma urmei, era căpitanul acelei nave! Să fie al naibii dacă o să lase o prostuţă smiorcăită să-l facă să-şi explice acţiunile! Deci, de ce nu ai adus-o înapoi cu tine? întrebă el brusc, în schimb.

— A refuzat să vină. Îmi cer scuze, căpitane, dar mi-a zis să vă spun să vă duceţi naibii!

Ochii lui Petersham străluceau triumfător când repetă mesajul lui Cathy. Era clar de partea cui era.

Jon se uită la Petersham pentru un moment lung. Ştiuse încă de la început că femeia asta o să-i provoace probleme şi iată, nu mai lipsea mult ca să se stârnească o revoltă a echipajului, chiar şi fără să fie vreun glonţ la mijloc. Doi dintre cei mai vechi tovarăşi ai săi se întorseseră împotriva lui în numele ei, într-o singură zi! Jon clipi cu putere şi strălucirea din privirea lui deveni feroce.

— N-am atins-o nici cu un deget, dacă vrei să ştii, rosti Jon printre dinţi, înţelegând că, dacă voia să vorbească cu Cathy, trebuia să se asigure de sprijinul lui Petersham. I-am spus ceva care i-a rănit sentimentele. Vreau să-mi cer scuze, dar refuză să mă asculte. Deci, poţi, te rog, să o convingi să vină aici? Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu îi voi face rău.

Adăugase ultima frază într-o încercare penibilă de a face o glumă, pentru a ascunde jena furioasă pe care o simţea pentru că fusese nevoit să i se destăinuie atât de mult lui Petersham. Ajunseseră într-un punct critic dacă el,

căpitanul navei, trebuia să se roage de echipajul lui să-i urmeze ordinele! Se încruntă, dar chipul lui Petersham se relaxă, iar tonul lui fu mai cald când îi răspunse:

— Foarte bine, stăpâne Jon. O să... ăăă... o să-i spun că rana de la picior s-a deschis şi că nu pot opri sângerarea. Asta ar trebui să o convingă să se întoarcă aici. Se întoarse, apoi privi în urmă. Şi... hmm... îmi pare rău, căpitane, ar fi trebuit să ştiu că nu i-aţi face rău domnişoarei Cathy.

Sprâncenele lui Jon se împreunară, dar Petersham era deja plecat. Ce voise să spună cu remarca aceea? Petersham ştia dintr-o experienţă îndelungată că el, Jon, nu avea nicio problemă să lovească o femeie dacă simţea că o merită, aşa că de unde ar şti valetul că nu i-ar face aşa ceva şi lui Cathy? Doar dacă nu cumva Petersham suspecta că devenise mai slab în ceea ce o privea pe ea. La naiba cu femeia asta care îi dă bătăi de cap! Ar fi trebuit să-şi asculte instinctele pe *Anna Greer* şi să o lase în pace. Acum, ameninţa să-i întoarcă viaţa cu susul în jos!

— Dacă mă atingi cu un singur deget, o să te rănesc, îl avertiză o voce dură din uşă. O să mă ocup de piciorul tău, după care plec.Voi sta în altă parte până când *Margarita* ajunge la destinaţie, oricare ar fi asta, şi nu poţi face absolut nimic ca să mă opreşti. Odată ajunsă pe uscat, mă duc acasă la tatăl meu. Petersham poate avea grijă de tine dacă o să mai ai nevoie de ajutor.

Ochii lui Jon se măriră, surprinşi la acest discurs obraznic din partea cuiva care era, la urma urmei, prizonier. Afurisita mică, cu cine credea ea că vorbeşte? Avea s-o pună el la punct repede... Se uită urât la ea, apoi, fără tragere de inimă, simţi cum furia îl părăseşte. Chipul ei mic, brăzdat de lacrimi, părea atât de trist, că nu îl lăsă inima să o facă.

— Piciorul meu sângerează chiar rău, gemu el cu viclenie, ştiind că va trebui să o atragă suficient de aproape încât să o poată prinde din nou ca să asculte ce avea să îi

spună.

— Să-ţi fie învăţătură de minte! răspunse ea, vorbind pe nas, când se apropie de pat, precaută ca un pui de căprioară. Văzu petele de sânge de pe cămaşa de noapte albă şi lăsă garda jos. Doare? întrebă ea cu o mică urmă de compasiune, luând o pânză şi apă înainte de a se cocoţa pe marginea patului.

Jon măsură distanţa cu atenţie, apoi oftă în sinea lui. Pisicuţa vicleană fusese suficient de isteaţă să se aşeze exact acolo unde nu putea ajunge el.

— Ca naiba, minţi el, căutând cu mare băgare de seamă o ocazie de a o prinde.

— Ce bine! pufni ea, amintindu-şi de furia sa.

Jon privi frustrat cum îi îndepărta cămaşa de noapte ca să lase la vedere întinderea dură şi bronzată a coapsei lui bandajate. Încă nu era suficient de sigur că o putea prinde. Şi ştia prea bine că avea o singură şansă. Dacă rata, ea avea să zboare de lângă el ca o pasăre speriată.

Cathy privea îngrijorată la petele de un roşu aprins care apăruseră pe fâşiile de pânză. Începu să le desfacă uşor şi când, în sfârşit, rana fu dezvelită, trase brusc şi adânc aer în piept la vederea supurării roşu-închis care ieşise din coaja subţire. Chiar şi Jon tresări imediat. Slavă Domnului că arăta mult mai rău decât se simţea!

Păstră o tăcere mormântală în timp ce îi spălă sângele de pe picior, cu mâinile reci şi dibace pe carnea lui sfâşiată. Jon fu sincer recunoscător pentru acoperirea protectoare a cămăşii de noapte peste poala lui. Dacă ar fi văzut efectul pe care îl avea asupra lui, se îndoia că ar mai fi stat acolo atât de calmă!

Jon tresări din nou, fără să se mai prefacă, în timp ce ea presără puţin din pudra aceea afurisită pe rana deschisă. Ardea ca focurile iadului! Scoase un geamăt viclean şi fu recompensat cu senzaţia mâinii ei moi şi mici mângâindu-i piciorul, consolator. Dumnezeule, nu mai

putea îndura! Dacă îşi mai suprima mult nevoia de a o avea, îi era teamă că ar putea exploda!

Când rana fu în sfârşit bandajată după exigenţele ei, Cathy puse castronul cu apă şi pudra deoparte, apoi începu să adune bandajele pătate de sânge. Mişcările ei o apropiară de el în sfârşit, şi Jon se năpusti asupra ei precum un tigru. Mâna lui îi cuprinse încheietura şi o trase peste el, astfel încât căzu întinsă jumătate pe el, jumătate pe pat. O durere pulsă prin el din pricina mişcării bruşte, dar o ignoră. Ce avea de spus era mult mai important decât orice durere. Se întoarse ca să se poată uita la ea şi dădu de ochii ei roşii de plâns care îl priveau cu furie.

— A fost un truc, nu-i aşa? întrebă ea destul de calmă. L-ai obligat pe Petersham să mă facă să cred că te-ai rănit serios. El nici măcar nu a încercat să-ţi oprească sângerarea, nu-i aşa?

— Am vrut să-mi cer scuze, murmură Jon, dureros de conştient de cât de tare îi încorda muşchii apropierea ei.

— Crezi că nişte scuze pot şterge ceea ce ai spus? îl provocă ea, iar ochii începură din nou să i se umple de lacrimi. Sau adevărul din spatele cuvintelor? Ai dreptate. Sunt amanta ta chiar dacă s-a întâmplat împotriva voinţei mele. Ai idee cât de mizerabilă mă face asta să mă simt?

— Of, Cathy, nu am vrut să sune aşa, spuse el plin de remuşcări. Eşti iubita mea, femeia mea. Amantă a fost o alegere nefericită de cuvinte.

— Dar este adevărat, şopti ea foarte încet.

Jon îşi simţi inima strângându-i-se în piept zărind ruşinea oglindită pe chipul ei. Era un sentiment pe care el îl provocase nu numai prin cuvintele sale, ci şi prin acţiunile sale. Părea atât de mică şi de neajutorată culcată acolo pe spate, cu ochii plini de lacrimi şi sfidători şi părul ei arămiu împrăştiat haotic peste pieptul lui şi peste perne. Gura ei roz, moale, tremura incontrolabil.

Jon îşi dădu dintr-odată seama că trebuia să oprească

acel tremur înainte să-l sfâşie pe din două.

Ochii lui Cathy se măriră când el se aplecă deasupra ei, dar înainte să se opună în vreun fel, gura lui fu peste a ei, fierbinte şi dulce şi aproape insuportabil de blândă. Vru să ţipe, să-l lovească, să-i muşte limba acaparatoare cât de tare putea, dar nu o făcu. Adânc în interiorul ei, ştia că avea nevoie de sărutul lui aşa cum florile au nevoie de ploaie. Era balsam pentru inima ei rănită şi alifie pentru mândria ei sfâşiată. Gura ei se agită ca un fluture captiv sub gura lui, pentru ca mai apoi să se deschidă neputincioasă. Îşi ridică mâinile să mângâie capul acoperit de păr negru, degetele ei dezmierdând şuviţele groase şi trăgând de ele. El scoase un geamăt înăbuşit, plin de satisfacţie, când ea îi răspunse la sărut.

Când în cele din urmă îşi înălţă capul, o făcu doar ca să-şi lipească buzele de curba caldă a gâtului ei. Mâinile lui Cathy, care ar fi trebuit să-l zgârie, îi mângâiară obrajii ţepoşi.

— Sunt nebun după tine, murmură Jon în sfârşit, ridicându-se astfel încât să îi poată privi faţa.

Ce văzu acolo îi făcu muşchii să se încordeze de dor. Ochii ei de safir, cu strălucirea lor înfrumuseţată de picăturile de diamant care îi umpleau şi erau ţinute captive de genele ei, scânteiau plini de afecţiune. Gura ei mică era de un roşu aprins, precum cel mai minunat trandafir. În timp ce ea îi zâmbi cu timiditate, trase brusc aer în piept de parcă tocmai primise o lovitură.

— N-am vrut să îţi spun acele vorbe, scumpo. Te rog, iartă-mă.

Vocea lui era smerită aşa cum Cathy nu o mai auzise niciodată înainte, şi nodul tare de furie stânjenită din interiorul ei se topi de parcă nici n-ar fi fost. „Îl iubesc pe bărbatul acesta”, se gândi ea, uimită, şi ideea o năuci atât de tare, încât nu putea să facă nimic altceva decât să privească la el cu mirare. După o clipă, îşi ridică mâna să-i

mângâie falca nerasă, savurând senzaţia de asprime din palma ei.

— Mă ierţi? întrebă din nou, cu vocea joasă şi ochii tânguioşi.

— Iertarea mea înseamnă atât de mult pentru tine? întrebă ea încet, plină de speranţă.

Ochii lui Jon străluciră în jos spre ea şi gura i se arcui într-un zâmbet autoironie.

— Păi, vezi tu, pisicuţa mea, îi mărturisi la ureche, te doresc atât de tare, încât mă doare. Şi tocmai am hotărât în acest minut să nu mai fac dragoste cu tine fără consimţământul tău. Aşa că am nevoie de cooperarea ta dacă vreau să nu-mi petrec restul vieţii cocoşat de suferinţă şi vai de capul meu.

Cathy râse auzindu-i discursul îndrăzneţ. Era tipic pentru el să facă sugestii obscene în timp ce încerca să-i câştige iertarea pentru sugestiile obscene anterioare! Ochii lui sclipeau cu aceeaşi jovialitate când îşi coborî capul. Vârful moale al sânului ei era ţinta sa. Buzele ardeau jilav prin materialul rochiei ei, dar Cathy nu făcu nicio încercare să-l îndepărteze. Scoase un geamăt involuntar de plăcere când o căldură tot mai acaparatoare începu să-i pulseze în interior. Sfârcul i se întări sub mângâierea lui mistuitoare.

— Corpul tău mă iartă, murmură el.

Mâinile lui Cathy ajunseră pe umerii lui, ştiind că ar trebui să-l împingă, dar incapabilă să adune suficientă putere încât să o facă.

— Bine, te iert, suspină ea cu disperare, sperând ca această capitulare să-l oprească înainte ca ea să se facă de ruşine complet.

— Aşa te vreau.

Cuvintele fură pronunţate deasupra buzelor ei, în timp ce gura lui puse stăpânire pe a ei. Cathy îi răspunse la sărut, şovăind la început şi apoi cu o pasiune tot mai mare. Îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi se mişcă instinctiv

spre el, uitând de rănile lui în nevoia ei tot mai mare de el.

— Ah, Cathy, scoase el un geamăt, vârându-şi mâna sub rochia ei şi strângându-i intim fesele acoperite de dantelă, frământându-le şi lipind-o de el.

Cathy se frecă de tăria lui, poftind dintr-odată la senzaţia de a-l avea în interiorul ei, după cum un înfometat tânjeşte după mâncare. Trecuse atât de mult timp… şi acum îl iubea. Poate că o făcuse dintotdeauna. Îşi ridică mâna cu timiditate ca să-i mângâie coapsa, apoi şi-o trase înapoi când degetele dădură de bandajul de pânză.

— Jon, Jon, aşteaptă! Încercă să se tragă deoparte. Scumpule, nu poţi! Ai putea începe din nou să sângerezi!

— Crezi că-mi pasă câtuşi de puţin? murmură el cu înverşunare, presărându-i sărutări fierbinţi pe gât şi pe partea dezgolită a sânului. Cum mi-ai spus?

Cathy simţi cum începe să roşească, dar nu avea cum să împiedice asta.

— Păi, scumpule, răspunse ea simplu, iar el se trase un pic în spate ca să se uite la ea.

Ochii lui cenuşii, înceţoşaţi de pasiune, îi fixară chipul rozaliu.

— Asta mă gândeam şi eu că ai spus, zise el cu satisfacţie, trecându-şi mâna în partea din spate a rochiei ei, pentru a o descheia.

— Jon, sincer, nu! Cathy respiră greu, dar era cât se poate de serioasă. Încă nu eşti suficient de întremat.

Mâna lui îi trase rochia peste umeri. Cathy o prinse înainte ca el să o poată trece peste pieptul umflat. Se uită la ea.

— Sunt… Dacă mă ajuţi şi tu. Te vreau atât de tare! Te rog.

Ochii lui cenuşii o rugau exact cum cere un copilaş o bomboană. Cathy oftă, lăsându-l să-i tragă rochia de pe ea. Purta doar un jupon pe dedesubt să nu i se facă prea cald, şi din acelaşi motiv renunţase şi la corset. Jon nu-i lăsă timp

să-l dea jos. Mâna lui urcă pe coapsa ei şi îi trase lenjeria în jos, rupând dantela fină în graba lui. Când Cathy scăpă de ea, ascultătoare, o trase deasupra lui, împingându-i juponul în jurul taliei.

Cathy rămase fără suflare când îi simţi tăria înfierbântată pe abdomenul ei neted. Instinctiv, se frecă de el până când li se tăie respiraţia amândurora.

— Cathy… iubeşte-mă. Cathy… iubeşte-mă, gemu el.

Cathy se uită în jos la el, dispusă să facă orice voia, conştientă de-acum despre ce era vorba. Ochii lui, strălucind de pasiune, se deschiseră. Zărindu-i confuzia evidentă, se întunecară şi mai mult.

— Călăreşte-mă, comandă încet.

Cathy simţi cum obrajii i se îmbujorează de ruşine când înţelese în sfârşit ce voise să spună. Jon îi arătă ce să facă, iar ea făcu întocmai, amândoi de-abia respirând când el alunecă adânc în interiorul ei. Mişcările ei erau neexperimentate şi destul de timide, dar suficient de bune cât să-i facă pe amândoi să vibreze cu o intensitate la care niciunul nu visase vreodată.

Capitolul 8

Cathy era mai mult decât uluită de ceea ce i se întâmplase. I se părea imposibil să se fi îndrăgostit cu adevărat de un bărbat care o răpise şi apoi o forţase să facă cele mai intime lucruri cu el. Un bărbat care, mai mult decât atât, era un hoţ şi un ucigaş, şi nu şovăia deloc când trebuia să fure şi să ucidă. Un bărbat fără titlu nobiliar sau avere, a cărui singură posesie pe lume – din câte ştia ea – era o navă!

Nici măcar nu o trata bine, cugetă ea, cu ochii înceţoşaţi meditativ. De la izbucnirea ei din urmă cu două

zile fusese amabil şi aproape tandru cu ea, dar Cathy îl cunoştea deja destul de bine cât să fie sigură că acea stare de spirit nu avea să dureze. Mai devreme sau mai târziu, avea să facă ceva care să-l scoată din sărite, iar el se va răsti la ea cu toată furia lui obişnuită. Ei bine, cel puţin nu îi mai era frică de el. Nu ar fi rănit-o fizic, ştia asta, iar verbal, îi putea răspunde cu aceeaşi monedă!

Era frumos, recunoscu Cathy, în timp ce încerca să descopere ce anume avea de-i făcea inima să bată cu putere. Era atât de înalt, puternic şi experimentat, încât, pe lângă el, ea se simţea uneori ca o copilă, cum îi spunea el ironic. Numai gândul la sclipirea vicleană din ochii cenuşii când o privea, la arcuirea ironică a gurii şi la gropiţa din obraz când zâmbea, şi era suficient s-o încălzească. Amintirea momentelor când făceau dragoste era suficientă să îi taie respiraţia. Făcu o grimasă, scoţându-şi părul din ochi cu o mână nerăbdătoare. Indiferent de motiv, ar fi fost mai bine să recunoască. Era îndrăgostită de bărbatul acela blestemat.

Acum că lămurise acest lucru, se punea întrebarea ce să facă în acest caz. Singura soluţie satisfăcătoare ar fi fost să se îndrăgostească şi el la fel de ea. Uneori avea impresia că nu mai avea mult şi o făcea. Ori de câte ori îi era aproape, ochii lui o urmăreau cu lăcomie, şi dacă se apropia la o distanţă în care mâinile lui o puteau atinge, atunci putea să fie sigură că urma o mângâiere sau o ciupitură dornică. Ştia că îi voia trupul cu o poftă nepotolită, care o uimise întotdeauna. Şi îl putea impresiona… O, da, în pat îl putea purta spre înălţimi nebănuite. Dar chiar şi în momentele sale cele mai pasionale, el nu făcuse niciodată vreo aluzie la dragoste, afecţiune sau orice altceva în afară de o dorinţă intensă de a o poseda fizic. Ceea ce o reducea la statutul de onoare de târfa lui, se gândi ea cu furie sălbatică. Cu o mişcare hotărâtă din cap, se decise să schimbe acest lucru cât se putea de rapid, îl va face să se

îndrăgostească de ea chiar dacă asta o va ucide – sau îl va ucide pe el.

Jon făcuse progrese până la punctul în care se putea da jos singur din pat şi să se aşeze pe un scaun de lângă fereastră. Era nerăbdător să iasă iar pe punte, dar lui Cathy îi era teamă ca el să se aventureze prea mult, prea repede. Ştia că singurul motiv pentru care o asculta era că nu-i plăcea să-şi afişeze handicapul în faţa oamenilor săi. După cum îi spusese la un moment dat, un echipaj de piraţi semăna mult cu o haită de lupi: respectau forţa mai presus de orice. Pentru un lider, să dea dovadă de slăbiciune era ca şi cum punea singur paie pe foc. Echipajul îi fusese alături ani întregi şi era convins de loialitatea oamenilor, dar Jon învăţase o lecţie în viaţa lui, şi anume că nimeni nu era în întregime de încredere. Îl pusese pe unul dintre bărbaţi să-i facă o cârjă şi, între timp, se dăduse fără tragere de inimă din calea tuturor. Avea să se întoarcă pe dunetă când putea ajunge acolo fără să fie cărat ca un bebeluş. Nu avea niciun rost să îşi asume riscuri.

Cathy oftă. Devotamentul lui Harry devenise evident pentru toată lumea, iar Petersham mersese chiar atât de departe încât să o avertizeze, cu o privire plină de subînţeles, că stăpânul era un bărbat gelos. De îndată ce Jon relua comanda navei, era sigur că avea să înţeleagă situaţia. Încercase tot ce îi trecuse prin minte pentru a-i descuraja interesul lui Harry, dar nimic nu funcţionase. Nu îi mai rămăsese decât să spere că Jon va vedea atitudinea tânărului ca pe interesul natural al unui bărbat faţă de singura femeie pe o distanţă de câteva mile, şi să lase lucrurile aşa. Sau, şi mai bine, poate că prezenţa lui Jon pe dunetă avea să-l potolească pe Harry suficient, încât Jon să nu afle niciodată nimic despre acea complicaţie.

Era o zi frumoasă, caldă şi însorită. Dacă nu ar fi fost briza blândă, aproape că ar fi fost caniculă. *Margarita* se deplasa spre sud, iar Cathy putea presupune doar că Jon

acceptase ordinele lui Harry când porniseră la drum. Proviziile de hrană şi apă se împuţinaseră din nou. Dar când insistase pe lângă Jon în privinţa destinaţiei lor, acesta refuzase să-i răspundă, tachinând-o. Va vedea, asta fusese tot ce îi spusese. Cathy clătină din cap. Într-adevăr, semăna din ce în ce mai mult cu un băieţel răsfăţat.

Zâmbea când se întoarse în cabină, cu obrajii îmbujoraţi de la soare şi părul într-o dezordine încântătoare. Zâmbetul i se transformă într-o încruntare gravă când îl văzu pe Jon, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri care erau mult prea strâmţi în jurul piciorului bandajat, stând la masă şi studiind nişte hărţi. Merse în spatele lui, coapsele ei lipindu-se de spatele larg şi musculos, iar mâna odihnindu-i-se pe umărul gol. El mormăi un salut, fără să ridice privirea. Cathy făcu o grimasă. Ca iubit pasional, avea unele deficienţe clare.

— Nu ar trebui să te dai jos din pat, spuse ea cu asprime în ceafa lui.

Jon întinse braţul, îi prinse talia şi o trase lângă el astfel încât să o poată vedea. Zâmbea, ochii cenuşii clipind zburdalnici. Cathy îşi simţi inima topindu-se de tandreţea pe care i-o trezea în suflet.

— Arăţi ca un înger, îi servi el drept răspuns, fixându-i chipul dojenitor cu ochii lui calzi. Dar un înger foarte autoritar. Cred că te-am răsfăţat. Nu ştii că ar trebui să te cutremuri la fiecare încruntare de-a mea? Sunt un pirat fioros, însetat de sânge, îţi aminteşti?

— Iar eu nu sunt un înger, sunt infirmiera ta, răspunse Cathy uşor. Dacă nu faci cum îţi spun, voi fi foarte stângace data viitoare când îţi voi schimba bandajele.

Jon râse şi o trase în braţele lui, aşezând-o pe genunchiul lui bun. Braţul îi strânse talia în timp ce mâna îi rătăcea în sus, pentru a pune stăpânire pe o pradă mai delicată. Cathy îi împinse mâna cu indignare, dar curând fu distrasă de gura caldă care o muşca provocator de gâtul

arcuit. Mâna lui se întoarse pe furiş să mângâie premiul. Cathy înţepeni brusc, după care se relaxă. Senzaţia mâinii lui pe pieptul ei îi trimise furnicături plăcute până în vârful degetelor de la picioare.

— Lasă-mă să mă ridic, ordonă Cathy fără prea multă convingere. Uşa este larg deschisă. Poate să intre oricine.

— Cui îi pasă? murmură Jon distrat, concentrat asupra văii ispititoare subliniate de cupa elegantă a corsajului ei.

— Mie! îi aruncă o privire dojenitoare Cathy. Buzele lui se plimbară uşor de-a lungul pometţilor ei şi în josul nasului, înainte să se oprească la colţul gurii ei.

— Serios? întrebă el pe buzele ei tremurânde.

Apoi, gura lui puse stăpânire pe a ei cu pricepere şi pe îndelete, iar Cathy trebui să recunoască faptul că, în acel moment, îi păsa doar de felul minunat în care o făcea să se simtă.

— Ce faci?

Când îşi ridică în sfârşit capul, inima lui Cathy bătea haotic. Ea spera ca întrebarea să-i distragă atenţia.

— Îţi admir frumuseţea, răspunse el prompt, braţul lui puternic mişcându-se în sus, sub sânii ei, ca să o ţină strâns, astfel încât decolteul rochiei să se dezlipească de trupul ei arcuit. Ochii lui se desfătară, încântaţi, de premiul care se ivi în faţa sa.

— Mă referem la hărţi.

Cathy îl ciupi puternic de braţ. Cu un suspin îngrijorat, îşi îndreptă atenţia spre hârtiile împrăştiate pe masă.

— Calculez cât timp o să ne ia să ajungem la destinaţie. Harry îmi spune că am intrat în nişte curenţi vestici puternici, care ne-au făcut să ne abatem puţin de la traseu.

— Şi care *este* destinaţia noastră? întrebă Cathy firesc, sperând că îi va răspunde fără să se gândească; în schimb, el zâmbi în jos spre ea.

— Curiozitatea a omorât pisica, scumpo, o tachină el.

— Dar satisfacţia a înviat-o, replică ea prompt. Apoi, continuă pe un ton persuasiv: Te rog, spune-mi unde mergem.

— Convinge-mă, îi şopti el la ureche.

Sclipirea răutăcioasă din ochiul lui stâng fu suficientă pentru a o face să înţeleagă la ce tip de convingere se gândea el.

— Cu siguranţă nu, răspunse Cathy strâmbând din nas, dar nu rezistă să nu-şi treacă un deget provocator peste braţul lui musculos.

Jon îi răsplăti îndrăzneala cu o muşcătură jucăuşă de ureche.

— Dacă ţii neapărat să ştii, pisica mea curioasă, mergem în Las Palmas, îi spuse lăsându-se pe spate în scaun şi mutând-o astfel încât să o poată ţine mai confortabil în poală. Un deget bronzat se juca alene cu o şuviţă de păr auriu. Cathy se lăsă mulţumită pe spate, pe pieptul lui tare.

— Las Palmas? întrebă Cathy cu ochii înceţoşaţi. Nu mai era deosebit de interesată de răspuns. Mirosul lui cald, masculin, era ca un drog pentru simţurile ei. Într-o doară, continuă: N-am auzit de el. Este un oraş?

Jon zâmbi uşor, clătinând din cap în timp ce trase una dintre hărţi mai aproape.

— Nu, neştiutoarea mea minunată, Las Palmas nu este un oraş. Este o insulă. O folosim pe post de reşedinţă între călătorii.

— Între expediţii de furat, vrei să spui, îl corectă Cathy pe un ton uşor ascuţit.

— Fie, între expediţii de furat, dacă aşa preferi, încuviinţă cu nonşalanţă, mijindu-şi uşor ochii când se uită în jos la ea.

Cathy îşi luă ochii de la el, privind spre hărţi.

— Te-ai gândit vreodată să renunţi? întrebă ea, în mod voit degajat.

— La ce, la viaţa mea de dezmăţ şi de păcat? spuse el ironic. Nu, de ce aş face-o? Îmi place ce fac.

— Cum poate să îţi placă să omori şi să furi? izbucni Cathy, depărtându-se de el.

— Am anumite avantaje, răspunse el, mişcând-o în susul şi în josul genunchiului, cum ar face un adult cu un copil neastâmpărat.

Cathy se încruntă, iar el îi zâmbi.

— Câştig bine, sunt propriul meu stăpân, am nava mea şi… ăăă… şi am o parteneră de pat foarte frumoasă.

Ochii lui se plimbară pe trupul ei cu desfrânare exagerată, după care clipiră în jos, într-ai ei.

— Vorbesc serios, insistă Cathy, încruntându-se la el, iritată. Nu poţi fi pirat la nesfârşit. E interzis prin lege. Într-o zi vei face o greşeală şi vei fi prins. Şi apoi vei sfârşi în ştreang.

— Şi te deranjează gândul acesta, pisica mea? O sprânceană neagră mătăsoasă zvâcni în sus, întrebătoare. Nu cu foarte mult timp în urmă, aş fi putut să jur că, dacă ai fi avut acces la un pistol sau la un cuţit, viaţa mea ar fi fost curmată brusc.

— Of, eşti imposibil! se năpusti Cathy în sus, luptându-se să se ridice din poala lui. Cuvintele lui ironizau grija pe care i-o purta, şi de care pesemne că era conştient. Slavă Domnului că nu avea habar de adevăratele ei sentimente pentru el! Ce surpriză de zile mari ar avea! Nu îmi doresc să văd pe nimeni în ştreang, adăugă Cathy cu stropul de demnitate pe care reuşi să-l invoce.

— Nu aşa de repede, pisicuţo, şopti el, ţinând-o pe loc cu uşurinţă în ciuda rănilor sale.

Cathy şi-ar fi putut obţine libertatea dacă l-ar fi lovit în coapsa rănită, era conştientă de asta, dar nu o făcu. Nu îi putea face rău cu bună ştiinţă.

— De ce oare vrei mereu să pleci exact când conversaţia devine mai interesantă?

Fără tragere de inimă, Cathy încetă lupta, conştientă de faptul că insistenţa ei de a fi eliberată i-ar fi putut sugera mult mai multe decât avea dreptul să ştie. Se lăsă pe spate pe el, neprihănită, simţindu-i părul ţepos de pe piept prin materialul rochiei.

— Ar conta atât de mult pentru tine dacă aş fi spânzurat? insistă el.

Cathy îşi coborî genele ca să îşi ascundă privirea, având grijă să nu permită nici unei urme de emoţie să i se citească pe chip. Era conştientă că îi citea trăirile de parcă ar fi fost o carte deschisă. Pentru o clipă, fu tentată să-şi mărturisească dragostea, dar o prudenţă rece o împiedică. Asta ar fi fost o armă puternică în mâinile unui bărbat care era, la urma urmei, tâlhar şi escroc. Dacă afecţiunea ei nu ar fi fost împărtăşită, mărturisirea ei ar fi lăsat-o în întregime la mila lui. Hotărî să-i zădărnicească orice suspiciune, rămânând cât mai aproape posibil de adevăr, dar fără a-l dezvălui. La urma urmei, nu era deloc prost. Era clar că ştia deja că faptul că îl îngrijise avea o semnificaţie.

— Bineînţeles că nu mi-aş dori să te văd atârnând în ştreang, răspunse ea cu răceală, cu privirea albastră netulburată şi sinceră când îi întâlni privirea pătrunzătoare. Împotriva voinţei mele, m-am ataşat oarecum de tine.

Lumina pâlpâitoare din ochii lui se stinse la cuvintele ei. Deveniri mai duri, imposibil de citit. Îşi înfipse dinţii în pielea dezgolită a umărului ei catifelat.

— Deci te-ai „ataşat oarecum” de mine? şopti insinuant, cu gura odihnindu-se pe pulsul care îi zvâcnea chiar sub ureche. Inima ta bate incredibil de repede pentru un simplu ataşament.

— Eşti o creatură plină de sine, nu-i aşa? întrebă Cathy, pe un ton rece, în timp ce încercă să-şi controleze bătăile inimii. Eşti norocos că te-ai ales măcar cu un ataşament. Ar trebui să te urăsc pentru totdeauna pentru felul crunt în care m-ai tratat.

— Te-am tratat ca pe o regină, şi tu ştii asta. Vocea îi deveni la fel de dură ca şi privirea. Te-am înfometat, te-am rănit în vreun fel? Ai stat vreodată să te gândeşti ce ai fi păţit ca prizonieră în mâinile oricărui alt bărbat? Ar trebui să fii recunoscătoare.

— Recunoscătoare? izbucni Cathy nevenindu-i să-şi creadă urechilor, ochii ei trimiţând scântei de safir în direcţia lui. M-ai răpit şi m-ai luat prizonieră! M-ai violat şi m-ai umilit! Şi tu crezi că ar trebui să-ţi fiu *recunoscătoare?!*

Vocea ei insistă cu indignare pe ultimul cuvânt. Jon se uită în jos la ea, supărată în poala lui ca o găinuşă ciufulită, apoi zâmbi cu tristeţe. În ultimele zile, pisica lui torsese liniştită pentru el, şi începuse să îi placă. Prea mult, după cum îşi dădu seama.

— Of, Cathy, murmură cu o resemnare pe jumătate amuzată. Cu siguranţă nu avea chef de ceartă. Într-adevăr, avea ceva cu totul diferit în minte. Îmi retrag cuvintele. Am fost, fără îndoială, brutal cu tine şi îmi cer scuze.

— Aşa şi trebuie, i-o întoarse Cathy cu severitate, încercând din nou să se ridice de pe genunchii lui.

O ţinu pe loc, cu o uşurinţă ridicolă. Din întărirea muşchilor de sub ea, îşi dădu seama că mişcările ei nu făcuseră decât să-l aţâţe.

— Mi se pare că-mi petrec jumătate din timp spunându-ţi că îmi pare rău pentru o chestie sau alta, se plânse în urechea ei. Asta trebuie să înceteze. Mă tem că ţi se va urca la cap şi apoi îmi voi petrece restul vieţii cerându-mi iertare pentru nişte fleacuri.

— Dar nu voi fi în preajmă pentru tot restul vieţii tale, nu-i aşa, Jon? întrebă drăgăstos Cathy, profitând de ocazie. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă laşi să plec.

Ochii lui Jon străluciră pentru o clipă. Îşi îngropă faţa în părul ei strălucitor, inspirând adânc parfumul delicat, fără să răspundă.

— Când o să mă laşi să plec, Jon? insistă ea uşor.

— Când voi fi pregătit, îi răspunse el brusc. Nu ai fost atât de nerăbdătoare să mă părăseşti în Cadiz, dacă îţi aminteşti. Şi ai avut ocazia.

— Ceilalţi prizonieri au fost eliberaţi în Cadiz, îi aminti ea. Dar tu plănuiai să mă ţii lângă tine chiar dinainte să fii rănit. De ce nu aveai de gând să mă laşi să plec cu ei?

— Pentru că, scorpia mea frumoasă, am această poftă ciudată să-ţi gust pielea. Nu îmi propun să te las să pleci până când nu o să mă satur de ea.

Ochii lui o admirau cu nesaţ, dar pe chip nu i se citea nimic. Cathy simţea că făcea progrese.

— Piciorul nu mă mai doare, scumpo, rânji el. Dar alte părţi ale corpului meu suferă teribil.

— Leacul se află în mâinile tale, îi răspunse lipsită de compasiune când înţelese ce voia să spună. Dă-mi drumul.

— Eu prefer altă soluţie, mârâi el, mişcându-şi sugestiv mâinile peste ea.

Cathy clătină din cap spre el, fără a încerca însă să se sustragă degetelor lui mângâietoare. Nu avea chef de mai multe împunsături verbale. Îşi arcui intenţionat un braţ moale în jurul cefei lui, trăgându-i capul în jos pentru a-i da un sărut moale pe obrazul ca şmirghelul. Să-i dea de gândit şi cu asta!

— Numai gura e de tine, căpitane, după cum ştiu foarte bine. Acum lasă-mă să mă ridic. Am treburi de făcut.

Privirea lui Jon se încălzi. Acel sărut era primul gest spontan de afecţiune pe care i-l oferise vreodată şi îi făcu inima să bată mai repede. Pentru numele lui Dumnezeu, se simţea ca un puşti îndrăgostit nebuneşte. Cumva, această femeie micuţă şi catifelată din poala lui reuşea să îl facă să simtă lucruri pe care le-ar fi luat în derâdere în trecut. Experienţa nu îi era deloc pe plac, dar nu părea să aibă ce face în privinţa asta. Încercase deja să o scoată din mintea lui prin toate mijloacele care îi trecuseră prin gând, dar nu

reuşise.

Cathy se răsuci în braţele lui, făcând ochii mari când îi zări expresia captivată.

— Jon, s-a întâmplat ceva? rosti ea.

Ochii lui străluciră spre ea, buimaci pentru o clipă, de parcă nu ar fi reuşit să se orienteze. Apoi privirea i se fixă pe chipul ei şi îşi lăsă capul în jos pentru a-i întoarce sărutul pe gura ei mică şi dulce. Femeia asta nu era precum celelalte, era sigur de asta. Era neprihănită ca un prunc, viclenia şi tertipurile feminine fiindu-i total necunoscute.

— Scuză-mă, căpitane. Vocea lui Harry era glacială când i se adresă din uşa cabinei. Aş vrea să verificăm împreună hărţile, îi aruncă o privire arzătoare lui Cathy, care era instalată confortabil în poala lui Jon, cu obrajii îmbujoraţi. Dacă îţi poţi face timp.

Cathy se încruntă la Harry când Jon îi dădu drumul fără tragere de inimă şi îl ignoră vădit când se întoarse. Era cât se poate de adevărat: dacă nu era cu băgare de seamă, Jon avea să-şi dea seama că o urmărea – că la aşa ceva se ajunsese – şi atunci, Dumnezeu să-i păzească! Căpitanul ei pirat avea un temperament feroce şi un puternic simţ al posesiei când venea vorba de ea. I se citea deja suspiciunea în ochi când se uită la Harry.

Cei doi bărbaţi discutară pentru o vreme, trăgând linii pe hărţi şi măsurând distanţa până la diferite puncte. În mare parte, conversaţia lor nu era inteligibilă, aşa că în curând nici nu îi mai ascultă. Se îndreptă spre unul dintre dulapurile cu cărţi şi alese un volum, după care se aşeză în alcovul de sub fereastră ca să citească. Cartea era extrem de plictisitoare şi, în cele din urmă, o lăsă deoparte, petrecându-şi timpul privind spre marea aflată într-o continuă schimbare. Nu îşi dăduse seama că soarele după-amiezii îi transformase părul despletit într-o aureolă de foc în jurul feţei, sau că profilul ei întruchipa puritatea încântătoare a unui medalion perfect. Ochii ambilor bărbaţi

rătăceau din când în când în direcţia ei pentru a se desfăta cu imaginea feerică pe care o afişa: Jon fără menajamente, iar Harry ori de câte ori credea că nu băga de seamă căpitanul. Conversaţia lor deveni din ce în ce mai dezlânată şi, într-un final, încetă cu totul. Liniştea îi atrase atenţia lui Cathy şi se întoarse, găsindu-i pe ambii bărbaţi privind-o cu nesaţ. Îi zâmbi cu căldură lui Jon, ignorându-l pe Harry, şi se ridică în picioare, întinzându-se un pic când se ridică.

— Vrei să plec?

Poate că aveau ceva de discutat fără ca ea să audă.

— Chiar deloc, o asigurară ambii bărbaţi în acelaşi timp.

Jon îi aruncă o privire aspră lui Harry. Cathy observă şi veni repede lângă Jon, punându-şi mâna subţire pe umărul lui şi zâmbindu-i.

— E timpul să te odihneşti.

Vocea ei era mângâietoare, în parte pentru urechile lui Harry, şi în parte pentru că nu se putea abţine. Jon fu distras, exact cum fusese şi intenţia ei. Îşi ridică mâna să i-o acopere pe a ei, apăsând-o în muşchii tari ai umărului său. Cathy simţi un fior de excitare furnicându-i degetele. Harry îi privea plin de resentimente şi, în cele din urmă, se ridică brusc să plece.

— Putem termina altă dată, căpitane, spuse Harry rigid.

Ochii lui Jon scăpărară când îl urmări ieşind din cabină. Spre surprinderea lui Cathy, Jon nu zise absolut nimic când rămaseră din nou singuri. Tăcerea atârna greu când înaintă încet spre pat şi începu să se dezbrace. O încruntare adâncă îi brăzda fruntea, iar buzele îi erau strânse în timp ce se chinuia să îşi scoată pantalonii. Când se aşeză în pat, Cathy deja nu mai putea suporta liniştea de rău augur. Se duse lângă el, scoţându-i o pernă de sub cap, astfel încât să fie nevoit să stea întins, şi aranjându-i păturile peste piept. Îşi ţinu privirea gravă aţintită asupra ei

în timp ce se ocupa de el. Era o prostie, ştia, dar se simţea absurd de vinovată sub acea privire întunecată.

— Cathy. Mâna lui îi prinse încheietura în timp ce ea se întorcea cu spatele. Cât timp am zăcut la pat, Harry te-a… bătut la cap?

Ştia că probabil îi simţea pulsul accelerat sub palma lui, dar nu putea face nimic în privinţa asta. Să-l ia naiba pe Harry că o pusese într-o astfel de poziţie! Nu voia să mintă, dar, pe de altă parte, nu voia să creeze probleme între Jon şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui.

— Nu, răspunse ea cu răceală, evitând să-l privească în ochi. De ce mă întrebi asta?

— Se uită la tine ca pisica după şoarece. Nu-mi place. Dacă te deranjează, să-mi spui. O să-l pun la punct cât ai zice peşte.

Cu un efort, Cathy îi zâmbi, sperând să-i schimbe starea de spirit.

— Dacă aş fi îngâmfată, aş crede că eşti gelos, căpitane, îl tachină ea.

Jon o fixă pentru o clipă, de parcă ar fi fost uimit de vorbele ei. Vocea lui fu ciudat de răguşită când răspunse:

— Şi dacă aş fi, aş avea motiv?

Ochii lui o străpunseră precum fierul încins. Cathy nu reuşi să-şi înăbuşe un mic fior de triumf. Dacă era gelos, şi părea foarte mult să fie, atunci pesemne că nu era atât de departe de a se îndrăgosti de ea. Jon observă licărirea scurtă din ochii ei şi se încruntă puternic, mâna lui strângându-i dureros încheietura.

— Am întrebat dacă am vreun motiv să fiu gelos!

Cathy zâmbi, clipind răutăcioasă.

— Ar trebui să te las să fierbi în suc propriu, spuse ea gânditoare. Cred că ţi-ar prinde bine.

Faţa lui Jon se întunecă ameninţător când o privi. Strânsoarea lui pe încheietura mâinii ei deveni atât de puternică, încât o făcu să tresară.

— Nu te juca cu mine, pisica mea, o avertiză cu ochii ameninţători. S-ar putea să nu-ţi fie pe plac consecinţele. Te voi mai întreba o dată: am vreun motiv să fiu gelos?

Cathy s-ar fi enervat din pricina ameninţării, dacă nelinişte a din ochii lui nu ar fi făcut-o atât de fericită. Îşi ţuguie buzele, privind în podea, de parcă s-ar fi temut de reacţia lui la mărturisirea ei, apoi se aplecă rapid ca un fulger să-i şoptească la ureche:

— Nu, dar cred că eşti oricum.

Văzu cum chipul lui începu să prindă puţină culoare când înţelese pe deplin ceea ce voia să spună declaraţia ei. Ochii lui o scrutară cu o expresie deopotrivă precaută şi vag sfioasă. Cathy aşteptă cu nerăbdare, dar el încă nu era pregătit să recunoască vreun sentiment de afecţiune faţă de ea.

— Ce-i al meu e-al meu, fu tot ce spuse.

Pe Cathy nu o deranja prea tare. Era posibil să dureze un timp, dar într-o bună zi avea s-o iubească şi s-o recunoască. Se simţea sigură de asta. Între timp, putea doar să aştepte.

*

Următoarea zi fu fierbinte şi sufocantă, cu tipica zăpuşeală grea care prevesteşte o furtună. Cathy avu nevoie de toată ingeniozitatea de care era capabilă pentru a-l distra pe Jon. Ardea de nerăbdare să se ocupe din nou de nava lui, temându-se că Harry nu va face o treabă bună cu pregătirile pentru vremea rea care părea să vină peste ei. Cathy încercă să-l descurajeze cu tact, iar în momentul în care nu reuşi, îi spuse răspicat că încă nu era suficient de puternic nici măcar cât să stea în picioare pe dunetă. Rănile i se vindecau frumos, dar încă obosea cu uşurinţă şi nu-i revenise pofta de mâncare. Cathy îl certă aspru când constată că lăsase aproape întreaga porţie de carne de

porc sărată neatinsă, la masa de prânz. Se încruntă la ea posac, ca un băieţel îndărătnic, iar Cathy nu se putu abţine să nu zâmbească. Încă mai zâmbea când îl chemă pe Petersham să strângă resturile, iar apoi se întoarse şi se aşeză alături de Jon, care stătea în pat în capul oaselor.

— Cum te simţi? îl întrebă, ochii ei analizându-l de sus până jos. Slăbise de când fusese rănit, dar nu suficient cât să strice liniile splendide ale corpului său. Silueta sa zveltă doar îi accentua şi mai mult forţa muşchilor bine lucraţi.

— Ca un sugaci, răspunse el morocănos, odihnindu-şi ochii pe formele generoase ale sânilor ei.

Cathy rămase netulburată sub examinarea lui din ce în ce mai fierbinte. Faptul că se culca cu el ori de câte ori o dorea nu părea să ducă la vreun rezultat, reflectă ea. Poate că era timpul să încerce o nouă tactică: să nu o mai aibă pentru o vreme, pentru ca mai apoi sentimentele lui să poată înflori brusc. Fără să fie descurajat de indiferenţa ei, Jon întinse un deget rătăcitor pentru a urma traseul început de ochii lui. Cathy îi dădu peste mână, dar se trezi brusc întinsă jumătate în poala lui, jumătate pe pat. Gura lui coborî să o acopere pe a ei, cu lăcomie. Cathy îi răspunse la îmbrăţişare pentru un moment, dar apoi îşi înfipse dinţii în limba lui. Jon scânci, tresărind şi ducând mâna să descopere dauna produsă.

— Ce păcat că nu eşti la fel de înfometat de mâncare precum eşti de mine, spuse ea uşor. Ţi-ai putea recăpăta forţele mai repede.

— Sunt suficient de puternic să îmblânzesc o vulpe, mormăi el, îndreptându-şi mâinile cu hotărâre spre ea.

Cathy îşi dădu silinţa să scape, dar fu îngreunată de propria dorinţă. În cele din urmă, cedă în faţa braţelor mai puternice şi îi întoarse săruturile cu căldură. Dar când mâna lui bâjbâi la spate după copcile rochiei sale, Cathy o îndepărtă cu fermitate.

— Nu, spuse ea.

Ochii lui se deschiseră şi o priviră lung.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau, îi spuse semeţ, strâmbând din nasul mic şi elegant. Prefer să… vorbim.

— Să vorbim! gemu Jon, lăsându-se pe spate cu o expresie îndurerată.

— Da, să vorbim. Cathy era hotărâtă să nu i se mai ofere niciodată, bazându-se pe teoria că abstinenţa face ca inima să se deschidă mai tare.

— Dă-i drumul, oftă Jon, împreunându-şi mâinile în spatele capului.

Cathy se trase în sus până când se aşeză complet pe pieptul lui, cu bărbia sprijinită în mâini în timp ce se uita la el şi cu picioarele între ale lui, astfel încât să nu îi atingă coapsa rănită. Ochii lui se încălziră apreciativ văzând metoda conversaţiei sale, dar când vru să o sărute din nou, Cathy îl îndepărtă, scoţând jucăuşă la el limba ei mică.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? începu Cathy în cele din urmă.

— O, Doamne! murmură el, închizând ochii de parcă l-ar fi durut. Ea vrea să vorbească despre dragoste, în timp ce eu vreau să fac dragoste! De multe ori am fost. El rânji drăceşte, intrând în spiritul conversaţiei. Şi de fiecare dată a durat aproximativ o jumătate de oră.

— Foarte amuzant, îl ironiză Cathy, morocănoasă. Voiam să ştiu dacă ai fost îndrăgostit cu adevărat.

— Când aveam 16 ani, am fost îndrăgostit nebuneşte de mama mea vitregă, răspunse el uşor, cu ochii în tavan.

— Serios? întrebă Cathy, curioasă.

— Da, serios, îi răspunse el. Avea 20 de ani când tatăl meu s-a căsătorit cu ea. Era o frumuseţe cu păr negru şi ochi negri strălucitori şi avea tot ce îi trebuie unei femei. La vremea aceea, credeam că era cea mai frumoasă fiinţă din întreaga lume.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cathy cu o uşoară

asprime, nereuşind să-şi suprime un junghi de gelozie.

Cu toate acestea, cât de ridicol era să urască o femeie de care nu mai auzise până atunci şi pentru ceva care se întâmplase cu aproape douăzeci de ani în urmă.

— Eram atât de îndrăgostit de ea, că o urmăream peste tot. Eram doar un puşti şi o adoram ca pe o zeiţă. Cred că nici măcar nu băgase de seamă că exist. Cu siguranţă nu-mi amintesc să se fi uitat vreodată la mine, cu atât mai puţin să-mi zâmbească. Am ridicat-o pe un piedestal, şi nici măcar nu m-am gândit vreodată să o ating. Un astfel de lucru mi s-ar fi părut un sacrilegiu. Oricum, într-o după-amiază de august am urmărit-o la croitoreasă. Mergea la croitoreasă cam de două ori pe săptămână, şi eu de obicei pierdeam vremea pe afară până când ieşea. De data asta, fără vreun motiv anume, s-a întâmplat să mă plimb prin spate şi am văzut-o ieşind. Bineînţeles, am urmărit-o, plin de curiozitate. S-a îndreptat spre o căsuţă de pe o străduţă lăturalnică şi a intrat. Nu am ştiut ce să cred. În naivitatea mea, am presupus că pesemne vizita o altă croitoreasă sau poate o modistă pentru cine ştie ce motiv. După un timp, împins de curiozitate, am mers până la acea casă şi m-am uitat pe fereastră. Draga mea mamă vitregă era în costumul Evei pe podeaua din bibliotecă, miorlăind ca o pisică în călduri, în timp ce un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată se mişca între coapsele ei.

— I-ai spus tatălui tău? întrebă Cathy, uluită, fascinaţia depăşindu-i cu mult şocul.

— Bineînţeles că nu. Nu m-ar fi crezut, oricum. Era îndrăgostit de ea şi o credea perfecţiunea întruchipată.

— Atunci, ce-ai făcut?

— Mi-am făcut o boccea din mâna de haine pe care le aveam şi am plecat în acea noapte. Nu puteam să mai rămân în preajmă după ce se întâmplase. Gândul la ceea ce văzusem îmi lăsa o senzaţie de greaţă. Dacă aş fi rămas, aş

fi putut s-o omor.

Vocea lui Jon era încă lipsită de griji, dar Cathy fu capabilă să sesizeze nuanţa dură a deziluziei de care îşi amintea. Îşi puse o mână mângâietoare pe obrazul lui ţepos. El îşi apropie gura de palma ei, apoi făcu o grimasă.

— Nu-i nevoie să mă compătimeşti, scumpo. Deşi nu mi-am dat seama la vremea respectivă, acum ştiu că nemernica mi-a făcut un serviciu. N-am mai fost niciodată atât de tânăr sau de naiv de atunci.

— Şi... şi te-ai îndrăgostit repede după aceea de altcineva?

Vocea lui Cathy era foarte blândă şi uşor melancolică. Ochii lui Jon străluciră în jos spre ea.

— Nu în acelaşi fel. Despre celelalte iubiri ale mele eşti încă prea tânără să auzi amănunte.

O tachina, iar Cathy clipi privindu-l, bucuroasă că asprimea îi părăsise chipul.

— Te-aş întreba şi eu dacă ai fost vreodată îndrăgostită, o ironiză el, doar că eşti încă un copil. Nu ai avut timp.

— Cu siguranţă am fost! Cathy protestă indignată. Apoi, văzând privirea tăioasă pe care i-o aruncă, se corectă în grabă: Ei bine, am avut o mulţime de pretendenţi.

— Îmi pot imagina, răspunse el ironic, plimbându-şi ochii pe frumuseţea cuceritoare a feţei şi a siluetei ei. Şi ţi-au adus flori şi ţi-au sărutat mâna?

— Desigur, răspunse Cathy cu demnitate.

— Asta e tot ce au făcut, mormăi Jon în barbă.

— De unde ştii?

Cathy îl privi cu cochetărie pe sub genele ei lungi, sperând să provoace o altă scenă de gelozie. Se simţi trădată când el doar zâmbi.

— Pisica mea, a fost evident de prima dată când te-am sărutat. Erai neatinsă de vreun bărbat.

— Asta-i părerea ta, pufni Cathy iritată.

— E o certitudine. Jon o ciupi jucăuş de vârful nasului. M-am culcat cu suficiente femei încât să ştiu când una are experienţă. Tu nu ai avut. Chiar deloc.

Vârfurile urechilor lui Cathy se făcură roz de ruşine. Se uită la el cu reproş.

— Vorbeşti de parcă aş fi doar un nume de pe o listă foarte lungă.

Vocea îi fusese aspră, în ciuda încercării ei de a vorbi natural. Jon se uită la ea cu ochii mijiţi. Părea rănită, şi intenţia lui nu fusese aceasta.

— Geloasă? o tachină el ca să-i distragă atenţia.

— Chiar deloc, răspunse Cathy cu răceală. Cu siguranţă, nu aş fi niciodată geloasă din cauza ta.

— Bine. Urăsc femeile geloase, îi spuse Jon vesel, iar când ochii ei îl străfulgerară, îi zâmbi şi se rostogoli cu ea.

— Gata cu vorbăria, şopti el, împingând-o în jos, în salteaua moale. Mi-e foame. Şi nu de mâncare.

Când Cathy ieşi din cabină, după vreo două ore, Jon încă mai dormea liniştit. Se dusese pe apa sâmbetei planul ei de a-i câştiga inima refuzându-i accesul la trupului ei, se gândi ea cu tristeţe. Nici măcar nu trebuise s-o forţeze. Mângâierile lui pline de senzualitate o aţâţaseră şi, după aceea, să facă dragoste cu ea fusese la fel de uşor ca mersul în aval. O, ei bine, se gândi ea, ridicând din umeri, cel puţin eşecul fusese plăcut.

Soarele se retrăgea la orizont, globul lui portocaliu fiind doar pe jumătate vizibil deasupra mării unduitoare, tivite cu aur. Pâlcuri de nori roz şi de lavandă se roteau în jurul lui ca atraşi de o morişcă de vânt, lăsând în urmă un apus de soare atât de minunat, încât Cathy se îndreptă spre balustradă pentru a avea o privelişte mai bună. Puntea era pustie, cu excepţia ofiţerului de cart, iar tăcerea era întreruptă doar de scârţâitul lemnului şi de velele fluturând. Cathy stătu sprijinindu-se uşor de balustradă, savurând pacea absolută de dinaintea lăsării întunericului, fără să se

gândească la nimic în special – nici măcar la Jon.

— Văd că te călăreşte bine, se auzi o voce rigidă şi zeflemitoare din spate.

Cathy oftă adânc, ştiind cine era înainte de a se întoarce. Harry, desigur! Cât îşi dorea să-i treacă ideea aceea absurdă că era îndrăgostit de ea. Devenea extrem de obositor.

— Bună seara, Harry, îi spuse ea cu răceală, ignorându-i ironia.

— Bună seara, Harry, îi imită el, plin de furie, tonul cuviincios. Pun pariu că nu aşa îl saluţi pe Jon.

— Dar tu nu eşti Jon, îi sublinie Cathy, ridicând uşor tonul. Îşi adună fustele şi dădu să treacă pe alături, dar el îşi puse palma pe braţul ei, oprind-o. Cathy privi fix în jos la mâna care o oprea, cerând în tăcere să fie eliberată. Te rog, dă-mi drumul, Harry, ordonă ea încruntată, sperând că nu va fi obligată să strige după ajutor.

După întrebările lui Jon din ziua precedentă, cu siguranţă devenise foarte suspicios. Şi dacă ar fi fost nevoită să facă scandal ca să scape de dobitoc, Jon ar fi auzit cu siguranţă.

— Nu încă. Vorbea în şoaptă şi se uita la ea cu o dorinţă pe jumătate stânjenită. Vreau să-mi cer scuze pentru modul în care m-am purtat în ultima vreme. Nu… nu pot să mă abţin. Eşti atât de frumoasă şi te iubesc atât de mult… înnebunesc la simplul gând că eşti în braţele lui.

— Îţi accept scuzele, Harry, spuse Cathy, considerând că era mai înţelept să-i ignore ultima parte a discursului. Trase uşor de braţ. Acum chiar trebuie să plec. Se întunecă de-a binelea.

— Dumnezeule, refuzi şi să mă asculţi?! izbucni Harry sălbatic. Ei bine, poate vei asculta la asta!

Înainte să îşi dea seama ce avea de gând să facă, braţele lui o cuprinseră, trăgând-o la pieptul lui împotriva protestelor ei. Cathy încercă să se elibereze, dar era prea

puternic. Nu era la fel de mare şi de musculos ca Jon, dar era robust şi era hotărât să o sărute. Se lăsă moale în îmbrăţişarea lui, sperând ca lipsa reacţiei ei să-l convingă că gestul lui era lipsit de speranţă. „Aşteaptă puţin”, se gândi Cathy furioasă, ţinându-şi dinţii încleştaţi strâns împotriva limbii lui îndrăzneţe. „Când o să-mi dai drumul, o să te plesnesc de-o să vezi stele verzi!”

Ochii lui Cathy erau larg deschişi şi plini de dezgust când buzele şi mâinile lui Harry o implorară. Dar când se uită peste umărul lui Harry, ochii ei se făcură şi mai mari. La niciun metru distanţă, îl zări pe Jon, care se sprijinea cu toată puterea pe o cârjă cioplită grosier. Sub privirea îngrozită a lui Cathy, chipul lui slăbit se înroşi ca para focului, iar privirea întunecată şi furioasă trăda o furie ucigaşă.

Capitolul 9

Jon simţi cum o furie clocotitoare puse stăpânire pe el, până în punctul în care crezu că forţa ei o să-l sfâşie pe din două. „Târfa trădătoare!” se dezlănţui în sinea sa. Începuse să creadă că era diferită, dulce, inocentă… că începuse să ţină la el. „Prostule!” se mustră plin de mânie. Ştia doar că toate femeile sunt în esenţă la fel. Ca un prost îndrăgostit până peste cap, permisese unui chip frumos şi unui trup cu piele fină să-l ducă de nas. Îl înfuria să îşi dea seama că, în tot timpul cât acea târfă cu două feţe îi şoptea dezmierdări suave, plănuise să se vadă cu alt bărbat pe ascuns. „Dar până aici”, îşi promise încruntat. Îi va curma viaţa cu mâinile goale. Cât despre Harry… Jon zâmbi cu sălbăticie. Partea asta avea s-o savureze cu adevărat!

Cathy împinse din nou, îngrozită, în umerii lui Harry şi avu, în sfârşit, succes. O eliberă fără tragere de inimă şi

dădu să vorbească, cu ochii plini de pasiune îndreptaţi spre chipul ei palid. Privirea ei îl făcu să se răsucească. O, Dumnezeule! Jon! Arăta mai furios ca niciodată, cu faţa de un roşu aprins şi un muşchi care i se contracta convulsiv în obraz. Ochii lui cenuşii priveau lung spre Harry, precum vestitorii de gheaţă ai morţii. Harry simţi cum devenea brusc palid şi îi mulţumi cu smerenie lui Dumnezeu că bărbatul celălalt nu îşi recăpătase încă forţele pe deplin.

Cei trei rămaseră neclintiţi pentru un moment lung, precum un tablou înfiorător dintr-o piesă de teatru macabră. Cathy reuşi în sfârşit să îşi mişte picioarele şi alergă spre Jon, apucându-l de braţ şi scuturându-i-l uşor.

— Scumpule, nu e ceea ce pare, îi spuse într-un suflet. Încleştarea feţei lui şi ochii groaznic de ameninţători o speriau mai mult decât ar fi făcut-o orice urlet. Jon, trebuie să mă crezi! Îţi pot explica…

El se uită în jos la Cathy, cu ochii strălucindu-i ca nişte cărbuni în vatra diavolului. Când îi spusese „scumpule” cu acea voce prefăcută, se simţise ca şi când fusese înjunghiat în burtă. Durerea era atât de intensă, încât aproape că îi veni rău.

— Târfă mincinoasă! mârâi el încet.

Braţul pe care i-l ţinea o împinse violent, făcând-o să se împiedice şi să se prăbuşească pe scândurile dure ale punţii. Forţa impactului îi smulse un ţipăt. Automat, Harry se îndreptă să-i sară în ajutor, dar Jon îi tăie calea.

— Nu o atinge, ticălos afurisit! îi spuse Jon printre dinţi.

Vocea lui era rece ca gheaţa, mâinile zvâcnindu-i la dorinţa de a-i cuprinde gâtul lui Harry. Bărbatul dădu înapoi. În mod obişnuit, nu s-ar fi putut compara cu Jon, dar luând în considerare starea slăbită a căpitanului, putea avea o şansă… Sau poate nu. Se ştia că furia le înzeceşte şi celor mai slabe creaturi forţele, iar Jon, chiar în timp ce se sprijinea într-o cârjă, arăta capabil să-l sfâşie în bucăţi. Dar

Cathy avea nevoie de el… Şi nu suporta să se gândească la ce avea să-i facă Jon ei după ce încheia socotelile cu el.

Jon rezolvă problema. Se îndreptă spre Harry încet şi ameninţător, hotărârea rece din ochii lui fiind suficientă pentru a-l face pe Harry să se ferească din calea lui. Dacă moartea s-ar putea uita vreodată prin ochii unui om, atunci ea privea acum prin orbitele lui Jon.

Cuprins de o înverşunare cumplită, căpitanul îşi scoase cuţitul lung din teaca de la brâu. Îşi plimbă degetele pe lama bine şlefuită de parcă o mângâia. Harry se proptise cu spatele de balustradă şi nu avea cum să mai înainteze. Se uită prin preajmă cu disperare, după o armă. Nu zări nimic. Simţi cum teroarea începea să-l sugrume.

Cathy înţelese ce se întâmpla şi să ridică în picioare, cu un strigăt nearticulat de groază. Alergă frenetic spre Jon şi îi apucă braţul cu care ţinea cuţitul atât de tare, că era imposibil să-i scape.

— Jon, nu poţi face asta! ţipă la el fără să se gândească. Harry nu a făcut nimic! Nu-l poţi ucide! Eu am fost de vină! Recunosc, eu am fost de vină!

Minciuna fusese singurul lucru care îi trecuse prin cap pentru a-i salva viaţa lui Harry. Nu merita să omori un om pentru un sărut! Dacă îi oferea lui Jon timp să treacă peste furia sălbatică, urma şi el să fie de aceeaşi părere, era sigură. Dar, între timp, trebuia să fie împiedicat să facă un gest pe care cu siguranţă avea să-l regrete pentru totdeauna.

Cuvintele ei reuşiră să-i atragă atenţia lui Jon. Privi lung în jos la ea, ochii lui cenuşii înflăcăraţi ţintindu-i rotunjimile şi apoi buzele tremurânde. Acea gură moale îl înnebunise cu puţin peste o oră în urmă… Acum îl înnebunea într-un mod cu totul diferit. Ochii lui o străfulgerară brusc, apoi ridică o mână ca să o apuce de păr. Cathy rămase fără suflare când capul îi fu tras brusc spre spate şi crezu pentru o secundă că avea să-i fie

desprins de pe umeri. Jon o ţinea cu cruzime, mâna lui mare trăgând dinadins în timp ce îi rănea scalpul. Degetele lui traseră dur de firele mătăsoase, smulgându-i capul pe spate astfel încât fu nevoită să se sprijine pe umărul lui dur, cu faţa îndreptată spre a lui. Cathy nu încercă să se lupte. În ciuda furiei lui, nu credea că o va răni. Dar dacă s-ar fi zbătut, l-ar fi putut face să recurgă la gesturi necugetate.

Buzele lui strânse puseră stăpânire pe gura ei, desfăcând-o şi rănind-o dinadins. O sărută de parcă ar fi vrut să-i facă rău, să o insulte, să-i imprime în minte posesia absolută asupra ei. Cathy tremură sub asaltul lui, dar, în loc să încerce să se tragă deoparte, îi răspunse cu toată blândeţea de care putea fi capabilă. O parte infimă din furia lui uriaşă îi părăsise ochii când îi dădu drumul.

— E a mea! se răsti la Harry, care urmărise scena într-o tăcere mormântală.

Replica ameninţătoare a lui Jon fu atât de bruscă, încât Cathy tresări agitată în braţele lui. O răsuci astfel încât să stea cu spatele la pieptul lui şi cu faţa spre Harry. Braţul care ţinea cuţitul îi strângea tare talia, cu lama ascuţită spre exterior. Harry îşi dădu seama de pericolul iminent şi înlemni.

— E a mea, repetă Jon cu sălbăticie. Dacă o să mai încerci vreodată să o atingi, te voi ucide pe loc. Ai înţeles?

Harry îl privi lung, apoi încuviinţă fără cuvinte. Se simţea ca un condamnat căruia tocmai îi fusese acordată graţierea. Jon îl cuprinse cu privirea, încă plină de furie, apoi îşi îndreptă atenţia spre fata tremurândă, al cărei corp moale îl ţinea atât de brutal. O împinse dur de lângă el, trimiţând-o clătinându-se pe punte.

— Întoarce-te în cabină, stricato, mârâi el.

Când Cathy nu făcu nicio mişcare pentru a-i îndeplini ordinul, ridică o mână de parcă ar fi vrut să o lovească. Ochii lui Cathy îl străfulgerară cu mânie, dar înainte să poată vorbi, interveni Harry:

— A minţit, spuse el, de parcă fiecare cuvânt îi era smuls cu cleştele. Ea nu a făcut nimic. Eu am fost cel care a sărutat-o şi nu i-a dat pace, chiar dacă ea a tot încercat să mă îndepărteze. Este absolut nevinovată, după cum ar trebui să ştii şi tu, dacă nu ai fi atât de al naibii de prost. E mult prea bună pentru tine. O tratezi ca pe o târfă, şi totuşi ea îţi spune „scumpule”.

Ochii lui Jon se întoarseră spre Harry. Cathy se ridică, cu gura tremurând. Gestul de violenţă o speriase şi o înfuriase deopotrivă. Nu-i venea să creadă că o trata atât de brutal, nu acum, nu după… Ducându-şi mâna tremurândă la gură, se întoarse cu spatele şi porni cu demnitate spre cabină. Când se îndepărtă, îi simţi privirea sfredelindu-i spatele.

În timp ce căpitanul era concentrat să urmărească silueta lui Cathy, Harry profită de ocazie pentru a pleca pe furiş sub punte. Când Jon se întoarse spre balustradă, constată că era singur. Timp de câteva minute, rămase cu ochii pierduţi la marea peste care se lăsa întunericul, după care, într-un sfârşit, se duse şchiopătând după Cathy.

— E adevărat? întrebă el cu duritate, sprijinindu-se de uşa încuiată a cabinei. Cathy stătea în colţul îndepărtat al camerei, cu ochii de safir enormi pe faţa ei albă şi cu braţele în jurul corpului pentru a-l opri din tremurat. Privirea pe care i-o aruncă lui Jon fu crâncenă.

— E adevărat? repetă el ridicând glasul. Te-a forţat?

— Poţi să crezi ce vrei, spuse Cathy cu răceală. Pentru mine e totuna.

Ochii cenuşii ai lui Jon, precum două cioburi de sticlă gemene, păreau să-i străpungă corpul care tremura. Cathy îi întoarse privirea, la fel de mânioasă. Dacă o considera târfă după tot devotamentul pe care i-l arătase, atunci nu merita nicio explicaţie!

— Ţi-am pus o întrebare, mârâi Jon ameninţător, ca un vulcan gata să erupă. Te-aş sfătui să-mi răspunzi.

Cathy îi aruncă o privire distrugătoare.

— Nu mi-e frică de tine, pufni cu dispreţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-ţi fie, mârâi Jon, năpustindu-se dinspre uşă, într-o săritură.

Cathy îşi păstră curajul, cu bărbia înclinată sfidător şi ochii sclipindu-i în timp ce îl vedea apropiindu-se. Nu se putu abţine să nu se facă mică instinctiv, când el îşi îndreptă mâinile spre ea, cu o înjurătură sălbatică, dar nu scoase niciun sunet. Mâinile lui mari îi cuprinseră gâtul, strângând carnea moale suficient cât să-i simtă forţa. Degetele lui mari îi împinseră bărbia în sus până când faţa îi era înclinată spre a lui.

— Ţi-aş putea rupe gâtul în mai puţin de o secundă, mormăi Jon, strângând uşor.

— Atunci, de ce nu o faci? îndrăzni Cathy cu nesăbuinţă, furia ei din ce în ce mai mare alungându-i teama.

— O s-o fac, promise Jon sumbru, dacă nu-mi răspunzi la întrebări. E adevărat ce a spus Harry? Te-a sărutat împotriva voinţei tale?

— Eşti gelos din nou, nu-i aşa? îl tachină Cathy, dorindu-şi să-l rănească. Eşti atât de gelos, că îţi pierzi minţile. Ei bine, după cum ţi-am spus şi mai înainte, nu ai niciun drept asupra mea. Pot să fac ce-mi place!

Ochii lui Jon se întunecară de furie.

— Cathy, o avertiză el foarte încet, acesta este un moment în care te-aş sfătui să îţi ţii în frâu limba ascuţită. Vreau un răspuns. Te-a forțat?

— Şi dacă aş confirma? M-ai crede? Ai fost cât se poate de dispus să crezi tot ce e mai rău despre mine acolo sus. Făcu semn din cap în direcţia punţii.

— O să te cred, şopti Jon după o vreme. Dumnezeu ştie de ce, dar o să te cred.

— Bine, atunci, m-a forţat. Eşti mulţumit? îl tachină ea.

Jon se uită la faţa ei mică şi rebelă şi simţi fragilitatea gâtului alb dintre mâinile sale. Putea s-o ucidă atât de uşor… Mâinile i se încleştară până când văzu sângele colorându-i aprig chipul palid, apoi slăbi din nou strânsoarea. Spusese că Harry o forţase…

— E adevărat? întrebă el, străfulgerând-o cu privirea.

Cathy privi în sus la el, furioasă.

— Am spus că da. Parcă ai spus că o să mă crezi.

— Bine, bine. Te cred.

Jon simţi cum durerea sfâşietoare din piept dispăru. Mâinile lui îi eliberară încet gâtul, după care îşi lăsă braţele pe lângă trup.

Cathy se încruntă la el când se întoarse, şchiopătând spre pat. Cârja lui era întinsă unde o lăsase să cadă, lângă uşa cabinei, şi se opri să o ridice, sprijinindu-se de peretele de lângă pat. Apoi, se aşeză pe saltea, cu spatele spre ea şi cu piciorul întins în faţa lui. Absent, începu să-şi maseze coapsa rănită. Privindu-l, Cathy se înmuie uşor. La urma urmei, voia ca el să se îndrăgostească de ea, iar gelozia era un simptom clar al dragostei. Sau poate nu. Poate că era posesiv cu tot ceea ce revendica drept al său.

— Te doare tare piciorul? întrebă ea aproape fără voia sa.

Umerii largi se ridicară uşor.

— O să supravieţuiesc, mormăi el, aruncându-i o privire peste umăr. Apoi, de parcă nu s-ar fi putut abţine, continuă încrâncenat. Te-a mai atins vreodată?

Ostilitatea lui Cathy renăscu.

— Dacă ceea ce vrei să ştii este dacă m-am culcat cu el, de ce nu mă întrebi pur şi simplu?

— Ai făcut-o? mârâi el, întorcându-se să se uite la ea de parcă ar fi detestat-o.

Lui Cathy i se păru că zăreşte în ochii cenuşii urme de durere care nu aveau nimic de-a face cu piciorul. Era rănit, îşi dădu ea seama cu un junghi. Violenţa lui izvora dintr-o

suferinţă acută. Înţelegând acest lucru şi amintindu-şi ce îi povestise despre mama lui vitregă, simţi cum furia o părăseşte. Fustele îi foşniră când traversă camera pentru a îngenunchea la picioarele lui, luându-i mâinile lungi şi bronzate într-ale sale. Nu o împiedică în niciun fel, dar îi aruncă o privire precaută.

— Jon, nu am fost niciodată cu un alt bărbat, începu ea, căutându-i ochii. Şi, dacă îţi aminteşti, nici ţie nu ţi-am cedat de bunăvoie. A trebuit să mă forţezi, nu-i aşa?

Durerea lui era atât de mare, că nici măcar nu-i contestă vorbele, ci doar încuviinţă scurt.

— Ce te face să crezi că m-aş oferi mai uşor oricui altcuiva? îl întrebă, serioasă. Nu sunt o târfă care să intre în pat cu orice bărbat care mă vrea. Am fost crescută să respect un anumit cod moral. Mi-ai luat inocenţa, dar principiile mele nu s-au schimbat.

Îl privea în ochi, iar Jon începu să se simtă mai bine. Spusele ei erau adevărate. Fusese născută şi crescută ca o lady, şi fusese virgină când o avusese. Era puţin probabil să înveţe tertipuri de femeie uşoară atât de repede. Îi strânse mâinile, gura lui dură arcuindu-se într-un zâmbet uşor trist. Cathy surâse şi ea, ochii ei strălucind spre el cu căldură. În ciuda defectelor sale, sau poate chiar datorită lor, dragostea ei pentru el rămăsese neschimbată.

— Se pare că-ţi datorez scuze încă o dată, oftă Jon, ducându-i mâinile la gură pe rând. Dar nu ar fi trebuit să mă minţi. Te-am rănit, scumpo?

— Nu, răspunse Cathy. Nu chiar. Doar m-ai speriat de moarte.

— Ei, asta chiar nu cred, murmură Jon, netezindu-i părul de pe frunte pe care i-l răvăşise. Ai sărit la mine ca o tigroaică la vânătoare. Nu ai fost speriată câtuşi de puţin.

— Nu am crezut că o să mă răneşti. Cathy îşi coborî privirea cu sfială. M-am înşelat?

Jon zâmbi larg, o lumină poznaşă alungându-i şi

ultimele urme de suspiciune din ochi.

— Nu vei şti niciodată, nu, pisica mea? Acum, gata cu prostia asta. Vreau să iau cina!

— Da, domnule. Imediat, stăpâne, îl tachină şi Cathy, făcându-i o plecăciune ca un culi chinez.

Jon o recompensă cu o palmă peste posterior, iar ea merse să-i spună lui Petersham să aducă masa de seară.

Renunţară la subiect până când terminară de mâncat. Petersham îndepărtă vasele şi, când rămaseră singuri, Jon o convinse să joace şah împreună. Cathy îi spuse râzând că singurul motiv pentru care îi plăcea să joace cu ea era pentru că nu se pricepea, în timp ce mâna ei se mişca nehotărâtă între doi pioni, el deschise subiectul din nou:

— Te-a mai deranjat Harry vreodată?

Vocea lui părea degajată, şi era atent la tabla de şah.

— Nu m-a mai sărutat înainte, dacă la asta te referi, îi răspunse Cathy, mişcând un pion la întâmplare.

— Dar te-a deranjat în alte moduri? continuă Jon, ridicându-şi ochii şi cercetându-i chipul.

Cathy îşi muşcă buza. Nu dorea să creeze şi mai multe probleme între cei doi bărbaţi, dar îşi dădea seama că venise timpul să spună adevărul.

— Crede că e îndrăgostit de mine.

Ochii lui Jon se întunecară când se fixară asupra chipului său. Cathy îşi ţinu respiraţia, pregătindu-se pentru o altă explozie.

— Şi tu… crezi că eşti îndrăgostită de el?

Întrebarea sunase de parcă ar fi fost pusă fără prea mare interes, dar Cathy ştia mai bine.

— Tu ce crezi? răspunse ea uşor, în timp ce în sinea ei se bucură.

După tonul ultimei întrebări, sigur nu mai trecea mult şi se îndrăgostea de ea – şi avea s-o şi recunoască. Pentru moment însă, fu atentă să-şi ascundă jubilarea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să ajungă la concluzia că

încerca să-l manipuleze. Nu avea încredere în femei, şi dacă ar fi crezut că îi pusese gând rău, ar fi fugit, probabil, în direcţia opusă.

Jon clipi, după care fu atent din nou la joc. Îi dădu şah cu uşurinţă înainte de a-i răspunde.

— O să am grijă să nu te mai deranjeze, fu tot ce spuse, dar Cathy citi o mulţime de înţelesuri în acea promisiune.

Jon se ţinu de cuvânt. Rămase lângă ea ca o umbră mare, schiloadă, până când *Margarita* ajunse în golful insulei Las Palmas. Şi îl ţinu pe Harry ocupat pe teugă, la capătul opus al navei. Jon preluase conducerea navei în dimineaţa de după altercaţie, fără să ţină cont de protestele îngrijorate ale lui Cathy. Până când furtuna care ameninţa să se dezlănţuie se risipi, aproape că îşi revenise complet. Încă mai şchiopăta uşor, dar se putea deplasa fără ajutorul cârjei. De îndată ce vremea se îndreptase suficient pentru ca ea să se aventureze pe punte din nou, avu grijă să rămână pe dunetă, sub ochii lui: Dacă, din anumite motive, îndatoririle îl solicitau în altă parte, îi dădea instrucţiuni detaliate lui Petersham să o păzească. Cathy era deopotrivă amuzată şi impresionată de aceste măsuri elaborate de precauţie pentru siguranţa ei. Căpitanul avea mare grijă de posesiunile lui, din câte se părea.

La 1 august, *Margarita* ajunse în sfârşit în portul de origine. Până în acel moment, Cathy se săturase atât de mult de nave şi de mare, încât ar fi preferat până şi iadul, cu singura condiţie să nu se legene în sus şi-n jos. Iar Las Palmas era de o frumuseţe desăvârşită. Era fermecată de insulă, amplasată ca un smarald micuţ, perfect, în cuibul oceanului albastru. Cocotierii, de la numele cărora îşi trăgea şi numele, erau peste tot, foşnind o muzică lină şi legănându-se în briza blândă. Nisipul alb strălucitor forma o plajă în formă de semilună perfectă până la un şir de copaci, iar păsările mari, exotice, fâlfâiau precum stropi de

culoare strălucitoare în jurul frunzişului des. Parfumul sufocant al florilor tropicale luxuriante plutea în aer.

Casa lui Jon era construită pe o faleză mică, cu vedere spre plajă, la aproximativ 500 de metri distanţă de ciorchinele de clădiri cu acoperiş de stuf care reprezenta oraşul. Fu dragoste la prima vedere pentru Cathy. Era o clădire lungă, joasă, cu formă neregulată, din cărămidă în care soarele se oglindea, scânteind ca mii de diamante mici. În interior, camerele erau mari şi aerisite, văruite în alb pentru a fi cât mai răcoroase, şi mobilate cu strictul necesar. Ferestrele imense, cu vedere la mare, în faţă, şi la grădina în culori aprinse în partea din spate, făceau ca interiorul să pară la fel de luminos ca exteriorul. Existau doi servitori băştinaşi, menajera Juta şi soţul ei, Kimo. Erau aproape comic de respectuoşi cu noua „doamnă” şi îi asigurară pe Cathy şi pe Jon, în engleza lor stricată, că se vor ocupa de toate dorinţele lor. Jon se arătă voit degajat când îi făcu turul casei şi al împrejurimilor, dar Cathy îşi dădu seama că era nerăbdător să-i placă şi ei. Aşa că îi zâmbi şi îi spuse că totul era absolut minunat. Jon îi zâmbi larg, ridicând-o în braţe şi aplicându-i un sărut zgomotos pe gura dulce. Tandreţea lui exuberantă o făcu să se simtă ca o mireasă îndrăgită şi nu o concubină, iar Cathy savură senzaţia.

Aproximativ două sute de europeni trăiau pe insulă, iar Cathy rămase uimită să afle că toţi îşi câştigau existenţa în acelaşi fel: din piraterie. Foarte puţini bărbaţi aveau soţii sau concubine europene, iar restul se mulţumeau să se cupleze ocazional cu fetele de prin partea locului. Cathy se întrebă, cu o privire piezişă spre Jon, dacă aceea era şi practica lui obişnuită când se afla la reşedinţă, dar nu spuse nimic. Petersham îi spusese că era singura femeie pe care o adusese în casa lui, şi se mulţumea cu asta. La urma urmei, omul avea 34 de ani, era cu siguranţă pasional, iar ea nu se putea aştepta ca el să fi trăit ca un călugăr. Aşa că alungă

cu hotărâre uşorul junghi de gelozie.

Cathy fu uimită când Jon îi arătă un bărbat cu părul alb, care arăta ca un bunic, prezentându-i-l drept Red Jack, numit astfel din cauza mâinilor pătate de sângele victimelor sale. Când Cathy se uită lung după bărbat cu o groază şocată şi apoi îşi întoarse ochii mari şi plini de îndoială către Jon, el râse cu voce tare.

— Ar trebui să-l vezi pe mare, îi spuse Jon rânjind.

Cathy *chiar* îl credea, după ce văzuse cât de schimbat era Jon însuşi în Las Palmas. De îndată ce coborâse de pe *Margarita,* povara dură a autorităţii îi căzuse ca o pelerină de pe umeri şi părea mai tânăr cu câţiva ani – aproape un băieţandru. Râdea mult şi făcea câte în lună şi în stele să o amuze şi să îi fie pe plac. Îl iubea şi mai mult în această nouă ipostază şi începea să se teamă că va reuşi să-i citească secretul din ochi. Hotărâtă să nu vorbească despre dragostea ei până când nu era sigură că şi el îi împărtăşea sentimentele, Cathy era într-o teamă constantă de a nu se da de gol. Lui Jon îi pria afecţiunea ei, iar Petersham îi dezvălui lui Cathy, între patru ochi, că stăpânul părea un om schimbat.

Plaja imaculată şi marea sclipitoare îi invitau la explorare, iar Cathy îşi petrecu prima dimineaţă în Las Palmas întinsă lângă Jon pe nisip şi bălăcindu-se în golf. Pentru înot, Jon purta doar o pereche de pantaloni scurtaţi care îi lăsau trunchiul puternic şi picioarele lungi şi musculoase la vedere. Rana lungă de pe coapsă avea o culoare roşiatică intensă în lumina soarelui puternic, iar cicatricile celorlalte răni erau etalate pe pieptul lui ca nişte medalii strălucitoare de vitejie. Cathy cedă dorinţei şi îşi apăsă buzele consolator pe aceste mementouri ale durerii, făcându-l pe Jon să icnească brusc. Îşi petrecură restul zilei în patul lui mare de alamă.

Cathy descoperi, spre încântarea ei, că era o înotătoare mai bună decât el. Jon îşi petrecuse ani întregi

pe apă, înotând într-un stil necizelat, care îl ducea eficient la destinaţie, dar lecţiile îi creaseră lui Cathy un stil elegant la nivelul căruia el nu se putea ridica. La început fu mânios, apoi mândru de îndemânarea ei şi învăţă repede să nu parieze pe nimic ce nu voia să piardă într-o întrecere cu ea, dincolo de golf.

Într-o după-amiază fierbinte, la o lună după ce *Margarita* lăsase ancora în port, Jon era întins pe o parte pe nisip, sprijinit într-un cot, în timp ce studia chipul adormit al lui Cathy. Era la aproximativ o jumătate de metru de el, întinsă pe spate, cu ochii închişi. Când respira, scotea un mic sforăit. Jon zâmbi larg, admirând semiluna întunecată a genelor care i se întindeau spre obraji. Făcuseră dragoste mult şi plini de pasiune cu o noapte înainte, până când soarele de dimineaţă trimisese săgeţi purpurii pe cerul întunecat. În mod clar fusese prea mult pentru ea. Adormise de îndată ce se aşezase pe nisip.

Vedea cum pielea ei albă ca spuma căpătase nuanţa aurie a unei piersici coapte, iar părul ei ciufulit fusese sărutat de soarele tropical, căpătând o strălucire chiar şi mai spectaculoasă. Silueta ei, scoasă în evidenţă de rochia din muselină înălbită până la genunchi, pe care o purta pentru înot, se împlinise în mod evident în lunile de când o cunoscuse. Sânii ei minunaţi erau mai plini, talia şi coapsele erau mai lungi şi mai graţioase. Acum arăta mai mult a femeie decât a fată. Jon îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul când se uită la ea. Era atât de minunată, că uneori nu-i venea să creadă că era reală.

Chiar şi mai importante decât frumuseţea ei exterioară, reflectă el, erau căldura şi blândeţea fetei. Tandreţea ei era ca un balsam care calma zbuciumul relaţiilor sale anterioare cu aşa-numitul sex frumos. Nu mai exista alta ca ea, se gândi el, o femeie care trebuia să fie păzită de toţi ochii avizi. Era a lui şi nu avea s-o mai lase să plece.

Gândurile lui se întoarseră posomorâte la Harry, ochii întunecându-i-se când îşi aminti de acel moment de pe puntea *Margaritei* când o găsise pe Cathy în braţele bărbatului. Dumnezeule, ce intenţii criminale avusese... iar ironiile lui Cathy, deşi înnebunitoare la acea vreme, fuseseră, desigur, cât se poate de justificate. Fusese gelos şi cu asta, basta. Chiar şi amintirea acelei scene era suficientă să facă demonul furiei să-şi arate capul hidos.

Jon nu-şi amintea să se mai fi simţit gelos în cazul vreuneia dintre femeile cu care împărţise înainte patul, şi avea o singură explicaţie pentru acest lucru: gelozia venea la pachet cu iubirea. Se gândi că poate se îndrăgostise de mica scorpie cu părul de aur, dar apoi respinse ideea, considerând-o ridicolă. Fusese imunizat împotriva unor astfel de aiureli de nişte mâini experte, cu mult timp în urmă. Deşi ea era, fără îndoială, mai atrăgătoare şi mai tandră decât majoritatea femeilor, nu avea totuşi nimic care să-l facă să-şi abandoneze principiile de-o viaţă, învăţate pe calea cea grea. Nu-i aşa?

Pufni la gâtului care îi dădea târcoale ca un urs care voia bucata de carne, dar simţea că trebuia să fie o capcană. Era oare posibil ca posesivitatea feroce pe care o simţea faţă de ea să îşi aibă rădăcinile într-o emoţie mai tandră? Jon alungă repede ideea, dar apoi reveni fără tragere de inimă la ea. Dacă ar fi fost sincer cu el însuşi, ar fi recunoscut: era îndrăgostit până peste cap de fetişcana de 17 ani, şi cel mai mic zâmbet al ei îi făcea inima să bată mai repede.

Jon se întoarse şi se întinse pe spate, cu ochii privind în gol spre cerul albastru, şi analiză implicaţiile acestei situaţii fără precedent. Din primul moment în care dăduse ochii cu femeia care arăta ca o pisicuţă sălbatică, aurie, cu părul strălucitor revărsându-i-se în jurul trupului pe jumătate gol şi ochii de safir care împrăştiau flăcări în dreapta şi în stânga, intrase în belele. Şi-o dorise cu

ardoare şi îşi împlinise pofta. Şi cu asta ar fi trebuit să se încheie toată povestea. Dar mai târziu, când îl sfidase cu un curaj care îl uimise, dorinţa lui devenise şi mai puternică, împletindu-se cu admiraţia. Nu avea de-a face cu o femeie timidă, care să se facă mică şi cu inima cât un purice în faţa unui pirat de temut. Descoperise o femeie focoasă şi pasională care învăţase repede să-i răspundă cu aceeaşi monedă, sărut pentru sărut, lovitură pentru lovitură.

Mintea lui Jon rătăci în continuare, amintindu-şi de alte semne grăitoare. Dumnezeule, cât de îngrijorat fusese pentru ea în acea noapte în Cadiz, când îşi dăduse seama că fugise în oraş. Aproape că îşi ieşise din minţi gândindu-se la pericolele care o pândeau în acel oraş degenerat! Apoi, când intrase în cârciuma Red Dog şi o văzuse, cu ochii mari de frică şi umilinţă, şi cu sânii ei minunaţi dezgoliţi, furia lui aproape că explodase ca o bombă, îşi dorise să le ia viaţa tuturor în acea secundă, dar îşi păstrase cumpătul până când ea fusese în siguranţă. Cu toate acestea, îşi promisese sieşi că bărbatul care îndrăznise să o lovească va muri, şi îşi ţinuse promisiunea. Singurul lui glonţ îşi găsise drumul în creierii jigodiei.

Pesemne că o iubea încă de pe atunci, se gândi el, dar nu îşi dăduse seama. Întrebarea era acum dacă şi ea îl iubea. Ţinea la el, asta ştia sigur, şi, uneori, când făceau dragoste şi era scuturată de fiorii extazului, simţea mai mult decât ataşament pentru el.

Dar satisfăcuse multe femei şi ştia cât de puţin însemna de fapt adorarea lor pasională. Mândria nu-l lăsa să-şi declare deschis iubirea pentru ea fără să se asigure că şi ea simţea la fel pentru el. Dacă nu-l iubea, mărturisirea pasiunii lui ar fi echivalat cu a-i oferi un bici pe care ea să-l poată folosi pe spinarea lui după bunul-plac. Mai bine o fermeca să îl iubească, se hotărî el, extrem de încrezător în iscusinţa lui de a face acest lucru. În cele din urmă, se putea chiar însura cu ea…

Emoţia nou descoperită a lui Jon dădu înapoi la acest gând. Căsătoria era pentru proşti şi pentru mototoli, aşa crezuse dintotdeauna. Nu merita să îţi pierzi libertatea pentru nicio femeie de pe pământ! Dar cum altcumva o putea ţine pe Cathy lângă el? În ceea ce-l privea, ar fi fost perfect mulţumit să îi fie concubină, îşi încleştă maxilarul când se gândi la ruşinea pe care ar îndura-o Cathy. Oricum, ce altceva ar fi fost căsătoria, dacă nu promisiunea lui de a o proteja şi de a-i asigura viitorul şi promisiunea ei de a fi doar a lui? Dacă ea va vrea, cedă el, se va însura cu ea. Cel puţin în felul acesta s-ar asigura că nu l-ar părăsi.

Jon se încruntă un pic, gândindu-se la Cathy drept soţia lui. Oricât de încântată părea să fie de Las Palmas, era obişnuită cu un cu totul alt stil de viaţă. Era o lady, fiica unui conte, şi avea dreptul la un loc în cele mai înalte cercuri ale societăţii. Până la el, avusese parte de toată atenţia şi luxul posibil. Dacă soarta nu ar fi intervenit să o împingă în braţele lui, s-ar fi căsătorit cu alesul inimii ei. Cu frumuseţea şi moştenirea ei, şi uşile palatelor îi erau deschise.

„Dar e a mea acum”, se gândi Jon defensiv, „şi păstrez ce e al meu”. Era îndeajuns de bogat încât să-i susţină stilul de viaţă elegant şi, dacă asta ar fi făcut-o fericită, chiar ar fi renunţat la stilul lui de viaţă din prezent. Porţile Angliei erau închise pentru el – prădase prea multe nave englezeşti – dar putea s-o ia cu el în Carolina de Sud. În ciuda a tot ce se întâmplase, acolo era totuşi casa lui. Nu era tocmai confortul cu care fusese ea obişnuită, dar Jon consideră că ar putea fi de ajuns. Dacă l-ar iubi…

O mână de apă rece îl stropi pe abdomenul încins de soare, trezindu-l pe Jon brusc din reverie. Motivul meditaţiilor lui stătea chicotind la picioarele sale, cu ochii albaştri jucăuşi şi cu părul auriu învăluindu-i corpul subţire. Avea mâinile făcute căuş şi, chiar când se uită la ea, îl stropi din nou cu apă pe piept.

— O să te învăţ eu minte, mârâi el cu o furie simulată, sărind în picioare şi îndreptându-se spre ea.

Îl ocoli fără probleme, uşoară şi rapidă ca un pui de căprioară, râsetul ei jucăuş răspândindu-se în jur când alergă spre siguranţa mării.

— Ai face bine să alergi, vulpeo, strigă Jon ameninţător după ea şi o urmă într-un ritm mai potolit, pentru a se distra cu ea în valuri.

Jon fu foarte tăcut în acea seară, iar Cathy se pomeni aruncându-i priviri nerăbdătoare din când în când. Oare să fi fost supărat pe ea dintr-un motiv anume? Când o priviră, ochii lui cenuşii erau meditativi. Bău mai multe pahare de vin la masă, dar lăsă mâncarea practic neatinsă. „Oare să se fi îmbolnăvit?” îşi făcu Cathy griji. Sau poate că îl durea piciorul şi nu voia să recunoască deschis asta. În cele din urmă, nu se mai putu abţine.

— Jon, te simţi bine? întrebă ea neliniştită.

El se uită în sus, cu o privire confuză. Îi luă un minut să se concentreze asupra ei.

— Ce? Da, desigur. De ce?

— Te doare piciorul? insistă ea, lipsa lui de concentrare punând-o şi mai mult pe gânduri.

În ultimul timp, îi ascultase cu mare interes fiecare cuvinţel. Ce era în neregulă cu el? Era oare posibil să înceapă să se plictisească de ea?

— Piciorul meu e în regulă. De ce eşti dintr-odată atât de îngrijorată în legătură cu sănătatea mea?

Ochii îi erau leneşi, iar tonul nonşalant. Încă părea să fie la ani-lumină distantă.

— Atunci, ce e în neregulă cu tine? izbucni ea, căci trebuia să ştie, chiar dacă răspunsul nu avea să-i placă.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, din câte ştiu eu. Ar trebui să fie? întrebă el fără prea mult interes.

— Eşti atât de tăcut. Eşti supărat pe mine dintr-un motiv anume?

Cathy nu voise să sune chiar atât de vulnerabilă, dar nu se putuse abţine. Nu putea suporta gândul că el se putea gândi chiar atunci la o modalitate de a-i spune cu blândeţe că nu o mai vrea. Jon râse, cu ochii cenuşii brusc plini de căldură când o privi.

— Doar mă gândeam, dragostea mea.

— La ce? întrebă Cathy suspicioasă.

— Vei afla. Într-o zi.

Făcea dinadins pe misteriosul, se gândi ea supărată. Jon zâmbi văzându-i supărarea, apoi se ridică şi se depărtă de masă.

— Juta, am terminat, îi strigă menajerei, apoi se îndreptă spre scaunul lui Cathy şi i-l scoase cu un gest galant.

Cathy privi în sus la el, apoi se uită cu suspiciune în jos spre masă, la carafa de vin pe jumătate goală. Oare era beat? Cu siguranţă nu părea, dar poate că o ascundea bine. Unii bărbaţi aveau talentul acesta, auzise ea.

Se ridică la îndemnul lui, zâmbind la Juta, când femeia intră să strângă masa, şi îi permise lui Jon să o conducă în camera de zi mare. Ferestrele franţuzeşti lungi erau deschise în noapte, voalul lor subţire împotriva ţânţarilor flutura în vântul blând. Singura lumină venea de la o pereche de lumânări prinse de perete.

— Vii la o plimbare cu mine? o întrebă Jon, făcând un semn din cap spre ferestre.

Cathy acceptă, încă uşor nedumerită când îl urmă în grădina luxuriantă. Luna era un disc mare, palid ce plutea sus deasupra palmierilor, iar grădina era plină de viaţă cu un cor de insecte. Un parfum dulce de la hibiscuşi viu coloraţi plutea în aer. Cathy inspiră adânc în plămâni parfumul îmbătător.

— E frumos aici, murmură ea, mai mult pentru ea decât pentru el. Braţul lui Jon îi cuprinse talia, trăgând-o uşor lângă el şi sprijinind-o când se depărtară de casă.

— Frumos, încuviinţă el răguşit, dar cu ochii pe ea.

— Eşti foarte galant în seara aceasta, căpitane, îl tachină uşor. Încerci să mă pregăteşti pentru nişte veşti proaste?

— Că tot a venit vorba, chiar am ceva să-ţi spun, răspunse Jon cu acelaşi ton ca al ei. Dacă este ceva rău sau nu las la latitudinea ta să apreciezi.

Ezită, iar Cathy îi aruncă o privire rapidă. Avea să-i spună ce îl preocupase toată seara?

— Deci? îl îndemnă ea nerăbdătoare.

— Trebuie să plec pentru câteva zile, spuse el în cele din urmă.

Cathy se simţi uşor neliniştită auzindu-i tonul.

— Să pleci? Unde?

— Mai este o insulă în apropiere... Tenerife. Mi s-a transmis în această după-amiază că cineva este dispus să cumpere marfa de pe *Margarita.* Intenţionasem să mă ocup de asta în Cadiz, dar circumstanţele au schimbat lucrurile. Aruncă o privire în jos la ea.

Cathy merse încet înainte, fără să-şi dea seama dacă pornise şi el împreună cu ea. Oare plănuia să nu o ia cu el?

— Pot să vin şi eu? întrebă uşor, fără să-l privească.

Picioarele ei ajunseră la marginea falezei mici care dădea spre plajă şi se opri brusc, nefiind nici măcar conştientă că făcuse acest lucru. Jon clătină din cap.

— Nu şi de data asta, pisica mea. Tenerife este un loc primejdios, şi eu voi fi ocupat. Nu voi avea timp să am grijă de tine cum trebuie. Prefer să te las aici, unde ştiu că vei fi în siguranţă.

Veni să stea în spatele ei, punându-şi braţele posesiv în jurul taliei ei mici şi trăgând-o înapoi pe pieptul lui. Cathy privi în gol la luciul auriu al lunii reflectat în oceanul de dedesubt. Freamătul blând al valurilor îi răsuna în urechi.

— O să îţi fie dor de mine? întrebă Jon răguşit, adulmecându-i curba moale a gâtului.

— Ştii că o să-mi fie, şopti Cathy, renunţând la mândria ei.

Se întoarse în braţele lui şi-şi petrecu mâinile în jurul gâtului său. Jon se uită în jos la faţa ei mică, admirând sclipirea străvezie a pielii ei în lumina argintie. Cu raze de lună în păr şi cu buzele uşor întredeschise, era atât de frumoasă că îl lăsă fără răsuflare.

Cathy se ridică pe vârful picioarelor ca să ajungă la gura lui. În acelaşi timp, Jon îşi înclină capul şi buzele lor se întâlniră cu o explozie de pasiune care îi făcu pe amândoi să vibreze. Mâinile mari ale lui Jon se plimbară peste trupul ei, încet la început, şi apoi cu o dorinţă din ce în ce mai mare. Cathy scoase un geamăt când degetele lui tremurânde îşi făcură loc în corsajul ei şi îi cuprinseră sânii. Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, se trezi goală în lumina lunii, cu ochii lui Jon întunecaţi de dorinţă când o măsură din cap până în picioare. Degetele îi tremurau când îl ajută să-şi descheie cămaşa şi apoi, cu un geamăt sălbatic, o lăsă în jos în iarba înaltă de lângă faleză. Pământul era rece şi îi înţepa pielea de pe spate, dar Cathy de-abia băgă de seamă când îşi întinse braţele spre Jon, rugător. Când veni la ea în cele din urmă, era la fel de gol ca şi ea. Trupurile li se uniră cu înverşunare, fără să se gândească fie şi câtuşi de puţin la preludiu, conştienţi doar de o nevoie mistuitoare atât de intensă, încât se lăsară amândoi mistuiţi de flăcările ei.

Capitolul 10

Cathy se simţea rău a treia dimineaţă la rând. Stătea aplecată fără suflare peste oala de noapte din porţelan, chinuită de spasme violente de greaţă. Când stomacul ei epuizat se linişti în cele din urmă, se întoarse înapoi în pat,

tremurând, şi se întinse, slăbită, pe lenjeria rece. Ce naiba avea? Oare luase vreo boală tropicală ciudată? Dacă şi în această dimineaţă avea să se întâmple ca în celelalte două, se va simţi în curând bine din nou, capabilă să-şi ducă la bun sfârşit activităţile ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în afară de criza aceea cu răul de mare, nu fusese niciodată bolnavă nici măcar o zi în viaţa ei. Aceste reprize de vărsături începeau să o alarmeze.

— V-aduc cafeaua, doamnă.

Chipul vesel şi oacheş al Jutei îşi făcu apariţia în uşă. Cathy îi zâmbi şters. Era inutil să se aştepte ca fie Juta, fie Kimo să bată la uşă. Se comportau în casa lui Jon de parcă ar fi fost a lor, iar ea şi Jon erau serviţi de parcă erau nişte oaspeţi de onoare. Cathy nu se putea obişnui cu intrările lor neanunţate, dar Jon îi spuse se ridicând din umeri că nu se putea face nimic în privinţa acest lucru. Le interzisese servitorilor doar să intre în camera mică pe care Cathy o folosea ca să se îmbrace şi în dormitorul mare pe care el şi Cathy îl împărţeau. Juta părea să considere că absenţa lui Jon anula ultima interdicţie.

— Doamnă, vă e bine? o întrebă Juta, îngrijorarea ivindu-se în ochii ei negri catifelaţi.

Cathy se ridică să-şi savureze cafeaua, încă simţindu-se un pic vlăguită.

— Sunt bine, Juta. Doar că în ultima vreme mi-a fost un pic greaţă. Nu cred că e ceva grav.

— Nimic grav, încuviinţă Juta, întorcându-se să o lase pe Cathy să-şi bea cafeaua în pace. Bebeluşul nu e nimic grav. Căpitanul va fi mulţumit. Dovedeşte că-i un bărbat tare în putere.

Juta ieşi maiestuos din cameră, în timp ce Cathy puse încet ceşcuţa delicată de porţelan înapoi pe tavă, cu mâna nesigură. „Copil! Imposibil!” Revăzu în minte evenimentele şi se făcu palidă. I se întâmplaseră atât de multe în ultimele trei luni, încât pierduse complet evidenţa perioadelor

delicate din lună. Ultimul fusese... cu aproximativ o săptămână înainte de a naviga cu *Anna Greer.* Cu un sentiment de uimire, îşi duse mâna la abdomen, încă ferm şi plat sub cămaşa de noapte subţire. Juta avea dreptate. După toate semnele, urma să aibă un copil.

Emoţiile lui Cathy se dizolvară repede într-un amestec sălbatic de fericire, griji şi frică. Va iubi copilul lui Jon exact cum îl iubea şi pe el. Deja braţele ei tânjeau să ţină copilul, să-l sufoce cu atenţie şi afecţiune. Ce va fi – un băieţel cu părul negru şi ten negricios sau o fetiţă cu ochi gri? Cathy se opri. Jon va fi încântat? Va ajunge să o iubească pe mama copilului său sau se va depărta de ea pe măsură ce se adunau kilogramele pe talia ei, ca să caute femei cu o formă mai seducătoare? Oare era posibil să o trimită înapoi la tatăl ei de îndată ce ea nu mai era în stare să-l mulţumească? Dintr-odată, îşi dădu seama că nu-i păsa dacă nu îi mai vedea pe tatăl ei sau pe Martha din nou. Viaţa ei era cu Jon acum şi, atâta timp cât o voia, îi va rămâne alături. Şi dacă lucrurile aveau să se întâmple conform planului ei, o va dori pentru tot restul vieţii sale.

O încruntare îi încreţi fruntea şi mâna îi mângâie burta protector. Conform principiilor societăţii, copilul ei va fi un copil din flori... asta dacă nu făcea ceva în privinţa asta. Copilul ei avea dreptul la numele tatălui său şi avea să-şi ţină capul sus la maturitate. În acel moment, hotărî să-l convingă pe Jon să se căsătorească cu ea prin orice mijloc posibil. Fie că o iubea, fie că nu, avea o datorie faţă de copilul lor nenăscut. Nu credea că el va da bir cu fugiţii.

Se gândi la trecutul lui Jon şi îşi muşcă buza. Oare voia ca un pirat să-i fie tată copilului său, iar ei să-i fie soţ? Un tâlhar care fura şi ucidea, şi care cu siguranţă avea să fie spânzurat dacă era prins? Ei bine, fie că îi plăcea sau nu, el era tatăl copilului ei. Şi îl iubea. Se va căsători cu el şi îşi va asuma riscul în ceea ce privea restul.

Cathy se dădu jos din patul mare de alamă destul de

prudentă şi începu să se îmbrace. Va trebui să aibă grijă să comande o garderobă nouă. Puţine dintre hainele ei erau potrivite pentru căldura tropicală. Apoi, se gândi cum i se va umfla pântecele în următoarele luni şi zâmbi. În curând va avea nevoie de o garderobă nouă oricum.

Îmbrăcată, ieşi din casă şi coborî spre căsuţa de la capătul grădinii, unde stătea Petersham. După incidentul cu Harry, se părea că Jon nu îşi mai asuma niciun risc în ceea ce o privea. Îi ordonase să nu iasă din perimetrul casei fără a fi însoţită de Petersham. Bărbaţii de pe insulă aveau să păstreze distanţa atâta timp cât era protejată, dar dacă vreunul dintre bărbaţii lipsiţi de scrupule ar da peste ea în timp ce era singură, ar putea-o considera o pradă uşoară. Cathy îi asculta instrucţiunile lui Jon mai mult din dorinţa de a fi în compania cuiva decât de frică pentru propria siguranţă. Zilele erau lungi şi plictisitoare fără Jon, iar cu Petersham măcar putea vorbi.

Valetul stătea pe un scaun în faţa intrării cabanei cu acoperiş de palmier, cioplind de zor la o bucată de lemn. Zâmbi când o văzu pe Cathy apropiindu-se, ochii lui îmbătrâniţi încreţindu-se a apreciere la priveliştea ei minunată, cu părul de aur prins sus pe cap din cauza căldurii şi cu rochia ei albă simplă subliniindu-i dulceaţa tinerească. Stăpânul Jon era un bărbat norocos, se gândi Petersham. Dacă doar şi-ar fi dat seama de asta…

— Aţi întârziat, domnişoară, zâmbi el la ea. Am crezut că poate aţi decis să dormiţi toată ziua.

— Doar cea mai mare parte, clipi din ochi Cathy şi îi răspunse, aşteptând în timp ce el duse lemnul pe care îl cioplea în interior.

— Şi unde mergem în această dimineaţă, domnişoară? o întrebă el, ştergându-şi mâinile de praf când reveni în grădină. Plănuiţi o altă plimbare cu poneiul?

— O, nu, nu pot, mulţumesc, Petersham, spuse Cathy în grabă înainte de a se gândi.

Nu voia să-şi asume niciun risc în ceea ce privea copilul, dar nu voi să-i explice încă situaţia lui Petersham. În plus, voia ca Jon să fie primul care află.

— Nu puteţi, ziceţi? spuse Petersham perspicace, privind-o cu ochii mijiţi.

Cathy, atentă la unul dintre papagalii superbi care erau atât de mulţi aici precum vrăbiile în Anglia, nu sesiză cuvintele şi tonul lui. Reveni la el doar când i se adresă din nou.

— Ei bine, ce ziceţi de plajă, atunci?

Acceptă plimbarea pe plajă zâmbind. Traversară grădina şi coborâră pe poteca de pe faleză pe nisipul alb. Cathy găsi un mic afloriment şi stătu jos la umbra lui, proptindu-şi spatele de el, confortabil, în timp ce privi valurile. Petersham se aşeză lângă ea, cu o expresie gânditoare. Domnişoarei Cathy nu prea îi stătea în fire să stea pe loc.

Cathy îşi scoase sandalele din piele pe care i le făcuse Jon dintr-o vestă veche de-a lui şi îşi mişcă degetele de la picioare în nisipul cald. Petersham o privi, fără să scoată o vorbă. Un sâmbure minuscul de bănuială începu să i se înfiripe în minte.

— Cum era Jon când era copil? rupse Cathy tăcerea ca să-l întrebe, expresia fiindu-i visătoare în timp ce se uita la mare.

— Cam la fel de ţâfnos şi de încăpăţânat cum este şi în prezent, din câte îmi amintesc, rânji Petersham.

Cathy se uită la el cu reproş.

— Vorbesc serios, insistă ea.

— Şi eu, domnişoară, zise Petersham după ce chicoti.

Cathy îi aruncă o privire dojenitoare, şi Petersham continuă:

— Ei bine, domnişoară, a fost un bebeluş mare din câte-mi amintesc, cam 4,5 kilograme la naştere. Domnul Hale era atât de încântat că a avut un băiat, că ne-am

gândit cu toţii că o să explodeze de fericire. Trata lumea cu rom jamaican bun de parcă ar fi fost apă… chiar şi nouă, rândaşilor, ne dădea – asta eram pe atunci, rândaş. Apoi, domniţa Virginia, adică mama stăpânului Jon, care era o lady minunată, a plecat dintre noi. Pentru o vreme, se părea că şi domnul Hale ne va părăsi, din cauza durerii sau a băuturii. Dar nu a făcut-o, deşi ar fi fost mai bine pentru stăpânul Jon dacă ar fi făcut-o. După ce domniţa Virginia a murit, domnul Hale a devenit un alt om. Devenise foarte ursuz şi, după un timp, am văzut cu toţii că dădea vina pe stăpânul Jon pentru moartea mamei sale. A adus nişte femei să aibă grijă de băiat, dar niciuna n-a rezistat mult, şi stăpânul Jon a trecut de la un servitor la altul. Tăticul lui nici măcar nu se uita la el. A fost un băieţel cu adevărat liniştit şi serios, domnişoară.

— Bietul copilaş, spuse Cathy încet, imaginându-şi-l pe Jon nedorit şi neiubit. Apoi îl îndemnă pe Petersham: Continuă, te rog.

— Ei bine, stăpânul Jon a trebuit cumva să crească de unul singur, dacă ştiţi ce vreau să spun. Avea vreo zece ani când a început să îşi petreacă vremea pe la grajduri – nu era niciun alt loc în care să fie bine-venit. Ca majoritatea băieţilor, a intrat şi el într-o grămadă de probleme – doar copilării în cea mai mare parte, nimic cu adevărat serios. Dar domnul Hale nu a văzut lucrurile aşa. Singura dată când îl observa pe stăpânul Jon era ca să-l snopească în bătaie pentru ceva ce greşise. Apoi, într-o zi, stăpânul Jon a ajuns suficient de mare încât să se împotrivească, şi biciuirile au încetat. Lucrurile au fost un pic mai bune după aceea pentru că domnul Hale a găsit o fetişcană drăguţă cu care a vrut să se căsătorească. Domnul Hale credea că acea femeie era perfecţiunea pe pământ, iar stăpânul Jon o plăcea şi el. O urmărea peste tot ca un căţeluş, deşi ea nici nu îl băga în seamă. Îl considera o pacoste, cred. Stăpânul Jon era înalt şi deşirat pe când era flăcău… nu avea fizicul

cuceritor de acum. Petersham se întrerupse şi se uită la Cathy. Trebuie să fiţi răbdătoare cu stăpânul Jon, domnişoară. Nu a avut pe nimeni să-l iubească în copilărie şi a tot suferit din cauza asta.

Ultima frază fusese spusă pe un ton foarte serios. Cathy clipi ca să-şi înăbuşe lacrimile care începuseră să se formeze în ochii ei. Îi va iubi pe Jon şi pe copilul lui de două ori mai mult, ca să compenseze pentru tot ceea ce-i lipsise lui Jon în copilărie.

— Şi apoi a plecat? întrebă încet Cathy, iar Petersham îi aruncă o privire precaută.

— Stăpânul Jon v-a spus despre asta?

Cathy încuviinţă fără cuvinte. Petersham clătină din cap.

— Nu credeam că va vorbi vreodată cu cineva despre asta. Singurul motiv pentru care ştiu chiar şi eu este că l-am găsit vărsându-şi maţele după aceea şi, când l-am ameninţat că îl pun pe tatăl său să aducă un medic să îl vadă, mi-a spus ce se întâmplase. I-am spus să nu se necăjească prea tare, dar cred că a făcut-o oricum. În dimineaţa următoare a plecat. Domnului Hale nu prea i-a păsat pentru câteva zile, dar după vreo săptămână lumea din oraş a început să întrebe de stăpânul Jon. Aşa că domnul Hale m-a trimis să văd dacă pot să-l găsesc şi să-l aduc înapoi. Ei bine, l-am găsit, angajat la bordul unui velier numit *Merciful* ca marinar de punte. Stăpânul Jon era hotărât să meargă pe mare şi mi-a spus limpede că nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată în Woodham. Văzând că nu îl puteam face să se răzgândească, am mers cu el. Nu îl învinuiam că nu mai vrea să se întoarcă acasă. *Merciful* nu era cine ştie ce, dar era mai mult decât avusese el acasă.

— Domnul Hale era bogat?

— Avea ceva bani, dar era foarte zgârcit în ceea ce îl privea pe stăpânul Jon. Ajutoarele de grăjdari aveau haine

care arătau mai bine decât ale lui şi, uneori, mai mult de mâncare. Domnul Hale îşi cheltuia banii la cărţi şi pe femei. A lăsat casa să cadă în ruină, din câte am auzit.

— S-a întors vreodată Jon acasă? întrebă încet Cathy, cu inima strânsă de milă.

Avusese o copilărie minunată, plină de dragoste şi bunăstare, iar Jon avusese atât de puţine. Îşi dorea să fie acolo, cu ea, ca să poată îndrepta tot ce suferise el.

— Niciodată, spuse prompt Petersham. Şi mă îndoiesc că o va face vreodată. Îi place viaţa de aici. I se potriveşte de minune. Şi mie la fel.

Cathy fu tăcută pentru o vreme, gândindu-se la ce îi spusese Petersham. Acum înţelegea atât de bine atitudinea lui Jon – neîncrederea în femei, tenacitatea lui, posesivitatea feroce. Având atât de puţine lucruri, devenise foarte hotărât să pună mâna pe tot ce putea şi să nu le mai dea drumul.

— Şi… şi cum a devenit pirat? întrebă în cele din urmă Cathy.

Petersham continuă povestea:

— Ei bine, muncind pe *Merciful,* stăpânul Jon a strâns suficienţi bani ca să cumpere un lugher împreună cu un alt bărbat. Am navigat în susul şi în josul coastei Americii de Nord, transportând orice mărfuri puteam. La un moment dat, încărcătura noastră era compusă din arme. Cumva, nişte piraţi prinseseră de veste ce transportam şi ne-au atacat. Desigur, nefiind instruiţi în luptă şi pe lugher fiind un singur tun, am pierdut. Oricine a refuzat să fi se alăture a fost ucis pe loc. Cum stăpânul Jon nu e prost, şi nici eu, am semnat unde ne-au spus şi ne-am apucat de piraterie. Stăpânul Jon era un adevărat talent şi îi plăcea, aşa că am continuat. Nu aveam niciun motiv să nu o facem. E o viaţă bună şi avem mai multe acum ca niciodată.

Cathy se gândi la poveste ceva timp, în tăcere, apoi se întoarse şi zâmbi vag spre Petersham.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit, spuse ea încet.

Petersham încuviinţă fără cuvinte, dintr-odată jenat de vorbăria lui goală. Rămaseră în tăcere, ascultând valurile. În cele din urmă, Petersham rupse tăcerea:

— Aveţi să-i spuneţi ceva stăpânului Jon, domnişoară Cathy?

Întrebarea venită ca din senin o luă pe Cathy prin surprindere, îi aruncă lui Petersham o privire rapidă, apoi simţi cum începe să roşească.

— Ce... ce vrei să spui? se bâlbâi fără să-şi dea seama.

Petersham zâmbi larg.

— Nu aveţi cum să vă ascundeţi de mine, domnişoară. Am văzut prea multe femei cu rod în pântece. Arată într-un fel aparte... ca dumneavoastră.

Cathy simţi cum se îmbujorează şi mai tare. Ideea de a-i purta în pântece copilul lui Jon era încă nouă pentru ea. Chiar dacă era fericită, era conştientă de o timiditate profundă. Un copil era un lucru atât de intim... şi era o dovadă de necontestat a felului în care o folosise Jon.

— Eu... eu, se bâlbâi ea, apoi continuă mai calm: Ai dreptate, bineînţeles, Petersham.

— Ştiam eu, spuse bărbatul cu satisfacţie. Stăpânul Jon va fi din cale afară de fericit. Va fi cel mai bun lucru din lume pentru el.

— De ce spui asta? întrebă Cathy cu o curiozitate sinceră.

Jena ei începea să dispară. La urma urmei, să ai copilul unui bărbat era cel mai natural lucru din lume – cu excepţia faptului că nu era căsătorită cu bărbatul în cauză. Fie că îi plăcea sau nu, era o diferenţă importantă.

— A avut întotdeauna nevoie de cineva pe care să o iubească şi care să-l iubească. Acum, va avea acest copil... şi pe dumneavoastră.

— Ce te face să crezi că ne vrea, Petersham? întrebă

Cathy cu o voce brusc melancolică.

— Domnişoară Cathy, ce simte pentru dumneavoastră este la fel de clar ca lumina zilei. Poate că stăpânul Jon nu o ştie încă, dar are nevoie de dumneavoastră. Sunteţi bună pentru el. A fost mai fericit în această ultimă lună decât l-am văzut oricând altcândva. Când o să audă de copil, va fi în al nouălea cer. Şi se va comporta cum trebuie. Aşteptaţi şi-o să vedeţi.

— Sper să ai dreptate, Petersham, oftă Cathy, renunţând la rezerva ei.

— Am, domnişoară. Să nu vă faceţi griji în privinţa asta.

Cathy îi zâmbi, simţindu-se de parcă găsise un aliat de nădejde. Îi zâmbi şi el. Se lăsă tăcerea din nou, fiecare dintre ei îndreptându-şi privirea gânditoare spre mare. După câteva minute, Cathy îşi duse mâna streaşină la ochi, scrutând orizontul.

— Petersham, ceea ce văd în depărtare e o navă? întrebă ea emoţionată. Petersham se uită în direcţia indicată de ea.

— Cred că da, domnişoară.

— Este *Margarita,* nu crezi? spuse Cathy, începând să se simtă un pic agitată la ideea de a-i da vestea lui Jon.

— S-ar putea să fie, domnişoară. E o lunetă sus în casă. Dacă aşteptaţi aici, o să merg să verific. Atunci vom şti sigur.

— O, atunci mergi, Petersham? Dacă e Jon, aş dori să ştiu un pic dinainte. Am de făcut mai multe lucruri.

— Să vă aranjaţi, nu-i aşa, domnişoară? rânji Petersham. Păi, aşa sunt femeile, bată-le vina. Staţi aici şi voi alerga până sus ca să arunc o privire.

— Mulţumesc, Petersham, spuse Cathy, roşind uşor ca urmare a intuiţiei valetului.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de stâncă, mulţumită, în timp ce el se depărtă, traversând plaja. Aproape că

aştepta cu nerăbdare să îi dea vestea lui Jon, căci vorbele lui Petersham o încurajaseră. Totuşi, nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar reacţiona. Ce ar spune? Mai important, ce ar spune ea? Cum îi spui unui bărbat că îi porţi copilul în pântece? Mai ales când nu este soţul tău şi s-ar putea să nu fie încântat de veste?

— Domnişoară Cathy! Domnişoară Cathy! veni Petersham gâfâind spre ea. Domnişoară Cathy!

Ceva nedefinit din vocea lui Petersham o alarmă. Se ridică în picioare, scuturându-şi nisipul de pe rochie şi încălţă sandalele subţiri.

— *Ce* este, Petersham? întrebă ea brusc.

— Nu este *Margarita,* domnişoară, spuse el într-un suflet venind spre ea. Sunt vreo opt nave în larg şi se îndreaptă spre noi cu viteză. Erau prea departe să văd sub ce pavilion navighează, dar sunt cât se poate de serioşi. Au tunurile mari îndreptate spre insulă!

Cathy se uită la el, îngrozită.

— Ce putem face?

Petersham o apucă de braţ, trăgând-o înapoi de-a lungul plajei, alături de el.

— Pentru început, vă iau de pe plajă. Suntem ţinte uşoare aici, domnişoară, dacă încep să tragă.

Cathy pe jumătate alergă, pe jumătate se împiedică în nisipul moale, apoi urcă greoi pe faleză cu Petersham aproape în spatele ei. Îi simţea lipsa lui Jon cu tot sufletul ei. Cu el, toţi ar fi în siguranţă. Dacă într-adevăr insula era atacată, era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Se va întoarce şi o va găsi moartă sau dispărută şi nu va şti niciodată de copil. Dintr-odată, acest gând fu cel mai dureros.

De parcă rugăciunile ei l-ar fi chemat, Jon apăru agitat, cu paşi mari, prin camera din faţă, când ea şi Petersham intrară în casă. Era ud leoarcă şi din cale afară de furios. Cathy scoase un strigăt uşor de bucurie şi se

aruncă în braţele lui. El o strânse lipită de corpul său dur, de parcă nu ar mai fi lăsat-o niciodată să plece, chiar în timp ce urla blesteme la ea.

— Jon! O, Jon!

— Unde naiba ai fost? strigă cu buzele lipite de părul ei, legănând-o ca pe un copil mic. Mi-am ieşit din minţi de îngrijorare! N-ai văzut navele din larg?

— O, ba da! Mă bucur că eşti aici!

— Cum aţi ajuns aici, căpitane? Din ce am putut vedea, blestemaţii au înconjurat întreaga insulă.

— Toată, cu excepţia colţului de sud – pesemne cred că reciful este de netrecut. *Margarita* e ancorată acolo, cam la o milă de ţărm. Am venit aici înotând. Deschiderea nu este suficient de mare nici măcar pentru o barcă de la bordul *Margaritei,* dar cred că o barcă mai mică ar putea trece.

— O, Jon, plănuiesc să ne atace? De ce?

Îşi înclină capul pe spate să se uite în sus la faţa lui bronzată. El îşi arătă dinţii, într-un rânjet sălbatic.

— Suntem piraţi, iubirea mea, sau ai uitat? Şi noi suntem atacaţi din când în când. Una dintre implicaţiile mai puţin plăcute ale acestei afaceri.

— Stăpâne Jon, o să luptăm?

— Să fii sigur că da. Trebuie. Nu mai există nicio modalitate de a pleca de pe această insulă blestemată în afară de recif, şi nu mulţi o să reuşească să treacă pe-acolo. Nu va fi suficient timp.

Jon se uită în jos la Cathy, care îl privea cu nerăbdare, îi dădu un sărut scurt şi apăsat pe gura tremurândă şi o îndepărtă de el. Vocea lui deveni dură şi autoritară:

— Petersham, vreau să o duci pe domnişoara Cathy pe unde am venit eu şi să aşteptaţi. Dacă e nevoie, voi veni eu sau o să trimit pe cineva să vă treacă prin recif. *Margarita* are ordin să nu treacă de acel punct fără voi, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji.

— Dar, Jon, dacă vii şi tu acum cu noi, putem scăpa cu toţii, protestă Cathy tremurând. Doar nu vrei să te lupţi cu atât de multe nave. Vei fi ucis.

— De când ai devenit expert militar, dragostea mea? încercă el să o tachineze. Tu doar fă cum îţi spun şi totul va fi bine.

— Nu mă trata ca pe un copil încet la minte, Jon Hale! izbucni Cathy, uitându-se cu furie la el. Dacă te-ai aştepta într-adevăr ca totul să fie bine, nu ai lăsa nava să aştepte în larg, ca să mă salveze pe mine. Ca să nu mai vorbesc de riscul de a înota printr-un recif de corali! Ei bine, nu plec, m-auzi? Stau cu tine!

— Nu te comporta atât de copilăreşte, Cathy, o mustră el pe un ton plictisit. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să nu ne stai în cale. Dumnezeule, cum crezi că m-aş putea lupta dacă mi-aş face griji în permanenţă unde eşti şi ce ţi se întâmplă? Acum, nu e momentul să te împotriveşti. Mergi cu Petersham, el va avea grijă de tine până o voi putea face eu.

— Are dreptate, domnişoară. Doar i-aţi sta în cale, adăugă Petersham calm.

Cathy îl ignoră, ochii ei căutând chipul slab al lui Jon. Dintr-odată, el îi zâmbi, cu ochii calzi.

— Te rog? o îndemnă el.

Nu putea rezista ochilor cenuşii şi rânjetului lui strengăresc.

— Bine, spuse ea cu părere de rău, învinsă. Dar să ai grijă, da? De dragul meu?

Cuvintele aveau o semnificaţie specială acum, deşi el nu o ştia. Trebuia să aibă grijă şi de dragul copilului lor.

— De dragul tău, răspunse el, ca şi cum ar fi depus un jurământ solemn, apoi o împinse uşor spre dormitor. Du-te şi ia-ţi cea mai groasă mantie pe care o ai, s-ar putea să ai nevoie de ea. Se lasă răcoarea pe apă pe timp de noapte.

Cathy făcu întocmai. Ca întotdeauna, lucrurile ieşeau

cum voia el. Când fusese diferit între ei doi? Când veni înapoi în cameră, cu mantia peste braţ, îl auzi pe Jon spunând:

— … Ai grijă să se întoarcă la tatăl ei.

— Căpitane, e ceva ce ar trebui să ştiţi… începu Petersham, dar se opri când o văzu pe Cathy în pragul uşii boltite, cu ochii mari când înţelese pe deplin ce presupuneau cuvintele lui Jon.

Jon se întoarse încet cu faţa spre ea, cu o expresie întunecată pe care încercă repede s-o ascundă. La fel de sumbră era însă şi teama din inima ei. Lacrimile începură să-i umple ochii şi ameninţară să se reverse când alergă şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, îmbrățișându-l strâns.

— Jon, trebuie să vii cu noi, îi şopti frenetic la ureche. Îţi port copilul în pântece. Trebuie să vii!

Urmă un moment de tăcere plină de uluire. Corpul lung al lui Jon înţepeni în braţele ei de parcă ar fi fost trăsnit. Petersham se îndepărtă discret.

— Oh, Doamne, nu, murmură Jon în cele din urmă cu o voce ciudată, sugrumată. Eşti sigură?

Cathy se depărtă de el să se uite în sus la faţa lui. Părea îngrozit.

— Îţi pare rău, nu-i aşa? strigă ea cu durere în suflet. Nu ai vrut nimic atât de permanent ca un copil, nu? Ei bine, ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să mă violezi!

— O, Cathy, nu, desigur, nu e vorba că nu-l vreau! Eu…

Bufnitura inconfundabilă a unui tun îl întrerupse.

— Dumnezeule, nu e timp să vorbim despre asta acum! Petersham, ia-o de aici!

Cu un geamăt frustrat, gura lui Jon o acoperi pe a ei într-un sărut apăsat şi plin de pasiune, care-o răni în impetuozitatea sa, după care o îndepărtă de el, împingând-o spre Petersham în vreme ce el ieşi cu paşi mari din casă. În câteva secunde, dispăruse, iar Petersham o îndemnă să

iasă prin uşile franţuzeşti şi să pornească de-a lungul grădinii.

Se auzea bubuitul îndepărtat al tunurilor care îşi croiau drum către insula mică. Din ce în ce mai multe spirale de fum începură să plutească spre cer, în timp ce îşi atingeau ţintele. Un miros înţepător de ars se răspândi în jur.

Duhoarea focului şi haosul erau într-un contrast dezolant cu frumuseţea exotică a zonei pe care o străbăteau în viteză. Papagalii cârâiau în palmieri şi păsările colibri zburau din tufiş în tufiş, ospătându-se din bogăţia de fructe tropicale. Rubiniul florilor de bougainvillea se amesteca pretutindeni cu rozul şi albul hortensiilor, formând valuri unduitoare de culori exotice. După un drum de 20 de minute, ajunseră la marea care strălucea ca un covor argintiu nesfârşit dinaintea lor.

Petersham o îndemnă să se aşeze la adăpostul unui pâlc de palmieri mici, iar Cathy se lăsă pe pământul moale. Se ghemui strângându-şi braţele în jurul genunchilor, sprijinindu-se cu spatele de unul dintre copaci. Petersham o privi cu îngrijorare cum se uita în tăcere la mare.

— Nu vrea copilul, Petersham, spuse ea în cele din urmă.

Bărbatul se ghemui jos, lângă ea, luându-i mâna mică şi rece şi frecând-o vioi.

— Domnişoară Cathy, stăpânul Jon era supărat. Când va trece tot acest iureş, va fi el însuşi din nou, veţi vedea.

Cathy privi în sus la el, orbeşte.

— Când va trece iureşul… dacă Jon va mai fi măcar în viaţă. O, Dumnezeule, viaţa este aşa un haos!

La gândul că Jon putea fi chiar atunci mort sau pe moarte se adăuga temerea oribilă că pruncul lor nu era nimic mai mult decât o responsabilitate nedorită pentru el. Buzele îi tremurau şi muşcă tare din cea de jos, înăbuşindu-şi lacrimile. Îşi încrucişă braţele protector peste abdomen,

în timp ce se chinui să se controleze.

Petersham putea doar sta lângă ea, conştient de durerea ei, dar fiindu-i imposibil să facă orice pentru a o alina. Din când în când, o bătea pe umărul căzut.

Cathy privi în gol spre valurile care se spărgeau, cu mintea aiurea. Singurul gând constant era, mai mult decât orice altceva, îngrijorarea pentru siguranţa lui Jon. Dacă va ieşi întreg din această luptă, ea nu îi va mai cere niciodată nimic altceva lui Dumnezeu!

Vocea lui Petersham îi întrerupse reveria, şi Cathy se uită în sus, văzându-l cum se apleca spre ea cu nerăbdare.

— Domnişoară Cathy, vine cineva. Trebuie să plecăm.

Cathy intră dintr-odată în alertă. Se ridică repede în picioare, urmându-l pe Petersham şi pornind să alerge pe vine până când nu mai văzură faleza. Din noua poziţie, nu puteau să vadă cine se apropia, dar în acelaşi timp nici nu puteau fi văzuţi. Şi, având în vedere situaţia, pentru ei siguranţa era cea mai importantă.

— Cathy! Cathy! se auzi o voce masculină de deasupra lor.

Cathy şi Petersham se uitară unul la altul, apoi ieşiră din ascunzătoarea lor.

— Harry? strigă Cathy neîncrezătoare.

Bărbatul se arătă vederii şi chiar era Harry. Cathy simţi un impuls rece de frică strângându-i inima ca într-o menghină. Jon spusese că va veni chiar el dacă va putea. De ce nu venise? I se întâmplase ceva… sau nu mai voia să fie cu ea, acum că ştia de copil?

Petersham se dădu mai aproape de Cathy când Harry se apropie de ei dinspre faleză. Când în sfârşit fu aproape, valetul îl întrebă pe un ton provocator:

— Ce faci tu aici?

De-abia atunci îşi aminti Cathy de cearta dintre Harry şi Jon. Petersham avea dreptate să fie precaut, se gândi ea. Jon nu l-ar trimite tocmai pe Harry, dinte toţi bărbaţii, să îi

treacă apa… cu excepţia cazului în care nu îi mai păsa dacă Harry o mai voia sau nu. Bărbatul veni direct la ei, oprindu-se în faţa lui Cathy. Îi văzu urmele de praf de puşcă ars de pe faţă şi de pe mâini.

— M-a trimis Jon, îi spuse scurt lui Petersham.

Cathy simţi cum ultima rază minusculă de speranţă murea. Dacă Jon îl trimisese, asta trebuia să însemne că nu mai avea nevoie de ea acum că era însărcinată.

— Asta mi se pare greu de crezut.

Mâna lui Petersham apucă braţul lui Cathy protector. Harry se uită la el, enervat.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Petersham, crezi că am de gând să o siluiesc acum, că e însărcinată? Ştiu când sunt înfrânt, iar Jon ştia că aşa mă voi simţi când mi-a spus.

— Jon ţi-a spus? întrebă încet Cathy. Dacă Harry ştia, atunci Jon îl trimisese. În afară de ea şi Petersham, Jon era singura persoană căreia îi mai spusese.

— E teafăr? îl întrebă Cathy.

— Era când l-am văzut ultima dată, spuse Harry, cu o privire ciudat de dură. Acum s-ar putea să nu mai fie. Ne ascunseserăm împreună cu alţi trei bărbaţi într-una dintre cabanele acoperite cu stuf. Soldaţii erau gata să ne dea foc când eu m-am strecurat afară. M-a ajutat uniforma…

Cathy se uită în gol la uniforma marinei britanice, pârlită şi ruptă în câteva locuri, pe care o purta Harry. O purtase şi când îl văzuse prima dată pe *Anna Greer,* îşi aminti. Dar ce avea de-a face…?

— Soldaţi?

Petersham înţelese mai repede decât Cathy. Harry zâmbi melancolic.

— Am uitat să vă spun? întrebă el încet. Navele erau pline cu soldaţi… britanici. Presupun că au venit în onoarea ta, Lady Catherine. La urma urmei, după cum mi-ai spus odată, tatăl tău este un om foarte bogat.

— O, Doamne, o să-l spânzure! şopti Cathy îngrozită.

Deja mintea ei era inundată de imagini cu execuţia rapidă a lui Jon. Soldaţii britanici erau deopotrivă rapizi şi eficienţi, din câte ştia.

— Dacă nu moare ars, îmi imaginez că asta plănuiesc, încuviinţă Harry.

— Trebuie să merg la el! strigă Cathy.

Harry se uită la ea cu o uşoară licărire de respect.

— Mă gândeam că o să fii de părerea asta, spuse el. Şi sunt de acord cu tine. Eşti singura şansă pe care o are. Dar să intri în oraş ar putea fi periculos. Oamenii ăia sunt însetaţi de sânge şi e puţin probabil să se oprească să te întrebe cum te numeşti înainte să te lege ca pe orice pirat!

— Cred că mă pot descurca cu soldaţii britanici, Harry, răspunse Cathy cu o aroganţă inconştientă.

Era prima dată când Petersham şi Harry o vedeau asumându-şi titlul pe care-l purta şi erau, în felurile lor diferite, impresionaţi.

— Probabil că poţi… recunoscu Harry.

— Nu putem pierde timpul vorbind.

În timpul ăsta, Cathy se deplasa hotărât spre faleză. Harry şi Petersham schimbară o privire rapidă, apoi o urmară. Se uită înapoi la ei, surprinsă.

— Ce credeţi că faceţi? Nu puteţi veni cu mine. Vă vor spânzura!

— Şi crezi că oricare din noi ar mai putea da vreodată ochii cu Jon dacă te-am lăsa să mergi singură? pufni Harry ironic. Asta presupunând că o să ajungem acolo la timp ca să-i împiedicăm să-l spânzure!

Auzindu-l, Cathy mări pasul, aproape alergând pe pământul dur. Simţi o mână pe braţ şi încetini.

— Nu uitaţi de copil, domnişoară Cathy, o avertiză Petersham, aruncând o privire îngrijorată spre faţa ei îmbujorată.

— Nu sunt din porţelan, Petersham! izbucni Cathy. Şi

dacă nu mă grăbesc, poate fi prea târziu! Haide mai repede!

Nu se aflau departe de oraş, dar lui Cathy îi păru că îi luase ore întregi să parcurgă distanţa scurtă. Se grăbi pe lângă ruinele casei lui Jon fără a le arunca mai mult de o privire. Din câte se părea, o ghiulea căzuse prin acoperiş şi clădirea luase foc. Nu mai rămăsese nimic în afară de faţada arsă. Dar ce conta o casă, se gândi ea, când era viaţa lui Jon la mijloc? Nu se putea gândi la nimic altceva decât la Jon în ştreang, cu corpul său lung contorsionându-se şi bălăngănindu-se la capătul unei frânghii, cu faţa lui frumoasă albastră şi umflată. Nici măcar nu îi trecu prin cap că îşi dorise cândva ca el să aibă parte exact de soarta aceasta. Îl iubea acum, şi simţea că, dacă el va muri, va muri şi ea odată cu el.

Un văl de fum negru şi gros atârna deasupra pâlcului de colibe cândva solide care marcau gura portului. Niciuna nu mai rămăsese în picioare. Erau dărâmături peste tot, ca şi cum o mână gigantică smulsese această parte a insulei, o scuturase, iar apoi o aruncase la loc. Trupuri de bărbaţi, piraţi şi localnici deopotrivă, erau împrăştiate pe unde căzuseră. Pe una dintre navele uriaşe ancorate în golf, Cathy vedea mai multe corpuri atârnate cu gâtul legat de vergi. O, Doamne, începuseră spânzurările! Oare Jon se sufoca exact acum la capătul vreunei frânghii, şi corpul i se contorsiona în rafalele puternice de vânt ca într-un dans macabru?

Harry şi Petersham înaintară, flancând-o şi luând-o de braţele, ambii uitându-se în jos la ea, îngrijoraţi. Absenţa totală a focurilor de armă era cât se poate de elocventă.

— Lupta s-a sfârşit, Cathy, spuse Harry cu blândeţe. Ai face bine să te întorci. Doar nu vrei să-l vezi pe Jon mort, nu? Şocul ar putea afecta copilul. O să-l căutăm noi şi, dacă va fi nevoie, o să venim noi să te luăm.

— Nu! exclamă Cathy cu înverşunare, eliberându-şi

braţele. Nu e mort, sunt sigură că nu e mort!

Alergă spre port, ridicându-şi fustele şi fugind mai repede decât o făcuse vreodată în viaţa ei. Harry şi Petersham gâfâiau în spatele ei, şuşotind blesteme din pricina încăpăţânării ei. Ambii credeau că era prea târziu ca să-l mai salveze pe Jon şi, în inima ei, lui Cathy îi era teamă că s-ar putea să aibă dreptate. Se luptase ca un demon să-i împiedice să îl prindă şi, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că el fusese foarte probabil unul dintre cei ucişi în luptă înainte de începerea spânzurărilor. Dar dacă nu fusese aşa, dacă exista chiar şi o singură şansă, avea să facă tot posibilul. Nici măcar nu ştia dacă putea opri spânzurările şi dacă ajungea acolo la timp, îşi spuse. Un soldat experimentat s-ar putea gândi de două ori înainte de a opri o execuţie la spusele unei simple fete, indiferent cine era aceasta. Nu conta, trebuia să încerce.

O trupă de soldaţi britanici stăteau de pază la gura portului, în mod evident poziţionaţi acolo pentru a-i împiedica pe piraţii care supravieţuiseră să evadeze. Când Cathy veni în fugă spre ei, aceştia îşi scoaseră muschetele, îndreptându-le spre ea în acelaşi timp.

— Staţi! strigă ofiţerul responsabil în semn de avertisment, când ea trecu prin faţa oamenilor săi, şi, dându-şi seama că era o femeie, el ezită să dea ordinul să tragă.

— Nu trageţi, neghiobilor! strigă Cathy, fără să încetinească până când nu ajunse lângă ofiţer.

Faţa îi era îmbujorată şi abia mai putea să respire, dar, stând dreaptă, tot reuşi să arate ca o lady. Ofiţerul făcu ochii mari şi rămase înmărmurit.

— Sunt Lady Catherine Aldley, vorbi Cathy repede cu ofiţerul, pe un ton imperios. Şi cer să fiu dusă pe nava unde sunt spânzuraţi piraţii. Imediat, vă rog!

Ofiţerul se uită la ea bănuitor, apoi se uită chiar şi mai precaut în spatele ei, la Harry şi la Petersham, care se

apropiaseră cu o atitudine prudentă. Cathy ştia că singurul motiv pentru care cei doi bărbaţi nu erau capturaţi pe loc era uniforma lui Harry. Se întoarse la ei repede, întinzându-le mâna.

— Domnilor, vă mulţumesc foarte mult că m-aţi escortat, spuse ea rapid, strângându-i prima oară mâna lui Harry, apoi pe a lui Petersham. Sunt sigură că trebuie să fiţi nerăbdători să vă întoarceţi la îndatoririle dumneavoastră. Nu mă lăsaţi să vă reţin şi mai mult.

Cei doi bărbaţi se uitară la ea, apoi, înţelegând avertismentul din ochii ei, îi strânseră solemn mâna şi dădură să se întoarcă. Făcuseră tot ce se putea atât pentru Cathy, cât şi pentru Jon, iar acum ştiau că trebuie să se gândească şi la pielea lor.

— Aşteptaţi! ordonă suspicios tânărul ofiţer când cei doi bărbaţi o luară înapoi pe faleză.

Harry şi Petersham se opriră, dar înainte să se mai adauge orice altceva, Cathy se răsuci spre bărbat.

— Domnule locotenent, am spus că vreau să fiu escortată la acea navă imediat! Nu am timp de pierdut în vreme ce dumneata faci schimb de politeţuri cu aceşti bărbaţi!

Locotenentul privi în jos la ea, nehotărât. Nu avea cum să ştie dacă era cine pretindea a fi, dar îşi amintea că auzise de o anume Lady Catherine care era fie moartă, fie captivă în mâinile acestor piraţi. Dacă ea era doamna în cauză, era de datoria lui să asculte de poruncile ei. Din câte se părea, avea nişte prieteni puternici la Curte.

— Imediat, domnule locotenent!

Cuvintele lui Cathy fură dure ca biciul, şi ofiţerul tresări vizibil.

— Da, milady! bâlbâi el şi, întorcându-se către oamenii săi, le ordonă să pregătească o barcă pentru domnia sa în cel mai scurt timp.

În toată acea confuzie, Harry şi Petersham reuşiră să

scape neobservaţi. Când barca fu gata, locotenentul îi oferi mâna, cu reverenţă. Cathy scrâşni din dinţi, furioasă din pricina afectării din comportamentul lui. Chiar în momentul acela, Jon putea fi pe cale de a atârna în ştreang!

— Vă rog, grăbiţi-vă! îi îndemnă ea pe vâslaşi, stând în partea din faţă a bărcii, în timp ce mica ambarcaţiune spărgea valurile dantelate cu spumă spre fregatele imense. Când ajunseră în sfârşit la nava unde aveau loc spânzurările, Cathy îi instrui să oprească sub scara care cobora pe o parte a navei, în timp ce ea puse mâna pe ea. De îndată ce mâinile şi picioarele ei fură bine poziţionate pe corzi, se căţără precum o maimuţă. Îngrijorarea pentru siguranţa lui Jon o făcu să uite cu totul de orice teamă. Când ajunse sus, mâini dornice se lăsară în jos ca să o ia pe sus şi să o aducă la bord. Fu pusă în picioare pe punte, abia conştientă de interesul a zeci de perechi de ochi masculini aţintiţi asupra sa.

— Ce treburi vă aduc pe *Lady Chester,* domnişoară? întrebă cu duritate o voce aspră.

— Trebuie să-l văd pe căpitanul acestei nave imediat! spuse Cathy tăios, teama formându-i un nod în gât când văzu trupurile fără vlagă ale bărbaţilor care fuseseră deja executaţi şi erau aranjaţi acum rânduri-rânduri lângă balustrada de pe *Lady Chester.*

Urma să se ţină un serviciu de înmormântare după ultima spânzurare şi apoi corpurile lor erau aruncate pentru totdeauna în mare. Cathy de-abia reuşi să se abţină să nu dea fuga la cadavre şi să cerceteze fiecare chip. La urma urmei, dacă Jon se afla printre ei, nu mai putea să-l ajute acum şi, dacă nu era, atunci viteza era esenţială!

— Trebuie să-l vedeţi, domnişoară? vocea păru amuzată, iar Cathy îi aruncă cea mai feroce privire posesorului.

— Da, domnule bun, trebuie! Sunt Lady Catherine Aldley, iar aceşti tâlhari m-au ţinut prizonieră! Cred că vei

afla de la căpitanul dumitale că ştie foarte bine cine sunt şi va fi foarte supărat să afle că nu am fost imediat condusă la el!

Sub privirea ei rece ca gheaţa, tovarăşul şefului de echipaj îndesat şi cărunt păli vizibil.

— Da, doamnă! răspunse el repede. Pe aici, vă rog, doamnă!

Cu capul sus şi spatele drept ca o vergea de armă, Cathy merse după el prin mulţimea de marinari care fuseseră însărcinaţi să se ocupe de spânzurări. La jumătatea distanţei de pe punte, se auzi un tun urlând atât de aproape, încât Cathy se simţi asurzită de zgomot.

— Pentru ce a fost asta? izbucni ea, grăbind pasul, astfel încât să ajungă alături de escorta ei asudată.

— Este un semnal pentru gardieni să aducă un nou lot de prizonieri pentru spânzurare. Ne putem ocupa de cinci odată, milady!

Mândria din vocea omului o dezgustă pe Cathy. Ajunsese să-i cunoască şi să-i placă pe bărbaţii asemenea celor care erau spânzuraţi şi descoperise că, în ciuda ocupaţiei lor groaznice, nu erau deloc diferiţi de alţi oameni. Dintr-odată, fu sincer recunoscătoare că echipajul de pe *Margarita* era în siguranţă, departe de ei. Deveniseră prietenii ei, şi ar fi durut-o să îi vadă murind.

Se întoarse brusc la sunetul paşilor de marş din spatele ei şi văzu 20 de marinari care aduceau condamnaţii la spânzurătoarea improvizată. Nu putea vedea prizonierii de gărzile în uniformă, dar un al şaselea simţ o făcu să încremenească locului. O clipă mai târziu, îi mulţumea lui Dumnezeu că se oprise. Pe o platformă şubredă, ridicată în grabă sub o vergă ieşită în afară, cu mâinile prinse strâns la spate şi legaţi la ochi, stăteau cei cinci indivizi care urmau să fie spânzuraţi în curând. Cel de-al treilea de la stânga era Jon. Şi un călău cu glugă neagră îi punea un laţ în jurul gâtului bronzat.

Capitolul 11

„Stop!” voi Cathy să ţipe, dar cuvintele nu ieşiră. Putu doar să deschidă şi să închidă gura fără să iasă vreun sunet, ca un peşte pe uscat, căci gâtul i se uscase din pricina groazei pure. Membrele ei păreau lipite de punte, refuzând să o ducă în locul unde Jon stătea cu frânghia aceea oribilă în jurul gâtului. O, Doamne, era mai rău decât orice coşmar! Mai erau câteva momente până îl spânzurau, şi ea nu putea nici să vorbească, nici să se mişte!

O mână o prinse de braţ, strângând-o familiar, iar Cathy îşi recuperă brusc mobilitatea membrelor şi se răsuci cu răutate spre agresorul ei. Ocările tremurânde de pe vârful limbii nu avură ocazia să fie rostite, căci ea se uită în sus la chipul trist şi obosit, dar dintr-odată imens de uşurat al tatălui ei.

— Cathy! Cuvintele lui sunară ca o rugăciune. Cathy, copila mea, am crezut că eşti moartă…

— Tată! strigă Cathy pe un ton plin de recunoştinţă. O, tati, mulţumesc lui Dumnezeu! Trebuie să-i împiedici să-l spânzure pe acel bărbat! Îi făcu semn spre Jon.

Marinarii de lângă ei se întoarseră la rugămintea ei disperată, cu expresii curioase întipărite pe chip. Lui Cathy nu-i păsa. Nu mai era vreme să se simtă jenată sau să se gândească la buna-cuviinţă. Jon era singura problemă la care merita să se gândească.

Când tatăl ei se mulţumi doar să-l privească pe bărbatul legat la ochi, fără să facă ceva pentru a-i sări în ajutor, Cathy îi scutură braţul frenetic.

— Tată, grăbeşte-te! Of, Doamne, te rog, grăbeşte-te!

— El este cel care te-a răpit? întrebă Sir Thomas cu răutate, fără să-şi ia ochii de la bărbatul de pe eşafod.

— Da! Tată, opreşte-i!

— Lasă să-l spânzure! Spânzurătoarea e o soartă prea bună pentru câinele ăla! apoi mi-ar plăcea şi să-l eviscereze şi să-l sfâşie în patru! Vreau să sufere tot atât cât te-a făcut şi el să suferi! Ticălos blestemat!

Sir Thomas aruncă o privire plină de ură spre locul unde stătea Jon, prea departe să o audă pe Cathy, palid şi liniştit în timp ce încuviinţa din cap la întrebările pline de emoţie ale unui preot. Sub privirile lui Cathy şi ale tatălui ei – ea îngrozită, şi celălalt exultând –, preotul făcu semnul crucii peste el şi trecu la bărbatul de alături, începând să repete ritualul.

— Tată, trebuie să-i opreşti! Este tatăl copilului meu!

— Cum? strigă Sir Thomas cu vocea plină de durere şi furie.

— Îi port în pântece copilul! O, tati, nu vreau ca tatăl copilului meu să fie spânzurat! Te rog, opreşte-i! Grăbeşte-te!

Sir Thomas se uită la Cathy pentru un minut, timp în care ea crezu ca va înnebuni. Preotul dezlegă păcatelor şi ultimului dintre cei cinci şi se retrase. Sunetul de tobă care preceda toate execuţiile începu.

— Tată, te rog! imploră Cathy cu ardoare, agăţându-se de braţul tatălui ei.

Era prea târziu acum să se roage de căpitanul de pe *Lady Chester.* Dacă tatăl ei nu dădea înapoi, *ce* altceva mai era de făcut?

Ochii lui Sir Thomas se plimbară între faţa ei rugătoare şi bărbatul de pe eşafod, şi înapoi la ea, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Tată…!

— Opriţi-vă! se auzi vocea lui gravă şi autoritară. Vreau ca bărbatul acela, al treilea de la stânga, să-mi fie adus pentru interogatoriu! Daţi-l jos!

Călăul ezită cu mâna chiar deasupra manetei care

avea să îi trimită pe cei cinci bărbaţi spre cele veşnice şi se uită la ofiţerul responsabil pentru confirmarea comenzii bruşte. Ofiţerul îl recunoscu pe Sir Thomas dintr-o privire, apoi încuviinţă scurt din cap la bărbatul cu glugă. Cu o ridicare din umeri prin care arăta clar că nu-şi asuma nicio responsabilitate pentru ceea ce era pe cale să facă, călăul ridică laţul din jurul gâtului lui Jon. Cathy simţi cum i se pune un nod în gât când îi văzu umerii largi, care fuseseră intenţionat ţinuţi ridicaţi în aşteptarea sentinţei, lăsându-se un pic. Doi marinari înarmaţi îl traseră pe Jon jos de pe eşafodul improvizat şi îl luară de acolo cu agresivitate, încă legat de mâini şi la ochi. Cathy se întoarse către Sir Thomas cu nerăbdare.

— Unde îl duc?

— În celulă, îmi imaginez, până când trimit eu după el. Va fi în siguranţă.

Batjocura amară din vocea tatălui ei o făcu pe Cathy să se cutremure.

— Tată, pot să-ţi explic… ezită ea nesigură, dorindu-şi să aline furia şi durerea din ochii lui.

El făcu o grimasă, apucând-o de braţ.

— Sunt sigur că poţi, fata mea, dar cred că mai bine ai face-o între patru ochi. Se pare că am atras şi aşa destul atenţia.

El le aruncă o privire aprigă bărbaţilor care rânjeau în timp ce ascultau nestingheriţi conversaţia lor. Cathy văzu privirile libidinoase pe care le aruncau către ea şi îşi dădu seama, cu oroare, că prin propriile cuvinte se autodenunţase drept o stricată. O femeie necăsătorită care era însărcinată, indiferent de circumstanţe, nu putea fi altceva, conform principiilor morale ale acelor vremuri, îşi ţinu capul sus când se îndreptă alături de tatăl ei spre scara care ducea sub punte, dar nu putu controla îmbujorarea care îi colora obrajii. În spatele ei, execuţia continuă. Tresări la un ţipăt răguşit care răsună pe punte, care fu

urmat de sunetul ascuţit de frângere a gâtului. Cathy se cutremură, strângând convulsiv braţul tatălui ei când i se întoarse stomacul pe dos şi rămase fără aer. În ciuda faptului că reputaţia îi era pe veci compromisă, nu putea să regrete ce făcuse. Mai bine să fie ea stigmatizată pentru totdeauna decât să-şi piardă Jon viaţa. Dar nu era singura fiinţă asupra căreia avea să atârne ruşinea. Mai era şi tatăl ei…

— Tată… începu ea aproape în şoaptă.

— Sssst, îi porunci el cu blândeţe, împingând-o în faţa lui în jos pe scări. Poţi să-mi povesteşti totul când vom ajunge în cabina mea.

Sir Thomas, care era un om extrem de bogat şi de influent, primise cea mai bună cabină de pe navă. Când o îndemnă pe Cathy să intre înaintea lui, tânăra fu luată puţin prin surprindere de luxul pe care-l descoperi înăuntru. Comparativ cu încăperea curată, dar spartană a lui Jon de pe *Margarita,* această cabină era de-a dreptul opulentă, aproape stingheritor de elegantă. Ochii ei licăriră când se gândi care ar fi reacţia lui Jon la vederea unui astfel de confort decadent. Ar zâmbi larg şi batjocoritor, cu siguranţă, văzând covorul de pluş şi draperiile de catifea, mobilierul elegant şi ornamentele de cristal, aşa cum rânjise ironic cândva văzând hainele ei scumpe. Cathy privi camera bogat împodobită cu ochii lui şi se simţi uşor inconfortabil.

— Acum, copilă, vreau să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat, o îndemnă tatăl ei, încruntat, în timp ce o ghidă spre un scaun şi îl ocupă pe cel din faţa ei.

Cathy înghiţi în sec, roşi şi încercă să-l lămurească pe cât îi fu cu putinţă, lăsând deoparte doar părţile cele mai intime ale relaţiei ei cu Jon. Îi sublinie că fusese drăguţ cu ea, asigurându-se că era hrănită, adăpostită în mod adecvat şi în afara oricărui pericol. Descriind cum îşi riscase viaţa pentru a o salva în Cadiz, ochii ei străluciră cu

dragoste, deşi ea nu-şi dădu seama. Cu toate acestea, Sir Thomas, înţelese pe deplin expresia ei şi îşi miji ochii, îi povesti despre rănile groaznice ale lui Jon şi despre cum îl îngrijise, iar tatăl ei îşi miji ochii şi mai mult. Cathy deveni brusc conştientă de mânia lui care creştea în linişte şi se întrerupse. El tăcu pentru un moment lung, privind în gol la peretele opus. Se foi în cele din urmă, şi el se uită la ea.

— Eşti sigură… că eşti însărcinată, vreau să spun? întrebă Sir Thomas pe un ton pe care se sili să-l păstreze neutru.

Cathy simţi cum îmbujorarea fierbinte şi trădătoare îi puse din nou stăpânire pe obraji. În starea ei, nu mai reprezenta altceva decât o povară pentru părintele său, care fusese întotdeauna atât de mândru de ea. Fiica lui Sir Thomas Aldley însărcinată cu copilul unui pirat… Cathy aproape că auzea comentariile maliţioase. Odată cu compromiterea ei, tatăl ei avea să fie distrus.

— Da, tată, sunt sigură, reuşi ea să îngaime, însă nu avu inimă să-i întâlnească privirea.

Sir Thomas îi văzu ruşinea întipărită pe chip, şi inima lui începu să bată mai tare, înflăcărată de dragostea protectoare pe care i-o purta. La urma urmei, era fiica sa, şi ceea ce i se întâmplase nu era vina ei. Îl cuprinse o ură feroce împotriva bărbatului care siluise cu ticăloşie o fecioară de 17 ani, o tânără lady crescută ireproşabil. Se gândi la propriul său rol în salvarea acelui bărbat de la o moarte binemeritată, iar ochii îi scânteiară cu ură. Dar doar îi acordase o graţiere temporară piratului, îşi promise el. Pentru moment, fericirea şi bunul renume ale fiicei sale trebuiau să fie prima lui preocupare. Dar mai târziu…

— Copila mea, nu ai niciun motiv să arăţi atât de deznădăjduită, declară Sir Thomas liniştitor, luându-i mâna mică într-a sa şi mângâind-o. Nu ai nicio vină pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, ştiu bine. Copilul pe care îl porţi a fost conceput printr-un act brutal pentru care nu poţi fi trasă la

răspundere. Trebuie să luăm măsuri acum să-ţi salvăm reputaţia. A fost regretabil că a trebuit să divulgi ştirea de faţă cu fiecare marinar de pe navă, dar cred că putem remedia această greşeală. Acum, Cathy…

Tânăra simţi cum i se întoarce starea de greaţă. În mod clar, ascunzându-i detaliile intime ale relaţiei ei cu Jon, îl indusese în eroare pe tatăl ei. De dragul lui Jon, trebuia să-i dezvăluie adevărul, indiferent cât de mult avea să-l îndurereze.

— Tată, se aventură ea ezitând, cu ochii pe mâinile lor împreunate. Tată, să ştii că nu a fost viol.

— Ce-ai spus? explodă Sir Thomas după o clipă de uimire.

— Jon… Jon nu a fost nevoit, de fapt, să mă forţeze, tată, şopti Cathy, simţindu-se mai umilită decât fusese vreodată în viaţa ei. Am… vrut şi eu.

— Dumnezeule, înţelegi măcar ceea ce spui?

Sir Thomas sări în picioare, agitat, uitându-se furios în jos, la fiica sa. Cathy se uită în sus la el, pălind, chipul căpătându-i culoarea rochiei pe care o purta.

— Da, tată.

Vocea ei era scăzută, dar îl privea fix în ochi. Faţa îmbujorată a lui Sir Thomas deveni chiar şi mai roşie. Cathy îşi muşcă buza de jos, dar refuză să îşi ia ochii de la el.

— Ticălosul blestemat! rosti Sir Thomas în cele din urmă. Mă bucur că i-am oprit să-l spânzure! Va plăti…

Lumina urâtă din ochii albaştri – în mod normal atât de calmi ai tatălui ei – o alarmă pe Cathy. Se ridică şi apoi se clătină când fu cuprinsă de ameţeală. Sir Thomas îşi întinse o mână şi o prinse, iar Cathy se ţinu de el, cu ochii mari şi speriaţi.

— Tată, îl iubesc.

Era albă ca varul, iar pe Sir Thomas nu-l lăsă inima să o dojenească. „Chiar dacă nenorocitul nu a forţat-o”, se gândi el furios, „un bărbat cu experienţă nu ar avea mari

probleme în a seduce o fată inocentă”. Ceea ce făcuse era la fel de grav ca şi siluirea. Cathy trebuia să înţeleagă asta. Nu-i putea permite să creadă în continuare că era îndrăgostită cu adevărat de un astfel de bărbat!

— Fata mea, acest bărbat este mult mai în vârstă decât tine, nu-i aşa? începu el uşor.

Îşi dădu seama că dacă i-ar fi condamnat afecţiunea pentru pirat dintr-odată doar ar fi îndepărtat-o.

— Are 34 de ani, răspunse Cathy uşor, aşezându-se iar pe scaun.

Întoarcerea bruscă a tatălui său la 180 de grade o surprinse. Se aşteptase să urle ore întregi.

— Mă gândeam eu. Sir Thomas sună de parcă cele mai grave temeri ale sale fuseseră confirmate. Ai vreun motiv să crezi că te iubeşte?

— Păi…

— Ţi-a spus el vreodată asta? continuă Sir Thomas.

O privire pătrunzătoare aruncată spre chipul îmbujorat al lui Cathy îi spuse că era pe drumul cel bun.

— N… nu, trebui ea să recunoască.

Îşi coborî privirea să studieze covorul roşu scump pe care picioarele ei încălţate cu sandale păreau dintr-o altă lume.

— Mă gândeam eu că nu, oftă din greu Sir Thomas şi îşi reluă locul, apucându-i încă o dată mâna lui Cathy. Copila mea, un bărbat de 34 de ani, şi mai ales un tâlhar fără principii, cunoaşte zeci de femei în sensul biblic. Orice sentimente este posibil să fi stârnit în sufletul său, nu au fost o noutate pentru el, crede-mă. Dar tu, pe de altă parte, inocentă ca un înger, ferită de bărbaţi, ai confundat maturizarea ta foarte naturală din punct de vedere fizic cu dragostea. Este normal ca o tânără să-şi imagineze o poveste de dragoste nemuritoare cu primul bărbat care o face femeie. N-ai observat că multe tinere care-şi dispreţuiesc soţii înainte de căsătorie ajung în curând să se

ataşeze de ei? De ce crezi că se întâmplă asta, fiica mea?

Cathy se gândi. Spusele tatălui ei erau adevărate. Cunoştea fete care plânseseră când auziseră de căsătorie, iar mai târziu păruseră perfect resemnate cu soarta lor, ba chiar îndrăgostite de soţii lor. Dar…

— Nu e cazul, tată, spuse ea cu hotărâre. Îl iubesc cu adevărat pe Jon. E frumos şi puternic, şi este foarte blând şi tandru…

Tatăl ei izbucni într-un hohot de râs îndurerat.

— Desigur că este blând şi tandru cu tine, sărmana mea copilă. Plăcerea pentru un bărbat este mult sporită de un partener dispus. Ştiu ce spun. Eu însumi am folosit metoda aceasta cu o femeie pentru a mă asigura că se va supune dorinţelor mele. Şi toate tinerelele nevinovate au presupus că sunt îndrăgostit nebuneşte de ele, în timp ce în realitate nu era vorba de aşa ceva. Un bărbat nu dezonorează o femeie pe care o iubeşte, iar o femeie poate considera gradul de respect pe care un bărbat i-l acordă drept o evaluare a adevăratelor lui sentimente.

Sir Thomas fu mulţumit de efectul acestui discurs. Cathy părea bulversată, iar dacă ar fi putut cumva să-i ghicească gândurile, ar fi fost chiar şi mai fericit. „E adevărat”, se gândi ea. „Jon mă prefera când eram dispusă. Oare tandreţea lui a fost doar un şiretlic pentru a mă convinge să fac dragoste cu el?” Nu putea judeca decât prin prisma sentimentelor ei profunde pentru el, dar cuvintele tatălui ei puseseră un semn de întrebare chiar şi asupra propriilor sentimente. Ceea ce simţea pentru Jon era oare iubire adevărată sau reacţia firească a unei tinere lipsite de experienţă faţă de un bărbat frumos? Cum putea fi sigură de asta?

Sir Thomas o văzu rămânând pe gânduri şi, plin de înţelepciune, nu mai adăugă altceva. În schimb, îşi îndreptă atenţia spre o problemă chiar şi mai complicată.

— Cathy, spuse el în cele din urmă, scoţând-o brusc

din labirintul în care se pierduse. Trebuie să te căsătorim, copilă. După cum văd eu problema, acesta este singurul lucru care îţi va restabili reputaţia.

Cathy se uită la el întrebător, cu ochii ei la fel de albaştri ca ai lui înceţoşaţi la acest gând. Dură un moment înainte să răspundă.

— Să mă căsătoresc, tată? repetă ea prosteşte.

— Da, copila mea. Am în minte un locotenent tânăr, de familie bună, care este în prezent staţionat la bordul navei *Lady Chester.* Este cu doar trei ani mai în vârstă decât tine – un tânăr frumos, manierat. Desigur, nu se compară câtuşi de puţin cu căsătoria pe care ai fi putut s-o ai, dar în condiţiile date, orice căsătorie este mai bună decât niciuna. După cum stau lucrurile, sunt convins că îl pot convinge pe acest tânăr să-şi asume paternitatea copilului. Familia lui duce lipsă de fonduri…

Cathy făcu ochii mari, devenind din ce în ce mai palidă. Îşi încleştară mâinile strâns în poală.

— Propui să-mi cumperi un soţ, tată? îl întrebă cu asprime.

Sir Thomas îi întâlni calm privirea glacială.

— Draga mea, nu avem de ales. Nu mulţi bărbaţi te-ar mai lua fără un stimulent. Fii realistă, copilă. Nu numai pentru binele tău, ci şi pentru al meu, şi chiar şi pentru al copilului pe care-l porţi în pântece. Dacă oricare dintre noi vrea să-şi mai ţină vreodată capul sus, atunci trebuie să ai un soţ.

Cathy se gândi profund. Ceea ce spusese tatăl ei era adevărat şi era exact ce îşi spusese şi ea mai devreme. Voia să aducă pe lume un copil bastard şi să-l vadă cum îndură stigmatul ilegitimităţii? Îşi dorea să se confrunte cu dispreţul înaltei societăţi pentru tot restul vieţii ei şi să fie exclusă din cercurile sale? Nu, nu voia asta. Iar căsătoria părea a fi singura cale de a preveni toate aceste neajunsuri.

— Sunt de acord cu tine, tată, spuse ea hotărâtă.

Sir Thomas o privi cu surprindere. Se aşteptase la o ceartă, nicidecum la această acceptare directă.

— Excelent! Trăsăturile lui dure se relaxară într-un zâmbet. Voi începe să fac aranjamentele de îndată. Cu cât te căsătoreşti mai repede, cu atât mai repede se vor închide toate gurile rele.

— Am o singură condiţie, tată.

Sir Thomas se uită la ea cu drag.

— Ce este, copila mea?

— Vreau să-mi aleg eu soţul.

— Dar, draga mea, nu ai timp să întâlneşti tineri eligibili, îngăimă Sir Thomas. Trebuie să acţionăm rapid. Dacă aşteptăm, nu vom mai putea pretinde că bebeluşul s-a născut prematur atunci când îi va veni sorocul.

— Nu e nevoie de timp ca să îl găsim pe cel la care mă gândesc eu.

Când Sir Thomas înţelese la ce se referea Cathy, se simţi de parcă fusese lovit în moalele capului. Îşi miji ochii la ea.

— Presupun că te referi la pirat, nu?

— Numele lui este Jon, tată. Şi da, mă refer la el.

— Dar, fiica mea, ţi-am explicat deja că ceea ce simte acest bărbat pentru tine nu are nimic de-a face cu dragostea. Şi vei înţelege în curând că nici tu nu îl iubeşti. Nu ai niciun motiv să pui paie pe foc prin căsătoria cu bărbatul ăsta.

— Ba chiar am un motiv foarte bun, tată. Îi port copilul.

Ochii albaştri ai lui Cathy îi întâlniră cu calm pe ai tatălui ei.

Sir Thomas oftă. Când vorbi, vocea lui devenise dură.

— Cathy, trebuie să înţelegi că nu îţi voi permite să te căsătoreşti cu acest bărbat. Este un criminal, un criminal! Te vei ruşina cu el de îndată ce îţi va cădea vălul de pe ochi şi îmi vei reproşa că am permis să aibă loc o asemenea

uniune! Sfântă Fecioară, ce propui să faci cu el după ceremonie? Să-l duci la Londra şi să-l prezinţi la Curte? Vom fi de râsul Angliei!

Bărbia lui Cathy căpătă înclinarea încăpăţânată pe care o ştia şi de care se temea. La naiba cu încăpăţânarea ei!

— Tată, dacă nu mă căsătoresc cu Jon, atunci n-o să mă căsătoresc cu nimeni.

Tonul vocii ei părea să nu accepte replică. Cu toate acestea, Sir Thomas nu renunţă. Se încruntă la fiica sa, chipul lui căpătând culoarea roşie a furiei care obişnuia să o alarmeze şi să o convingă fără drept de apel.

— La naiba, fetiţo, nu mă poţi sfida! Sunt tatăl tău şi este responsabilitatea mea să-ţi asigur viitorul. Te vei căsători cu cel pe care-l voi alege eu!

— Îmi pare foarte rău că nu-ţi pot face pe plac, tată, dar mă voi căsători cu Jon sau nu mă voi căsători deloc!

Două perechi de ochi albaştri aproape identici se înfruntară, ambele refuzând să cedeze.

— Şi ce se va întâmpla după ceremonie, în cazul în care aş fi îndeajuns de netot încât să permit una ca asta? Îţi dai seama că piratul tău este în continuare condamnat la moarte, nu-i aşa? Este puţin probabil să scape de spânzurătoare pentru totdeauna. Cei ca el rar sfârşesc bine.

— Ştiu câtă influenţă ai la Curte, tată. Ai putea aranja cu uşurinţă o graţiere dacă ai vrea.

În timp ce Cathy vorbea, în mintea lui Sir Thomas începu să se contureze o idee. La o analiză mai atentă, poate că era o oarecare noimă în planul ei. Nu îi plăcuse niciodată ideea ca fiica lui să fie nevoită să se arunce în braţele unui filfizon tinerel fără bani şi fără vreun titlu care să-l recomande. Dacă ar putea cumva să-i reabiliteze numele fără să îi pună în cârcă un soţ, cel puţin nu unul permanent, atunci ceva încă mai putea fi salvat din tot acest scandal. Dacă ar deveni văduvă... Sir Thomas zâmbi

în sinea lui. Tocmai îi venise în minte soluţia ideală. Îi va permite lui Cathy să se căsătorească cu piratul ei şi apoi va lua măsuri pentru a se asigura că bărbatul era scos din ecuaţie. Nu că el însuşi s-ar deda vreodată la fapte condamnabile, se gândi Sir Thomas cu viclenie. Nu va fi nevoie. Dacă piratul ar fi predat justiţiei reginei, sfârşitul lui va fi rapid şi sigur... şi perfect legal. Şi Cathy ar fi liberă să-şi aleagă un alt soţ mai potrivit cu rangul ei înalt. Putea prevedea doar două probleme: lumea bună nu trebuia să ştie că soţul mort al lui Cathy fusese pirat, iar Cathy însăşi nu trebuia să fie la curent cu soarta bărbatului până când sentimentele ei pentru el nu se stingeau. Dar existau modalităţi prin care să se asigure de asta...

— Ce spuneai, copila mea? îi zâmbi Sir Thomas jovial lui Cathy. Tânăra fu luată prin surprindere de schimbările constante din starea de spirit a tatălui său, dar îşi continuă ideea:

— Ai putea aranja ca Jon să obţină graţierea, tată.

Sir Thomas dădu din cap încet, ţuguindu-şi buzele de parcă ar fi analizat problema.

— Da, cred că aş putea.

— Nu mă voi căsători cu nimeni altcineva, tată.

Ochii lui Cathy străluceau provocator. Sir Thomas oftă.

— Şi acesta este ultimul tău cuvânt, draga mea?

— Da. Acesta este ultimul meu cuvânt.

— Văd că nu-mi dai de ales. Sir Thomas cedă cu părere de rău. Dar ţine minte să nu-mi reproşezi mai târziu! Aceasta este în întregime ideea ta şi refuz să-mi asum orice responsabilitate pentru ea!

Cathy ţâşni din scaun, aruncându-şi braţele în jurul tatăl ei şi îmbrățișându-l strâns.

— O, mulţumesc, tată! Mulţumesc!

Sir Thomas o bătu pe spate, consolator.

— E în regulă, draga mea. Ştii că nu-mi doresc decât

fericirea ta.

— Ştiu, tată. Te iubesc pentru asta.

Cuvintele delicate, murmurate cu buzele lipite de haina lui din satin, îl făcură pe Sir Thomas să simtă pentru o clipă o mustrare de conştiinţă. Dar îndepărtă remuşcarea şi continuă să-i mângâie părul răvăşit până când ea îl împinse cu un râs uşor.

— Trebuie să arăt ca după război.

— Arăţi, într-adevăr, draga mea. Nu ai alte haine?

Sir Thomas îi privi rochia albă mototolită şi părul neîngrijit cu o oarecare severitate.

— Aveam, dar erau toate în casa lui Jon. Care a fost lovită de o ghiulea şi a ars. Mi-e greu să cred că a mai rămas ceva acolo.

— Dumnezeule mare, spuse tatăl ei uşor. Dacă aş fi ştiut că eşti pe acea insulă, nu aş fi permis niciodată să se deschidă focul. Dar colonelul Hugh – el e responsabil de soldaţii care au venit cu noi – m-a asigurat că piraţii te-au ucis de mult, din moment ce nu am primit nicio cerere de răscumpărare. Am crezut că ai murit, Cathy.

— O, tată, spuse Cathy, cu ochii înotându-i în lacrimi la gândul durerii tatălui său. Jon nu a trimis o cerere de răscumpărare pentru că a vrut să mă ţină lângă el. Nu am fost niciodată într-un pericol real… cel puţin nu până în această dimineaţă, adăugă ea cu o urmă de zâmbet.

— Ei bine… se întoarse Sir Thomas, tuşind pentru a-şi drege glasul, cred că Martha a împachetat nişte haine de-ale tale împreună cu lucrurile mele, pentru cazul în care ai fi avut nevoie de ele. O să trimit pe cineva să ţi le aducă. Bănuiesc că ar fi cel mai bine să fac aranjamentele pentru căsătorie astăzi, dacă nu ai nimic împotrivă. Date fiind condiţiile, cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

— Cum spui tu, tată. Cathy îi zâmbi drăgăstos, apoi, pe negândite, se repezi să-i dea un sărut pe obrazul rumen.

Sir Thomas o îmbrăţişă uşor, apoi îi dădu drumul, iar

ea avu impresia că vede lacrimi formându-se în ochii lui când se întoarse să plece din cabină.

Rămasă singură, Cathy se plimbă fără ţintă prin cameră, prea agitată ca să stea locului. Mângâie spătarele curbate ale scaunelor elegante, admirându-le distrată frumuseţea delicată. La urma urmei, dacă îţi permiteai, nu era nimic în neregulă în a avea cele mai bune lucruri, se gândi ea defensiv, imaginându-şi rânjetul ironic pe care ideile ei l-ar aduce pe chipul frumos al lui Jon. Ridică o vază delicată de porţelan de Sevres aproape sfidător. Jon va trebui pur şi simplu să se obişnuiască cu un standard diferit de viaţă. De fapt, nu va avea de ales dacă planurile aveau să funcţioneze aşa cum îşi propusese ea. Va fi distractiv să-l înveţe manierele şi obiceiurile înaltei societăţi. Zâmbi, imaginându-şi-l pe fiorosul ei căpitan pirat îmbrăcat ca un gentleman englez. O, cât se va încrunta la început! Dar de dragul ei şi al copilului lor, se va adapta. Ştia că o va face, dacă i se va acorda timp.

Simţea un uşor junghi de vinovăţie că îl forţa să facă ceea ce era aproape sigur o căsătorie nedorită de el. Fusese în mod evident nemulţumit de vestea legată de copil. Era puţin probabil să fie mai fericit la vestea că avea să devină deopotrivă soţ şi tată. Dar era mai bine căsătorit decât mort, după cum avea să-i atragă atenţia cu prima ocazie pe care o va avea. Dacă nu ar fi fost ea şi copilul, ar fi fost spânzurat.

Tatăl ei era sigur că Jon nu o iubea, că era imposibil să o iubească. Ei bine, poate că nu. Poate că nici măcar ea nu-l iubea. Dar concepuseră un copil împreună şi, în momentul de faţă, propriile sentimente erau pe locul al doilea. Copilul care urma să vină pe lume era cel mai important acum.

Un ciocănit uşor se auzi în uşa cabinei, iar Cathy îşi trecu o mână timidă prin părul răvăşit înainte să invite înăuntru pe oricine se afla de cealaltă parte a uşii.

— Mason! strigă ea cu bucurie când îşi făcu apariţia valetul care se afla în slujba tatălui ei de ani întregi.

— Milady, zâmbi Mason la ea, radiind de fericire. Mă bucur să vă văd din nou, milady, dacă îmi este permis să vă spun. Sir Thomas a fost ca posedat de când am aflat că aţi fost capturată de piraţi. A crezut c-aţi murit, milady, şi gândul l-a îndurerat nespus... la fel ca pe noi toţi.

— Ştiu, Mason, zâmbi Cathy la omuleţul îmbrăcat sobru.

Mason făcea parte din copilăria ei la fel de mult ca şi tatăl ei sau Martha. Fusese întotdeauna rezervat, după cum se cuvenea slujitorului personal al unui nobil, dar Cathy îl cunoştea prea bine, la fel ca pe salonul din casa lor din Lisabona.

— Un marinar va aduce cufărul lui Sir Thomas, milady. Dacă aveţi nevoie de ajutor să vă prindeţi părul sau dacă hainele dumneavoastră trebuie aranjate, vă rog să nu ezitaţi să apelaţi la serviciile mele. Sir Thomas mi-a spus că vă căsătoriţi în această după-amiază. Permiteţi-mi să vă fac şi eu cele mai bune urări de fericire, milady.

— Mulţumesc, Mason. Cathy fu impresionată de discursul pretenţios. Ca Mason să-şi ofere serviciile şi să facă pe camerista unei lady era ca şi cum ea s-ar fi oferit să spele pe jos. S-ar putea să am nevoie se îmi prinzi părul. Încă nu mă pricep prea bine singură.

— Ar fi şi culmea să o faceţi singură, pufni Mason clar scandalizat de acea idee.

El răspunse la un alt ciocănit în uşă, luând cufărul lui Sir Thomas din hol fără să-l lase pe cărăuş să arunce vreo privire către Cathy. Tânăra zâmbi. Se simţea un pic ciudat să fie protejată astfel din nou. Îşi dădu seama că revenirea la rolul ei de drept de doamnă de rang înalt necesita unele ajustări. Se obişnuise cu libertatea de pe nava de piraţi.

Cathy îl lăsă pe Mason să plece cu un zâmbet de mulţumire şi scotoci prin valiza tatălui ei singură. Martha

împachetase patru rochii şi o cămaşă de noapte, precum şi lenjeria, acele de păr şi pasmanteria necesare, fără de care o lady nu putea pretinde că era îmbrăcată corespunzător. Articolele ei de îmbrăcăminte ocupau o bună parte din cufărul lui Sir Thomas. Lui Mason nu avea cum să îi placă asta, se gândi ea zâmbind larg. Mason insistase întotdeauna ca tatăl ei să fie îmbrăcat după ultima modă, iar dacă oferise o parte din spaţiul preţios pentru bagaje al stăpânului său pentru nevoile ei, atunci cu siguranţă toată lumea fusese mai îngrijorată pentru soarta ei decât îşi imaginase. Era un semn mic de devotament, dar o impresionă mai mult decât orice altceva.

Unul dintre aceste veşminte va fi rochia ei de mireasă, se gândi ea când scoase hainele şi le scutură. Toate erau minunate – aşa cum erau toate hainele ei, după cum remarcase Jon la un moment dat dar îşi imaginase întotdeauna că se va căsători în satin alb, cu un voal de dantelă şi cu un buchet de flori de portocal. Îşi permise un moment delicat de regret şi apoi alese o rochie din mătase de culoarea unei piersici delicioase, împodobită cu metri de dantelă vieneză de culoarea untului. Prevăzătoare, Martha pusese şi pantofii care se asortau, şi colierul ei, şi minunaţii cercei de perle care îi completau ţinuta. Cu o coafură elegantă, totul avea să fie splendid. Îl chemă pe Mason să-i calce rochia. Până la venirea lui, îşi spălă faţa şi mâinile în ligheanul cu apă caldă, gândindu-se pentru un moment cu regret la parfumurile dulci care se transformaseră cel mai probabil în cenuşă printre ruinele casei lui Jon. Martha dinadins nu pusese niciun parfum în bagaj.

Cathy se chinui să-şi tragă pe ea cele trei jupoane *de rigueur* şi îşi legă corsetul cât de bine putu. Avea noroc că era mai slabă de la natură, reflectă ea ironic. Cumva, nu şi-l putu imagina pe Mason ajutând-o la strângerea corsetului.

Când se întoarse cu rochia, îl puse să aştepte în faţa uşii cât timp se îmbrăca. Când fu respectabil îmbrăcată, îi

permise să intre ca să-i aranjeze părul. Era surprinzător de îndemânatic cu peria şi cu acele de păr, şi Cathy îl tachină pentru talentul său. Păstră o tăcere demnă în timp ce îi ridică părul într-un coc grecesc elegant. În cele din urmă, îi dădu o oglindă mică de mână şi Cathy îşi cercetă imaginea cu un ochi critic. Fără îngâmfare, hotărî că părea mai frumoasă decât fusese vreodată. Sub atingerea blândă a soarelui tropical, obrajii ei căpătaseră aceeaşi culoare strălucitoare ca rochia, în timp ce restul tenului ei până jos la umflătura suavă a sânilor ei, care era vizibilă doar deasupra decolteului cu volănaşe, era de un alb-crem minunat. Perlele perfect asortate fuseseră trecute de două ori în jurul gâtului, subliniind cu eleganţă decolteul. Cerceii de perlă albi-rozalii delicaţi străluceau pe lobii urechilor ei ca nişte scoici. Lunile petrecute alături de piraţi îi oferiseră chipului ei nişte trăsături elegant cizelate care nu fuseseră evidente înainte. Arăta ca o femeie acum, nu ca o fată, iar obrajii ei se îmbujorară cum se cuvine când se gândi la căsătoria ei iminentă cu bărbatul căreia i se datora asta.

Mason merse şi îl informă pe Sir Thomas că era gata. Cathy se forţă să stea liniştită cât timp aşteptă întoarcerea tatălui ei. Dintr-odată îşi dorea câteva clipe singură cu Jon înainte de nunta lor. Dacă el detesta cu adevărat ideea… Ce-ar fi putut face ea? Era legată de el acum, aşa cum era şi el de ea. Dacă nu-i plăcea ideea, asta era. Nu avea de gând să dea înapoi tocmai acum. Dacă ar fi fost sinceră, ar fi recunoscut că nici măcar nu voia să dea înapoi.

Când reveni la ea, Sir Thomas o asigură că fuseseră făcute toate aranjamentele. Căpitanul Winslow de pe *Lady Chester* avea să oficieze ceremonia, iar Mason şi Sir Thomas însuşi vor fi singurii martori. În afară de căpitanul Winslow, nimeni în afara de familie nu va cunoaşte detaliile nunţii ei pripite. Şi aşa şi trebuia să fie, o avertiză tatăl ei. Dacă s-ar afla că noul ei soţ fusese cândva pirat, atunci respectabilitatea pe care mariajul se presupunea că ar

trebui să o impună va fi distrusă pentru totdeauna.

Cathy fu luată prin surprindere când uşa cabinei se deschise brusc după un simplu ciocănit. Sir Thomas se încruntă la această încălcare a etichetei din partea celor doi marinari însărcinaţi să păzească prizonierul, dar Cathy avea ochi doar pentru bărbatul din mijloc. Faţa îi era vânătă şi murdară de o combinaţie de praf de puşcă, funingine şi sudoare. Hainele îi erau rupte şi murdare, iar ochii îi străluceau ciudat când analizară aproape cu dispreţ silueta elegantă a lui Cathy. Îşi umezi nervoasă buzele cu limba, iar expresia lui se schimbă într un rânjet sălbatic. De-abia după ce fu împins cu violenţă în faţă de cei doi temniceri, văzu lanţurile grele care îi zăngăneau la încheieturile de la mâini şi la glezne.

Pentru a doua oară în acea zi, ea nu putu nici să se mişte, nici să vorbească. Nu făcu decât să-l privească, cu o compasiune îngrozită, când se împiedică de lanţul care se întindea de la o gleznă la alta. Reuşi să se îndrepte cu un efort şi o privi în timp ce tatăl ei le spuse marinarilor să plece.

— Măi, măi, spuse Jon tărăgănat atunci când nici Cathy, nici tatăl ei nu spuseră nimic. Şi când te gândeşti că eu îmi făceam griji pentru tine. Ar fi trebuit să-mi amintesc că pisicile aterizează mereu în picioare.

— Asta-i bună! mârâi Sir Thomas, făcând un pas grăbit înainte.

Jon se răsuci să dea ochii cu el, în timp ce lanţurile îi zăngăniră, şi cu dinţii încleştaţi ca un animal sălbatic. Cathy fugi lângă tatăl său, agăţându-se de braţul lui.

— Nu, tată! spuse ea grăbită, cu ochii larg deschişi, în timp ce privi când la unul, când la celălalt. Apoi, continuă aproape în şoaptă: Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, papa. Te rog.

— Imposibil! mârâi Sir Thomas, mijindu-şi ochii cu ură când fixă silueta înaltă şi musculoasă a animalului care

abuzase de fiica sa.

Era însetat de sânge. Dacă nu ar fi fost şi Cathy acolo, s-ar fi delectat să-l trimită pe ticălos direct în flăcările iadului.

— Tată, te rog! repetă Cathy cu ochii rugători.

Sir Thomas se uită în jos la chipul ei din ce în ce mai palid, şi hotărârea începu să i se clatine.

— Draga mea, este chiar imposibil „spuse el cu răbdare. Te-a mai răpit o dată şi pare destul de capabil să te folosească drept ostatic din nou pentru a-şi câştiga libertatea. Îmi pare rău, copilă, dar aceasta-i situaţia.

— Tatăl tău are dreptate, Cathy, spuse Jon încet, având în ochi o licărire greu de definit. Dacă vii prea aproape, aş putea înfăşură lanţurile astea în jurul gâtului tău dulce şi să-l smulg de pe umeri cu o singură smucitură. Mai bine nu ai risca.

— Taci, canalie! urlă Sir Thomas, îndreptând arma fără ezitare spre inima lui Jon. Poţi să-i mulţumeşti fiicei mele că eşti încă în viaţă! Dacă nu mi-ar fi spus despre rodul siluirii tale, te-aş fi lăsat să fii spânzurat cu mare plăcere. În situaţia dată, vei face tot ce îţi stă în putinţă pentru a-i repara reputaţia!

— Tată! strigă Cathy cu disperare când văzu chipul lui Jon întunecându-se ameninţător.

Nu aşa plănuise să-i spună! Dacă ar putea doar să rămână pu ţin singuri, l-ar convinge că o căsătorie cu ea nu ar fi iadul la care el clar se aştepta.

— Am siluit-o? repetă Jon cu o voce sălbatic de batjocoritoare. Dacă asta ţi-a spus, minte.

Sir Thomas se înroşi de furie. Nu putea face altceva pentru a se abţine să nu apese pe trăgaci. Degetul îl durea de la efortul de a se înfrâna. Cathy se înroşi şi ea auzind batjocura usturătoare din cuvintele lui Jon, dar se agăţă cu fermitate de braţul tatălui ei.

— Să înţeleg că vrei să mă căsătoresc cu ea, spuse

Jon cu o răutate care îi sfâşie inima lui Cathy.

— Şi de ce nu? strigă ea rănită. E copilul tău, ştii doar, şi trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru asta! Măcar atât poţi să faci şi tu, să te asiguri că nu o să fie ilegitim!

— Scorpie oportunistă! mârâi Jon, iar Cathy păli şi mai tare sub privirea lui usturătoare.

— Dacă i te mai adresezi fiicei mele astfel, te voi împuşca pe loc.

Sir Thomas îşi recăpătă calmul. Vocea lui devenise glacială. Nici Jon, nici Cathy nu răspunseră. Se uitau unul la altul, cu furie şi durere în ochi, fără ca vreunul din ei să recunoască suferinţa celuilalt. Sir Thomas se uită de la unul la altul şi se relaxă uşor. Era mulţumit de modul în care se desfăşura această întâlnire. Dacă ticălosul continua să se poarte în acel fel, Cathy avea să-l urască înainte de terminarea ceremoniei.

— Şi dacă refuz? întrebă Jon după o vreme.

— Vei sfârşi în ştreang, răspunse Sir Thomas convins.

Cathy îşi muşcă buza. Ochii lui Jon se întoarseră spre ea.

— Eşti de acord cu asta? întrebă el scurt.

Cathy îi aruncă o privire sumbră.

— Jon, ştiu că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, dar trebuie să mă gândesc la copil. Îmi pare rău.

— Deci, eşti de acord.

Se întoarse cu spatele lui lat la ei şi înjură cu sălbăticie în bar bă. Cathy îşi dori să meargă la el, să-şi petreacă braţele în jurul taliei lui dure, dar atât atitudinea lui Jon, cât şi prezenţa tatălui ei o opriră. Va fi timp suficient să se revanşeze faţă de el după ceremonie, se gândi ea.

— Se pare că nu am de ales, spuse Jon cu răceală în cele din urmă. Privirea pe care i-o aruncă lui Cathy o făcu să roşească. Sper că nu te aştepţi la o cerere în căsătorie formală.

Cathy tresări la zeflemeaua crudă. Era într-adevăr un

ticălos, îşi spuse ea cu furie. Tatăl ei avusese dreptate. Jon cu siguranţă nu o iubea!

Acum, că se rezolvase problema minoră a consimţământului piratului, Sir Thomas se ocupă de restul formalităţilor cu eficienţa lui obişnuită. După mai puţin de 20 de minute, Cathy stătea alături de Jon în faţa căpitanului Winslow, în timp ce gentlemanul uluit, dar pregătit, citea cuvintele ce îi lega prin taina sfântă a căsătoriei. Fu surprinsă de cât de calmă sună propria voce când dădu răspunsurile corecte. Căci înlăuntrul său era un haos de durere. Jon păru la fel de liniştit. Dintr-odată, se trezi că îl urăşte. Nepăsarea lui crudă faţă de nevoile ei şi ale copilului era demnă de dispreţ!

Când căpitanul Winslow ajunse la partea cu inelul, Sir Thomas scoase în grabă inelul de aur cu sigiliu de pe degetul său. În toată graba, uitase de necesitatea de a procura verighetele corespunzătoare, dar acest aspect se putea rezolva de îndată ce ajungeau în siguranţă în Anglia. Jon luă inelul de la el fără niciun cuvânt şi îl puse pe degetul lui Cathy, încercând să îi atingă pielea cât mai puţin cu putinţă. Lui Cathy îi veni să plângă la senzaţia mâinii lui calde ţinând-o cu atâta dezgust. Ori de câte ori se imaginase căsătorindu-se cu Jon, cu siguranţă nu fusese nimic de genul acesta! Antipatia lui rece aproape că o dezgusta.

Semnă amorţită hârtia pe care căpitanul Winslow i-o înmână, iar Jon îşi mâzgăli numele sub al ei, cu o iscălitură rigidă. Apoi căpitanul îi declară soţ şi soţie, iar Cathy îşi ridică faţa spre el, plină de speranţă. Se uită în jos la ea pentru un moment, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet batjocoritor.

— Sper că nu te aştepţi să-ţi dau un sărut de mireasă castă după toată farsa asta, spuse el tărăgănat, şi, înainte să aibă timp să se gândească, Cathy îl lovi tare peste faţă.

Semnul palmei ei mici era clar vizibil pe obrazul lui

întunecat. El mârâi, îndreptându-se spre ea, dar gestul îi mobiliză pe ceilalţi trei bărbaţi care priviseră la mica scenă cu o surprindere uluită.

Pistolul lui Sir Thomas îl lovi dur pe Jon în cap, iar căpitanul Winslow îl prinse de ceafă. Îşi pierdu brusc cunoştinţa. Mason alergă la uşă şi urlă după paznici, care apărură în pas de marş. Îl târâră pe Jon între ei în timp ce Cathy stătea şi îşi muşca pumnul încleştat ca să se abţină să nu strige. Ea îi provocase violenţa lui Jon, era conştientă de asta, şi o regreta cu amărăciune. Nu voia să fie rănit.

— Tată, te poţi asigura că este teafăr? întrebă ea şoptit, după o clipă. Tatăl ei o privi aspru, apoi încuviinţă din cap, ieşind din cabină şi luându-i cu sine şi pe ceilalţi doi bărbaţi. Când se întoarse, o găsi pe Cathy la fereastră, cu lacrimile inundându-i obrajii. Sir Thomas simţi un val reînnoit de ură faţă de pirat.

— Nu a fost rănit, nu, tată? ezită ea.

Sir Thomas traversă încăperea spre ea, punându-şi braţul, protector, în jurul taliei sale. Cathy se sprijini de el, îndurerată.

— Chiar deloc, draga mea, spuse Sir Thomas cu tristeţe.

Cathy îşi ridică repede privirea, alertată de vocea lui.

— Tată…

— Copila mea, sper că ceea ce îţi voi dezvălui nu te va răni. În mod clar nu-l iubeşti pe pirat, cum nu te iubeşte nici el pe tine, aşa că vreau să priveşti acest lucru ca pe o binecuvântare.

— Tată!

— A evadat, Cathy. V-a abandonat pe tine şi pe copilul vostru şi, odată cu asta, promisiunea mea de a-i obţine graţierea. Vezi acum, draga mea, că am avut dreptate?

Capitolul 12

Londra nu era deloc aşa cum îşi imaginase Cathy. În loc de vile impunătoare înconjurate de acri întregi de parcuri, erau doar locuinţe urbane înguste şi separate de străzi prin nişte curţi mici şi garduri din fier forjat. La orice oră din zi şi din noapte se putea auzi zgomotul făcut de trăsuri pe străzile pietruite, iar vânzătorii ambulanţi îşi făceau reclamă mărfii strigând de dimineaţă până seara. Şanţurile erau pline de gunoaie, şi nimeni nu era deranjat câtuşi de puţin de duhoare. Nu era deloc o practică neobişnuită ca vreo persoană să verse o oală de noapte de la fereastra celui de-al doilea etaj al unei clădiri, în capul vreunui trecător care nu bănuia nimic. Londra din visele ei era elegantă, veselă şi foarte la modă. În schimb, Londra din realitate era doar murdară.

Înconjurată de opulenţa din casa din Grosvenor Square a mătuşii ei, Cathy trecuse de la agitaţie la plictiseală şi, în final, ajunsese de neconsolat. Deşi obţinuse statutul de doamnă respectabilă, încă era considerat nepotrivit să iasă din casă fără a fi însoţită de o femeie. Faptul că sarcina era deja vizibilă o împiedica să participe la petreceri, baluri sau la serate muzicale care aveau loc în timpul sezonului londonez. Singura ei recreere o reprezentau plimbările liniştite sau mersul prin parc cu trăsura alături de Martha, ori câte o vizită la magazinele din apropiere.

Aceste activităţi îşi pierdură însă repede farmecul. Frigul tot mai puternic ce anunţa venirea iernii transformase parcul într-o destinaţie neplăcută pentru cineva obişnuit cu o climă mai caldă, iar faptul că talia începuse să i se mărească o făcea să îşi piardă interesul faţă de modă. Timp de câteva săptămâni fu ocupată cu alegerea trusoului pentru copil, dar când termină şi cu asta, cu tot cu selecţia scufiei micuţe şi a scutecelor din satin, nu

îi mai rămăsese nimic de făcut. Se plimba nefericită prin casă, zâmbind stins la încercările lui Sir Thomas şi ale Marthei de a o înveseli. Refuza cu hotărâre să recunoască faptul că starea ei inexplicabilă de deprimare putea avea ceva de-a face cu fuga lui Jon. Din punctul ei de vedere, îşi spunea sieşi cu fermitate, el era un capitol de-acum încheiat din viaţa ei.

Elizabeth Augusta Anne Aldley Case, devenită Lady Stanhope prin căsătorie, sora lui Sir Thomas, nu avea deloc răbdare cu toanele lui Cathy. În opinia ei, fata era foarte norocoasă că scăpase atât de uşor. Dacă ea nu ar fi fost dispusă să îşi pună în joc reputaţia excelentă pentru salvarea nepoatei, Cathy ar fi devenit o paria din punct de vedere social – chiar şi în ciuda încercării lui Sir Thomas de a muşamaliza situaţia ei revoltătoare. Pentru că, deşi ducesa de Kent se abţinuse să discute ce i se întâmplase lui Lady Catherine în mâinile piraţilor, cei din familia Grady nu fuseseră la fel de rezervaţi. Ceea ce nu ştiau sigur, inventau. Şi povestea pe care o spuneau era suficient de scandaloasă încât să distrugă reputaţia chiar şi celei mai virtuoase doamne.

Lady Stanhope, răzbind printre valurile de intrigi precum un căpitan curajos, respinsese zvonurile ca pe nişte pure minciuni. Nepoata ei, explica ea cu o privire care parcă dorea să îi provoace pe ascultătorii ei să o contrazică, se căsătorise în secret cu un american în Lisabona, înainte de călătoria către Anglia. Când nefericitul mire se îmbolnăvise de febră şi murise la doar câteva zile după ceremonie, tatăl lui Cathy îşi trimise fiica îndurerată să îşi petreacă vara împreună cu mătuşa ei, sperând astfel că o schimbare de peisaj ar fi leacul potrivit pentru suferinţa tinerei văduve. Iar când vasul *Anna Greer* fusese atacat de piraţi, Cathy era deja *enceinte.* Căpitanul piraţilor, aducându-i-se la cunoştinţă starea fetei, îi oferise galant viitoarei mame cabina lui şi se comportase foarte decent cu

ea pe toată perioada. Sir Thomas îşi recuperase fiica în Cadiz, după ce ducesa şi nefericiţii aceia de nedescris fuseseră răscumpăraţi. Asta se întâmplase, de fapt, spunea buna doamnă. Deşi cei din înalta societate comentau amuzaţi când Lady Stanhope nu era de faţă, nimeni nu avea îndrăzneala să o contrazică făţiş.

Deşi nu era nerecunoscătoare pentru toate aceste eforturi depuse întru ajutorarea ei, Cathy era nepăsătoare în faţa zvonurilor. Nici măcar după naşterea copilului nu anticipa o nevoie de necontrolat de a străluci în societate sau de a face măcar parte din ea. I-ar fi convenit mai mult să se retragă cu copilul la ţară, după cum îi spuse tatălui ei. Sir Thomas rămase consternat. Prevedea deja cum toate planurile lui atent urzite urmau să se ducă pe apa sâmbetei dintr-o toană femeiască de neînţeles. Îi ceru ajutorul Marthei, contând pe slujnică să îi înşire lui Cathy avantajele unei poziţii în înalta societate, ba chiar posibilitatea unei a doua căsnicii. Când Cathy îi spuse, cu o logică de necontestat, că nici nu se putea pune problema unei a doua căsnicii având în vedere că nu era cu adevărat văduvă, Sir Thomas se agită vizibil şi o sfătui să nu se preocupe în legătură cu asta. Când va veni timpul, se va putea aranja ceva.

În afară de Lady Stanhope, Cathy, Sir Thomas şi servitorii, în casa din Grosvenor Square mai locuia şi actualul Lord Stanhope. Grăsuţ, infatuat, cu faţa palidă, el era singurul copil al văduvei Lady Stanhope şi lumina ochilor ei. După părerea ei, Harold nu ar fi putut greşi cu nimic vreodată, aşa că atunci când Harold o privea dispreţuitor pe verişoara lui mai mică şi îi spunea că e o desfrânată, Lady Stanhope nu putea decât să fie de acord. Tendinţele degenerate ale lui Cathy o duseseră la pierzanie, după cum îi repeta chiar Lady Stanhope atât de des fetei. Cathy, care nu uitase de cariera tatălui ei şi de povara la care o supusese aventura ei, îşi ţinea gura şi se

supunea, pe cât de politicos putea, predicilor mătuşii ei. Însă faţă de Harold nu avea aceleaşi scrupule. Îl dispreţuia şi nu îi păsa cine ştia asta.

La 1 decembrie, Cathy intră în a şasea lună de sarcină. Se simţea la fel de mare şi de greoaie precum o purcea care urma să fete, iar nemulţumirile legate de felul în care arăta şi indispoziţia ei generală o făceau să fie iritabilă şi nervoasă cu oricine se apropia de ea. Tensiunea din casă devenise atât de mare, încât ajunsese să îşi petreacă foarte mult timp în dormitor. Era o cameră mare şi mobilată cu rafinament, avea un pat cu baldachin cu perdele de satin, scaune fine, o măsuţă de toaletă cu oglindă şi un covor oriental auriu foarte la modă. Dar lipsa aerului proaspăt şi a mişcării o făcuseră pe Cathy să devină palidă şi apatică. Îşi petrecea zilele cuibărită fără energie în faţa focului zgomotos, cu o carte uitată în poală, pradă unor reverii melancolice. „Măcar de m-ar fi iubit Jon” era tema lor obişnuită, iar Cathy era prea tristă ca să le mai poată alunga. Într-un sfârşit, reuşi să se convingă că dragostea ei pentru Jon, dacă existase cu adevărat, era acum moartă. Fiind înlocuită de o duşmănie implacabilă.

Acest copil care urma să se nască devenea cu fiecare zi care trecea o realitate din ce în ce mai sigură. Îl simţea mişcându-se în interiorul ei, loviturile şi rostogolirile gâdilând-o precum aripile unui fluture capturat, iar ea nu mai putea de emoţie la gândul că, în mai puţin de trei luni, îşi va putea ţine bebeluşul în braţe. În ciuda trădării lui Jon, avea să îşi iubească pruncul cu toată fiinţa ei. Avea să-i dedice întreaga ei viaţă.

Martha devenea cu adevărat îngrijorată de apatia lui Cathy şi se consulta neîncetat cu Sir Thomas pe această temă. Chiar şi el începea să se neliniştească. Cu excepţia burţii umflate, se vedea că fata slăbise şi era foarte tăcută, ceva neobişnuit pentru felul ei de a fi. Sir Thomas se întrebă dacă luase decizia corectă. Ştia că soluţia se afla

încă în mâinile lui, dar orice schimbare a planului trebuia făcută rapid. După data de 3 ianuarie avea să fie prea târziu. Cathy urma să devină cu adevărat văduvă.

Închisoarea Newgate era un loc îngrozitor, după cum aflase chiar Sir Thomas la prima dintre numeroasele sale vizite. Pentru un prizonier fără cunoştinţe sau bani şi condamnat la moarte, era iadul pe pământ. Paznicii nu aveau niciun fel de problemă să târască un om care urma să moară până în curte, apoi să îl lege de un par şi să-l lovească până era plin de sânge. Sir Thomas aflase că o singură monedă de argint ajunsă la persoana potrivită putea asigura un asemenea tratament în fiecare săptămână. Nu era nevoie să îşi cheltuiască banii mituind paznicii ca să nu îi dea mâncare sau apă. Meniul standard din închisoare era o bucată de pâine mucegăită, de două ori pe zi, însoţită de o cană năclăită de apă.

Setea lui de răzbunare era aproape potolită când urmărea bătăile săptămânale, şi se bucura nespus văzând cum bărbatul care cândva arăta atât de viguros devenise acum un schelet cu ochi sălbatici. „Dacă şi-ar vedea Cathy piratul acum”, se gândi el strâmbând din nas la duhoarea emanată de corpul nespălat al bărbatului şi dându-se înapoi în aşa fel încât să nu-l poată ajunge acele mâini care ardeau de dorinţa de a-l ucide, după cum bine ştia.

Nu mai rămăsese nimic din pirat care să poată cuceri inimi de fecioare. Această constatare îi plăcea foarte mult lui Sir Thomas.

Cu toate acestea, îl îngrijora reacţia lui Cathy dacă ar fi aflat printr-o întâmplare nefericită că piratul ei căpitan de vas fusese spânzurat la Tyburn, şi nu fugise de-acolo, aşa cum ştia ea. Era oare posibil ca, după atâta timp, să se mai înfurie din pricina asta?

Oricum ar fi fost, mânia ei nici nu s-ar fi putut compara cu furia pe care o simţea Jon Hale faţă de Sir Thomas. Un licăr ucigaş apărea în ochii lui cenuşii

înnebuniţi atunci când îl zăreau pe cel care-l întemniţase, iar buzele uscate se arcuiau pentru a da frâu liber unui mârâit sălbatic. Deşi bărbatul era încătuşat de mâini şi de picioare şi era păzit în permanenţă de oameni înarmaţi, pe Sir Thomas îl cuprindea uneori un sentiment acut de frică. Piratul făcuse doar o singură dată greşeala de a încerca să-l atace, atunci când Sir Thomas îi dezvăluise în mod deliberat ce planuri avea pentru viitorul fiicei lui. Piratul scosese un sunet care nu putea fi descris decât drept un urlet sălbatic şi sărise la gâtul lui ca o fiară, dar Sir Thomas reuşise să se dea în spate exact la timp, după care paznicii loviseră prizonierul până îşi pierduse cunoştinţa. Apoi îl trăseseră până la par, îl legaseră de el şi reîncepuseră să-l bată de îndată ce îl făcuseră să îşi vină în simţiri. De atunci, piratul se prefăcea că e surd atunci când Sir Thomas îi menţiona cât de rău îi părea lui Cathy să audă cum era tratat. Fiind sigur că împlinea răzbunarea fiicei sale, îi spunea bărbatului, înainte de fiecare bătaie, că paznicii primiseră ordinele de la Cathy, nu de la el. Iar licărul ostil din ochii piratului sau zvâcnirea vreunui muşchi îi dădeau de înţeles că prizonierul înţelegea de fapt ce i se spunea.

Deşi Sir Thomas îl ura pe Jon Hale pentru că îi necinstise fiica, fără să îşi dea seama, începuse să capete o umbră de respect pentru rezistenţa de fier a piratului. Bărbatul nu scotea niciodată niciun sunet, chiar dacă trecea prin dureri groaznice, singura dată când îi scăpa vreo reacţie fiind atunci când Sir Thomas menţiona numele lui Cathy. Chiar şi atunci, emoţia care se zărea în ochii cenuşii dispărea prea repede, iar Sir Thomas nu reuşea să o identifice.

Spânzurarea lui Jon era programată la ora şapte dimineaţa, în ziua de 3 ianuarie. După ce trecu şi Crăciunul, Sir Thomas începu să aibă îndoieli serioase în privinţa a ce urma să facă. Oare asta era cea mai bună cale de a asigura un viitor promiţător pentru fiica lui? Sau i-ar fi fost mai bine

avându-l pe el ca soţ? Căci, în loc să treacă peste pasiunea ei, aşa cum Sir Thomas fusese sigur că se va întâmpla, Cathy nu părea deloc mai fericită acum decât fusese cu săptămâni în urmă. De fapt, chiar părea să se adâncească din ce în ce mai mult în starea ei de depresie. Dacă îl iubea cu adevărat pe pirat, atunci ar fi pus cu reticenţă dorinţele ei pe primul plan, lăsându-şi cariera la urmă. Însă el era de fapt în continuare convins că ea simţea doar o dragoste de fetişcană pe care timpul o va îndepărta. Vindecarea doar dura mai mult decât crezuse la început. În orice caz, acum era probabil prea târziu să i-l mai dea înapoi pe pirat. Bărbatul cu siguranţă i-ar fi făcut rău dacă punea mâna pe ea, având în vedere ce credea acum despre ea. Aşa că Sir Thomas decise că era cel mai bine pentru toată lumea ca execuţia să fie dusă la bun sfârşit. Până şi piratul ar fi preferat probabil moartea, decât să continue să mai sufere ca până atunci.

Ziua de Anul Nou a anului 1843 sosi cu un cer limpede şi cu un aer foarte rece. Zăpada se aduna într-un strat gros pe pervazul de la fereastra dormitorului lui Cathy. Mişcările copilului din pântece o treziseră mai devreme decât obişnuise în ultima vreme. Rămase întinsă în pat vreme îndelungată, cu o mână aşezată pe burtă şi privind cum cerul trece de la albastrul din timpul nopţii la un cenuşiu ca de plumb. Se părea că va mai ninge serios înainte de venirea serii, peste metrul de zăpadă care acoperea deja pământul. Cathy făcu o grimasă. Ziua mohorâtă se potrivea perfect cu dispoziţia ei.

Din focul din şemineu mai rămăseseră doar câţiva tăciuni aprinşi, şi în cameră era răcoare. Se adăposti sub plapuma groasă de satin, strângând-o în jurul ei în aşa fel încât doar vârful nasului şi ochii îi mai erau expuşi la aerul rece. Se gândi să se dea jos din pat să mai aţâţe focul, dar apoi renunţă la idee, căci pur şi simplu i-ar fi solicitat prea mult efort. Martha urma să îi aducă ciocolata caldă în

câteva minute şi se putea ocupa ea de foc când venea.

Se auzi un ciocănit foarte formal în uşa dormitorului, ceea ce o făcu pe Cathy să zâmbească trist. Martha se purta de obicei mai mult ca o mamă decât ca o servitoare, aşa că atunci când dorea să scoată în evidenţă că ştia foarte bine care îi era locul, era semn că fusese jignită grav. Cathy oftă, căci atunci când Martha se simţea jignită, putea fi la fel de greu de împăcat precum un catâr. Se părea că lucrurile pe care i le spusese bătrânei în seara precedentă încă o supărau. Nu dorise să o rănească pe Martha, dar fusese atât de nervoasă în ultima vreme. I se schimbase personalitatea atât de mult în ultimele luni, încât de-abia se mai recunoştea pe sine.

— Intră! strigă ea, resemnată că va trebui să îşi petreacă o bună parte din dimineaţă încercând să o consoleze pe femeia supărată.

Martha intră cu o atitudine atât de demnă, că nici reginei Victoria nu i-ar fi stat rău.

— Ţi-am adus ciocolată, milady.

Forma elevată de adresare îi dădu lui Cathy de înţeles, mai clar decât ar fi reuşit să o facă o diatribă, că Martha îi reproşa că se purtase urât cu ea. Cathy oftă din nou, căci nu se simţea în stare să împace pe nimeni. Cu destul de mult efort, abia reuşi să se ridice în capul oaselor, sprijinită de perne.

— Te rog să nu mai fi supărată pe mine, încercă ea să pară convingătoare în timp ce Martha îi aşeza tava cu ciocolată şi cornuri calde în poală. Tu şi tata sunteţi singurii prieteni pe care îi mai am, din câte se pare. Dacă şi voi mă părăsiţi, nu voi mai avea pe nimeni.

— Nici nu se pune problema să te părăsească cineva, domniţă Cathy. Femeia răspunse la tristeţea din tonul lui Cathy aşa cum intenţionase aceasta. E normal să fii puţin morocănoasă din când în când, mai ales că vine copilul şi nu te simţi bine. Când văd cât de tare te-ai schimbat, l-aş

putea ucide chiar eu pe piratul ăla dacă aş pune mâna pe el. Este o crimă ce ţi-a făcut!

— Martha, te rog! strigă Cathy, muşcându-şi buza.

Orice menţionare a lui Jon era nemaipomenit de dureroasă, aşa că devenise un fel de regulă nescrisă ca Martha şi Sir Thomas să aibă grijă să nu-l pomenească în vreun fel. Deşi Cathy făcuse tot posibilul ca să-şi alunge din minte imaginea trupului său puternic, nu reuşea sub nicio formă, mai ales cu copilul lui mişcându-se cu atâta forţă în interiorul ei. Bărbatul începea să o bântuie zi şi noapte, precum o fantomă blocată pe lumea aceasta.

Când închidea ochii, îi era uşor să-şi aducă aminte cum arăta, cu picioarele depărtate şi bine înfipte în puntea superioară a vasului *Margarita,* cu briză caldă ciufulindu-i părul negru şi des. În acel moment putea naviga pe orice mare din lume, prădând vase lipsite de apărare şi făcând dragoste cu o mulţime de femei dornice. Cathy simţi cum o cuprinde o furie nebună pe care încercase până atunci să şi-o nege când şi-l imagină înclinându-şi capul să sărute buzele dornice ale vreunei frumuseţi polineziene cu ochi negri ca tăciunele. „Ticălosul”, se gândi ea răzbunătoare când îşi aduse aminte că o părăsise după ce aflase de copil. Nu merita să verse nici măcar o singură lacrimă pentru el – nu c-ar fi intenţionat să plângă din cauza lui. Era destul de rău că-şi abandonase soţia, chiar dacă nunta avusese loc mai mult fără vrerea lui. Dar faptul că îşi putuse părăsi viitorul copil cu atâta răceală confirma fiecare cuvânt aspru pe care îl spusese vreodată tatăl ei despre el. Jon Hale era un tâlhar de cea mai joasă speţă, nu avea inimă sau milă pentru nimic în lume şi profitase de lipsa ei de experienţă ca să o facă să creadă că îl iubeşte. În mintea lui Cathy, propriile lui acţiuni îl condamnau.

— Îmi pare rău, domniţă Cathy.

Tonul supus al Marthei o readuse pe Cathy în prezent. Femeia arăta de parcă şi-ar fi dorit mai degrabă să-şi fi

muşcat limba decât să-i amintească lui Cathy de cel care era responsabil pentru problemele ei. Cathy îi zâmbi slujnicei, simţind un val brusc de afecţiune, pentru că ştia cât o durea pe Martha să o vadă nefericită.

— Ce rochie să port azi?

Întrebarea era menită să o facă pe Martha să se gândească la chestiuni cotidiene şi să schimbe cursul acelei conversaţii, iar planul reuşi admirabil. Martha era vizibil încântată să îşi vadă odorul preocupat, în sfârşit, de felul în care arăta. De când fusese salvată din braţele piratului sălbatic, fusese posomorâtă şi apatică, deloc ca înainte. De obicei o lăsa pe Martha să îi aleagă hainele, fără să arunce nici măcar o privire în oglinda din colţul camerei atunci când era pregătită să-şi înceapă ziua.

Nu că avea de unde alege dintre rochiile fetei, trebuia să recunoască Martha. Povestea ridicolă legată de văduvia lui Cathy o osândise pe fată să poarte doar negru, fără vreo panglică sau alt ornament. Singura bijuterie pe care putea să o poarte fără să fie considerată inadecvată era verigheta simplă de aur de care făcuse rost Sir Thomas la Londra. Privind cu dezaprobare la colecţia jalnică din şifonier, Martha nici nu se mai întrebă de ce era odorul ei atât de deprimat. Asemenea rochii mohorâte ar fi întristat orice tânără.

— Mătasea este foarte frumoasă, spuse Martha, fără să trădeze adevărata ei părere despre articolul de îmbrăcăminte nici măcar printr-o clipire.

Cathy nu se lăsă înşelată.

— Poate pentru o cioară, se plânse ea, legănându-şi picioarele în afara patului ca să-i permită Marthei să o ajute cu ţinuta.

În acea zi trebuiau să aibă mai multă grijă ca niciodată să transmită o impresie de decenţă suferindă. După cum era obiceiul de Anul Nou, prietenii, rudele şi cunoştinţele se vizitau. Având în vedere că lui Cathy nu i se

putea permite să plece în străinătate în starea în care era, Lady Stanhope decretase că ar fi indicat să rămână în salon ca să primească musafirii. Pe lângă asta, Cathy îşi putea face sieşi un mare serviciu dacă, în faţa musafirilor, părea inocent de dulce şi de curajoasă în faţa tragediei reprezentate de moartea prematură a soţului ei. Dacă fata s-ar ascunde de musafiri, nu ar face decât să dea frâu liber altor speculaţii, îi informă Lady Stanhope atât pe Cathy, cât şi pe Sir Thomas.

Luând în consideraţie instrucţiunile lui Lady Stanhope, Martha aranjă părul lung şi auriu al lui Cathy într-o diademă cu aer serios, pe care i-o fixă pe creştet. Paloarea fetei şi conduita de femeie bine-crescută erau destul de convingătoare. Dacă mai rămânea cineva care să nu fie convins şi îndrăznea să îi pună întrebări direct lui Lady Catherine, Martha plănuia ca, perfect accidental, să răstoarne un ibric de ceai fierbinte în poala impertinentului. Era hotărâtă să stea lângă protejata ei întreaga zi, şi nimeni, nici măcar Lady Stanhope, nu ar fi putut să-i stea în cale!

— Martha, arăt îngrozitor!

Vocea lui Cathy trădă un amestec ciudat de spaimă şi mirare când se privi în oglinda lungă. Felul diferit în care îi era prins părul o făcea să pară neaşteptat de sfioasă, iar paloarea feţei şi a mâinilor păreau să indice că suferea de tuberculoză. Rochia perfect neagră, cu guler şi manşete la încheieturi, îi ascundea toate formele, scoţând în evidenţă umflătura burţii ei. Cathy nu putea crede că fata care se zgâia acum la ea, cu ochii albaştri lipsiţi de strălucire era chiar ea. „Arăt de parcă aş fi bolnavă”, se gândi ea cu o urmă de tulburare şi îşi întoarse privirea de la oglindă.

— Arăţi ca o văduvă adevărată, o mustră Martha imediat şi luă cu ea un şal subţire în timp ce îşi urmă stăpâna la parter.

Nu i-ar fi făcut deloc bine fetei să răcească. La cât de

slabă şi de trasă la faţă ajunsese, chiar şi o boală uşoară ar fi putut s-o ucidă.

Ziua trecu cu o lentoare sâcâitoare. Aşezată pe o canapea umplută cu păr de cal care era atunci ultima modă, Cathy încercă să îşi convingă membrele în care simţea mâncărimi să rămână perfect nemişcate în timp se descurca abil cu întrebările curioşilor. Martha plana pe lângă ea precum un vultur în uniformă neagră, fără să părăsească încăperea niciun minut. Femeia era neobişnuit de stângace, iar Cathy se întrebă dacă nu cumva se îmbolnăvise. Nu o dată, ci de patru ori vărsase ceainicul în poala vreunui vizitator.

Ultimii musafiri din acea zi plecară la ora 4 şi 15 minute. Cathy se ridică oftând uşurată, frecţionându-şi viguros picioarele indignate. Faţa încă îi ardea de furie din cauza unora dintre întrebările indiscrete care îi fuseseră adresate. „Şi care era numele dragului tău soţ?” o întrebase o babă cu privirea ageră. Când Cathy răspunsese cu deplină sinceritate, pentru că nu găsise niciun motiv să ascundă o asemenea informaţie esenţială, femeia scosese un „Aaa!” de parcă doar ce o prinsese pe tânăra ei gazdă cu o minciună colosală. Ochii ei ca nişte mărgele scânteiaseră şi doar ce deschidea gura pentru a mai pune o întrebare băgăcioasă când Martha dărâmase din nou ceainicul de argint. Contesa de Firth plecase imediat după aceea, scandalizată ca şi când gestul ar fi fost deliberat. Cathy clătinase din cap, zâmbind cu sfială. După cum o ştia ea pe Martha, era posibil chiar să fi fost intenţionat.

Cathy îşi transmise dorinţa să ia cina în camera ei, minţind că se simţea obosită după chinul prin care trecuse. Adevărul era însă că se simţea mult mai bine decât în ultimele zile. Dar nu putea face faţă perspectivei unei cine cu mătuşa şi vărul ei care urmau să o ia la întrebări despre cine venise, ce întrebaseră şi ce le răspunsese. Era perfect convinsă că nu conta cât de discrete fuseseră răspunsurile

ei, pentru că cineva avea să găsească cu siguranţă ceva greşit la ele. Dacă ar fi fost vorba doar de ea, i-ar fi dat naibii de mult, dar tatăl ei era aproape disperat să obţină un statut respectabil în societate. Pentru asta, recunoştea până şi ea, avea nevoie de ajutorul mătuşii ei. Deşi femeia era insuportabilă, cel puţin reputaţia lui Lady Stanhope era de netăgăduit.

Din păcate, nu îşi găsise bine momentul să se retragă în cameră. Harold era deja la intrare şi linguşitorul de Sims îi lua haina. Fără ajutorul majordomului, Lady Stanhope nu ar fi putut probabil să-i elibereze braţele îndesate din mânecile prea strâmte ale hainei. Imaginea o făcea pe Cathy să se gândească la un cârnat care urma să fie decojit şi încercă din răsputeri să se abţină să nu chicotească. Nu reuşi. Harold auzi sunetul subţire şi înfundat şi se întoarse către ea. Când văzu cine îndrăznise să râdă de el, ochii lui mici se micşorară şi mai mult, fiind aproape îngropaţi sub mormanul umflat de carne palidă care era faţa lui.

— Bună seara, verişoară, spuse el cu o bunăvoinţă terifiantă, îndreptându-se către ea.

Cathy îşi înclină capul, răspunzându-i astfel cu demnitate la salut, apoi se întoarse, mergând la fel de demn în direcţia scării în spirală.

— Nu fugi, verişoară, insistă Harold, vocea lui afectată deranjând-o sonor pe Cathy. Mi se pare că ai devenit atât de cuminte şi de tăcută în ultima vreme, că mi-e aproape greu să cred că eşti aceeaşi femeie care a luat parte la acţiuni cumplit de depravate. Dar la urma urmei… situaţia în care te afli este în mod sigur de vină pentru supunerea ta. Odată ce ai să-ţi feţi bastardul, slăbiciunea înnăscută a caracterului tău va ieşi din nou la iveală, sunt sigur.

Cathy se năpusti spre el cu pumnii încleştaţi. Furia îi scânteia în ochi, făcând-o să arate mai plină de viaţă decât oricând în toate acele săptămâni de când venise la Londra. Harold o privi cu o urmă de interes. Putea fi amuzant să o

aibă în casă după ce se elibera de plodul piratului. Începea să-i surâdă ideea de a o face amanta sa. În mod sigur, din pricina reputaţiei compromise, niciun gentleman nu ar fi luat-o de nevastă. Carnea ei va începe să dorească un bărbat mai devreme sau mai târziu, se gândi el. Şi la momentul respectiv, el îi va fi la îndemână.

— Copilul meu nu e bastard! se răsti ea furioasă, fiecare fir de păr din cap părând să-i urle de furie.

Harold zâmbi puţin. Începea să înţeleagă cum de reuşise să-i atragă atenţia unui pirat. Era nevoie doar de puţină înflăcărare şi devenea chiar atrăgătoare.

— Îmi cer scuze dacă am spus ceva care te-a jignit, verişoară, rosti el pe un ton uimit în care Cathy ghici imediat prefăcătoria.

Clocotea de furie şi şi-ar fi dorit să dezlănţuie o ploaie de injurii asupra lui, dar hotărî să se abţină. Dacă Harold îşi dădea seama că o rănea cu aluziile lui, atunci ar fi continuat să facă asta cu o încântare de nestăvilit.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Cathy îi întoarse spatele vărului ei şi urcă graţios scările. Râsetul ascuţit al lui Harold o urmări, făcând-o să strângă din dinţi. Deja nu mai conta statutul său în societate, avea să plece din acea casă, îşi promise cu îndârjire. Nici măcar pentru dragul ei tată nu va mai tolera prezenţa lui Harold.

Cathy era încă furioasă când Martha intră cu tava cu mâncare. Bătrâna prinse curaj observând scânteia din ochii odorului ei.

Încă de la capturarea vasului *Anna Greer* nu o mai văzuse pe fată atât de animată. Era un semn bun.

Femeia îi pregăti baia lui Cathy şi îi aranjă lucrurile pentru noapte în timp ce Cathy luă masa. După atâta vreme, îi era în sfârşit foame şi termină cu destulă uşurinţă întreaga porţie de miel fraged. Copilul mişcă puţin când puse furculiţa jos, iar Cathy zâmbi, atingându-şi uşor burta.

Martha o ajută să se dezbrace, prinzându-i părul lung

cu panglici. Cathy păşi în cadă şi se afundă în apa parfumată puţin surprinsă. Ea nu adăugase niciun parfum în apă, aşa că o privi întrebător pe Martha.

— Mirosul de trandafiri este frumos şi decent, spuse Martha, apărându-se cu energie în faţa întrebării nerostite din ochii lui Cathy.

Tânăra îi zâmbi cu afecţiune.

— Ai dărâmat ceainicul intenţionat, nu-i aşa, Martha? întrebă ea încet, tachinând-o cu privirea.

— Desigur că nu, domniţă Cathy, răspunse bona cu afectare, făcând o pauză în timp ce întorcea cuvertura. Pesemne că m-am procopsit cu o artrită. Mâinile îmi devin stângace.

— Minciuna e un păcat, Martha, o ironiză Cathy, dar femeia era prea încântată de vioiciunea fetei pentru a se supăra.

După ce termină, Cathy ieşi din cadă şi Martha o înfăşură într-un prosop încălzit. O uscă bine şi apoi o îmbrăcă într-o cămaşă de noapte roz drăguţă; în timpul nopţii, în intimitatea oferită de dormitorul ei, Cathy profita cu neruşinare de singura ei ocazie de a se îmbrăca în nuanţe vesele. Cămaşa ei de noapte era ornată cu dantelă şi funde, un articol de vestimentaţie frivol de feminin. Cu părul pieptănat şi împletit în două cosiţe lungi, gata de culcare, Cathy aproape că se simţea din nou atrăgătoare.

Martha o ajută să se vâre în patul imens, învelind-o până la bărbie. Cathy i se supuse răbdătoare femeii. În ciuda a tot ce i se întâmplase, Martha insista să o trateze ca pe un copil. Dar îi era complet devotată, aşa că grija ei îi dădea lui Cathy o senzaţie neobişnuit de plăcută.

După ce Martha stinse lumânarea de lângă pat şi plecă, doar strălucirea focului mai lumina camera. Arunca umbre ciudate şi săltăreţe prin toată camera. Cathy le privi un timp fascinată şi apoi adormi.

Nu avea idee ce o trezise. Zgomotul făcut de tăciunii

încinşi, poate, sau lătratul trist al vreunui câine. Camera arăta ciudat în ochii ei încă grei de somn şi aproape ireal. Umbrele aruncate de foc păreau mai lungi şi sinistru de nedesluşite. Treptat, Cathy deschise larg ochii pentru a se concentra pe o singură umbră, una care părea să se îndrepte pe furiş către ea. Într-un final, îşi dădu seama că nu era o umbră, ci un bărbat! Silueta înaltă era conturată de lumina focului care pălea în timp ce el venea spre pat. Cathy deschise gura să ţipe, dar nu reuşi să scoată decât un scâncet slab. Într-o clipită, bărbatul ajunse lângă ea, acoperindu-i gura cu mâna lui mare.

Din instinct, Cathy începu să se lupte, să lovească şi să se zbată într-o încercare disperată de a-şi recăpăta libertatea. Muşcă tare mâna care îi acoperea gura. Bărbatul înjură, trăgându-şi palma, dar înainte să apuce Cathy să ţipe, îi înfipse o cârpă între buzele uscate.

O, Doamne, oare ce voia să-i facă? Întâi îi legă mâinile în faţă cu o bucată de material ruptă din aşternut. Apoi, trăgându-se uşor înapoi, smulse cearşaful de sub ea, ridicând-o. Rămase în picioare în faţa lui, clătinându-se şi tremurând de frică. Bărbatul aprinse un chibrit şi apoi lumânarea, iar Cathy făcu ochii mari când se întoarse spre ea. Era Jon! Inima îi tresăltă de uşurare. Venise după ea, după tot acest timp! Apoi se încruntă însă, de uimire apărându-i riduri pe frunte. De ce o legase? Trebuie să fi ştiut că va fi fericită să îl vadă! Până la urmă, era bărbatul ei!

Cathy îl privi mai atent şi i se tăie răsuflarea de uluire. Trăsăturile lui atrăgătoare erau aproape complet acoperite de o barbă mare şi neagră. Avea o paloare galbenă, de parcă era bolnav, şi atât de slab că aproape rămăseseră doar oasele de el. Cathy simţi un iz slab degajat de corpul lui nespălat şi făcu o grimasă de neplăcere. Jon îi văzu reacţia şi zâmbi slab. Imaginea era înfiorătoare.

Jon părea că o urăşte, că ar putea chiar s-o omoare.

Poate că se îmbolnăvise de friguri pe undeva şi acum delira. Asta ar fi putut explica felul atroce în care arăta.

Se părea că şi Jon o inspecta la rândul lui. O lumină îi licări în ochi, când privirea i se plimbă încet pe faţa ei. Apoi îi alunecă încet pe gât, pe sâni şi îi împietri când ajunse la burtă. O privi lung, cu aceeaşi repulsie pe care ar fi simţit-o pentru o abominaţie. O strânse atât de tare de încheieturi, că aproape pocniră.

— Dumnezeule! exclamă el.

Maxilarul i se încordă de furie. Părea să încerce să îşi controleze un sentiment groaznic. Cathy tremură puţin când îi simţi forţa. Lui Jon îi reapăru acel zâmbet terifiant pe buze.

— Faci foarte bine că ţi-e frică de mine, nevastă.

Venind din gura lui, cuvântul i se păru lui Cathy ameninţător. Era oare posibil să se răzbune cumva pe ea pentru că îl obligase să se căsătorească? Atunci, de ce se mai obosise să o caute? Pe *Margarita* ar fi fost la fel de liber ca pasărea cerului, şi nimic nu l-ar fi putut forţa să recunoască legătura dintre ei.

— Plănuiesc întâlnirea asta de luni întregi, nevastă. Chiar de la ultima noastră întâlnire, de fapt, spuse el încet, ţintuind-o cu privirea în timp ce se apropie de ea. Din instinct, Cathy se dădu înapoi, iar el începu să râdă într-un fel care-i îngheţă sângele în vine. Crezi că m-ai înfrânt, nu-i aşa? Ei bine, în mare parte ai dreptate. Nici măcar creatura în care m-am transformat nu s-ar preta la rănirea propriului copil. Aşa că am decis să te iau cu mine şi să te ţin aproape până la naşterea copilului. Apoi, nevastă, ţi-o voi plăti. Vei suferi…

Fraza rămase neterminată, lăsându-i impresia unei ameninţări letale. Ochii lui Cathy erau cu adevărat îngroziţi. Era convinsă că bărbatul înnebunise şi că delira precum bieţii nebuni de la Bedlam.

— Unde ţi-e mantia? mormăi el şi se întoarse pentru a

inspecta camera.

Observă şifonierul şi o târî în urma lui. Ea se poticni după el, fiindu-i frică să opună rezistenţă pentru ca nu cumva să-i provoace şi mai tare furia maniacală.

Deschise uşa şifonierului şi se opri brusc când dădu cu ochii de colecţia ei de rochii de doliu. Îl auzi icnind de parcă fusese lovit de moarte.

— Iar asta risipeşte şi ultimele mele îndoieli, şopti el criptic, trăgând-o de încheieturi cu o violenţă care ar fi trântit-o la podea dacă nu ar fi ţinut-o el în picioare.

Ochii lui îi fixară pe ai ei cu ură, apoi înfipse mâna în şifonier, smulgând rochiile de pe umeraşe în căutarea mantiei. Într-un sfârşit, găsi ce căuta şi înfăşură veşmântul cu brutalitate în jurul ei, ridicând-o cu totul în braţe. Îi putea simţi oasele pieptului şi ale umerilor în strânsoarea cumplită care îi spunea fără cuvinte că îi face plăcere să o rănească.

— Din păcate pentru tine, nevastă, te-ai pregătit cam prematur pentru văduvie. Sunt sigur că regreţi nespus asta.

Cathy se zbătu în braţele lui, înfricoşată de moarte să nu fie cumva răpită de acest străin furios şi înspăimântător. Dumnezeule, acesta nu era bărbatul pe care îl cunoştea şi îl iubea! O ura şi arăta ca diavolul însuşi cu toate focurile iadului arzându-i în ochi! Sigur era vorba doar de un coşmar ciudat şi delirant… Cathy se ruga să aibă de fapt un coşmar şi se zvârcolea cu disperare pentru a reuşi să se trezească.

— Stai locului! Stai locului, ticăloaso, sau să-mi ajute Dumnezeu…

Ameninţarea îi pieri de pe buze când o strivi de corpul lui. Cathy împietri, convinsă de violenţa tonului său că nu era nicio fantomă. Inima îi bătea într-o cadenţă înfricoşată şi îşi dădu brusc seama cum trebuie să se simtă un iepure prins în capcană atunci când se apropie vânătorul. Oare chiar o va omorî?

Uşa dormitorului se deschise, făcând loc unui cerc

tremurător de lumină pe podea. Cathy îl simţi cum încremeneşte locului. Şi ea rămase la fel de nemişcată, îngrozită de ce avea să păţească persoana care intrase în camera ei. Era nebun şi violent. Era capabil de crimă…

— Domniţă Cathy? spuse Martha, înaintând cu un pas sau doi în cameră şi ţinând sus lumânarea pe care o luase cu ea pentru a putea privi înspre pat. Când observă că mai ardea o lumânare acolo, ezită, iar apoi căută cu privirea prin jur. Domniţă Cathy?

Vocea îi era doar o şoaptă nesigură. Cathy simţea inima lui Jon bătând cu putere la urechea ei. Se scotoci la mijloc cu o singură mână, iar Cathy îşi dădu seama, cu un sentiment îngrozitor de neputinţă, că avea un pistol la el. Încercă să ţipe, să o avertizeze pe Martha, dar reuşi să scoată doar un geamăt înăbuşit prin căluş. Fu de-ajuns. Martha se întoarse cu faţa către ei, îşi miji ochii în timp ce scăpă lumânarea din mână cu un bubuit şi deschise gura să ţipe.

— Dacă scoţi vreun sunet, o omor.

Vocea lui Jon era răguşită şi terifiantă când o ameninţă pe Martha. Femeia împietri, strigătul de frică rămânându-i în gât când văzu pistolul îndreptat spre capul lui Cathy.

— Vino încoace.

Martha se holbă la el cu spaimă crescândă.

— Tu… eşti piratul ăla!

I se tăie respiraţia de durere. Se albi la faţă, de parcă mai avea puţin şi leşina.

— Am zis să vii încoace!

Vocea lui Jon, deşi joasă, avu efectul unui bici. Martha îl ascultă tresărind, ca o marionetă. Cathy prinse privirea înfricoşată a bonei. „Stai calmă”, încercă să-i transmită fără vorbe. „Fă ce zice. A înnebunit.”

Când Martha ajunse aproape, Jon o lăsă pe Cathy jos, ţinând-o de şold cu o mână, astfel încât să nu poată fugi.

Pistolul era acum îndreptat direct spre Martha. Scoase fără să şovăie cordonul de la halatul femeii. Îl înnodă abil într-un ştreang şi i-l puse Marthei de gât. O întoarse în aşa fel încât să stea cu spatele la ei şi apucă restul cordonului pentru a-l lega de cureaua lui. Cathy nu putea decât să stea acolo împietrită, aşteptând să vadă ce urma să mai facă bărbatul. Deocamdată, nu o rănise pe niciuna din ele. Poate, dacă erau ascultătoare, va lăsa garda jos pentru îndeajuns de mult timp încât să poată scăpa. Martha nici nu se mişcase, nici nu vorbise de când Jon o întorsese cu spatele.

— Când vă spun eu, ne vom îndrepta foarte încet către ieşire. Dacă vreuna din voi face vreo mişcare sau scoate vreun sunet nelalocul lui, vă omor pe-amândouă. M-aţi înţeles?

Cathy încuviinţă din cap, sperând că el va simţi mişcarea capului ei pe pieptul lui. Îl credea. Era îndeajuns de nebun încât să se ţină de cuvânt. Martha mişcă din cap cu acelaşi gest de încuviinţare. Cathy privi în jurul ei cu disperare, căutând ceva pe care să-l poată folosi pentru întârzierea sau oprirea lui până venea cineva să le salveze. Nu găsea nimic.

— Mişcaţi!

Ordinul ajunse la urechea lui Cathy precum un glonţ. Martha făcu un pas nesigur înainte, iar Jon o împinse pe Cathy după ea. Se împiedică de una dintre rochiile mototolite pe care chiar el le smulsese din şifonier şi le aruncase pe podea. Înjură furios, dându-le cu piciorul din calea lui, dar amintirea ei şi a celorlalte care zăceau ca nişte martori tăcuţi în faţa şifonierului o linişti puţin pe Cathy. Tatăl ei îşi va da seama că fuseseră răpite când va vedea asemenea urme. Se rugă ca asta să se întâmple la timp pentru a le mai putea salva. În mod clar, Jon nu mai era în toate minţile, iar ea şi Martha erau neajutorate în mâinile lui. Putea face cu ele orice voia.

Capitolul 13

Cabina lui Jon de pe *Margarita* era neschimbată. Martha şi Cathy fuseseră împinse brutal pe uşă, care fusese apoi trântită şi încuiată în urma lor. Se auzi sunetul unei chei răsucite în broască. În cabină era întuneric beznă şi îngrozitor de frig, dar măcar Cathy era obişnuită cu asta. Tremurând puţin de frig, dar uşurată că scăpase de prezenţa demonică a lui Jon, traversă camera până la masă şi aprinse lumânarea care se afla deasupra. La lumina ei, observă că Martha tremura, cu braţele în jurul corpul dolofan. Picioarele ei goale erau învineţite de la mersul prin zăpadă până la trăsura acoperită care îi aşteptase pe stradă. Cathy bănuia că pe ea o cărase în braţe doar datorită copilului pe care îl purta în pântece. Braţele lui în jurul ei îi erau dureros de familiare, cu o diferenţă majoră: de data aceasta o ţinuse de parcă o ura. Cathy era mai convinsă ca niciodată că Jon înnebunise.

Dinţii Marthei clănţăneau zgomotos şi, cu un strigăt scurt, Cathy alergă stângaci să îşi îmbrăţişeze bona. Braţele bătrânei o strânseră tare la piept.

— O, domniţă Cathy, şopti ea sacadat, crezi că vrea să ne facă rău?

— Nu cred, Martha, negă Cathy, deşi nici ea nu era prea sigură de propriile spuse.

În timp ce-i răspunse, se întoarse să ia două cuverturi de pe cuşetă, una din ele înfăşurând-o în jurul Marthei, iar pe cealaltă punând-o pe ea.

— Dacă voia să ne rănească, în mod sigur ar fi făcut-o deja, argumentă Cathy pentru a se convinge şi pe ea însăşi, nu doar pe Martha.

Îngenunche lângă soba pe cărbuni şi îndesă câteva surcele înăuntru, după care aprinse un chibrit şi le dădu

foc. După câteva momente, cărbunii începură să strălucească, iar Cathy se lăsă pe spate, foarte mulţumită de sine.

Martha îşi ţinea ochii închişi şi capul lăsat pe spate când Cathy se întoarse spre ea. Faţa femeii era palidă. Cathy se temu că experienţa prin care trecuseră fusese chiar mai înspăimântătoare pentru Martha decât pentru ea însăşi. Pentru că Martha nu era deloc obişnuită cu Jon. Poate îi provocase vreun soi de atac. Se ridică greoi în picioare, pentru că burta o trăgea în jos, şi merse lângă ea.

— De ce nu te întinzi puţin, Martha? întrebă ea cu blândeţe. Patul este foarte confortabil, îţi garantez.

Cathy zâmbi când rosti acele vorbe, încercând astfel să mai înlăture din spaima ce părea să se fi răspândit în aer. Martha deschise ochii şi se holbă la cuşetă de parcă ar fi fost un şarpe veninos.

— Aici… te-a adus aici după ce… Draga mea, biata de tine, trebuie să fi fost speriată de moarte. Nu mi-am dat seama niciodată.

Martha se opri din vorbit, privind-o pe Cathy cu o milă izvorâtă din dragoste. Cathy îi zâmbi.

— Da, aici m-a adus… o imită ea ca să o tachineze, sperând să-i mai ridice moralul Marthei cu o atitudine deliberat destinsă. Dar la momentul respectiv trebuie să recunosc că eram pe cât de înspăimântată, pe atât de curioasă. Mă întrebam cum va fi, ştii tu. Şi pe lângă asta, Jon era… era… diferit atunci.

Îşi muşcă buza de jos când spuse asta, privirea întunecându-i-se. Martha se întinse pentru a o strânge de mână.

— Şi-a pierdut minţile, domniţă Cathy? întrebă femeia în şoaptă.

Cathy închise ochii. De asta se temea şi ea, dar să o recunoască în faţa Marthei nu ar fi făcut decât să o înfricoşeze mai tare. O strânse şi ea de mână, dar apoi o

trase brusc în sus.

— Haide, spuse ea, evitând să îi dea un răspuns clar. Să mergem amândouă în pat. Eu, una, sunt îngheţată, şi nu ne ajută cu nimic dacă rămânem aici şi ne facem griji.

Martha se ridică în picioare, ascultătoare, şi o urmă pe Cathy până la cuşetă. Cathy o îndemnă să se vâre în aşternuturi, apoi aşeză cele două cuverturi la loc pe pat şi se strecură şi ea sub ele. Cuibărite una lângă alta, se încălziră treptat, şi într-un final

Martha adormi. Cathy zâmbi strâmb auzind sforăiturile slabe ale femeii. Martha reuşea întotdeauna să adoarmă uşor, orice s-ar fi întâmplat. Asta avea sigur ceva de-a face cu originea ei scoţiană şi cu rezistenţa moştenită de acolo, se gândi ea, deşi Martha ar fi atribuit fără îndoială această calitate faptului că avea conştiinţa curată.

Oricât ar fi încercat, Cathy nu reuşea să-şi ia gândurile de la Jon. Nu îi mai adresase niciun cuvânt de când articulase răspicat acel „Mişcaţi!”, nici măcar atunci când îi eliberase încheieturile în timpul lungului drum către coastă. În mod clar se întorsese pentru a o face să plătească pentru ceva ce se presupunea că îi făcuse, întreaga lui atitudine îi spunea asta. Dar ce putea fi? Doar nu era furios pentru felul în care se căsătoriseră! Nu, era prea violent în furia lui ca să nutrească o dorinţă de răzbunare pentru ceva atât de lipsit de importanţă pentru el. Atunci, ce-i făcuse? încercă din răsputeri să îşi aducă aminte de vreo suferinţă pe care i-o pricinuise, dar nu îi venea nimic în minte. Şi revenea astfel la prima ei concluzie, care era cea mai înfricoşătoare. Era pur şi simplu nebun. Asta era singura explicaţie.

Tremurând, Cathy îşi trase păturile mai strâns în jurul ei. Gândul că era neajutorată în mâinile unui nebun era foarte neliniştitor. Ce păţise oare de-i alungase judecata sănătoasă? Îşi va reveni oare? Sau poate că tatăl ei va reuşi să le salveze înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Asta

spera. Se ruga pentru asta. Amintirea ochilor cenuşii ai lui Jon strălucind precum focurile iadului o făcea să transpire de frică.

Şansele de salvare deveneau mai mici cu fiecare secundă care trecea, îşi dădu ea seama. Deasupra ei, se auzeau velele vasului *Margarita* fâlfâind în timp ce erau ridicate pe catarg. Scufundarea bruscă a navei sub ea îi indică faptul că începuseră să navigheze către mare. Odată ieşiţi de pe coastă, se puteau îndrepta în orice direcţie. Şi putea dura săptămâni, poate chiar luni întregi, înainte ca o echipă de salvare să îi poată repera. Dumnezeule! Ochii i se măriră de groază. De data asta poate nu va mai fi nicio salvare!

Bărbatul care o răpise era soţul ei în faţa legii, iar ea era supusă dorinţelor lui. O deţinea ca pe un sclav, şi oricine ar fi încercat să intervină între ei ar fi făcut o greşeală din punct de vedere legal. Gândul o năuci pe Cathy atât de tare, că tot ce mai putea să facă era să privească în gol. Inima îi bătea cu putere în timp ce, încet-încet, îşi dădea seama că Jon o capturase fără şanse de scăpare. Şi partea isteric de amuzantă era că toate astea se întâmplau datorită împrejurărilor create chiar de ea însăşi!

Cathy aţipi în ciuda fricii şi nu se mai trezi decât atunci când tresări brusc la auzul sunetului făcut de cheie în broască. Făcu ochii mari de frică când uşa se deschise şi Jon intră în cameră. Din instinct, îşi trase păturile până la gât. Privirea lui alunecă spre ea, batjocoritoare, luând în derâdere gestul ei înainte să se întoarcă spre cel care îl urmase până la uşă.

— Vreau să fac o baie, îi spuse el brusc persoanei nevăzute.

Răspunsul fusese neinteligibil, deşi în mod evident afirmativ. Jon îşi întoarse privirea către Cathy.

— Ia-o naibii de aici, mârâi el, făcând subit semn către

Martha, care tocmai se trezea, obosită. Acum!

— De... de ce? se bâlbâi Cathy, agăţându-se instinctiv de bătrână.

Martha se ridică, cu părul ei sur şi creţ răvăşit, şi îşi puse braţul peste odorul ei ca să îl poată proteja.

— Nu-ţi face griji, dragoste. Nimeni nu mă ţine pe mine departe de tine!

Era fără îndoială o provocare. Martha, gata de luptă ca o leoaică protejându-şi singurul pui, îl privea pe Jon feroce. La rândul lui, Jon se uită la ea furios, sprâncenele lui negre şi stufoase întâlnindu-se ameninţător deasupra nasului. Restul trăsăturilor erau ascunse de acea barbă care îl făcea să arate atât de fioros. Cathy începu să tremure, dar braţul Marthei o strânse şi mai tare pe după umeri.

— Am zis să ieşi. Vocea lui Jon era calmă, dar se simţea în ea o nuanţă de pericol. Asta dacă nu vrei să vezi cum fac baie. E alegerea ta.

Ridică din umeri cu indiferenţă, întorcându-se pentru a-i deschide uşa lui Petersham, care se chinuia să aducă în cameră cada de porţelan pe care Cathy o folosise în vremuri mai fericite. Cathy se entuziasmă puţin când îşi revăzu vechiul prieten. Se părea că nu se afla în totalitate la cheremul lui Jon!

— O, Petersham! exclamă ea. Ce mai faci?

Bucuria din vocea ei îl făcu pe Jon să-şi mijească ochii. Petersham o privi cu o expresie neîndurătoare.

— Foarte bine, doamnă, îi răspunse el cu o voce glacială.

Cathy să lăsă din nou să alunece pe perne. Dumnezeule, şi Petersham o ura. Dar ce făcuse? Nu avea nimeni de gând să îi spună şi ei? Sau presupuneau cu toţii că ştia?

Buzele lui Jon se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut. Cathy îl privi lung. Lumina ucigaşă din ochii lui dispăruse şi,

în afară de acea barbă îngrozitoare şi hainele împuţite, arăta aproape normal. Era nebun? Sau era vorba de cu totul altceva, şi nu ştia ea?

Jon începu să se descheie la cămaşă în timp ce Petersham umplea cada. Privirea îi rămăsese fixată asupra Marthei. Femeia se îmbujoră când îşi dădu seama că bărbatul nu avea nicio jenă să facă exact ceea ce spusese că va face. Cathy observă consternarea de pe chipul ei şi o împinse cu blândeţe către capătul cuşetei.

— E în regulă, Martha, îi spuse încet. Poţi pleca. Nu o să mă rănească.

Jon nu o contrazise şi continuă să se dezbrace alene. Martha se târî din pat când bărbatul îşi scoase bluza din pantaloni. Apoi se întoarse către Cathy.

— Închide ochii, scumpa mea, îi spuse femeia cu ferocitate în glas. Nu se cuvine să îl vezi aşa.

Jon zâmbi fără haz. Îşi scoase cămaşa, aruncând-o indiferent pe podea.

— Este soţul meu, Martha, îi spuse Cathy şoptit.

Buzele Marthei mimară un „A!” şi apoi le acoperi cu mâna când Jon începu să îşi descheie pantalonii. Atitudinea lui indica faptul că nu avea nicio problemă să rămână în pielea goală, indiferent cine ar fi fost de faţă.

— E în regulă, Martha, repetă Cathy obosită, şi după ce îi mai aruncă o privire îngrozită lui Jon, Martha fugi din cabină.

Terminându-şi treaba, Petersham o urmă pe Martha fără ca măcar să se uite la Cathy. Cathy îl privi mută de uimire cum pleacă, iar apoi privirea i se întoarse înapoi la Jon. Părea destul de înţepenit când îşi scoase pantalonii.

Părul des şi negru de pe corpul lui era acum lipsit de orice strălucire. Lui Cathy i se tăie respiraţia când îi observă oasele ieşind prin pielea închisă la culoare. Înainte era ca un animal cu un corp zvelt şi muşchi puternici şi perfect conturaţi. Acum arăta de parcă supravieţuise foametei.

Singurul lucru care rămăsese neschimbat era bărbăţia lui, încordată şi înconjurată de părul negru. Plinătatea umflată părea obscenă în mijlocul cărnii tăbăcite. Cathy îşi feri ochii în grabă.

— Cam târziu acum pentru pudoare feciorelnică, nu-i aşa, nevastă? comentă Jon sarcastic.

Felul în care rostise acel ultim cuvânt îl făcu să pară o insultă. Cathy tresări la ura care răzbătea precum flăcările din vocea lui.

— Nu-mi mai spune aşa, protestă ea răstit, fără să se gândească.

Jon se năpusti spre ea cu agresivitate, făcând-o pe Cathy să se dea înapoi şi să se lipească de perne. Mâinile lui o prinseră de umeri, strângându-i cu putere şi cruzime oasele fragile. Lui Cathy i se tăie răsuflarea din cauza durerii şi a fricii. Jon zâmbi sălbatic şi o trase către el în aşa fel încât faţa ei să fie la acelaşi nivel cu a lui.

— Ştii cât de aproape ai fost să fii sugrumată noaptea trecută? întrebă el ca şi cum ar fi fost o întrebare aproape firească, faţa lui aflându-se la doar cinci centimetri de a ei.

În ochi îi reapăruse strălucirea aceea de om nebun. Cathy clătină din cap, temătoare. Ar fi făcut orice ca să-l împace.

— Foarte aproape. De fapt, dacă nu ar fi fost la mijloc copilul meu, azi nici nu ai mai fi în viaţă. Aşa că nu îmi mai spune ce să fac. Că poate mă decid că nici copilul nu merită să-ţi îndur toanele autoritare.

Îşi luă mâinile de pe ea de parcă ar fi devenit brusc respingătoare.

Cathy se prăbuşi la loc în pat, urmărindu-i fiecare mişcare şi respirând sacadat. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se anevoios către cada cu apă fierbinte, când Cathy scoase un ţipăt de groază.

— Spatele tău! spuse ea încet. Ce-ai păţit?

Jon se întoarse brusc spre ea, strălucirea din ochii lui

fiind atât de intensă, încât Cathy aproape că simţi cum o arde.

— Nu te preface cu mine, târfă, mârâi el. Am descoperit că nu am deloc răbdare când vine vorba de tine. Nu mi-ar lua mult să mă hotărăsc să îţi arăt cât de dureroasă poate fi o biciuire.

Cathy făcu ochii mari. Părea furios, şi totuşi vorbea cu o convingere absolută că atitudinea lui era justificată. Iar Petersham o tratase cu acelaşi dispreţ nimicitor. Asta îi confirma bănuielile: amândoi o învinuiau pentru ceva de care ea nu avea habar.

— Jon, îmi dau seama că eşti supărat pe mine, spuse ea încet, fără ca privirea să i se dezlipească de ochii cenuşii şi înflăcăraţi. Urma să adauge „Nu vrei să-mi spui de ce?” când el o întrerupse cu un urlet furios.

— Supărat? Supărat?! Ticăloaso, te-aş fi putut tăia cu un cuţit bont şi te-aş fi făcut momeală pentru peşti, dar nici acum nu e timpul trecut dacă nu-ţi ţii gura aia afurisită închisă!

Pumnii îi erau încleştaţi de parcă încerca din răsputeri să se abţină să nu o lovească. Cathy se retrase din calea încordării ameninţătoare care i se citea pe faţă. După ce tăcu, începu să se relaxeze şi, întorcându-se, traversă camera către cadă. Intră în ea şi se lăsă grijuliu să alunece în apa fierbinte. O grimasă de durere îi traversă chipul când apa îi atinse spatele jupuit. Chiar şi din pat, Cathy îi putea vedea rănile pline de puroi. Arăta de parcă fusese bătut nu o dată, ci de multe ori. Unde fusese oare în tot timpul acesta, se întrebă ea cu disperare. Ce i se întâmplase?

— Jon, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat? încercă ea după câteva minute.

El întoarse brusc capul şi îşi fixă privirea furioasă asupra ei. Barba aspră şi neagră îl făcea să arate ca un străin înfricoşător.

— Ai o voce foarte blândă, îi răspunse el într-un târziu.

Dulce şi ameţitoare. Aproape că mă convinsese că aşa eşti şi tu. Dar m-ai readus tu cu picioarele pe pământ, nu-i aşa, nevastă? M-ai învăţat că dedesubtul acelui exterior care te înnebuneşte se află o inimă de piatră şi o minte egoistă şi perversă. Crezi că poţi să mă păcăleşti de două ori? Te avertizez de pe acum, nu încerca. Să te omor mi-ar face mai multă plăcere decât orice în viaţa asta şi, dacă mă provoci, este posibil să nu mă mai pot abţine nici măcar până la naşterea copilului.

Cathy îl privea cu uimire, aproape făcându-i-se rău de la şoc. Veninul din tonul lui era de neconfundat. Ura îi răzbătea implacabil din privire. Vru să dea glas consternării, dar se răzgândi. În mod clar era hotărât să o dispreţuiască. Pe lângă asta, nu avea cum să se apere dacă nu ştia de ce era acuzată. Deşi nu îşi putea declara nevinovăţia prin cuvinte, atunci poate faptele o vor ajuta. Legănându-şi picioarele pe marginea cuşetei, reuşi cu greu să se ridice. Burta ei umflată ieşea în evidenţă prin cămaşa de noapte roz şi lipită de trup, iar codiţele i se legănau ritmic pe sâni, în timp ce se îndreptă către el. Jon o privi precaut, apoi, îşi feri privirea. Trecu de la trăsăturile delicat conturate la burta uriaşă, atras ca un magnet de el.

— Dumnezeule! bâigui el, închizând ochii ca şi cum nu mai suporta să se uite la ea.

Cathy roşi, gândindu-se că probabil îi părea dezgustătoare, dar nu lăsă ca asta să o oprească. Înaintă cu hotărâre până când coapsele îi atinseră marginea rece, de porţelan, a căzii. Jon mârâi feroce, dar tot nu deschise ochii. Cathy privea stăruitor în jos la părul lui negru şi lung.

Jon deschise în sfârşit ochii şi îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ce crezi că faci, târfă? scrâşni el din dinţi.

Ochii lui Cathy scânteiară la auzul injuriei, dar îşi muşcă limba şi nu spuse nimic când se aplecă să ridice săpunul şi cârpa din apă. Degetele de-abia îi atinseră

pieptul, că mâinile lui le şi capturară pe ale ei, strângând-o cu multă cruzime de încheieturi.

— Te-am întrebat ce crezi că faci? întrebă el agresiv, sfâşiind-o din priviri, aşa cum ar fi făcut o bestie.

— Părul tău trebuie spălat, îi spuse

Cathy era liniştită, mascându-şi frica sub o aparenţă calmă. Risca totul în ideea că nu avea s-o rănească, cel puţin nu atâta timp cât îi purta copilul. Dacă se înşela, consecinţele puteau fi dezastruoase. Dar dacă avea dreptate, ei bine, prima dată atingerea ei fusese cheia care îi eliberase sentimentele tandre, poate avea să funcţioneze şi acum.

— Şi propui să mi-l speli tu? spuse el pe o voce foarte blândă, luând-o în derâdere. Chiar crezi că, dacă mă atingi cu mâinile alea mici şi albe, o să uit tot ce-ai făcut? Ei bine, nevastă, nu va merge, aşa că mai bine nu te obosi. Am aflat adevărul despre tine pe calea cea grea şi nu-l voi uita prea uşor.

— Nu vreau să uiţi, Jon, îi spuse ea pe un ton calm, eliberându-şi mâinile din strânsoarea lui.

Udă cârpa şi o stoarse deasupra părului negru. Apa îi picură pe scalp, iar el nu se dădu la o parte. Cathy repetă mişcarea, apoi se aplecă şi luă mai multă apă în mâinile făcute căuş, udându-i bine părul. Fără ca el să se împotrivească, săpuni şuviţele groase, trecându-şi degetele prin ele. Părul şi scalpul îi erau pline de murdărie. Lui Cathy ar fi putut să i se facă scârbă, dar nu i se făcu. Degetele îi masară scalpul, îndepărtând cu blândeţe murdăria. Jon se încordă iniţial la atingerea ei, dar apoi se relaxă.

— La naiba, de ce nu? îl auzi mormăind mai mult pentru sine. Acum ştiu ce-ţi poate pielea, ticăloaso, şi n-o să-ţi mai fie aşa uşor să mă prosteşti a doua oară.

Înţeleaptă, Cathy continuă de parcă nu ar fi auzit nimic. După un timp, luă găleata de apă caldă pe care o lăsase Petersham şi o vărsă încet deasupra capului lui Jon.

Părul i se limpezi de săpunul soios, iar Jon se întoarse să o privească. Cuvintele pe care avusese de gând să le rostească îi rămaseră în gât când observă găleata mare de lemn care era pe jumătate plină de apă şi pe care Cathy încă o ţinea în mână.

— Pune-o jos! răcni el, scrâşnind din dinţi, furios.

Cathy tresări atât de tare, că scăpă găleata din mână. Aceasta căzu cu o bufnitură, împrăştiind apă pe toată cămaşa ei. Acum era leoarcă până la brâu. Făcu ochii mari, privindu-l fără să înţeleagă nimic şi ţinând o mână la gât. Jon sări în picioare, înjurând din toţi rărunchii, ieşind din cadă şi luând repede prosopul pentru a se şterge. În tot acest timp o împroşcă cu sudalme, iar ea, speriată, se îndepărtă de el în tăcere. Acum ce mai făcuse de-l înfuriase atât de tare? Nu reuşea să-şi dea seama, ochii ei albaştri implorându-l fără cuvinte să-i explice. Jon îi surprinse privirea, iar a lui deveni sălbatică.

— Deci vrei să mă seduci din nou, nenorocito? înjură el printre dinţi. Vrei să mă faci să fiu îngrijorat de starea în care te afli, asta vrei? Poate speri cumva să fii cruţată de ceea ce te aşteaptă după naşterea copilului? Mai bine să mă-nghită iadul! Gândul la asta, să pun la punct planul, a fost singurul lucru care m-a ajutat să supravieţuiesc, şi n-o să reuşeşti să scapi. Tertipurile tale perfide nu au niciun efect asupra mea.

Pe când Cathy încă se mai chinuia să îi înţeleagă cuvintele, puse pe el haine curate şi ieşi valvârtej pe uşă. Uşa se izbi în urma lui, iar ea rămase pe loc, privind în gol. Adevărul îngrozitor o izbi din plin. Oricât de violentă ar fi fost respingerea lui sau cât de mult o ura, dragostea ei pentru el era neschimbată.

Jon nu se mai întoarse în cabină toată ziua. Martha se întoarse şi insistă ca protejata ei să se bage în pat, iar Petersham le aduse, cu o atitudine formală, masa de prânz. Dar Jon nu veni. Cathy respinse enervată grija Marthei şi îi

veni să ţipe când Petersham pretinse că nu îi auzea întrebările. Ca să poată înţelege motivul ranchiunei sălbatice a lui Jon, trebuia să afle ce păţise şi de ce o învinuia pe ea. În afară de Jon, care fără îndoială i-ar fi răspuns prin insulte furioase, Petersham era singurul la care putea apela.

Se lăsă într-un sfârşit şi noaptea, iar peste vas se lăsă treptat liniştea. Cathy aşteptă agitată ca Jon să vină la culcare. Pe la miezul nopţii fu nevoită să accepte adevărul: Jon nu venea. Cu siguranţă o dispreţuia cu adevărat, dacă nici măcar nu suporta să rămână în aceeaşi cabină cu ea, se gândi ea, simţindu-se părăsită. Lacrimile i se prelingeau pe obraji când stinse lumânarea de lângă pat, nefericită, şi se vârî sub pături, pierdută şi singură. Plângea în hohote, dar încerca să înăbuşe zgomotele cu perna, atentă la silueta învelită a Marthei, care sforăia mulţumită pe un pat de paie improvizat lângă cuşetă. Mâine, se consolă ea, va obţine răspunsuri la întrebările pe care le avea. Dacă nu de la Jon sau de la Petersham, atunci de la cineva din echipaj. Cineva tot îi va spune, era sigură de asta.

Vremea îi încurcă însă planurile. Se trezi în dimineaţa următoare şi observă că afară ningea, nu cu fulgi mărunţi, ci formând o perdea de nea albă şi viforoasă. De la geam putea vedea cum se formau ţurţuri pe extremitatea din lemn a navei. Marea era cenuşie şi agitată, şi dacă ar fi putut vedea cerul de-acolo, Cathy era sigură că arăta la fel. Înţelepciunea şi lipsa unor haine groase le ţinu pe ea şi pe Martha lipite de zona mică din jurul sobei cu cărbuni. Fu forţată să îşi păstreze întrebările pentru oricine ar fi intrat în cabină primul.

După un timp, sosi Petersham cu masa de prânz. Cathy răspunse ciocănitului scurt şi, în loc să îi ia tava din mână, îl prinse de braţ şi îl trase în cabină. Apoi închise uşa şi se sprijini de ea în aşa fel încât ar fi trebuit să o împingă din calea lui pentru a putea ieşi de-acolo. La cum îl ştia ea

pe Petersham, îşi dădu seama că respectul înnăscut pe care îl nutrea pentru femeile aflate într-o stare atât de fragilă nu-l va lăsa să recurgă la forţă fizică. Asta dacă nu se schimbase total, la fel ca şi Jon.

Petersham puse tava pe masă şi apoi, demn, se apropie de uşă. Cathy îşi încrucişă braţele la piept, rezemându-se de ea şi zâmbindu-i cu hotărâre. Cu pătura groasă pe umeri şi cu părul atârnându-i împletit în cozi pe spate, arăta ca o indiancă. Petersham se opri la o distanţă de jumătate de metru, neştiind ce să facă.

— Mă scuzaţi, doamnă, îi spuse el formal, fără să o privească în ochi.

Pe faţa lui se citea dezaprobarea.

— Vreau să ştiu ce a păţit Jon, Petersham, spuse Cathy încet. Şi nu mă mişc de-aici până nu-mi spui.

— Va trebui să-l întrebaţi pe căpitan asta, doamnă. Tonul lui Petersham era foarte distant, privirea lui trădându-i antipatia. Nu e treaba mea să discut problemele lui personale.

Cathy încercă altfel.

— Petersham, sunt soţia lui. Am dreptul să ştiu ce e în neregulă cu el.

— Nu e nimic în neregulă cu căpitanul, din câte ştiu eu, stăpână Hale.

Felul în care pusese accent pe numele ei era nimicitor. Cathy era furioasă la culme. Fusese mai întâi provocată de Jon, dar, acum, duşmănia inexplicabilă a lui Petersham o scandaliza de-a dreptul. Ochii albaştri îi scânteiară, iar gura i se schimonosi de furie. Se îndepărtă de uşă, apropiindu-se de Petersham. Bărbatul se feri din calea ei, neştiind ce altceva să facă. Martha veni în fugă lângă Cathy şi o apucă de braţ.

— Domniţă Cathy, gândiţi-vă la copil, o preveni femeia pe un ton strident, provocat de panică.

Cathy observă licărul din ochii lui Petersham când i se

fixară pe burtă şi îşi dădu imediat seama cum putea să-l facă să-i spună ce voia să ştie.

— Ah, Martha! icni ea, apucându-se cu mâna de burtă şi aplecându-se foarte mult.

Martha păli, iar Petersham părea la fel de îngrijorat. Cathy gemu, iar Martha se repezi furioasă la slujitor.

— Uite ce-ai făcut, progenitură a Satanei! se dezlănţui ea. Ai supărat-o pe domniţa Cathy când sarcina e atât de înaintată.O să se nască mort copilul la cât de urât vă purtaţi, aşa i-ar trebui diavolului ăluia de căpitan al tău!

— Nu am vrut să… icni Petersham, aplecându-se spre Cathy.

Tânăra privi în sus la el, încă gemând.

— Petersham, ce a păţit Jon? întrebă ea cu o voce stinsă din cauza durerii simulate.

Chipul lui Petersham deveni rigid, dar capitulă, fără voia lui, când auzi încă un suspin sfâşietor.

— Ştiţi foarte bine răspunsul, domniţă Cathy, îi spuse el aspru, iar ea îşi înăbuşi un zâmbet triumfător când auzi forma de adresare bine-cunoscută care doar ce îi scăpase lui Petersham. Dar dacă vă distrează să auziţi ceea ce ştiţi deja, vă voi spune. Stăpânul Jon a fost întemniţat, urmând să fie spânzurat. Execuţia trebuia să aibă loc în această dimineaţă, dar domnul Harry a aflat ce urma să se întâmple. L-am salvat şi sunt sigur că vă pare foarte rău de asta. Orice femeie care porunceşte ca soţul ei să fie bătut şi înfometat merită orice păţeşte după aceea, după cum am convenit cu toţii. Nu veţi primi ajutor de la noi, stăpână Hale.

În vocea lui Petersham revenise răceala dispreţuitoare. Cathy se ridică repede, uitând de presupusa ei durere din cauza şocului provocat de dezvăluirile lui Petersham.

— Am… poruncit să fie bătut şi înfometat? repetă ea fără să-i vină a crede, holbându-se la Petersham de parcă

avea impresia că şi el înnebunise. În închisoare? Nici nu am ştiut că e în închisoare. A evadat în ziua în care soldaţii au cucerit Las Palmas! De unde era să ştiu că a fost capturat din nou după aceea? Îţi spun sigur că nu am ştiut, Petersham. Nu am ştiut! Trebuie să mă crezi!

— Nu pe mine trebuie să mă convingeţi, stăpână Hale. Din nou se auzise acea inflexiune odioasă în ultimele cuvinte rostite de el. Ci pe stăpânul Jon. Dar dacă doriţi să îmi ascultaţi sfatul, eu nu aş încerca aceeaşi poveste cu el. E prea şiret ca să creadă o asemenea minciună evidentă.

— Dar nu este o minciună! se tângui Cathy, ţinându-se după Petersham în timp ce acesta se îndrepta spre uşă cu imensă demnitate.

Martha o ţinu pe loc, fără să-şi dea seama că, mai devreme, Cathy se prefăcuse doar că avea dureri. Până se eliberă Cathy din mâinile Marthei, Petersham plecase deja.

— Martha, ce o să mă fac? se vaită Cathy, întorcându-și privirea rănită către bona ei, care împărtăşea solidară suferinţa fetei.

Braţele plinuţe ale femeii o luară pe după umeri, iar ea se lăsă condusă în pat şi vârâtă sub pături. Cathy era la fel de îngândurată când Martha îi aduse mâncarea şi îi aşeză tava în poală. Trebuia să-l convingă cumva pe Jon că era complet nevinovată. Dar cum putea face asta dacă nici măcar nu se apropia de ea? Răspunsul era dureros de evident: trebuia să meargă ea la el.

Furtuna în care era prinsă *Margarita* vui în tot restul zilei. Vasul era aruncat de colo-colo de parcă ar fi fost o jucărie în mâinile unui uriaş năzuros, iar Marthei i se făcu rău. Cathy, al cărei stomac se obişnuise cu capriciile oceanului pe parcursul călătoriei anterioare, încercă să aibă grijă cât de bine putea de bona ei, dar nu exista tratament pentru răul de mare în afară de timp şi o mare liniştită. Într-un sfârşit, o convinse pe Martha să se întindă în cuşetă, unde femeia rămase ghemuită până se opri din gemut şi

adormi.

Cathy, cuibărită pe un scaun din faţa sobei, strânse din buze gânditoare, în timp ce sforăiturile încete ale Marthei îi ajungeau la urechi. Asta era şansa pe care o aşteptase. Cât era Martha trează, nu avea nicio şansă să plece din cabină. Femeia mai degrabă ar fi legat-o de cuşetă decât să o lase să iasă afară pe aşa o furtună. Cu toate astea, Cathy era convinsă că era foarte important să discute cu Jon. Alungă fără probleme din minte obstacolul reprezentat de furtună.

Odată decizia luată, Cathy se ridică şi se furişă către uşă, aruncând o privire neliniştită peste umăr, la Martha. Femeia dormea în continuare, era sigură. Îşi trase o pătură peste cap pentru a se proteja cât de cât de vânt, iar apoi încercă să iasă. Forţa furtunii aproape îi smulse uşa din mână, dar ea continuă să o ţină cu disperare, ştiind că o buşitură ar fi trezit-o în mod sigur pe Martha. Depuse atât de mult efort încercând să închidă uşa încet, că o dureau muşchii braţelor. Reuşi într-un final şi se sprijini cu spatele de ea pentru a-şi trage sufletul.

Scândurile punţii erau reci ca gheaţa sub picioarele ei dezgolite. Cathy îşi chirci degetele, îndurând, şi deschise ochii larg pentru a putea privi în jurul ei. Tot ce reuşi să vadă fu un tablou în alb şi gri. Cerul şi marea erau de culoarea plumbului, primul părând atât de jos, că dădea impresia că va strivi vasul, iar cea de-a doua tinzând spre înălţimi pentru a sfida cerurile cu valurile ei înspumate şi ameninţătoare. Fulgii de zăpadă şi gheaţă se amestecau cu picăturile sărate şi reci, înţepându-i faţa şi mâinile precum o mie de albine minuscule. Vântul urla de parcă era înfuriat că un lucru atât de insignifiant ca *Margarita* îndrăznea să îl provoace. Cathy se gândi pentru o secundă dacă să renunţe la misiunea ei şi să se întoarcă unde era cald, uscat şi se afla în siguranţă, dar apoi îşi împinse umerii în faţă cu hotărâre şi se uită cu ochii pe jumătate închişi spre puntea

superioară. Era foarte aproape şi se putea ţine de bară la fiecare pas. Dacă voia să vorbească cu Jon, atunci furtuna era un obstacol de care trebuia să treacă.

Strângând cu o mână pătura de pe ea şi aplecându-se pentru a putea răzbi prin forţa vântului, Cathy se chinui să urce scările. Erau alunecoase din cauza gheţii, iar picioarele ei îngheţate erau atât de amorţite, că îi era greu să le mişte. De două ori căzu în genunchi pe rampele şubrede şi tot de două ori se ridică şi continuă, în timp ce vasul se agita sub ea de parcă era un spirit răuvoitor, îi intrară aşchii în mână când se ridică împingându-se cu toată forţa, dar Cathy nu simţi durerea. Avea un singur gând în minte: trebuia să îi spună lui Jon că nu avusese nimic de-a face cu încarcerarea lui şi cu tortura care urmase. Doar atunci putea spera la iubirea lui.

Ajunse în sfârşit pe puntea superioară. Se ţinu strâns de bara fragilă de lemn şi privi în jur fără să-i vină a crede. Puntea era părăsită. Timona era proptită cu chingi din piele pentru a menţine vasul pe direcţie. Cathy se întoarse pentru a inspecta întregul vas. Punţile erau complet pustii. Nu se vedea nimeni. Inima începu să-i bată cu putere când îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Căzuseră oare cu toţii peste bord? Doar ea şi Martha mai erau în viaţă pe vas? Dumnezeule, ce se întâmplase? Ce…?

— Jon! ţipă ea, ajunsă la apogeul fricii. Jon! Jon!

— La dracu’! se auzi răspunsul furios prin vânt.

Cathy privi în sus, încă speriată, neputând desluşi sursa sunetelor, dar în acelaşi timp înţelegând încet-încet că nicio fiinţă cerească nu ar recurge la un asemenea limbaj. Deschise ochii larg şi i se uscă gura când observă bărbaţii agăţaţi ca nişte umbre cenuşii vagi de velatură, încercând cu disperare să desprindă funiile care menţineau toate pânzele întinse. Un bărbat se opri din ce făcea şi cobori cu viteză pe punte. Faţa şi conturul corpului îi erau estompate de ninsoarea puternică, dar Cathy ştia cu o

siguranţă instinctivă că era Jon.

Când ajunse pe punte, ea auzi un vuiet neclar. Recunoscu frica în ochii lui în timp ce se năpustea spre puntea superioară. Clătină din cap pentru a scăpa de vuietul din urechi, dar continuă să se ţină strâns de bară cu o mână şi simţi cum îi apare un zâmbet pe faţă văzându-l nevoit să meargă în zigzag pe punte pentru a se sincroniza cu mişcările vasului. Vuietul se auzea mai tare acum că el ajunsese la baza scărilor, iar Cathy privi din instinct peste umăr.

Priveliştea o făcu să-i stea inima-n loc. Un val imens se îndrepta către ea precum iadul pe pământ şi înfricoşător ca moartea. Cathy ridică mâna pentru a-şi acoperi faţa, într-o încercare absurdă de a o proteja, ştiind că nu se va putea adăposti la timp.

Fu aruncată brusc pe punte şi un trup greu se prăbuşi spre ea. Nişte braţe vânjoase o cuprinseră, ţinând-o strâns sprijinită de bare.

— Ţine-ţi respiraţia!

Cuvintele îi fuseseră urlate la ureche. Cathy îl *ascultă în mod* automat. De cum închise gura, tone de apă rece ca gheaţa se vărsară peste ea, ameninţând să o strivească şi încercând să o tragă din braţele puternice care o ţineau lipită de punte. Simţea forţa apei smulgând-o, făcând tot posibilul să o tragă în adâncuri. Singură nu ar fi putut face faţă unei asemenea forţe, însă cu Jon avea o şansă.

Totul se termină în câteva secunde. *Margarita* se înclină adânc, apoi se îndreptă, descotorosindu-se de potop ca un câine flocos. Cathy simţi cum fu ridicată brusc şi braţele care o ţinuseră în siguranţă o scuturară până când îi clănţăniră dinţii.

— A naibii toantă afurisită! urlă Jon, prea furios ca să-şi dea seama că vântul îi împrăştia zbieretele, sau că ea de-abia îl putea auzi din cauza furtunii. Ai fi putut să mori!

— Trebuia să vorbesc cu tine, încercă Cathy să îi

explice şi să scape din îmbrăţişarea lui brutală. Îşi dădu seama, frustrată, că nici el n-o putea auzi pe ea. Dar trebuia măcar să încerce. Trebuie să mă asculţi, strigă ea, zgâlţâindu-i braţul.

Îi aruncă o privire ucigătoare şi îşi mută mâinile de la umerii ei la baza gâtului.

— Taci sau te strâng de gât chiar aici! urlă el, încleştându-şi degetele mai tare pe gâtul subţire.

Cathy se eliberă şi făcu ochii mari din cauza durerii care acum îi săgeta abdomenul. Ţipă, intensitatea durerii făcând-o să se aplece până la pământ.

— Ce naiba…?!

Cathy căzu în genunchi pe puntea superioară şi îşi cuprinse protector pântecele cu braţele. Un alt junghi de durere o străbătu. O, Doamne, pierdea copilul! Jon se aplecă înspre ea şi, bănuind care era problema, o ridică în braţe şi o ţinu la pieptul lui în timp ce se chinuia să ajungă la scări. Vântul învolburat purta departe înjurăturile care ieşeau din gura lui fără oprire. Cathy îi privi faţa slabă, ochii sticlindu-i în timp ce durerea îi săgeta burta cu o intensitate crescută. Gemu, încercând să ţină copilul în siguranţă în interiorul ei şi apăsându-şi cu frenezie burta cu ambele mâini. Privirea lui Jon o întâlni pe a ei şi văzu panica în ochii lui. „Şi el e speriat”, se gândi ea vag surprinsă. Apoi uită orice gând din cauza unul alt junghi violent de durere. Ţipă şi apoi întunericul milostiv se lăsă ca o cortină. Jon înjură urât simţind-o fără vlagă în braţele lui şi se grăbi să ducă trupul inconştient la adăpostul cabinei, urcând câte două trepte odată.

Capitolul 14

Singurul lucru care o ajută pe Cathy să nu piardă

copilul chiar atunci fu îngrijirea pricepută a Marthei. Trezită de urletul disperat al lui Jon şi fără să-şi mai bage în seamă răul de mare, Martha presă cârpe reci între picioarele lui Cathy şi le legă strâns în jurul burţii ei, sperând să oprească hemoragia înainte de a fi prea târziu. Jon îi stătu în coaste, neputincios, până când Martha se întoarse spre el ca o găină ciufulită, gonindu-l din cabină. Astfel de lucruri, pufni ea, nu se cuvenea să fie văzute de domni. Privirea plină de dispreţ pe care i-o aruncă lui Jon părea să pună la îndoială faptul că el s-ar fi încadrat, de fapt, în această categorie, dar tot insistă ca el să plece. Ştiind că nu putea face deocamdată nimic pentru a-i ajuta pe Cathy şi copilul lor, mai mult decât să se asigure că *Margarita* nu se scufunda din cauza furtunii, el se supuse cu o blândeţe care valoră mult în ochii Marthei. Ca un compromis, îl trimise pe Petersham să o ajute pe femeie cu orice avea nevoie. De îndată ce pericolul imediat trecu, Martha se bucură să-l folosească pe Petersham pe post de mesager. Se simţea în elementul ei să prezideze camera bolnavei.

Cathy nu îşi recăpătă pe deplin cunoştinţa decât două zile mai târziu. Până atunci, furtuna trecuse, iar bebeluşul era din nou în afara oricărui pericol în pântecele ei. Totuşi, tânăra era slăbită de la calvarul prin care trecuse, iar Martha insistă să rămână în pat până la venirea pe lume a pruncului în siguranţă. Jon dădu şi el acelaşi ordin, iar Cathy era prea speriată de ceea ce fusese atât de aproape să se întâmple, încât să nu îl asculte pe oricare din ei. Cuvintele morocănoase ale lui Jon o mulţumiră mai mult decât crezuse că e posibil, cu mesajul lor implicit de îngrijorare pentru ea. Era precaut şi suspicios, dar nu credea că o mai ura. Destul de timidă, vorbi despre asta cu Martha, care încuviinţă, consolând-o.

— Căpitanul Hale a fost din cale-afară de îngrijorat, confirmă ea cu o bucurie intensă. Este genul pentru care sarcina femeii lui este motiv de îngrijorare mare. Netotul

ăla de valet mi-a spus că mama lui a murit în timpul lăuziei, deci cred că nu este de mirare. Ştii, domniţă Cathy, cred că e posibil să mă fi înşelat în privinţa acestui bărbat. Nu e nici pe departe atât de fioros cum îmi imaginasem. La urma urmei, ar putea fi un soţ potrivit.

Cathy trebui să zâmbească auzind ceea ce, venind din partea Marthei, era un elogiu. Dacă ar fi crezut şi *Jon* că putea fi un soţ potrivit, ea ar fi fost fericită. Dragostea ei pentru el îi ardea sufletul, şi făcea tot posibilul să se abţină să nu-i spună direct. Cu toate acestea, prudenţa instinctivă o făcea să păstreze tăcerea, căci nu-şi dorea să-l îndepărteze şi mai mult. Timpul era aliatul ei, se gândi ea... timpul şi copilul pe care îl purta în pântece. După ce va veni pe lume, avea să lase cu siguranţă garda jos faţă de ea, dându-şi seama că naşterea copilului îi lega în mod irevocabil.

Jon încă nu dormea în cabină, şi Cathy recunoscu fără tragere de inimă că, probabil, aşa era cel mai bine. Dar o vizita aproape în fiecare după-amiază. Deşi era rigid şi destul de formal, era încântată de prezenţa lui şi îi zâmbea drăgăstos ori de câte ori îşi făcea apariţia.

Într-o zi, două săptămâni mai târziu, Martha se făcu nevăzută în timpul vizitei lui Jon. Cathy profită de ocazie pentru a-i lua mâna, trăgându-l în jos să se aşeze pe marginea patului lângă ea. Îi permise să-l ţină de mână, dar când o privi, ochii lui erau precauţi. Cathy putea vedea tensiunea care se acumula în ridurile din jurul gurii.

Pe cât de simplu şi convingător era în stare, îi spuse că nu era deloc vinovată pentru ce i se întâmplase lui în închisoare. Ea nici măcar nu ştia că fusese capturat din nou, îi spuse cu sinceritate, fără să înţeleagă de ce faţa lui începea să devină impasibilă. Înainte să termine, el se ridică în picioare brusc, smulgându-şi mâna din strânsoarea ei şi uitându-se urât în jos la ea.

— Jon! strigă ea când se întoarse.

Durerea neîncrederii lui îi sfâşia inima. Privi înapoi spre ea, ezitând, muşchiul care tresărea în maxilarul său fiind singurul indiciu că simţea, totuşi, ceva.

— Nu contează, îi spuse scurt, văzându-i agitaţia evidentă. Astea fac parte din trecut şi îl vom lăsa în urmă. Eşti soţia mea, indiferent de modul în care s-a ajuns la asta sau la ceea ce s-a întâmplat apoi. Nu vom mai discuta despre acest subiect din nou.

Cu această declaraţie scurtă, ieşi din cameră. Cathy strigă după el cu disperare, hotărâtă să discute până când totul era clar, dar el nici nu răspunse, nici nu se întoarse. Se prăbuşi înapoi pe perne, cu un oftat descurajat. Dincolo de faţada politicoasă, Jon încă nu avea încredere în ea, ba chiar era mai suspicios ca niciodată. Putea dura ani întregi, sau chiar mai mult, să-l convingă de contrariu. Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Cathy, revărsându-se una câte una până când întregul ei chip era ud. Când Martha se întoarse în cabină, Cathy plângea necontrolat. Martha îşi aruncă braţele în sus în semn de groază, apoi o obligă pe protejata ei să-şi şteargă ochii şi să bea o ceaşcă de ceai tonic. După aceea, îi spuse să se culce şi, spre surprinderea lui Cathy, o făcu. De atunci, Martha avu grijă să rămână în cabină de fiecare dată când Jon era prezent. Şi spre marea supărare a lui Cathy, Jon părea aproape uşurat de prezenţa celeilalte femei. Din cauza lipsei unei ocazii bune, Cathy amână discutarea subiectului. „De îndată ce se va naşte copilul…” Cuvintele sunau ca un cor grecesc în mintea ei. „De îndată ce se va naşte copilul”, îşi promise ea hotărât, lui nu îi va mai fi atât de uşor să evite discuţia pe care o avea ea în minte, îl va bate la cap fără încetare până când, ajuns pur şi simplu la epuizare, va fi nevoit să o creadă. Zâmbi în sine ei. După cum ştia din experienţă, erau metode de a-l face să o asculte şi să o creadă. Nu se va sfii să le folosească… de îndată ce se va naşte copilul.

Cathy descoperi, recunoscătoare, că măcar

Petersham nu era la fel de încăpăţânat. Treptat, cu paşi minusculi, relaţia sa cu omuleţul revenise la stadiul în care se afla înainte ca soldaţii să sosească în Las Palmas. El o îngrijea aproape la fel de mult ca Martha, mustrând-o când nu mânca sau când era deprimată. Bunăstarea copilului ar trebui să fie principala ei preocupare, îi spunea el cu asprime, şi îşi dădea silinţa să o înveselească.

Martha privea această camaraderie ciudată cu suspiciune, în lumea ei, era mai mult decât nepotrivit ca un bărbat să intre în dormitorul unei lady care nu era soţia lui, cu atât mai puţin să stea şi să vorbească cu ea ore în şir. Dar cum căpitanul nu vedea nimic rău în asta, atunci nu putea nici ea să găsească vreun motiv să se opună. Omuleţul era inofensiv, ştia asta foarte bine şi chiar reuşea să îi ridice moralul domniţei Cathy. Fără tragere de inimă, conchise că vizitele lui trebuiau îndurate de dragul protejatei sale. Dar asta nu însemna că trebuia să-l placă pe valet şi, cât se poate de categoric, nu îl plăcea.

Cathy era conştientă de gelozia crescândă a Marthei faţă de Petersham, dar frânturile de informaţii pe care le obţinea de la valet i se păreau prea interesante ca să-şi permită să descurajeze prezenţa lui aproape constantă. De la el aflase că mergeau spre Carolina de Sud din cauza unei capriciu brusc şi inexplicabil al căpitanului. În timp ce stăpânul Jon era încă în închisoare, se aflase că bătrânul domn Hale murise, lăsând Woodham şi restul bunurilor personale fiului său. Când Petersham îl informase pe Jon asupra acestui fapt, căpitanul fusese îngândurat câteva minute, după care ordonase tăios ca *Margarita* să-şi schimbe cursul spre est. Era timpul să se întoarcă acasă, îl citase Petersham pe Jon.

Harry veni să o vadă doar o singură dată, şi atunci fără tragere de inimă. Cathy presupuse că se temea de mânia lui Jon, gândindu-se în acelaşi timp, descurajată, că nu avea de ce să-i fie frică. Departe de a arăta semne de

gelozie, Jon se arătă indiferent când ea îi spuse despre vizita lui Harry.

Petersham găsi nişte lână de bună calitate în cală, şi Martha o folosi pentru a-şi face un veşmânt decent. Cathy, obligată să stea în pat, era cât se poate de mulţumită să poarte cămăşile de noapte ale lui Jon din nou. Dacă vederea trupului ei mic înfăşurat în faldurile albe prea mari îi aduse aminte de ceva, Jon nu o arătă nici prin cel mai mic gest. Cathy fu nevoită să conchidă că singurul interes pe care îl nutrea acum faţă de ea era pentru calitatea ei de mamă a copilului său. Dar dacă inima i se deschisese cândva în faţa ei, o putea face din nou. Iar ea era hotărâtă să se asigure că aşa se va întâmpla.

Cei de pe *Margarita* zăriră Nova Scotia după trei săptămâni de când ridicaseră pânzele. De atunci, rămaseră aproape de uscat, Jon navigând pe coasta Americii de Nord către destinaţia sa. Oceanul era imprevizibil în timpul lunilor de iarnă şi, de dragul tuturor de la bord, alesese o rută mai lungă, dar mai sigură. Lui Cathy, ţintuită la pat fără milă, nici nu-i fu permis să se ridice la vederea uscatului. Deşi Jon se oferi să o transporte până pe punte dacă voia dinadins să admire priveliştea, Martha îi interzise ferm escapada. Şi, în ciuda îmbufnării lui Cathy, Martha câştigă disputa.

Vremea se încălzi treptat pe măsură ce *Margarita* navigă spre sud. Copilul trebuia să vină pe lume pe 3 martie conform calculelor Marthei şi ale lui Cathy. Jon le anunţă că ar trebui să arunce ancora în Charleston cândva în a treia săptămână din februarie. Estimarea lui fu perfectă, ca întotdeauna.

Cathy insistă să meargă sus pe punte când *Margarita* intra în golful Charleston. Voia să îşi vadă noua casă, insistă ea, şi o avea s-o facă chiar dacă trebuia să se târască. Jon respinse obiecţiile Marthei în sfârşit, învelind-o pe Cathy într-o pătură şi apoi ridicând-o în braţe. În ciuda greutăţii, o

ţinu uşor. Cathy îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, savurând în secret senzaţia muşchilor săi puternici pe pielea ei. Curând, se gândi ea, urma să-şi folosească farmecele ca să-l convingă de nevinovăţia ei. Până atunci, trebuia să se mulţumească să fie ţinută în braţe fără nicio plăcere.

Un zâmbet mic, anticipativ îi arcui buzele când Jon o duse afară, la soare. El îi văzu mulţumirea de felină întipărită pe chip şi îşi miji ochii cu prudenţă la ea. Cathy, încurajată de planurile ei de viitor, îi recompensă suspiciunile cu un zâmbet vesel. Mersul lui sigur deveni ezitant, iar el se uită în jos la ea cu expresia orbită a cuiva care se uitase prea mult timp la soare. Cathy îi întoarse privirea cu un interes sincer.

În timpul celor şapte săptămâni petrecute pe mare, pusese înapoi kilogramele pierdute şi devenise mai mare şi mai puternic ca niciodată. Braţele din jurul ei erau tari ca piatra, iar Cathy se desfătă la adăpostul forţei lor. Îşi răsese barba, iar chipul lui îşi recăpătase bronzul sănătos, dezvăluind fermitatea puternică a maxilarului său. Trăsăturile lui sculptate cu vigoare erau încă teribil de frumoase. Cathy simţi o furnicătură mică şi plăcută, care îi urcă pe spate când se uită la gura puternică. Voia să o atingă cu a ei... Pesemne că i se citeau gândurile pe faţă, pentru că îl simţi respirând sacadat când se uită la el. Şi el o voia, îşi dădu ea seama cu un amestec de dorinţă şi triumf. Flacăra arzândă din ochii lui nu trăda furia sau neîncrederea, ci pasiunea înflăcărată.

— Iertaţi-mă, căpitane, s-a întâmplat ceva?

Vocea îngrijorată a Marthei în spatele lor îi readuse brusc pe amândoi la realitate. Cathy văzu cum pometii lui Jon se îmbujorară uşor. Şi ea îşi simţea chipul incomod de fierbinte. Jon o ridică mai bine, de parcă s-ar fi oprit doar ca să se asigure că n-o scăpa din braţe, spunându-i peste umăr Marthei cu un umor crispat:

— Stăpâna ta a câştigat considerabil în greutate de când am avut ocazia ultima oară să o iau în braţe, mormăi el. Dar îmi voi da silinţa să o ţin în siguranţă. După toate problemele pe care ni le-a provocat, ar fi păcat să o pierdem acum.

În timp ce vorbi, aruncă o privire plină de subînţeles peste navă, spre apele albastre şi strălucitoare ale golfului. Cathy chicoti jucăuş, ştiind că numai un uragan l-ar putea face să o scape, în timp ce Martha se încruntă dezaprobator auzind vorbele aiurite. Cathy se simţi ameţită de bucurie când o purtă în braţe până la dunetă, bucurându-se de tachinarea lui morocănoasă.

Astăzi semăna mai mult cu Jon din Las Palmas decât în oricare alt moment de când o răpise din nou.

Cu capul pe umărul lui Jon, ea nu observă expresia brusc aspră a gurii lui, sau înverşunarea care i se citea în ochi, când se cuibări la pieptul lui ca o pisicuţă încrezătoare. El nu vorbi, dar pe de altă parte nici ea nu simţea nevoia să vorbească. Relaxându-se pe muşchii tari ai pieptului său, se uită cu interes spre oraşul care avea să-i fie casă.

Charleston era un port maritim înfloritor, un oraş sudic plin de viaţă, dependent de proximitatea oceanului pentru supravieţuire. Nave din întreaga lume ancorau în port, venite pentru comerţul cu condimente sau rom, ori pentru cel mai profitabil bun exportat din Charleston: bumbacul.

Cathy trase adânc în piept aerul dulce, bucurându-se de atingerea soarelui care strălucea uşor chiar şi la sfârşitul lunii februarie. Jon se născuse în acest oraş şi îşi petrecuse copilăria aici. În ciuda amintirilor lui amare, Charleston era casa lui. Cathy era hotărâtă s-o facă şi casa ei.

Protestă când Jon vru să o ducă înapoi în cabina lui. Ar fi putut privi agitaţia din port cât era ziua de lungă. Dar când el insistă, cedă binevoitoare. După cum îi spusese şi

el, Charleston nu pleca nicăieri. Nu se făcea nevăzut dacă ea mergea să se odihnească.

Jon se duse pe uscat în timp ce Cathy îşi făcu somnul de după-amiază. Era încă plecat când ea se trezi. Spre surprinderea ei, Martha îl însoţise, iar Petersham rămăsese cu Cathy. Se întoarseră la navă după lăsarea întunericului.

Martha veni prima, cu braţe încărcate cu pachete. Jon o urma, la fel de împovărat. Cathy se ridică în pat, cu ochii mari de uimire. Îi căutară chipul lui Jon. Privirile li se întâlniră, după care un zâmbet lent arcui gura lui frumoasă.

— Nu-mi puteam duce soţia la ţărm îmbrăcată într-o pătură, explică el simplu, lăsând pachetele pe pat.

Cathy privi când la pachete, când la soţul ei, şi înapoi, fără să scoată vreun cuvânt. Jon continuă:

— Iar ideea unui copil dezbrăcat îmi place chiar mai puţin de atât. Cred că vei găsi aici tot ce are să vă trebuiască amândurora.

Făcu un semn din cap indicând pachetele. Degetele lui Cathy se porniră să le deschidă, în timp ce Martha zâmbea radioasă privind-o. Erau trei rochii, toate de dimensiuni potrivite pentru o femeie însărcinată aflată aproape de soroc. Una era galbenă, alta verde-deschis şi a treia era de culoarea piersicii… şi toate erau minunate. Jupoane şi lenjerie de corp special concepute pentru femeile însărcinate erau într-o altă cutie. Cathy ridică un articol de lenjerie intimă cu porţiunea din mijloc elastică pentru a se extinde odată cu burtica ei, cu ochii întrebători când şi-i îndreptă spre Jon.

— Nu tu le-ai ales, îl aruncă ea, pe jumătate râzând la idee.

— Trebuie să recunosc că nu eu am făcut-o, spuse el zâmbind larg. Şi nici nu am selectat cantitatea incredibilă de obiecte pentru sugari fără de care am fost asigurat că niciun copil nu poate fi îngrijit în mod corespunzător. Martha a făcut-o. Ei trebuie să-i mulţumeşti.

— Căpitanul Hale mi-a spus să iau ce cred că vă trebuie amândurora, spuse Martha, apărându-l cu dârzenie. Iar el a plătit. Ceea ce este mai mult decât ar fi făcut o mulţime de domni.

— N-am oameni care să se ocupe de asta, murmură Jon ironic, ca răspuns la susţinerea neaşteptată din partea Marthei.

Cathy le zâmbi lui şi bonei sale. Îi prinse braţul Marthei, trăgând-o pe femeie în jos astfel încât să-i poată aplica un sărut afectuos pe obraz, apoi se întoarse şi întinse braţele spre Jon cu un aer degajat. Tenul măsliniu căpătă o nuanţă roşiatică, şi Jon păru să şovăie pentru un moment, până când privirea anticipativă a Marthei îl forţă să se aplece mai degrabă rigid spre ea. Braţele lui Cathy îi cuprinseră cu duioşie gâtul şi îi dădu un sărut moale pe gura neclintită. La atingerea ei, buzele i se despărţiră, încordându-se, şi îşi mişcă mâinile convulsiv de parcă avea să cadă puternic peste ea. Martha tuşi discret pentru a-şi drege glasul şi îl făcu să-şi vină în fire. Se trase deoparte, respirând greu. Cathy îi zâmbi timid. Ochii lui zăboviră pe faţa ei pentru un moment lung, tulburat, după care o părăsiră.

— Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi… rosti el sacadat, răsucindu-se pe călcâie.

Cathy se uită la el, cu ochii calzi, admirând legănarea puternică a trupului său înalt când ieşi din cabină. Martha trebui să i se adreseze de două ori înainte de a reuşi să se rupă de la contemplarea fascinată a uşii închise a cabinei. Femeia mai în vârstă înţelese când îşi privi doamna despachetând cu dragoste îmbrăcămintea minusculă pentru sugari, dar se abţinu să facă vreo remarcă. Era limpede ca lumina zilei că domniţa Cathy era îndrăgostită până peste cap de căpitan. În ceea ce îl privea pe el… ei bine, bărbaţii îşi ascund mai bine sentimentele. Totuşi, Martha zâmbi mulţumită când o ajută pe Cathy să

împacheteze şi să pună bine lucrurile copilului.

Până când Cathy se îmbrăcă în rochia galbenă, cu părul prins simplu, cum îi stătea bine unei tinere respectabile, şi lucrurile noi fură aranjate bine în cufere, trecuse deja de mijlocul dimineţii. Jon măsura puntea cu piciorul de o oră, vârându-şi nerăbdător capul pe uşă, din când în când, ca să întrebe morocănos de ce naiba dura atât. Cathy îi zâmbi, dar Martha se arătă mai puţin înţelegătoare. Îl goni cu fermitate, spunând că toaleta unei doamne este o chestiune complicată şi că un domn adevărat ştie acest lucru şi îşi ajustează programul în consecinţă. Jon îşi încleştă maxilarul, dar ştiu că era mai bine să nu o contrazică. Ca un războinic experimentat, purtase destule bătălii încât să ştie când era înfrânt. Se retrase cu o graţie reticentă, lăsând-o pe Martha să conducă ostilităţile.

Cathy era gata în sfârşit, iar Jon fu chemat să o ducă la o barcă aflată în aşteptare. Doi marinari aveau instrucţiuni să aibă grijă de bagaje. Rămaseră cu gura căscată când văzură grămada cu vârf de cufere şi pachete, dar dădură din cap cu vitejie drept răspuns la instrucţiunile concise ale lui Jon în privinţa modului în care să le aranjeze acasă. El o luă în braţe pe Cathy, cu un braţ susţinându-i umerii, iar cu celălalt genunchii. Se ţinu de gâtul lui cu atenţie, zâmbindu-i în timp ce îşi aşeză capul pe umărul lui. Simţindu-i mirosul de păr proaspăt spălat, îşi închise ochii pe jumătate. Doar mişcările nerăbdătoare şi grăbite ale Marthei în spatele lui îl împiedicară să se oprească şi să-şi apese buzele pe sursa parfumului.

Când Cathy văzu exact cum se aştepta el să coboare de pe puntea *Margaritei* pe barca mică ce se balansa foarte jos pe suprafaţa apei, se împotrivi. Nici în ruptul capului nu avea cum să stea în slingul pe care Jon îl concepuse, şi să fie lăsată în jos. Dacă ar fi căzut, s-ar fi dus în ditamai hăul. Dacă nu se putea face nimic altceva, prefera să îşi asume

riscul de a coborî pe scară. Martha fu de acord cu Cathy din toată inima. Nici ei nu îi plăcea cum arăta invenţia aceea.

Jon încercă pe rând să o convingă, să o linguşească şi să îi ordone. Cathy refuză să se mişte. În cele din urmă, îşi pierdu răbdarea şi o aruncă în sling, cât de blând putu, luând în considerare starea ei. Cathy, văzând că nu avea ce să mai facă, îi permise să o lege în el, apoi închise ochii şi se ţinu tare de corzi în timp ce era suspendată peste navă. Un scripete o coborî cu grijă, iar un marinar o prinse la celălalt capăt, dar Cathy era albă ca varul la finalul operaţiunii. Avusese întotdeauna o teamă iraţională de înălţime.

De îndată ce Cathy fu în siguranţă la bordul bărcii, operaţiunea continuă rapid. Martha fu lăsată în jos în acelaşi mod, iar femeia ţipă când se trezi suspendată peste apele albastre ale golfului. O prinseră cu mai puţină grijă decât pe Cathy şi, în momentul când Martha se instalase în siguranţă pe scaunul de lemn, fusta ei era stropită bine. Bombăni grozav când Jon coborî pe scară şi sări uşor la bord. Din fericire, nu erau valuri prea mari, iar călătoria la ţărm se încheie fără niciun zgâlţâit.

Jon aranjase să fie întâmpinaţi de o trăsură deschisă şi dăduse instrucţiuni să fie aşteptaţi la doc. Propuse să o ducă pe Cathy la Woodham în timp ce Martha îi urma într-o a doua trăsură, cu bagajele. Călătoria nu ar fi trebuit să dureze mai mult de o oră, după care aveau să fie în siguranţă acasă. Şi nu mai trebuiau să se mute din nou, decât dacă voia vreunul din ei.

Şi asta îi înmuie încăpăţânarea Marthei. Fu de acord, cu un aer de demnitate rănită, să aştepte bagajele şi să supravegheze la aranjarea lor în siguranţă. Jon, mulţumindu-i în sinea sa tatălui său că nu îi dăduse pe cap o bonă, urcă în trăsură lângă Cathy şi îi făcu un semn din cap birjarului să pornească.

Cathy îşi lăsă capul pe spate pe spătarul scaunului

tapiţat, concentrată asupra imaginilor şi a sunetelor din jurul ei. Traversară străzi pietruite, alei peste alei de magazine mici, cu firme din lemn agăţate în faţă pentru a face reclamă la orice, de la un dentist, până la magazinul unui pălărier. După ce va veni pe lume copilul, anticipă Cathy, îşi va petrece multe după-amiezi plăcute familiarizându-se cu buticurile locale. Pe când goneau spre zona rezidenţială, Jon o luă de mână, iar Cathy se întoarse să se uite la el, surprinsă. În ultima vreme, nu avusese gesturi de afecţiune.

— Ţi-am mai cumpărat ceva ieri, îi spuse el, continuând să-i ţină mâna stângă în timp ce scoase o cutie mică din buzunarul hainei.

Când Cathy se uită la el, îi scoase verigheta de pe deget. O ţinu puţin în pumnul lui încleştat, apoi desfăcu pumnul şi o lăsă să cadă, nepăsător, peste marginea trăsurii. Cathy icni când cerculeţul de aur fu lăsat în urmă pe drum, apoi se întoarse spre Jon, indignată. Împinse cutiuţa spre ea.

— Deschide-o! îi ordonă brusc, iar Cathy o luă de la el.

Când ea ezită să o deschidă, el îi scoase capacul cu degetul mare. Cathy clipi uimită la strălucirea bijuteriilor din interior. Erau două inele: unul cu un diamant mare flancat de două safire mai mici şi o verighetă simplă de aur. Îşi luă privirea de la inele îndreptând-o spre chipul lui, cu ochii întrebători.

— Soţia mea poartă inelele mele, explică el sarcastic, iar când Cathy continuă să se uite lung la el, se încruntă, iritat.

— Pune-ţi-le.

Ea nu făcu nicio mişcare, aşa că îi luă mâna stângă şi îi vârî inelele pe degete, fără ca ea să opună rezistenţă. Gestul o luă prin surprindere şi simţi un nod absurd formându-i-se în gât, când degetele lungi şi bronzate puseră inelele pe degetele ei subţiri şi albe. Era aproape ca

şi cum se căsătoreau din nou, fără emoţiile complicate care făcuseră o bătaie de joc din ceremonia reală, iar ochii uluiţi ai lui Cathy, când îşi ridică privirea către Jon, îi reflectară sentimentele.

— Jon, eu… începu ea să spună, dar ceva de pe chipul lui o făcu să se gândească mai bine la mărturisirea pe care îşi dorise să o facă. În schimb, hotărî să se folosească de această şansă pentru a-şi declara din nou nevinovăţia absolută. Chiar nu am ştiut că ai fost în închisoare. Cu siguranţă nu aş fi comandat vreodată să fii bătut sau înfometat. Te rog, crede-mă.

Jon îşi miji ochii cu răceală, privind spre chipul ei.

— După cum cred că ţi-am mai spus, subiectul este închis. Nu e nevoie să faci încercări ridicole să mă împaci. Am acceptat faptul că suntem căsătoriţi, la bine şi la rău, aşa că nu trebuie să te temi că mă voi răzbuna în vreun fel pentru acţiunile tale. Eşti în perfectă siguranţă.

Tonul ironic al ultimelor cuvinte o îndureră profund pe Cathy. Inspiră adânc, încercând să îşi înăbuşe lacrimile care începuseră să-i umezească ochii. „Trebuie să nu plâng, trebuie să nu plâng”, îşi spuse în sinea ei cu înverşunare, înăbuşindu-şi lacrimile care păreau să se reverse la cea mai mică provocare în aceste ultime săptămâni de sarcină.

— Dumnezeule, vei încerca orice, nu-i aşa? murmură Jon luându-şi privirea de la strălucirea suspectă din ochii ei.

— Bineînţeles că o fac, răspunse Cathy furioasă, dispreţul lui făcând-o să încremenească. Îşi înclină bărbia spre el, cu trufie. Este foarte plictisitor să fii căsătorită. Trebuie să fac ceva pentru a anima atmosfera!

— Vrăjitoareo! blestemă Jon în barbă.

Gura lui Cathy se arcui într-un zâmbet satisfăcut. Şi ea putea să joace dur, se gândi răzbunătoare. Dacă el credea că avea să facă pe supusa, mai bine se gândea naibii din nou! Se hotărî să îi răspundă cu aceeaşi monedă.

Făcură restul călătoriei într-o tăcere aproape totală.

Se auzea doar tropăitul constant al copitelor calului pe drumul de pământ, în cele din urmă, Jon alungă iute gândurile negre în care se pierduse pentru a indica o anumită stradă pentru vizitiu.

— Am ajuns, îi spuse el laconic lui Cathy.

Ea se ridică, gata să ignore disputa lor din dorinţa de a vedea noua ei casă. Strada făcea o buclă între două rânduri de stejari înalţi. Câmpuri verzi se întindeau pe fiecare parte. În depărtare, Cathy putea doar zări conturul ceţos al unei case din cărămidă cu două etaje. Pe măsură ce se apropiau, trase aer în piept. Era superb: un conac impunător cu coloane albe înalte care tronau la intrare. O verandă se întindea pe toată lungimea casei şi un oberliht de sticlă se arcuia pe uşa de stejar din faţă. Trepte mici urcau până la verandă. Arborii de magnolie cu bogăţia lor de flori albe flancau treptele de-o parte şi de cealaltă.

Trăsura se opri pe aleea circulară chiar în faţa casei. Jon făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să sară din trăsură, dar rămase ţintuit locului când o femeie veni la marginea verandei, uitându-se în jos la el. Jon o privi, cu chipul curios de rigid, şi coborî din trăsură cu o prudenţă calmă.

— Bună dimineaţa, Isobelle, spuse Jon cu o voce lipsită de inflexiuni.

Ochii lui Cathy trecură de la spatele lat al soţului ei, la femeia îmbrăcată la modă de pe verandă. Era foarte frumoasă, cu un păr negru şi ochi strălucitori, iar silueta ei în rochia de mătase cu decolteu adânc era voluptuoasă. Dar riduri fine îi marcau pielea feţei, iar gura ei roşie îi atârna în mod dezagreabil. Era destul de în vârstă, îşi dădu seama Cathy, chiar mai în vârstă decât Jon. În mintea lui Cathy se înfiripă o mică bănuială în privinţa î identităţii sale.

— Jon, zise femeia, clătinând din cap drept răspuns la salutul său. Ochii ei îndrăzneţi îi cercetară silueta înaltă într-un mod care lui Cathy nu-i plăcu deloc. Apoi, se măriră în semn de apreciere când se întoarseră spre chipul lui, iar

Cathy îşi muşcă buza. Te-ai schimbat, dragul meu.

— Şi tu, Isobelle, răspunse Jon pe un ton rigid.

Amintindu-şi de prezenţa lui Cathy într-un sfârşit, se întoarse să o ridice din trăsură, ţinând-o foarte atent în braţe. Cathy îi aruncă o privire plină de venin. El zâmbi uşor văzând furia mocnită din ochii ei.

— Şi pe cine avem noi aici?

Isobelle îşi miji ochii când studie silueta rotundă a lui Cathy.

Tânăra privi spre femeie cu trufie. Atitudinea ei posesivă faţă de Jon era extrem de iritantă.

— Ea este soţia mea, declară Jon cu răceală, ducând-o pe Cathy ca pe un fulg când începu să urce scările. Când ajunse pe a doua de sus făcu o pauză. Cathy, ţi-o prezint pe Isobelle, mama mea vitregă.

Suspiciunile lui Cathy fură confirmate. Deci aceasta era femeia pe care Jon o adorase pe când era adolescent, cea care îl dezamăgise atât de crud înşelându-l pe tatăl lui. Împotriva propriei voinţe, şopti ceva politicos, la care femeia nici nu se deranjă să răspundă.

— Îţi plac copilele, Jon? întrebă Isobelle provocatoare. Sau ai fost nevoit să-ţi asumi responsabilitatea?

Buzele lui Jon se strânseră la auzul vorbelor răutăcioase ale femeii, iar Cathy simţi cum obrajii i se îmbujorează de furie. Însă, fie că îi plăcea sau nu, acea ultimă remarcă nu era chiar departe de adevăr. Dar mai repede ar fi fiert în ulei încins decât să o lase pe mama vitregă a lui Jon să-i ghicească încurcătura. Afişă un zâmbet politicos şi nu renunţă la el când Jon continuă să urce treptele şi de-a lungul verandei. Isobelle îi urmă în salon.

— Când un bărbat vede o femeie atât de frumoasă cum e Cathy, ia toate măsurile necesare ca să se asigure că e a lui imediat. Sau a trecut atât de mult timp încât ai uitat, Isobelle?

Răspunsul lui Jon fusese degajat, dar fu evident că-şi

îndeplinise scopul, când obrajii femeii se înroşiră brusc. Se pregăti să îi dea o replică, dar se opri când Petersham intră grăbit în salon, prin spatele casei.

— Ah, Petersham, spuse Jon fără intonaţie, mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit. Văd că... hm... instrucţiunile mele nu au fost respectate.

— Îmi pare rău, căpitane, dar a insistat să rămână. A spus că vrea să întâlnească mireasa.

Ochii lui Petersham cerură iertare când îi întâlniră pe ai lui Cathy. Ea îi zâmbi.

— Desigur că am vrut să-ţi întâlnesc soţia, Jon, spuse Isobelle cu veselie. La urma urmei, cred că va fi nora mea vitregă. Va trebui să le-o prezint prietenilor mei. Când Petersham şi-a făcut apariţia în această dimineaţă cu o poveste ridicolă cum că tu vrei casa pentru familia ta, am ştiut că trebuie să văd asta cu ochii mei. Este atât de greu să mi te imaginez în pielea unui familist.

— Ei bine, acum că ai văzut că sunt într-adevăr familist, poate mă vei scuza. Soţia mea nu se simte bine şi trebuie să se odihnească. Petersham, ai pregătit o cameră?

— Dormitorul principal, căpitane.

Jon dădu să se întoarcă spre scări, dar Isobelle îl prinse de braţ. Cathy se uită la femeie cu răceală, dar aceasta o ignoră, zâmbind cu viclenie în sus, către Jon. Cathy simţi o dorinţă bruscă şi şocantă de a-şi înfige unghiile în chipul acela spoit cu talent.

— O să locuiesc într-o casă în oraş, Jon. Trebuie să treci pe la mine după ce o instalezi pe soţia ta. Putem discuta despre trecut.

— Aş putea face asta, Isobelle. Presupun că ai luat slujitorii din casă?

— Erau ai mei.

Isobelle ridică din umeri, mâna cu unghiile ei roşii trecând uşor peste mâneca lui. Cathy strânse din dinţi, deranjată de intimitatea gestului.

— Tatăl tău mi i-a lăsat chiar înainte de a muri. Eşti norocos că ai primit casa. La urma urmei, nu ai mai trecut niciodată pe-aici.

— Nu, n-am făcut-o, nu-i aşa? răspunse Jon rece, apoi se întoarse.

Braţele lui Cathy se strânseră în jurul gâtului lui când începu să urce treptele cu ea. Petersham era chiar în spatele lor.

— Eşti bine-venită să foloseşti trăsura de afară ca să ajungi în oraş, îi spuse Jon peste umăr lui Isobelle.

— Eşti prea bun, Jon, dragule, toarse femeia drept răspuns. Nu uita să vii să mă vizitezi. Ştiu cât de... singur... se poate simţi un bărbat când soţia lui este într-o situaţie interesantă.

Cathy icni auzind invitaţia neruşinată. Maxilarul lui Jon se încordă şi aruncă o privire în jos la faţa indignată din braţele lui când Isobelle plecă.

— Nu vei merge să o vizitezi, spuse Cathy într-o şoaptă aspră, pentru că nu voia să o audă Petersham, dar incapabilă să se abţină.

— Îmi dai ordine, soţie?

Ochii lui Jon deveniră brusc glaciali când priviră în jos spre ea. Cathy încuviinţă, ochii ei albaştri încă arzând plini de resentimente din cauza îndrăznelii lui Isobelle.

— Abţine-te, spuse Jon încet, pe un ton plin de cruzime. Aminteşte-ţi că eşti tolerată. Nu ai niciun drept să-mi pui la îndoială acţiunile, nici acum, nici în orice alt moment.

Cathy se uită la el, durerea cauzată de cuvintele sale străpungându-i pieptul precum un cuţit. Îşi ridică bărbia cu un gest sfidător.

— Nici prin vis nu mi-ar trece să mă îndoiesc de acţiunile tale, soţule. Cathy sublinie ultimul cuvânt imitând ironic tonul folosit de Jon când îi spusese „soţie”. Dar, pe de altă parte, nici tu nu trebuie să le pui la îndoială pe ale

mele. Aminteşte-ţi, ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face.

— Eu nu aş băga mâna în foc pentru asta, răspunse Jon încruntat. Ai putea să pierzi.

Petersham i-o luă înainte şi deschise uşa dormitorului principal, evitând astfel o ceartă. Cathy se încruntă la soţul ei când o aşeză cu grijă în mijlocul patului mare cu baldachin. Ochii lui străluciră cu o neîndurare de gheaţă în jos spre ai ei, când se îndreptă de spate după ce o lăsă în pat.

— Cred că te vei simţi confortabil aici.

Vocea lui Jon era distantă, iar Cathy ştia că acele cuvinte fuseseră spuse mai mult pentru Petersham decât pentru ea.

— Cu siguranţă, răspunse cu aceeaşi răceală, hotărâtă să nu se lase mai prejos în jocul dezinteresului politicos.

O scânteie izbucni în ochii lui Jon auzindu-i tonul, şi acel muşchi ameninţător începu să-i zvâcnească în obraz. Însă înainte de a putea răspunde cu furia care părea periculos de aproape de o explozie, Petersham vorbi din locul lui de lângă fereastră:

— Căpitane, femeia aia, Martha, a ajuns cu restul lucrurilor. Să mă ocup eu de ele?

— O s-o fac eu. Trebuie să mă întorc în oraş oricum, şi o să le aduc înăuntru când mă întorc. Tu stai cu domniţa Cathy până când urcă şi Martha, iar apoi poţi să te duci să vezi ce a mai rămas din grajduri. Dacă mi-l amintesc bine pe tata, nu ar trebui să mai fie cine ştie ce.

— Rămânem aici pentru o vreme, căpitane? întrebă încet Petersham.

— Pentru o vreme, spuse scurt Jon şi ieşi din cameră fără să-i mai arunce vreo privire lui Cathy.

Ea îşi muşcă buza atât de tare în efortul de a nu striga după el, că începu să sângereze. Trebuia să se întoarcă în oraş… ca să se întâlnească cu femeia aia, fără îndoială! Era

un bărbat cu dorinţe şi ştia sigur că nu fusese cu o femeie de luni întregi. Nu avea să-l ierte niciodată dacă se ducea la femeia aceea, se înfierbântă ea. Dar apoi, o mică voce din capul ei o luă în râs: ea probabil nici nu va şti. Cine să-i spună?

Suspiciunile o măcinară pe Cathy precum cancerul în următoarele zece zile. Jon era rareori acasă, iar când se întâmpla să fie, era tăios şi preocupat. Cathy nu putea fi sigură că se vedea cu Isobelle sau cu oricare altă femeie, de fapt, dar era mai mult decât probabil, după cum recunoscu ea în sinea sa. La urma urmei, ce îl oprea?! Deşi era soţia lui, nu era legat de ea prin legăturile obişnuite de dragoste sau măcar vinovăţie. Făcea orice după cum îl tăia capul, se gândi ea deprimată, şi dacă ei nu-i convenea, trebuia să înveţe să îndure!

Singurul lucru care o făcea să şovăie în a fi pe deplin convinsă de infidelitatea lui era activitatea intensă din jurul proprietăţii. Era posibil să fie pe bună dreptate ocupat, petrecându-şi timpul îndeletnicindu-se cu seminţele, îngrăşămintele şi personalul necesar pentru ca Woodham să redevină o plantaţie de bumbac de succes. Aflase de la Petersham că acesta era planul lui Jon. Căpitanul se decisese să se apuce de plantat, lucru pe care valetul îl găsea greu de înţeles. Dar când stăpânul Jon îşi punea ceva în minte, se făcea luntre şi punte până îl obţinea. După părerea lui Petersham, n-ar fi fost deloc o surpriză ca în vara următoare să aibă parte de o recoltă de bumbac record.

În mod evident, Cathy nu era interesată de bumbac. Era supărată şi obosită, şi dacă ar fi fost sinceră, ar fi admis că îi ducea lipsa lui Jon. Îşi dorea să se nască pruncul la fel de mult cum un puşcăriaş tânjeşte după libertate. De îndată ce propriul trup avea să-i aparţină din nou, îşi promise ea, nu se va da în lături de la nimic ca să obţină ceea ce voia: iubirea soţului său.

Martha fusese numită menajeră pentru moment, şi era din ce în ce mai istovită. Pentru că nu era obişnuită să aibă de-a face cu americanii, era teribil de bănuitoare şi refuza să lase pe oricine în apropierea domniţei Cathy. Era sigură că toţi erau nişte sălbatici şi că i-ar tăia gâtul fetei dacă ar avea ocazia. Revoltele constante cauzate de această atitudine nu ajutau cu nimic la îmbunătăţirea stării de spirit a lui Cathy. Când va avea voie să se ridice din pat, organizarea internă va fi o altă problemă de care să se ocupe.

Vremea rămase caldă şi însorită până în prima zi a lunii martie. Apoi, o ploaie blândă alungă monotonia, zgomotul răpăitului uşor în ferestre trăgând-o pe Cathy la somn. Se simţise ciudat de letargică toată ziua, iar sarcina părea mai grea ca oricând. Ceea ce era şi normal, presupuse ea, având în vedere că pruncul urma să vină pe lume din clipă-n clipă.

Jon trecuse pe la ea în acea dimineaţă, întrebând-o cu o politeţe rece cum se simţea. Era îmbrăcat de oraş, iar Cathy îi privise silueta frumoasă cu un resentiment mocnit. El era responsabil pentru disconfortul ei, dar cu toate astea puţin îi păsa de ea! Se încruntă la el, refuzând să vorbească, iar el o privise cu dezinteres, după care îi făcuse o plecăciune batjocoritoare şi îşi văzuse de drum.

Când luă cina, sprijinită de o movilă de perne în patul enorm, Cathy se uită gânditoare la inelul de logodnă, pietrele strălucitoare reflectând lumina lumânării de lângă pat. „Jon e un porc”, se gândi ea cu amărăciune. „Chiar în secunda aceasta s-ar putea să fie cu o altă femeie, sărutând-o, făcând dragoste cu ea...” Întregul corp al lui Cathy ardea de gelozie. Dacă Jon ar fi fost acolo, ea ar fi simţit o plăcere imensă să-l plesnească cu sete peste faţa bronzată.

Cu sălbăticie, împunse o bucată de pui cu furculiţa, imaginându-şi că era Jon. Când muşcă din ea cu o

satisfacţie sumbră, făcu ochii mari. Un val de apă i se scurse pe picioare, udând păturile şi salteaua. Ce naiba?! Se uită în jos, la corpul ei, cu uimire. De la ea venea apa! Atunci îşi dădu seama. Sosise momentul. Copilul venea pe lume!

Se uită în jur după clopoţelul care trebuia să stea pe noptieră. Nu era acolo. Cu Martha debusolată şi slujitorii dezorientaţi din casă, nimic nu era la locul lui. Dar avea nevoie de ajutor. Încercă să strige, dar îşi dădu seama că nu va fi auzită dincolo de camera ei. Scrâşnind din dinţi, îşi puse picioarele pe podea şi se ridică din pat. Nu mai avea de ce să-şi facă griji că ar putea face ceva care să forţeze sosirea copilului. Încerca de unul singur să vină!

După săptămânile petrecute în pat, abia se ţinea pe picioare, dar reuşi să ajungă la uşă, ţinându-se de mobilă. Primul junghi de durere o lovi când ieşi pe hol. Se îndoi de spate, gâfâind, dar durerea dispăru aproape la fel de brusc precum venise. „Nu a fost chiar aşa de rău”, se gândi ea, îmbărbătându-se. Poate că naşterea nu avea să fie calvarul de care se temea.

Camera ei era la trei uşi depărtare de scări. Ajunse în capătul lor, ţinându-se de balustradă în timp ce privi în jos. Nu îndrăzni să încerce. Căderea i-ar fi putut ucide şi pe ea, şi pe copil.

— Martha! strigă ea. Vocea îi era jalnic de slăbită. Încercă din nou. Martha!

Uşa de la una dintre camerele de pe hol se deschise, iar Cathy zări lumina confortabilă a unei lămpi ce lumina o bibliotecă plină. Camera de lucru, presupuse ea, şi deschise gura să strige din nou exact când Jon ieşi în hol împreună cu un alt bărbat.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ai trecut pe-aici, Bailey, spuse Jon strângându-i mâna bărbatului.

— A fost o plăcere, căpitane Hale, răspunse bărbatul.

Cathy încercă să se retragă în umbra holului, căci nu

dorea să atragă atenţia asupra situaţiei ei de faţă cu un străin, dar un alt junghi de durere o săgetă şi îi scăpă un geamăt mic.

Jon se uită aproape la întâmplare în sus pe scări, faţa înlemnindu-i de surpriză când o văzu pe Cathy îndoită de spate, în capătul treptelor.

— Dumnezeule, şuieră el şi urcă iute câte două trepte deodată.

Cathy îi simţi braţele puternice cuprinzând-o cu o blândeţe aproape femeiască. Îşi dădu capul pe spate, încercând să-i zâmbească. Efortul o făcu să se contorsioneze din pricina altui junghi de durere.

— Copilul... Nasc! gâfâi ea după ce trecu spasmul.

Jon încuviinţă din cap, cu faţa albă pe sub bronzul lui.

— O să te ridic, îi spuse el, cu o voce foarte calmă. Nici nu e nevoie să-ţi pui braţele în jurul gâtului meu. Doar relaxează-te. Totul va fi bine.

O ridică cu o grijă infinită, apoi o duse rapid înapoi prin hol în dormitorul ei. Uşor, o lăsă pe pat, apoi se duse înapoi în uşa deschisă a dormitorului. Strigătul său după Martha zgudui întreaga casă din temelii.

Capitolul 15

Travaliul lui Cathy dură aproape 24 de ore. Pe măsură ce noaptea se scurgea, Martha înţelese că naşterea va fi dificilă şi îi trimise vorbă, jos, lui Jon, cerându-i să aducă un medic. (Era obiceiul ca bebeluşii să fie aduşi pe lume de femeile din gospodăria mamei însărcinate.) Mesajul fusese inutil. Jon, palid şi zguduit de ţipetele care veneau din spatele uşii închise a dormitorului, făcuse deja acest lucru.

Gemetele joase erau destul de rele, dar ţipetele ascuţite ocazionale ale lui Cathy erau aproape

insuportabile. Pe Jon îl trecură sudori reci, şi trebui să fie oprit de Petersham şi de unul dintre noii oameni de serviciu să nu fugă la etaj şi să dea năvală în camera în care soţia sa îndura o astfel de agonie.

Bătrânul doctor Sanderson ajunse la mai bine de trei ore după ce fusese chemat. Drept răspuns la întrebarea mârâită a lui Jon, care voise să afle de ce naiba durase atât, medicul îi turnă un whisky tare şi îi spuse să nu le stea în cale. În timp ce urcă treptele la etaj clătinând din capul acoperit de păr alb şi neîngrijit, medicul murmură că s-ar îngriji mai degrabă de douăzeci de femei însărcinate decât să aibă de-a face cu un tată în devenire. Femeile erau, de obicei, mult mai stoice.

Spre crunta enervare a lui Jon şi consternarea lui Petersham, whisky-ul ajută prea puţin. Jon dădu pe gât o cantitate imensă din licoare, dar mintea lui era atât de disperat de conectată la ceea ce se întâmpla la etaj, că nu putea să nu fie atent. Când ţipetele lui Cathy crescuseră la un asemenea nivel, încât era sigur că femeia era pe moarte, tot ce putu să facă fu să măsoare cu pasul holul de lângă dormitorul ei, înjurând şi rugându-se în aceeaşi suflare. Gândul suferinţei ei îi frigea organele vitale ca un cleşte încins, luând în zeflemea dispreţul rece pe care se convinsese că îl simţea pentru ea. „Prostul naibii”, se blestema singur, pe măsură ce emoţiile pe care le crezuse stinse de mult se luptau să iasă la suprafaţă. „Eşti dispus să o iubeşti acum, după tot ce ţi-a făcut?” „Nu”, mintea lui îi striga înapoi. Orice dragoste pe care ar fi simţit-o cândva pentru ea fusese ucisă mişeleşte de trădarea ei.

Un alt geamăt jalnic din interiorul dormitorului îl făcu pe Jon să tresară. Petersham îi dădu în tăcere un alt pahar de whisky, iar Jon îl dădu pe gât. Nu îl ajută cu nimic. O revelaţie precum un fulger îi lumină brusc mintea. Pasiunea lui era singura responsabilă pentru durerea lui Cathy. Cutremurându-se din pricina propriei vini, îşi aminti cum îi

ignorase, plin de indiferenţă, rugăminţile în acea prima noapte, pe *Margarita,* propria lui pasiune flămândă grăbindu-l fără milă, până când o posedase complet. Şi nu se mulţumise doar să-i fure virginitatea. O, nu! O avusese din nou şi din nou, până când rezultatul final era agonia pe care o îndura acum. Ascultându-i strigătele chinuite, îşi promise să nu o mai atingă niciodată, pentru tot restul vieţii ei. Dacă trăia. Îi era îngrozitor de teamă să n-o fi omorât-o deja.

Jon refuză cu obstinaţie să plece de lângă dormitor, respingând mâncarea cu un scuturat nerăbdător din cap. Petersham clătina din cap privindu-l şi gândindu-se că stăpânul Jon băuse suficient whisky cât să doboare un cal, deşi cu greu se observa ceva. Valetul făcu tot posibilul să-l convingă pe Jon să se întindă pe canapea, în camera sa de lucru, pentru o odihnă scurtă, sau să iasă din casă pentru o gură de aer proaspăt, dar Jon respinse tăios toate sugestiile. Continuă să patruleze pe holul de lângă dormitor, bând whisky ca pe apă şi rămânând morocănos. De fiecare dată când Cathy scotea cel mai mic sunet, el tresărea, iar când ea ţipa, devenea alb ca varul. Martha, ieşind din cameră din când în când ca să aducă apă caldă sau prosoape pentru doctorul Sanderson, era şocată de starea lui şi îşi dădea silinţa să-l înveselească. Cu adevărat, bietul bărbat părea să sufere aproape la fel de mult ca şi domnişoara Cathy!

Spre amurg, ţipetele lui Cathy ajunseră la un crescendo cutremurător. Jon încremeni afară, în hol, cu ochii aţintiţi cu teamă pe uşa închisă a dormitorului. În cele din urmă, nu mai rezistă. Cu o grabă frenetică, dădu buzna pe uşă doar ca să rămână încremenit în prag, cu o mână încă pe mâner. Doctorul Sanderson ţinea de călcâie un bebeluş mititel, acoperit de sânge şi, chiar sub privirile lui Jon, îi dădu o palmă zdravănă pe fesele minuscule. Jon rămase cu gura căscată când copilul scoase un ţipăt

tânguitor, apoi doctorul Sanderson râse şi îi întinse bebeluşul Marthei, care zâmbea, în timp ce lacrimi mari strălucitoare i se rostogoleau pe obrajii dolofani. Jon simţi cum i se înmoaie genunchii de uşurare. În sfârşit, calvarul luase sfârşit!

— Cathy? întrebă el răguşit.

Atât Martha, cât şi doctorul Sanderson se întoarseră şocaţi spre el, căci nu îl auziseră intrând. Pentru o clipă, două chipuri îl mustrară cu asprime din priviri, pentru ca mai apoi bătrânul chip al doctorului Sanderson să se transforme într-un zâmbet.

— Relaxează-te, căpitane, spuse amuzat medicul. După cum arăţi, doamna Hale este într-o formă mai bună decât dumneata.

— Aveţi un fiu, stăpâne Jon, interveni Martha cu bucurie, îndreptând bebeluşul, înfăşurat într-o pătură, spre el, ca să-l vadă.

Jon se uită absent la prunc, distingând vag o faţă roşie, încreţită şi un ciuf negru. „Arată ca unul din tribul pieilor roşii”, se gândi el când îşi luă privirea de la mormolocul adormit pentru a o fixa cu nesaţ asupra fetei din pat.

— Aşteptaţi numai să îi facem baie, stăpâne Jon, spuse Martha încet, văzând încotro i se îndreptau ochii.

— Vreau să o văd acum, spuse Jon cu încăpăţânare.

La un semn din cap, resemnat, din partea doctorului Sanderson, Martha se retrase discret câţiva paşi.

— Cathy?

Vocea lui Jon se auzi răguşit când veni să stea lângă pat, privind în jos, cu durere, la faţa mică şi palidă. Părul ei luminos era ud de transpiraţie şi răvăşit în toate direcţiile, împrăştiindu-se în şuviţe mari peste pernele albe şi pufoase. Buzele şi obrajii ei erau extrem de palide. Pentru o clipă cutremurătoare, lui Jon îi fu teamă că murise în timp ce toată lumea din cameră fusese ocupată cu copilul. Apoi,

ochii i se deschiseră şi zâmbi slăbită când văzu cine se uita în jos la ea.

— Jon, murmură ea, cu ochii ca două oceane de oboseală. Am făcut-o, Jon.

Felul în care descrisese naşterea aduse un zâmbet uşor, trist, pe buze lui Jon. Doctorul Sanderson avea dreptate. Părea să fie într-o formă mai bună decât el, cel puţin mental. Ameţit de uşurare, îi luă mâna şi i-o ridică la buze, apăsându-şi cu înflăcărare buzele pe pielea catifelată.

— Îţi mulţumesc că mi-ai dăruit un fiu, dragostea mea, şopti răguşit, alintul scăpându-i de pe buze fără ca el să fie conştient.

Cathy zâmbi la el cu blândeţe, ochii ei de safir strălucind. Era prima dată când îi spunea aşa de când veniseră soldaţii în Las Palmas. Voia cu ardoare să audă mai multe. Jon arăta groaznic, cu ochii injectaţi şi neras, cu părul ciufulit sălbatic, de parcă şi-ar fi trecut degetele prin el de mii de ori. Fusese îngrijorat pentru ea, observă ea cu satisfacţie. Disperat de îngrijorat, dacă era să judece după aspectul lui. Inspiră adânc, dorindu-şi să-i răspundă, să-l încurajeze să spună alte cuvinte dulci. Mirosul inconfundabil de whisky îi lovi nările când trase aer în piept.

— Duhneşti, şopti surprinsă, după care pleoapele i se închiseră şi adormi.

Gura lui Jon se arcui într-un rânjet prostesc la replica ei, şi îi mai sărută fierbinte încă o dată mâna, după care o vârî plin de respect sub pături. Se îndepărtă de pat, încă rânjind, şi se deplasă pe picioarele nesigure în hol. De îndată ce ajunse acolo, genunchii îi şi cedară şi se prăbuşi cu zgomot. Până când ajunse doctorul Sanderson la el, deja sforăia puternic. Doctorul clătină din cap şi îl chemă pe Petersham să-i dea o mână de ajutor să-l care pe căpitan în dormitorul lui. Deşi cu întârziere, whisky-ul îşi făcuse în cele din urmă efectul.

Jon dormi buştean pentru tot restul acelei nopţi şi

până târziu a doua zi. În cele din urmă, se trezi şi el la viaţă când plânsetul strident al unui bebeluş îi ajunse la creierul înceţoşat. Încruntându-se amuzat, clătină din cap să-şi revină, întinzându-se după vasul de apă ca să scape de gustul stătut din gură. Ce căuta un copil la Woodham? apoi îşi aminti. Plânsetul trebuia să fie al fiului său! De ce nu avea nimeni grijă de copil? Gemând, se ridică în picioare, trecându-şi o mână prin părul răvăşit sălbatic când ieşi foarte atent din cameră şi intră în hol. Plânsetul părea să vină din dormitorul lui Cathy, iar el se apropie de încăpere cu o determinare severă. Exact când ajunse la uşă, aceasta se deschise în faţa lui. Ochii uimiţi ai Marthei clipiră la el, apoi femeia se dădu la o parte din calea siluetei lui răvăşite. Ea zâmbi larg, apoi adoptă repede o expresie gravă când Jon se încruntă la ea.

— Bună dimineaţa… sau ar trebui să spun bună ziua, căpitane, zise femeia cu sfială, strecurându-se pe alături în timp ce el se clătina, blocând uşa cu corpul său mare. Mă scuzaţi, căpitane…

Cuvintele Marthei se pierdură când se făcu nevăzută pe hol. Proptindu-se cu spatele de tocul uşii ca să-şi recapete forţele, Jon îşi dădu seama că plânsetul încetase. Cercetând camera, privirea lui uşor neclară se opri asupra chipului mic care îl privea cu un oarecare amuzament din adâncurile patului mare cu baldachin. „Cathy!” Ochii lui Jon o scrutară apreciativ, desfătându-se cu imaginea ei frumoasă. Părul ei de aur fusese frumos periat şi răsucit într-un coc, din care câteva şuviţe mici şi ondulate se desprinseseră provocator. Ochii ei erau la fel de clari, albaştri şi calmi ca o apă într-o zi de vară. Obrajii ei erau rozalii, iar buzele formau cel mai mic zâmbet timid. Când îşi coborî privirea, înţelese motivul şovăielii ei. Legănat la sânul ei dezgolit era corpul mititel al fiului său, cu căpşorul întors în timp ce sugea cu lăcomie. Cathy roşi şi mai tare când îşi dădu seama unde erau ochii lui Jon, dar privirea pe

care i-o aruncă era de primire călduroasă.

— Cum te simţi? întrebă Cathy preocupată, după o clipă de tăcere, zâmbetul lărgindu-i-se când îi văzu faţa nerasă şi palidă de sub bronzul obișnuit.

Arăta de parcă el, şi nu ea, tocmai trecuse printr-un calvar care sfida moartea. Fu nevoie de un moment pentru ca întrebarea să treacă de ceaţa provocată de whisky care încă îl învăluia. Când asta se întâmplă, scoase un mic geamăt.

— De parcă cineva mi-a despicat capul cu toporul, recunoscu el, zâmbind. Dar, mai important, cum te simţi tu?

— O, sunt bine, îl asigură ea, gura arcuindu-i-se într-un zâmbet tandru când se uită în jos la bebeluşul de la pieptul ei. Nu vrei să vii aici şi să îţi cunoşti fiul?

Jon privi când la ea, când la copil şi înapoi. Soţia lui. Fiul său. Posesivitatea feroce care însoţi gândul îl aduse iar la realitate.

— Păi… trebuie să mă spăl, bâlbâi el, gândindu-se cu disperare că ceea ce îşi dorea cu adevărat era să găsească un loc unde să poată respira. Cred că duhnesc a whisky.

— Duhneşti, răspunse sincer Cathy, cu ochii calzi sclipind la el. Dar nu contează. Nici pe Cray, nici pe mine nu ne deranjează câtuşi de puţin.

— Cray? întrebă Jon absent, în timp ce se îndreptă aproape împotriva voinţei sale spre pat.

Tandreţea din ochii ei mari îl atrăgea ca un magnet. În timpul tuturor acelor săptămâni oribile în închisoare, chiar şi în timpul biciuirii comandate chiar de ea, o visase uitându-se la el aşa… Dispreţuindu-se pentru că era un prost slab, veni totuşi lângă pat. Cathy părea atât de mică şi de neajutorată când zâmbi în sus la el, aproape la fel de mică şi de neajutorată ca şi bebeluşul din braţele ei. Îşi dorea să o protejeze de oricine şi de orice, şi se blestemă că lăsa ca efectele abuzului de whisky să-i întunece

judecata.

— M-am gândit să-l numim Jonathan Creighton Hale junior – Cray, ca să nu creăm vreo confuzie când va mai creşte. Eşti de acord?

Ochii ei îl dezmierdară când i se opriră pe chipul puternic. Jon se simţi de parcă era atras neputincios în două vârtejuri limpezi şi înşelătoare. Nu avea atunci puterea să reziste dezmierdărilor ei. Când se întinse şi îi prinse palma cu degete lungi în mâna ei mică, trăgând de ea uşor, se aşeză supus pe marginea patului, lângă ea.

Cathy şi bebeluşul erau atât de aproape, că le simţea căldura trupurilor, auzind sunetele mici pe care Cray le scotea când sugea. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Cathy şi îi zâmbi împotriva voinţei sale. Ea îi zâmbi înapoi cu tandreţe, iar apoi ochii lui coborâră spre copil şi pieptul ei. „Fiul meu”, se gândi el cu uimire şi îşi întinse un deget să atingă cu evlavie mânuţa minusculă, perfectă, care îi frământa sânul lui Cathy. Pălmuţa se închise în jurul degetului său cu o putere surprinzătoare. Jon se uită la fiul său pentru o clipă, apoi îşi ridică ochii şi îi întâlni pe ai lui Cathy. Ea râse, emoţionată, văzându-i expresia uimită.

— Eşti de acord cu numele Cray? repetă ea cu răbdare, odihnindu-şi privirea blândă pe faţa lui frumoasă.

Jon, orbit de ceea ce ar fi putut jura că era afecţiune reală în ochii ei, trebui să facă un efort plin de voinţă pentru a se concentra asupra spuselor ei.

— Da, desigur, şopti el, smulgându-şi ochii dintr-ai ei înainte de a se îneca în ei.

S-ar fi ridicat, dar Cray încă îi ţinea strâns degetul arătător. Jon se uită neputincios la fiul său, neştiind cum să se desprindă fără să-şi rănească fiul.

— E puternic, spuse în cele din urmă Jon, incapabil să se gândească la altă remarcă.

Era incomod de conştient de sânul ei catifelat şi plin sub mâna bebeluşului.

— Ca tatăl său.

Vocea moale a lui Cathy îl seducea dinadins, se gândi el cu disperare, îndemnându-l să-şi depăşească neîncrederea şi să cadă din nou victimă vrăjilor ei. Îi simţea pieptul arzând sub mâna lui. Respiraţia i se acceleră şi trebui să strângă din dinţi ca să nu cadă pradă tentaţiei.

— Jon... începu Cathy, iar adâncurile albastre ale ochilor ei îl copleşiră.

Se aplecă în faţă, fără să-şi dezlipească ochii dintr-ai ei, până ce gura lui era la câţiva milimetri distanţă de buzele ei moi. O rămăşiţă a instinctului de autoconservare îl făcu să ezite, dar ea îl învinse. Buzele ei roz minunate se ridicară să le întâlnească pe ale lui, calde şi insuportabil de dulci, smulgându-i un geamăt. Gura lui se năpusti asupra ei cu o pasiune devoratoare, în timp ce el ridică mâna ca să îi cuprindă ceafa, astfel încât să nu se îndepărteze.

O sărută cu lăcomie şi cu ardoare, limba lui explorând-o cu nesaţ. Nevoia refuzată atât de mult timp îi aprinse cu o căldură mistuitoare în vintre. O dorea cu o pasiune lacomă care ameninţa să îl mistuie. Nicio altă femeie nu o avea s-o potolească, iar această recunoaştere îi dădu o senzaţie de rău în adâncul stomacului.

Palma lui Cathy se lipi de ceafa lui şi îi răspunse la sărutări cu o ardoare la fel de pătimaşă ca şi a lui. Degetele ei îi mângâiară senzual muşchii gâtului tensionat, apoi se încleştară în buclele negre de deasupra gulerului. Jon înţelese, cu o încordare feroce a fiecărui muşchi, că şi ea îl dorea tot atât de tare cum o dorea şi el. Tremurul uşor al corpului ei o spunea cât se poate de clar.

Trăgând adânc şi sacadat aer în piept, începu s-o împingă spre pat, dorind-o atât de tare şi de pătimaş, că nu îi mai păsa de nimic în afară de nevoia lui de a fi satisfăcut. Un scâncet de indignare îl opri la un pas de predarea totală şi necondiţionată. Scuturând din cap ca să-şi vină în fire, se uită în jos, la fiul său, care îl privea morocănos. Din câte se

părea, copilului nu îi plăcea să i se întrerupă cina. Mulţumindu-i lui Dumnezeu cu ardoare că băiatul îl făcuse să se trezească la timp, Jon se trase înapoi, hotărât. Fără intervenţia fiului său, Jon ştia că vrăjitoarea l-ar fi avut din nou, fără speranţă, în mrejele ei.

Cathy rămase privind necăjită cum gura lui Jon căpătă o expresie aspră, iar ochii lui cenuşii deveniră glaciali. Îl iubea atât de mult, şi crezuse că începea să-l înduplece. Dar ochii lui, când îi întâlniră pe ai ei, erau împietriţi de ură, iar gura lui oglindea cruzimea. Ochii i se umplură de lacrimi rănite când el se ridică brusc, aproape smulgându-şi mâna din mânuţa lui Cray.

— Pesemne că mă crezi idiot, spuse el încet, cu ochii strălucind răutăcios în jos spre ea. Poate că fac o greşeală o dată, dar să fiu al naibii dacă o s-o repet şi-a doua oară. Sub aparenţa acelui chip dulce, eşti la fel de lipsită de sentimente şi de calculată precum cele mai rele târfe de pe chei. M-aş culca mai degrabă cu un şarpe decât cu tine!

Cathy rămase cu gura căscată la el, prostită, cu lacrimile inundându-i ochii şi revărsându-se neputincioase pe obraji. Cu o înjurătură sălbatică, Jon se răsuci pe călcâie, îndreptându-se furios spre uşă. Cathy se lăsă pe spate, scuturată de suspine rănite, în timp ce el trânti uşa în urma sa. Plânsetul speriat al lui Cray se alătură plânsului ei.

În zilele şi săptămânile de după naşterea lui Cray, Cathy de-abia dacă îl mai văzu pe Jon. Muncea mai mult ca niciodată pentru a face la Woodham o afacere profitabilă. Pe timpul mamei sale, fuseseră angajaţi muncitori liberi să cultive câmpurile, dar când tatăl său se căsătorise cu Isobelle, aceasta insistase să se facă economie prin cumpărarea şi folosirea sclavilor. Marcus Hale îi acceptase cererile, ca întotdeauna. Jon dispreţuise dintotdeauna instituţia sclaviei, dar economia Sudului era acum construită în jurul ei. Un procent mare din banii săi fuseseră folosiţi pentru plantaţie şi, dacă nu scotea profit cu recolta

de bumbac din acel an, avea să fie greu pus la încercare ca stâlp al familiei. Desigur, putea oricând să se întoarcă pe mare. Dar considera asta a fi o ultimă soluţie. De dragul lui Cray şi al lui Cathy, de asemenea, dacă era să fie sincer cu el însuşi, voia să aibă un cămin sigur, stabil. Dar în acest sens, era de neclintit: avea să aleagă muncitori liberi.

Ca să facă economie, refuzase să angajeze un supraveghetor şi îndruma el însuşi muncitorii. Lucra de la răsăritul până la apusul soarelui, muncind la fel de serios cum le cerea şi angajaţilor. Când termina munca, era, de obicei, prea obosit să facă orice altceva în afară de a-şi lua cina în linişte şi de a se întinde în patul lui singuratic. Uneori adormea imediat, dar cel mai adesea era urmărit de imagini ale lui Cathy. Senzaţia de mătase a părului ei strălucitor, moliciunea cărnii ei, corpul ei cald tremurând de pasiune în braţele lui, toate aceste amintiri îi bântuiau orele dintre amurg şi zori. De multe ori fusese ispitit să meargă în camera ei să-şi astâmpere pofta luând ceea ce era, la urma urmei, al lui de drept. Dar îi era teamă că l-ar convinge să îi predea mai mult decât partea fizică. Ea nu se va mulţumi niciodată până când nu-l va vedea târându-se la picioarele ei, medită el sălbatic. Şi să fie el al naibii dacă îi va da acea satisfacţie!

Alte femei erau disponibile, şi era mâhnit să recunoască faptul că nu le dorea. În călătoriile lui ocazionale în oraş primea semnale inconfundabile de la unele doamne foarte frumoase, dar nu puteau să trezească în el ceva mai mult decât un uşor interes faţă de farmecele lor. Era ironic când se gândea: singura femeie capabilă să-l stârnească până la punctul freneziei era soţia lui din punct de vedere legal, mama fiului său, şi, cu toate acestea, îi era teamă să o aibă. Dacă era pusă pe răzbunare, habar nu avea cât îi ieşea! Şi îşi promise cu înverşunare că nici nu va afla.

O combinaţie de oboseală, griji şi pură frustrare

sexuală îl făcea să îi sară ţandăra din te miri ce. Toată lumea, de la Petersham până la cel mai neimportant lucrător pe câmp, simţi usturimea limbii lui într-un moment sau altul. Cathy fu, în general, scutită de aceste atacuri verbale, dar sclipirea din ochii lui Jon atunci când se uita la ea îi spunea că ea era ţinta reală. Dar ea îi întorcea privirile aspre uitându-se la el cu tandreţe şi îşi sporea eforturile de a-l atrage. Asemenea unei picături care sapă până şi în piatră, simţea că face progrese lente, dar constante. Într-o noapte, cât de curând, avea să renunţe la luptă şi va veni la ea, iar ea va fi gata. Şi, din patul lui, era un pas foarte mic până la inima lui.

La început, Jon se amuză cu cinism, pentru ca mai apoi să se înfurie văzându-i încercările făţişe de a-l seduce. La scurt timp după naşterea lui Cray, el comandase unei croitorese la modă din Charleston să îi completeze garderoba aproape inexistentă, iar acum îşi dădea seama că făcuse o greşeală de tactică. În rochiile subţiri, diafane, cu decolteu adânc şi fără mâneci, care erau cele mai potrivite pentru clima din Carolina de Sud, era la fel de tentantă precum trebuia să fi fost şi Eva cândva pentru Adam. Doar vederea siluetei ei subţiri, cu forme voluptuoase în timp ce trebăluia prin casă sau prin grădină era suficientă ca să-l facă să se aprindă. Zâmbetele dulci şi privirile provocatoare cu care îl copleşea erau pură tortură. O dorea cu o înverşunare care nu îl lăsa să se gândească la prea multe alte lucruri. Noapte de noapte, era nevoit să înoate la lumina lunii în apropiere de Miller’s Creek, într-un efort de a-şi reduce din ardoare. Aproape că nu îl ajuta deloc.

Pe măsură ce săptămânile treceau, iar el îşi dădu seama că avusese timp suficient să se recupereze complet după naşterea lui Cray, era atât de tensionat, că nu mai avea mult şi exploda. Nu mai exista niciun motiv fizic pentru a nu-şi asuma îndatoririle intime ale unei soţii. Cu

îndârjire, Jon se ţinu tare. Scorpia îi furase inima o dată şi apoi o călcase fără milă în picioare. Să fie blestemat dacă îi va mai oferi din nou ocazia!

Vestea că o nouă generaţie Hale îşi stabilise reşedinţa la Woodham se răspândi iute în comunitatea stăpânilor de plantaţie din Charleston. Cu greu trecea o după-amiază fără să oprească o trăsură pe alee ca să lase două sau trei doamne îmbrăcate la modă venite să îi cunoască pe noii vecini. Cathy, bine îmbrăcată şi modestă, le servea ceai şi pricomigdale şi răspundea cu diplomaţie la întrebări curioase. Când doamnele descoperiră că de fapt deţinea un titlu – Cathy suspecta că Martha divulgase această informaţie – începură să se dea peste cap în încercarea de a le ura bun venit nou-sosiţilor. Doamna Gordon, matroana cartierului, le dădu confirmarea aprobării deschise când dezvălui că fusese prietenă apropiată cu mama lui Jon, Virginia. În consecinţă, Cray începu să fie alintat de toată lumea, Cathy fu numită „cea mai drăgălaşă”, iar Jon descris de doamnele fascinate drept prea romantic să fie descris în cuvinte. Jon se arătă cinic cu privirea la această aprobare, dar o îndrumă pe Cathy să accepte câteva dintre invitaţiile pe care le tot primeau. Dacă voiau să facă din Woodham casa lor, nu aveau cum să trăiască precum nişte pustnici.

Cathy alese un bal dat de un cuplu de tineri pe nume Ingram pentru debutul lor în societate. Jon primi vestea fără entuziasm, dar, cu părere de rău, consimţi să o însoţească. În sinea lui, simţise că i-ar putea face bine să se afle şi în compania altor femei frumoase în afară de soţia lui. Era incredibil că tocmai el, care se culcase cu zeci de femei de-a lungul anilor, ajunsese să îşi dorească numai una. Poate că trebuia să arunce o privire mai atentă spre ce altceva mai era disponibil.

Cathy, pe de altă parte, aştepta cu nerăbdare balul, aşa cum o pisică aşteaptă un castron de smântână la zile mari. Avea să se îmbrace superb şi să flirteze chibzuit cu

toţi bărbaţii frumoşi prezenţi. Gelozia urma să-l aducă pe Jon pe drumul cel bun, dacă nimic altceva nu funcţiona, se gândi ea cu îngâmfare. Ştia că o dorea, i se vedea clar în ochi, dar era prea al naibii de încăpăţânat să cedeze. Un zâmbet uşor îi arcui colţurile gurii. După ce-i va implora suficient favorurile, ea se va preda cu infinită tandreţe. Şi, ajutată de flacăra pasiunii lui, ea spera să-i atingă inima.

Gura lui Cathy se uscă la amintirea momentelor în care făcea dragoste cu Jon. Trecuse atât de mult timp de când o avusese – aproape nouă luni. Dacă era sinceră cu ea, trebuia să recunoască faptul că şi ea îl dorea. Privirile pofticioase îndreptate spre sânii pe jumătate dezgoliţi când credea că ea nu-l vedea, tremurul prost ascuns al trupului său când ea se atingea de el nu tocmai accidental o stârneau mai mult decât visase că era posibil. Crezuse întotdeauna că numai bărbaţii sunt supuşi nevoilor fizice, dar învăţa pe propria piele cât se înşelase. Ar fi fost foarte uşor să meargă pur şi simplu în camera lui într-o noapte şi să i se ofere, dar ea voia mai mult decât să îl satisfacă sexual. Voia iubirea lui, şi dacă trebuia să-l ducă spre culmile nebuniei pentru a-l face să-şi recunoască sentimentele, atunci asta avea să facă.

În noaptea balului, Cathy se aranjă cu minuţie. Rochia ei de bal era cea mai frumoasă dintre toate rochiile pe care le avusese vreodată, comandată special pentru această ocazie. Era din zarba, ca o vrajă aurită după cum strălucea în lumina lumânărilor. Corsajul subţire era prins cu două cordoane firave care îi mângâiau umerii după care se extindeau, trecând peste sânii ei în fâşii largi de material. Materialul se încrucişa din nou la spate, apoi se întorcea să-i înconjoare talia subţire, după care cădea frumos într-o fustă uriaşă în formă de clopot. Gâtul, umerii, braţele şi partea de sus a sânilor ei erau lăsate apetisant de dezgolite. Simplă până la perfecţiune, dar cu o croială îndrăzneaţă, depindea foarte mult de frumuseţea

purtătoarei dacă rochia avea să facă senzaţie. Iar pe Cathy era superbă.

Martha îi aranjase părul auriu foarte simplu, prinzându-i-l într-o clemă de safir în creştetul capului, apoi făcându-l să se reverse pe spate într-o cascadă de bucle. Cercei din safir şi aur i se legănau cochet la urechi, şi un colier delicat ce se potrivea ţinutei şi care îi aparţinuse mamei lui Jon îi era prins în jurul gâtului. Nişte pantofi micuţi cu toc auriu şi mănuşi lungi asortate îi completau ţinuta. Cu ochii ei mari de safir şi trăsăturile perfect sculptate, Cathy arăta ca o prinţesă dintr-un basm.

— Minunat! Arăţi de pus în ramă, spuse Martha cu satisfacţie când Cathy fu îmbrăcată în cele din urmă. O să-i iasă ochii din orbite stăpânului Jon.

Cathy zâmbi cu tristeţe la bona ei. Nu le scăpau prea multe ochilor ageri ai Marthei. Dar era prea entuziasmată şi prea plină de nerăbdare ca să o mustre pe bona ei, aşa cum credea că ar trebui să o facă. În schimb, îi dădu un sărut impulsiv pe obrazul dolofan cel mai apropiat când îşi ridică eşarfa cu paiete.

— Asta este şi ideea, Martha, clipi ea jucăuş şi apoi dispăru pe uşă cu un foşnet de fuste.

Jon se plimba morocănos în salonul de la parter când Cathy coborî spre el şi avu o ocazie de a-l studia fără să fie observată, îmbrăcat în catifea gri-închis şi cu o vestă argintie, era incredibil de chipeş. Îşi trecu ochii peste silueta lui puternică şi robustă cu o mândrie posesivă. Emana aroganţă prin toţi porii şi, în timp ce îl privea, inima începu să-i bată mai repede. Părul îi era frumos periat în sfârşit şi sclipea negru-albăstrui în lumina lumânărilor. Faţa lui bronzată era atent rasă, subliniindu-i trăsăturile rigid sculptate. Sprâncenele negre mătăsoase i se împreunau deasupra ochilor într-o încruntare nerăbdătoare. Cathy zâmbi. Arăta de parcă nu ar fi fost într-o stare de spirit foarte bună, iar dacă planul ei dădea roade, urma să fie

într-una şi mai rea înainte de sfârşitul nopţii.

Se uită la ceasul lui de buzunar, apoi în sus pe scări, încremenind când o văzu venind spre el aproape plutind. Ochii lui licăriră trecând peste corpul ei, atingându-i părul strălucitor, faţa, decolteul generos, talia subţire. Îşi strânse buzele, furios, şi se depărtă brusc, dar nu înainte ca ea să sesizeze pofta primitivă care îi strălucise pentru un moment, neascunsă, în ochi.

— Mergem? întrebă el cu o răceală demnă de laudă când ea veni lângă el, fără să-i ajungă nici măcar până la umăr.

Îşi puse mâna uşor pe braţul lui oferit fără tragere de inimă, privindu-l la timp pentru a-i surprinde ochii desfătându-se cu lăcomie cu formele ei voluptuoase lăsate dezgolite de rochie. Culoarea îi urcă în obraji, dar nu făcu nicio remarcă. Şi Cathy rămase la fel de tăcută când o conduse afară şi o ajută să urce în trăsura care îi aştepta.

Balul fu un succes extraordinar în opinia tuturor, cu excepţia lui Cathy. Zeci de lumânări luminau sala lungă a balului, iar orchestra găzduită pe un podium ridicat la capătul îndepărtat al camerei cânta melodii memorabile. Doamnele, în rochii vaporoase în nuanţe variind de la pasteluri simple ce reprezentau rigoarea pentru debutante, până la roşul şi smaraldul mult mai îndrăzneţ preferat de tinerele soţii elegante, se învârteau pe podeaua bine lustruită, în braţele domnilor sobru îmbrăcaţi. După ce salutară gazdele, Jon o duse pe Cathy în mulţimea veselă pentru un dans incomod de tăcut. O ţinu la distanţa corectă şi nu îi adresă niciun blestemat de singur cuvânt. Iritată, Cathy aşteptă cu nerăbdare să se oprească muzica, după care se depărtă de el, zâmbindu-i unui tânăr din apropiere. Băiatul, orbit de frumuseţea ei şi fără să fie descurajat câtuşi de puţin de încruntarea de avertizare a lui Jon, o invită imediat la dans. Cathy acceptă cu o uşoară reverenţă şi se îndepărtă fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

Apoi fu asaltată de invitaţii la dans aproape din partea fiecărui gentleman prezent. Cei tineri şi necăsătoriţi erau cei mai zgomotoşi, iar Cathy îi încuraja cu o veselie sclipitoare, ajutată şi de paharele cu punci de şampanie care îi erau în mod constant puse în mână. Cu colţul ochiului, îl surprindea ocazional pe Jon dansând cu câte o doamnă minunată. Părea să nu aibă niciun interes faţă de fetele îmbujorate, preferând femeile mai în vârstă, cu mai multă experienţă. Cathy simţi o durere fizică reală când îl văzu zâmbind cu un farmec devastator în jos la o doamnă care, în mod clar, ştia totul despre jocurile seducţiei. „Târfa”, se gândi Cathy cu furie, întorcându-se şi ocupându-se şi mai intens de propriul flirt.

Când fu anunţată doamna, Cathy îi permise partenerului ei de moment, un tânăr frumos de 25 de ani pe nume Paul Harrison, să o conducă. Obiceiul era ca doamnele căsătorite să cineze în compania soţului, dar ultima oară când se uitase la Jon îl descoperise cu chipul bronzat aplecat intim spre cel al roşcatei cu apucături de femeie uşoară. Cathy nu a mai avu niciun chef să îl aştepte după aceea. Aşa că râse şi flirtă cu Paul de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Nimeni nu ar fi ghicit că o durea capul sau că masa ei îi părea a avea gust de rumeguş. În cele din urmă, îi spionă de-a lungul camerei pe Jon… şi pe partenera sa. Era aceeaşi femeie, şi se uita la Jon cu o aviditate care o dezgustă pe Cathy. Furioasă, dădu pe gât un alt pahar cu punci de şampanie, oferindu-i un zâmbet orbitor uimitului Paul când îl rugă drăgăstos să meargă în sala de bal.

După aceea, Paul mai dansă cu ea de două ori, de fiecare dată un pic mai îndrăzneţ. Mâinile lui îi mângâiau discret talia, iar Cathy, în loc să se retragă, îi zâmbi dinadins provocator. Această noapte nu se desfăşura deloc cum plănuise ea, dar nu avea să lase pe nimeni să îi ghicească disperarea profundă. Dacă lui Jon nu îi păsa de

ea… atunci, la naiba, nici ei nu îi va păsa de Jon! Când Paul o roti în direcţia verandei, nu făcu niciun gest de a se opune.

Aerul rece al nopţii îi limpezi minţile. Când Paul o duse pe verandă, se trase înapoi de lângă el şi tocmai deschidea gura să-i spună să o ducă înapoi înăuntru, când văzu o umbră lungă ivindu-se după umărul lui. Jon îi atinse umărul lui Paul cu ceva mai multă forţă decât era protocolar, iar vocea lui fu glacială.

— Scuză-mă, Harrison, dar aş dori să închei acest dans cu soţia mea.

Cuvintele fuseseră rostite lipsit de intonaţie, dar Paul îi dădu drumul lui Cathy de parcă ar fi fost un cărbune încins. Adevărul fie spus, până în acel moment uitase deja că partenera lui de flirt avea un soţ. Acum, confruntându-se cu forţa formidabilă a lui Jon, schiţă o plecăciune rapidă înainte de a se retrage cu mai multă grabă decât demnitate.

Cathy îl înfruntă pe Jon cu îndrăzneală, înclinându-şi bărbia la el de parcă l-ar fi provocat să ia drept afront gesturile ei. În realitate, nu era deloc atât de sigură de sine. Fusese atât de furios, încât fusese mai-mai s-o ucidă când intervenise povestea cu Harry… iar de această dată, atrăsese în mod voit atenţia altui bărbat, în plus, acum era soţia lui. Dar în acest moment nu prea îi păsa ce făcea. Dacă el se putea desfăta cu avansurile femeii aceleia acaparatoare, atunci cu siguranţă avea şi ea dreptul la un pic de bucurie inofensivă!

Spre uimirea ei, când vorbi, vocea lui nu oglindea nimic din furia acerbă la care se aşteptase ea. În schimb, se controla cu răceală.

— Sugerez să ne întoarcem înăuntru şi să terminăm acest dans. Comportamentul tău în seara aceasta a provocat deja îndeajuns de multe discuţii. Nu cred că le vom oferi bârfelor şi o încăierare drept cireaşa de pe tort.

Întinse mâinile şi o apucă de braţ cu degetele lui lungi şi puternice care i se înfipseră în carne. Cathy îl scrută prin întuneric, încercând să-i citească expresia de pe chip. Era însă imposibil. Umbrele erau prea dense ca să poată vedea ceva mai mult decât o siluetă înaltă, întunecată.

— Şi despre comportamentul tău ce spui? şuieră Cathy, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui.

Nu îl va lăsa să o intimideze! Dacă acţiunile ei erau condamnabile, ale lui fuseseră chiar mai rele!

— Eşti geloasă, nevastă?

Cathy zări strălucirea scurtă a dinţilor lui în spatele unui zâmbet trist. Nu ai niciun motiv să fii. Am refuzat-o pe minunata Annabella în favoarea ta. Vezi tu, în seara asta am decis să îţi dau ceea ce ai tot urmărit să obţii.

O trăgea spre sala de bal în timp ce vorbea. Când lumina îi căzu pe chip, Cathy rămase brusc fără respiraţie. La suprafaţă era masca rafinată a unui gentleman, însă doar cineva care îl cunoştea atât de bine ca ea putea detecta sălbăticia din ochii lui.

— Zâmbeşte, nevastă, îi spuse el, aproape plăcut, rotind-o prin uşile largi şi direct în mijlocul dansului. Doar nu vrem ca lumea bună să creadă că ne certăm, nu?

Cathy aruncă o privire în jur, văzu ochii aţintiţi spre ei şi zâmbi. În interior, era un ghem de nervi şi de teamă. Nu îl văzuse niciodată cuprins de o astfel de furie liniştită şi teribilă. „Şi totuşi”, se gândi ea, ridicându-şi capul spre el şi zâmbindu-i pentru deliciul spectatorilor, „ce poate să-mi facă”? Nu era genul care să-şi bată soţia. Dacă îi propunea să împartă aşternutul, atunci era perfect conform planurilor ei. Atunci, de ce se simţea atât de speriată?

Când se termină muzica, soţul ei o conduse prin mulţime, ţinându-şi braţul în jurul taliei ei într-un gest de afecţiune familiară. Numai Cathy simţea muşchii tari ca fierul care o ţineau strâns lipită de el. Zâmbi mecanic şi dădu răspunsuri vesele bărbaţilor care încă o invitau la

dans. Văzând privirile dezaprobatoare ale femeilor care însoţeau debutantele, le răspunse cu pocăinţa adecvată. În sinea ei, se răzvrătea. „Să le ia naiba pe coţofenele bătrâne”, se gândi ea şi continuă să zâmbească.

Când Jon se duse să-i aducă mantia, lui Cathy îi veni să fugă şi să se ascundă. Gândul de a fi singură cu soţul ei într-o trăsură închisă pentru jumătatea de oră sau cât le lua să ajungă la Woodham o speria. Avea sentimentul că îi pregătea o pedeapsă, dar care să fie? în timp ce ea se gândea la posibilităţi, el se întoarse cu mantia, şi pierdu orice şansă de evadare.

Jon o ţinu de braţ drăgăstos când le urară zâmbitori noapte bună soţilor Ingram. Cathy era înfricoşător de conştientă de forţa mâinii care o ţinea.

Când ieşiră din casă, zâmbetul lui politicos îi părăsi chipul ca o mască. Avea dreptate, îi pregătise o pedeapsă. Strălucirea de supărare din ochii lui era cât se poate de grăitoare. Cathy simţi cum inima stătea să-i sară din piept când o ajută în tăcere să urce în trăsură, ridicând el însuşi scăriţa înainte de a-i da vizitiului comanda de a porni.

Interiorul trăsurii era luminat de un singur felinar. La lumina lui, Cathy privi chipul sumbru al lui Jon când ocupă locul din faţa ei. Îi întâlni ochii şi zâmbi încet. Grimasa melancolică îl făcu să arate ca un satir răuvoitor.

— Vino aici, soţie, îi spuse el foarte încet.

Când Cathy nu făcu nimic în afară de a-l privi, cu ochii ei mari şi precauţi, zâmbetul îi părăsi chipul şi îi luă locul o încruntare îndârjită.

— Am spus să vii aici!

Ordinul fu dur ca un bici. Agitată, Cathy îşi umezi buzele cu vârful limbii. Privirea lui Jon se concentră asupra gurii ei, cu o expresie sălbatică.

— De... de ce? se bâlbâi ea, dându-se înapoi pe bancheta tapiţată cu catifea.

— O să-ţi ofer ce vrei de la mine de săptămâni întregi.

Cu siguranţă nu o să încerci să negi acum, nu?

— Păi… Dacă vrei să spui să faci dragoste cu mine, n-am nicio obiecţie. La urma urmei, eşti soţul meu şi îmi dau seama că ai anumite drepturi.

Cuvintele erau menite să sune degajat de rezonabile. În schimb, erau jalnice. Iar ea era inexplicabil de speriată de el. El era conştient de asta. Zări scurta licărire de satisfacţie în ochii lui.

— Da, am. Şi vreau să mi le exercit. Acum.

Îşi întinse mâna aproape degajat în spaţiul dintre ei şi i-o apucă pe a ei, trăgând-o spre el, iar Cathy căzu pe jumătate în poala lui. O trase până când o aşeză pe genunchii lui, cu mâna în jurul gâtului ei. Se uită în jos la faţa ei palidă, propriul lui chip fiind străbătut de o grimasă de furie.

— Jon, te rog… şopti Cathy umilă când el îşi apropie chipul ameninţător de al ei. Stai…

— Negi că ai încercat să mă atragi în patul tău în ultima lună?! Cuvintele fură spuse într-un mârâit la urechea ei. Sau că teatrul ieftin cu bietul tinerel din seara asta a fost ca să mă faci gelos? Ei bine?!

— Nu în felul acesta… protestă Cathy de-abia perceptibil, trupul ei răspunzând în ciuda fricii ei la întărirea muşchilor de sub posteriorul ei.

— Nu?

Ochii lui se încruntară privind în jos într-ai ei, şi apoi gura lui îi reduse pe amândoi la tăcere.

Capitolul 16

Jon era pierdut. Înţelesese asta din momentul în care o văzuse pe Cathy dispărând pe verandă cu filfizonul ăla arogant. O gelozie feroce şi primitivă îi sfâşiase

măruntaiele. Îşi dorise să ucidă, chiar dacă ştia foarte bine că tot spectacolul acela al ei era menit doar pentru acest scop. Ei bine, îşi atinsese scopul: împotriva voinţei sale, se dusese după ea şi de-abia reuşise să se abţină să nu facă o scenă plină de furie nebună. Gândul triumfului care avea să strălucească în ochii ei fusese singurul lucru care îl convinsese să se abţină. De luni întregi, încercase să-i smulgă inima din piept, în seara asta, recunoscu el cu o furie de nestăpânit, făcuse exact acest lucru. Naiba ştie de ce, dar încă o iubea pe ticăloasa mică. Şi să fie blestemat dacă va afla ea vreodată asta.

Gura lui se răsuci peste a ei cu brutalitate, iar limba îi posedă gura fără să-i pese de plăcerea sau chiar de confortul ei. Senzaţia gurii ei moi deschizându-se sub a lui, braţele ei petrecute în jurul gâtului său, limba ei mică mângâindu-i buzele şi dinţii îi aţâţară atât pasiunea înfometată, cât şi furia crescândă. Ea, de fapt, răspundea la un sărut care intenţionase să o insulte! „Crede că a câştigat în sfârşit”, îşi dădu el seama furios. Seara se încheia exact aşa cum planificase ea – făcând dragoste. Ei bine, o va avea pentru că nu mai putea să se abţină. „Dar doamnei mele nu i se vor îndeplini toate dorinţele.” Jon zâmbi cu sălbăticie, ridicând mâna ca să apuce de partea de sus a rochiei ei extravagante, după care trase în jos de ea cu toată puterea. Materialul subţire cedă cu un sunet de sfâşiere satisfăcător. Cathy icni cu gura lipită de a lui, punându-şi ambele mâini pe pieptul lui şi încercând să-l îndepărteze. Jon o lăsă să se retragă un pic, dorind ca ea să-i vadă chipul – ştia că va fi înspăimântător cu amestecul său de ură, pasiune şi furie. Satisfacţia apatică îi dispăru lui Cathy din ochi când se uită la el. Jon ştia că trebuia să arate ca un nebun, şi aşa şi era. Reuşise într-un final să îl scoată din minţi.

Se uită fix în ochii ei când îşi vârî mâna cu o forţă brutală pe sub cămăşuţa de dedesubt. Degetele îi

cuprinseră pieptul, ciupindu-i cu cruzime sfârcurile moi. Ea ţipă cu un protest şocat, încercând să se elibereze. Braţul strâns în jurul taliei ei o ţinu lipită ferm de genunchii lui.

— Ce s-a întâmplat, nevastă? spuse plin de ironie şi cruzime, sfâşiindu-i cămăşuţa de pe trup, astfel încât sânii ei împliniţi să fie dezgoliţi.

Decolteul veşmântului îi prinse braţele lipite de talie şi îi fu imposibil să îl oprească în momentul când se aplecă să îi sugă sânul. Gura lui îi cuprinse feroce sfârcul moale, rănind-o.

— Jon, opreşte-te, gemu Cathy, neputincioasă în braţele lui.

Violenţa lui o făcuse să uite de orice gând de a face dragoste.

— Nu asta ai vrut?

Era furios. Cumplit şi sălbatic de furios. Cathy era îngrozită. Era clar că voia să o pedepsească pentru comportamentul ei de mai devreme. Doar senzaţia gurii lui în timp ce sugea nemilos de unde micuţul Cray încă se alăpta, şi era suficientă. Simţi cum începe să îi curgă laptele şi roşi dureros. Felul în care o trata era umilitor.

Jon gustă lichidul cald şi dulce când îi ţâşni în gură, iar pe faţă i se întipări o grimasă drăcească. Dorinţa lui revoltată se intensifică infernal de tare şi, chiar în vreme ce ştia că trebuia să fie a lui atunci, în acel minut, simţi cum îl cuprinde o ruşine bizară că abuza în acest fel de mama copilului său. Dar femeia o merita, o ceruse chiar, şi nimic nu-l putea opri să-i ofere ce îşi dorise, îşi înfipse degetele în talia ei şi o ţintui cu spatele de bancheta căptuşită. Ochii ei erau larg deschişi şi speriaţi când se uitară în sus într-ai lui.

— Jon, te rog, îl imploră uşor.

Mâinile ei erau încă prinse în cămaşă, iar greutatea lui deasupra ei o împiedica să se opună în vreun fel. În plus, era soţul ei. Avea dreptul legal să o aibă, când şi unde îi era pe plac.

— Ce mă rogi? Nu asta ai vrut? o întrebă nemilos, cu faţa la doar câţiva milimetri de a ei.

În lumina pâlpâitoare a felinarului, părea inuman, de-a dreptul diabolic. Cathy se înfioră sub el. Gura lui i se crispă când îi simţi frica.

— Nu... nu aşa...! strigă ea, închizând ochii în faţa măştii sadice în care se transformase chipul lui.

— Atunci, cum?

— Am... am vrut să mă iubeşti! murmură Cathy cu disperare.

Ochii lui licăriră cu o furie demonică la cuvintele ei blânde.

— Departe de mine să dezamăgesc o doamnă, mârâi el, ridicându-se în genunchi între coapsele ei desfăcute.

Îngenunchease pe fustele aurii ale rochiei ei, privind cu lascivitate în jos la movilele tremurânde cu vârfuri roz ale sânilor ei dezgoliţi. Greutatea corpului său pe materialul rochiei îi bloca picioarele. Braţele o dureau în locul unde cămăşuţa sfâşiată le imobilizase.

Jon îşi duse mâna la nasturii de la pantaloni şi începu să-i desfacă unul câte unul, pe îndelete. Ochii lui Cathy se măriră de groază şi şoc. Doar nu voia să o aibă în trăsură!

Dar se părea că exact asta voia. Mădularul lui umflat se îndreptă spre ea, iţindu-se obscen din hainele lui de seară elegante şi închise la culoare. Cathy nu-şi putea lua ochii de la el. Jon izbucni în râs – scoţând hohote hidoase – şi se aplecă să îi ridice fustele în jurul taliei. Pantalonaşii de mătase împodobiţi cu dantelă de pe dedesubt erau singurii care încă mai stăteau între el şi scopul său, şi îi rupse până ajunseră să-i atârne de talie doar nişte zdrenţe. Soţ sau nu, Cathy i se împotrivi, lovindu-l frenetic cu piciorul şi încercând să se rostogolească de pe scaun. Jon o stăpâni cu uşurinţă, părând încântat de lupta ei inutilă. Dinţii lui străluciră de poftă când o târî înapoi la locul ei. Mâinile lui îi cuprinseră dureros posteriorul.

O ţinu aşa, cu fundul ridicat spre locul unde îngenunche între picioarele ei ce se mişcau convulsiv, ochii lui desfătându-se cu goliciunea ei ruşinată ce se zvârcolea. Cathy rămase fără suflare zărind cruzimea intenţionată din privirea lui şi clătină neajutorată din cap, pe bancheta tapiţată cu catifea.

— Jon, te rog, opreşte-te! îl imploră cu disperare, ştiind că, dacă o va avea aşa, cu mânie şi ură, ceva va fi distrus între ei pentru totdeauna.

Când şi-l imaginase făcând dragoste cu ea, şi-l închipuise pe Jon cel vesel şi tandru din Las Palmas, nu acest străin dur şi brutal care părea hotărât să o rănească şi să o umilească.

— De ce dracu’ nu? Vocea îi era cruntă, iar mâinile îi frământau dureros carnea moale a feselor. Eşti soţia mea, după cum singură ai ales prin actul ăla dezgustător. Te deţin. Trebuie să recunosc, să întreţii o soţie este mai scump decât să plăteşti ocazional o târfă, dar am de gând să mă bucur de marfa pe care o plătesc. Începând de-acum.

Cu acest discurs, o trase spre el, penetrând-o cu pasiunea lui într-un gest brutal. Strigătul ei de durere îi oferi o plăcere aproape diabolică. Voia să o rănească. O posedă ca un animal, îngenunchind deasupra ei, implântându-se şi retrăgându-se sălbatic. Scâncetele ei îndurerate îl mânară ca nişe lovituri de bici violente. Ochii îi erau înceţoşaţi de pasiune, iar respiraţia îi hârşâia în gât. Ochii lui Cathy erau strâns închişi, lacrimile prelingându-i-se pe sub pleoapele închise. Îl acuzase de viol în trecut. Pentru numele lui Dumnezeu, de-abia acum ştia ce însemna cuvântul!

Un geamăt sacadat ieşi din adâncurile fiinţei lui în timp ce îşi eliberă cu înflăcărare sămânţa. Timp de câteva minute după aceea rămase învelit în căldura ei moale, apoi îşi deschise ochii şi privi lung şi impasibil la faţa ei udată de

lacrimi. Rânjind, se uită de sus în jos la corpul ei pe jumătate dezbrăcat, apoi se retrase şi se ridică, întorcându-se cu spatele când îşi aranjă hainele. Cathy rămase unde o aruncase el, fără să încerce să se acopere. Şocul se combinase cu disperarea, făcând-o complet apatică, indiferentă la orice altceva i-ar mai fi putut trece prin cap să-i facă. Jon se întoarse, încreţindu-şi buzele furios, când văzu că nu se mişcase.

— Sperai la mai mult? spuse el batjocoritor, cu un mârâit neplăcut. Trăsura se zdruncină trecând printr-o groapă de pe drum şi trebui să se sprijine cu o mână de perete. Aş fi bucuros să-ţi fac pe plac, dar aproape am ajuns acasă. Dacă nu vrei ca vizitiul să-mi ia locul, îţi sugerez să te acoperi.

Cathy tot nu se mişcă. Cu o înjurătură furioasă, Jon se aplecă şi o apucă de braţ, ridicând-o violent în capul oaselor. Ea se îndepărtă de el, ochii ei albaştri înotând în lacrimi. Faţa lui Jon se crispă ameninţător.

— Am spus să te acoperi! rosti el scrâşnind din dinţi.

Cathy făcu o încercare slabă să se supună. Îi tremurau mâinile atât de tare, încât de-abia putu să se aranjeze. Jon o privi, cu buzele strânse într-o linie sumbră, până reuşi să îşi tragă înapoi pe umeri bretelele de la cămăşuţă, ascunzându-şi sânii plini de privirea lui. Îşi netezi fusta în jos peste picioare, dar n-avea ce să-i facă corsajului rupt. Era sfâşiat, lăsându-i pielea la vedere prin mătasea subţire a cămăşuţei.

Jon înjură în barbă când trăsura se opri cu un clătinat. Cathy prinse partea din faţă a rochiei cu ambele mâini, răsucindu-se astfel încât să fie întoarsă cu spatele spre uşă. Rapid, Jon îşi scoase haina, punându-i-o în jurul umerilor înainte de a se apleca să stingă felinarul. De îndată ce interiorul trăsurii se cufundă în întuneric, se deschise şi uşa. Vizitiul îi aşteptă calm să coboare.

Sărind uşor pe pământ, Jon se întoarse să-şi ridice

braţele pentru Cathy. Se supuse indiferentă şi îl lăsă să o coboare, dar când palmele lui Jon dădură să se dezlipească de talia ei, se clătină, simţindu-se brusc ameţită. Se părea că genunchii ei nu mai aveau forţa să o ţină dreaptă. Jon îşi înăbuşi un blestem când îi simţi, mai degrabă decât să vadă, slăbiciunea şi îşi încordă degetele pe talia ei. Neputincioasă, Cathy închise ochii, sprijinindu-se puternic pe el. Era sigură că va leşina.

Trăgând aer în piept, Jon îşi strecură un braţ pe după umerii ei, iar pe celălalt sub genunchi, ridicând-o de parcă ar fi fost un copil mic. Capul îi atârna neputincios pe umărul lui, arătând precum un spectru în lumina slabă a lunii. Vizitiul se uita cu gura căscată la amândoi, iar Jon se încruntă la el.

— Du trăsura la locul ei şi ocupă-te de cai, ordonă el răspicat, apoi se îndreptă cu paşi mari şi furioşi spre treptele din faţă.

Salonul era pustiu, servitorii se retrăseseră de mult timp la culcare. Două lumânări fuseseră lăsate să ardă pe o masă la capătul scărilor pentru stăpânul şi stăpâna casei, când aveau să se întoarcă acasă în zori. Cu mâinile ocupate, Jon nu avea cum să ia una din ele ca să-şi lumineze drumul. Înjurând în barbă, se aplecă să le stingă, urcând treptele într-un întuneric dens, risipit doar în parte de lumina argintie a lunii ce pătrundea prin fereastra de deasupra uşii. Agil şi cu ochii formaţi în anii săi pe mare, reuşi să urce treptele în spirală fără prea mare dificultate. Cathy zăcea moale în braţele lui în timp ce traversă coridorul de la etaj, fără ca măcar să se deranjeze să-şi treacă braţele în jurul gâtului său. Se simţea îngrozitor de rău şi stomacul îi era agitat.

Jon se opri în faţa uşii dormitorului ei, slăbind strânsoarea uşor cât încercă să răsucească mânerul. Cathy simţi că alunecă şi, instinctiv, se agăţă de umerii lui exact când se deschise uşa.

Strălucirea caldă a unui candelabru cu multe braţe lumina camera concepută pentru a fi împărţită de proprietarul moşiei Woodham şi de soţia lui. Patul imens cu baldachin, cu păturile lăsate în jos ademenitor, trona în centrul camerei. Un foc mic ardea în cămin şi, în faţa lui, ghemuită într-un scaun, Martha dormea liniştită.

— Poţi să mă laşi jos acum, şopti Cathy rigid, fără să-l privească, văzând silueta adormită a Marthei. Simt că mi-am revenit.

— Pari să-ţi fi revenit, replică într-o şoaptă usturătoare, ochii lui cenuşii sclipind a mânie şi altceva când se uitară în jos la faţa ei palidă. Eşti albă ca varul. Ce naiba ţi se întâmplă? Te-am rănit?

Această ultimă întrebare fusese rostită printre dinţi, cu efort. Cathy îşi dădu seama, după privirea tulburată din ochii lui, că îi era teamă ca asaltul lui să nu îi fi afectat ţesuturi încă sensibil în urma naşterii lui Cray.

— Da, m-ai rănit! Răspunsul ei nu fu mai puţin acerb doar pentru că fusese şoptit. Mă gândesc că asta era şi intenţia ta!

— Domniţă Cathy, dumneavoastră sunteţi?

Martha se ridică, clipind somnoroasă în timp ce se uită prin cameră.

— Da, Martha, eu sunt. Cathy fu bucuroasă că Martha era acolo. Cu cât pleca mai repede Jon, cu atât era mai fericită. Pune-mă jos, îi şopti cu înverşunare.

— După cum ţi-am mai spus, nu primesc ordine de la tine, îi mârâi Jon la ureche, dar braţul de sub genunchii ei slăbi strânsoarea, permiţându-le picioarelor să se aşeze pe podea. Celălalt braţ îi rămase ferm în jurul taliei, iar Cathy se bucură în secret de sprijinul lui. Era alarmant de ameţită şi, dacă i-ar fi dat drumul, îi era teamă că ar fi putut cădea.

— Aţi întârziat, scumpa mea, şi am fost… începu Martha să o mustre, zărind doar silueta lui Cathy în întunericul de dincolo de lumina focului.

Femeia se opri, făcând ochii mari când îl văzu pe Jon în spatele tinerei, cu un braţ aşezat posesiv în jurul taliei sale. Ochii ageri ai Marthei trecură de la braţul lui Jon la părul răvăşit al lui Cathy, apoi la ochii ei imenşi, uşor neclari, şi la gura umflată. În mod evident, domnişoara Cathy nu avea nevoie de serviciile ei în seara asta! După cum arătau amândoi, tot ce voiau era să fie lăsaţi singuri.

— Ei bine, este clar că nu veţi avea nevoie de mine în seara asta, aşa că mă voi retrage în patul meu. Să nu vă faceţi griji pentru stăpânul Cray. Dacă se trezeşte, o să am eu grijă de el. I-ar face bine tânărului domn să mai încerce şi nişte zahăr[1] din când în când!

Zâmbi fericită la ei în timp ce vorbea, cu părul ei cenuşiu împletit în două cozi îngrijite, care se legănau în ritmul mersului solemn spre uşă.

— Martha... icni Cathy convulsiv, speriată din nou de ideea de a fi lăsată singură cu soţul ei.

Braţul lui Jon se strânse ca o menghină în jurul taliei ei, degetele lui înfigându-i-se dureros în carne când Martha se uită întrebător înapoi peste umăr.

— Da, domniţă Cathy?

— Las-o să plece. Vrei să te vadă aşa? îi şuieră Jon la ureche. Cathy se gândi la rochia ei sfâşiată, la semnele inconfundabile ale posesiei lui Jon care încă îi mânjeau trupul şi înghiţi în sec.

— Noapte bună, Martha, rosti forţat printre buzele uscate.

Martha îi zâmbi ştrengăreşte.

— La fel, scumpa mea, clipi ea şi părăsi camera, trăgând uşa foarte uşor în spatele ei.

Jon nu îi dădu drumul imediat. Fiecare nerv al lui Cathy era conştient de corpul puternic din spatele ei, de

[1] În trecut, în special în America de Nord şi în Marea Britanie, se obişnuia să se înfăşoare conţinutul unei linguri de zahăr sau de miere într-o cârpă curată, legată şi folosită în acelaşi fel ca suzeta din zilele noastre. (n.tr)

inima lui bătând ritmic în spatele urechii ei, de respiraţia lui care-i făcea părul să fluture. Se crispă, încercând să se tragă din braţele lui. El nu îşi slăbi strânsoarea.

— Poţi să-mi dai drumul acum. Suntem singuri. Nu este nevoie să continui cu pretenţia ta înduioşătoare că eşti îngrijorat, rosti ea sarcastică.

— Poţi să te ţii pe picioare? întrebă Jon pe un ton dur, ignorându-i ironia.

— Normal, răspunse Cathy cu demnitate glacială.

Braţul dur din jurul taliei se îndepărtă încet. Fără susţinerea lui puternică, genunchii îi tremurară, dar se forţă să rămână pe picioare. Tot ce îşi dorea acum era să scape cât mai repede de el.

— Noapte bună, îi spuse ea apăsat, făcând câţiva paşi spre pat şi apoi întorcându-se spre el.

Foarte degajată, se sprijini de unul dintre stâlpii patului, conştientă de ochii lui aţintiţi asupra ei. Nu făcu nicio mişcare să plece.

— Aş vrea să pleci acum, dacă nu te superi. Sunt obosită.

În ciuda hotărârii ei, un tremur mic i se auzi în voce. Se uită la el cu răceală, sperând că nu îl sesizase.

— Dezbracă-te, îi spuse el degajat, mişcându-se în faţă, spre lumină.

Îşi vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor gri, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie, ferindu-şi ochii când îi întâlni pe-ai ei. Cathy rămase cu gura căscată la el, nevenindu-i să creadă, apoi îşi închise gura cu o mişcare hotărâtă.

— Ai avut parte de distracţie în noaptea asta, se răsti ea, încă strângându-şi haina lui în jurul trupului, cu încheieturile pumnului albite de efort.

Încercă să se îndrepte, departe de stâlpul patului, însă fu nevoită să se lase din nou pe spate pe el. Fără sprijinul lui, ar fi căzut.

— Nu mă interesează distracţia, aşa cum îi spui tu, răspunse el fără intonaţie, fără să-şi ia ochii de pe chipul ei crispat. Vreau să mă sigur că eşti în regulă. Acum, poţi să te dezbraci sau vrei să te ajut?

Cathy se uită la el cu furie. Părea atât de înalt şi de invincibil, stând atât de degajat şi de liniştit de parcă evenimentele din cursul nopţii nu îl afectaseră câtuşi de puţin. Ceea ce probabil era adevărat. Ea fusese cea rănită şi umilită, îşi aminti sieşi. El, probabil, doar se simţise uşurat!

— E cam târziu să-ţi faci griji pentru mine, nu-i aşa? spuse înveninată. La urma urmei, dacă nu sunt bine, tu eşti cauza!

— Dezbracă-te, Cathy, repetă el brusc, mergând spre foc şi aşezându-se în scaunul pe care îl eliberase Martha.

Cathy se uită urât la el, apoi îşi smulse haina de pe umeri, într-un acces brusc de furie, şi o aruncă spre el. O prinse cu uşurinţă. Cathy îşi încleştă pumnii neputincioasă, apoi se sprijini iar de piciorul patului. Era de-a dreptul stoarsă de puteri. Se simţea ameţită, dar mai degrabă ar fi murit decât să-l lase pe el să o dezbrace după felul de neiertat în care o tratase!

Slavă Domnului că nu o mai privea! Îşi scosese un trabuc subţire din buzunarul hainei şi se apleca spre foc să-l aprindă de la un tăciune. Fumatul era un obicei pe care îl deprinsese de când se întorsese la Woodham, iar Cathy nu era sigură că îi plăcea. Îl făcea să pară mai mult decât oricând un străin.

Trăgând adânc aer în piept, Cathy se întinse să bâjbâie după copcile care-i fixau rochia la spate. Jon era întins în scaun, cu picioarele lungi în faţa lui, uitându-se în gol la flăcările ce dansau, în timp ce pufăia din trabuc. Fumul se ridica deasupra lui, cu un miros ciudat de puternic. Când pluti spre Cathy, înconjurând-o, sufocând-o, simţi cum i se revoltă stomacul. Îşi duse o mână la gură,

dar era deja prea târziu. Vărsă violent chiar în locul unde se afla.

Când spasmul trecu, Cathy îşi dădu seama de prezenţa lui Jon lângă ea. Se aplecă şi o prinse de antebraţe, ridicând-o uşor de unde se prăbuşise, în genunchi. Zâmbi vag când se uită în jos, la faţa ei copleşită, în timp ce Cathy, dacă ar fi avut putere, i-ar fi şters rânjetul superior de pe faţă.

— Trabucul tău nenorocit a fost de vină! se apără când o aşeză pe marginea patului, ştergându-i cu grijă faţa cu un prosop umed.

— Nu cred, răspunse el, îngenunchind pentru a-i scoate pantofii mici.

Cathy se simţea prea slăbită să stea în picioare. Se lăsă pe spate pe saltea, cu picioarele încă atârnându-i peste margine.

— Cât de mult ai băut? continuă el.

— Nu sunt beată! protestă Cathy cu indignare. Cum îndrăznea să sugereze aşa ceva?! Nu am băut nimic altceva decât punci.

— Punci de şampanie, o corectă Jon calm. Te-am văzut dându-l pe gât, dar nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că…

— Of, mai taci! izbucni Cathy, dând frâu liber sentimentelor ofensate. Nimeni nu se îmbată din punci!

— Tu ai reuşit din plin, draga mea.

Râsul din glasul lui o înfurie pe Cathy. După tot ce îi făcuse în seara aceea, mai avea tupeul să râdă de ea! Cu un efort imens, reuşi să se ridice din nou în capul oaselor, mâna ei trasând un arc de cerc larg înainte de a-l lovi satisfăcător în obrazul aspru.

Cathy se uită la el sfidător când îşi duse, uluit, o mână la faţă. Era încă îngenuncheat la picioarele ei, iar ochii lui uimiţi se aflau aproape la acelaşi nivel cu ai ei.

— Ai meritat-o! îi spuse ea hotărât, apoi se lăsă iar pe

spate pe saltea.

— Meritat sau nu, ai face bine să nu repeţi gestul, spuse el tărăgănat după o clipă de tăcere. Data viitoare, s-ar putea să ţi se plătească cu aceeaşi monedă.

— Bătăuşule, murmură Cathy iritată, închizând ochii strâns în timp ce tavanul se clătina deasupra ei.

Îi deschise din nou şi îl găsi pe Jon uitându-se de sus la ea. Când clipi spre el, faţa lui se apropie de a ei, din ce în ce mai clară.

— Pleacă! şuieră ea, fiind răsplătită cu un zâmbet reticent.

— În câteva minute, promise el grav, cu mâinile blânde pe umerii ei când o întoarse să stea pe burtă. Cathy îl simţi desfăcând abil legăturile din spate ale rochiei. O trase în jos peste corpul ei, aruncând-o deoparte, apoi începu să se lupte cu şireturile corsetului ei. Se părea că se încurcaseră într-un nod. Cathy îl auzi murmurând un „La naiba!” în timp ce încerca să-l desfacă. Reuşind în sfârşit, îi slăbi abil corsetul, trăgându-l pe sub ea.

— Mă simt rău, gemu brusc când stomacul ei zvâcni din nou, avertizând-o.

— Ştiu că te simţi rău. Vocea lui încerca să o liniştească, mâinile mângâind-o când zăboviră scurt pe coapsele ei înainte de a-i scoate ciorapii şi jartierele. Când vei fi dezbrăcată, o să-ţi aduc ceva care te va face să te simţi mai bine.

— Stricnină?

Întrebarea era pură bravadă, şi Jon ignoră provocarea. O întoarse pe spate, iar Cathy era prea slăbită ca să îşi dorească măcar să i se împotrivească. Rămase moale pe pat, cu ochii închişi, în timp ce el îi scoase jupoanele. Rămase în cămăşuţa ei aproape transparentă şi pantalonaşii distruşi. Jon îi scoase cămaşa peste cap cu o mişcare rapidă, apoi îi dezlegă panglica din talie a pantalonaşilor cu mare grijă şi trase materialul în jos pe

picioare, îi simţi mâinile calde pe ceafă când îi scoase mai întâi colierul, apoi cerceii şi, în cele din urmă, ornamentul din păr. Cathy aluneca spre un somn tulbure când simţi ceva umed alunecându-i pe abdomen şi în jos peste coapse.

— Ce faci? icni ea, făcând ochii cât cepele.

Jon continuă să îi şteargă trupul cu o cârpă umedă, spălând-o cu o intimitate care o făcu să roşească puternic.

— Ai nevoie de o baie, spuse el, uitându-se în sus, scurt, la ea, cu o privire aproape tandră.

Mai plimbă cârpa pentru ultima oară între picioarele ei, apoi o aruncă deoparte. Rămăsese goală, întinsă pe pat, cu picioarele atârnându-i în mod ridicol peste o parte a patului, când el se întoarse şi traversă camera spre dulap.

— Unde te duci? întrebă ea fără să se gândească prea mult, simţindu-se ciudat de singură.

Jon îi aruncă o privire ciudată peste umăr, cu mâinile ocupate scotocind prin articolele ei de lenjerie.

— Presupun că vrei să dormi într-o cămaşă de noapte, nu?

— Aaa, murmură Cathy, apoi încuviinţă.

Furia pe care o simţise mai devreme faţă de el se potolea, risipindu-se uşor, împreună cu amintirea a ceea ce o cauzase. La cât de tare i se învârtea acum capul, nu mai rămânea nimic de care să-şi amintească.

— M-ai rănit, îl acuză ea, amintindu-şi o durere vagă, pătrunzătoare, al cărei autor fusese el.

Jon găsi ce căuta şi se întoarse spre pat, cu o bucăţică de mătase atârnându-i într-o mână.

— Şi tu m-ai rănit, îi reaminti, ridicându-şi o mână ca să atingă uşor obrazul pălmuit. Acum suntem chit.

Îi păru o afirmaţie rezonabilă lui Cathy, care se simţea din ce în ce mai ameţită. Se supuse docil când o trase în picioare, sprijinindu-se puternic de pieptul lui dur în timp ce îi trase cămaşa de noapte pe cap. Mirosul lui masculin era

ciudat de plăcut. Cathy îşi îngropă faţa în mătasea rece a cămăşii lui în timp ce îi aranja cămaşa de noapte.

— În pat cu tine, ispită, îl auzi şoptind cu o voce groasă. Braţele lui o cuprinseră, ridicând-o şi aşezând-o mult prea repede pe salteaua moale, de data asta aproape de speteaza patului, într-o poziţie bună de dormit. Ochii ei albaştri clipiră la el cu reproş când îi trase păturile frumos sub bărbie.

— Mă doare capul, spuse ea de parcă ar fi fost vina lui.

Zâmbi în jos la ea, cu chipul brusc fermecător.

— Mă ocup acum de el, promise el trecându-şi un deget provocator în jos pe năsucul ei drept. Va trebui să te îmbăt mai des, obrăznicătură. Eşti irezistibilă.

Dispăru înainte ca ea să poată face ceva mai mult decât să se încrunte la el, somnoroasă, însă reveni după câteva momente cu un pahar de coniac plin cu un amestec care părea otrăvitor.

— Bea asta.

Se aşeză pe marginea patului şi i-l întinse. Cathy se ridică pe coate. Chiar şi acea mişcare mică îi făcu capul să i se învârtă.

— Ce este? întrebă ea suspicioasă.

— Acelaşi lucru pe care l-ai băut, dragostea mea, cu ceva în plus. Bea-l.

Îi prinse ceafa, ridicând-o în timp ce îi împinse paharul spre buze. Vrând-nevrând, Cathy trebui să înghită. Era un amestec oribil şi îi veni înapoi pe gât. Dar când stomacul ei se calmă şi când se culcă din nou pe pernele ei, trebui să recunoască faptul că se simţea, într-adevăr, mai bine. Părea că pluteşte, cu corpul lipsit de greutate şi mintea zburându-i liberă. Salteaua scârţâi şi apoi se ridică în momentul în care Jon se înălţă vioi în picioare.

— Nu pleca, murmură Cathy, de-abia deschizând ochii când îi apucă mâna. Te rog.

— Nu plec.

— Martha va fi atât de dezamăgită…

Cuvintele se pierdură, iar genele ei lungi se aşezară peste obrajii palizi. Jon făcu o grimasă. În ciuda hotărârilor lui celor mai ferme, femeia îl avea la degetul ei mic cu o uşurinţă ridicolă. Se duse până la cămin şi rămase cu ochii pierduţi în gol, la flăcări, meditând cu ironie la nebuniile oamenilor îndrăgostiţi. Pocnetul unui tăciune care explodă o trezi pe Cathy aproape două ore mai târziu. Camera era întunecată şi plină de umbre misterioase. Cathy clipi ameţită, ridicându-se într-un cot să se uite în cameră. Mirosul uşor de fum de trabuc zăbovea în aer, amintindu-i irezistibil de soţul ei. Evenimentele din noaptea trecută nu îi erau foarte clare în minte, dar îşi putea aminti vag cum o dezbrăcase cu blândeţe, vocea lui groasă numind-o dragostea lui. Dragostea lui. Un zâmbet îi arcui gura.

Strălucirea portocalie a unui vârf de trabuc îi atrase atenţia. Se uită la el, de-abia putând să distingă umbra lungă, zveltă care se întindea în spatele lui, într-un scaun, înaintea focului.

— Jon? spuse ea, ştiind că nu putea fi nimeni altcineva.

Trabucul ajunse în foc, iar silueta întunecată se ridică în picioare şi se apropie de pat. Cathy se lăsă înapoi pe spate, mulţumită. Era, într-adevăr, Jon.

— Cum te simţi? întrebă el încet, cu faţa în umbră în timp ce se aplecă asupra ei.

— Singură.

Cathy oftă cuvântul, fără să mai simtă nevoia să-şi ascundă dragostea pentru el, acum că o recunoscuse pe a lui. Dragostea lui. Dragostea lui. Cuvintele sunau ca o blagoslovire în creierul ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Jon după o vreme, cu vocea ciudat de precaută.

Cathy îşi dori să-i poată vedea chipul, dar camera era

prea întunecată. Ah, ei bine, şi mâine era o zi – toate zilele lor de mâine împreună – în care să vorbească despre iubire. În momentul acesta avea nevoie de o dovadă mai tangibilă.

— Şi mi-e şi frig, şopti cu sfială, scoţându-şi mâna de sub pături pentru a şi-o plimba tentant pe coapsa lui. Nu vrei să mă încălzeşti?

— Of, Doamne, Cathy, eşti încă beată, bombăni el.

Cathy zâmbi în întuneric. Da, era beată. Băuse din nectarul ameţitor al dragostei lui. Mâna i se duse mai sus, trecându-şi degetele provocator de-a lungul umflăturii tari din pantalonii lui. El dădu să se retragă, apoi se opri. Un mârâit răguşit îi ieşi din adâncul gâtului şi îşi lăsă mâna în jos, acoperind-o pe a ei, apăsându-i degetele deasupra lui.

— Te doresc.

Vocea lui păru strangulată. Degetele lui Cathy se lipiră de catifeaua moale, frământând, explorând. Atinse rotunjimea dură a unui nasture, desfăcându-l, şi trecu la următorii. Degetele ei mici şi reci îşi făcură loc în interior, mângâindu-i delicat membrul fierbinte.

— Ah, Dumnezeule… gemu el, coborând lângă ea pe pat.

Braţele lui o cuprinseră şi îi strânse corpul, lipindu-l de trupul său dur. Păturile groase îi despărţeau, şi Jon le dădu deoparte nerăbdător cu piciorul, gura sa capturând-o pe a ei cu o nevoie mistuitoare. Cathy îşi încolăci braţele strâns în jurul gâtului său, răspunzându-i la sărut cu abandon şi şoptind alinturi pe gura lui. Îi simţea tremurai care îi chinuia membrele încordate în timp ce o trăgea spre el.

Prin mătasea subţire a cămăşii ei de noapte, degetele lui Jon ardeau pe sânii, pe coapsele şi pe abdomenul ei. Cathy se agită sub mângâierile lui, stârnită de atingerea lui. Îşi trase mâinile de pe gâtul lui şi îi trase de cămaşă. Nasturii zburară, dezvăluind pieptul musculos, acoperit de păr scurt şi creţ. Îşi trase gura departe de a lui, sărutându-i nebuneşte corpul. Răsuflarea i se auzi aspră în gât, ca şi

când ar fi fost pe moarte.

Jon se ridică brusc, iar Cathy aproape că scăpă un ţipăt când nu îi mai simţi trupul cald.

— Scumpule? întrebă ea răguşită, îngenunchind în spatele lui, unde se aşezase pe marginea patului, cuprinzându-i talia cu braţele ei moi.

— Trebuie să-mi scot blestematele astea de cizme, scrâşni el, trăgând de încălţămintea enervantă.

Cathy chicoti încet, cu un sunet seducător. Îşi apăsă sânii pe muşchii duri ai spatelui său, iar el gemu, mâna lui lăsând în plata Domnului încălţările, pentru a-i trage capul spre el, într-un sărut scurt, înflăcărat. Apoi, aruncându-şi cizmele pe rând pe podea, se ridică, scoţându-şi hainele cu mâini tremurânde. Cathy rămase unde era, în genunchi pe marginea patului, privindu-l cu îndrăzneală. În lumina pâlpâitoare a focului, trupul lui părea de un bronz portocaliu, la fel de dur şi de păgân ca al unui sălbatic. Cathy îi admiră muşchii umflaţi de pe braţe şi coapse prin ochii pe jumătate închişi, savurându-i puterea. Când rămase, în sfârşit, gol, ochii ei îl scrutară cu o privire lungă, plină de dorinţă, ce îl făcu să-şi ţină respiraţia. Era conştientă de masculinitatea şi de pasiunea lui cu fiecare nerv din corpul ei.

— Obrăznicătură, şopti el, venind spre ea şi trăgându-i cămaşa de noapte peste cap cu o mişcare rapidă şi lăsând-o la fel de goală ca şi el.

Îl strânse în braţe fără vreo opreliştе, adorând senzaţia părului aspru de pe corpul lui lipit de sânii ei moi, căldura şi învârtoşarea lui. O aşeză pe spate, genunchii lui desfăcându-i coapsele când ajunseră pe saltea.

Când o pătrunse, Cathy simţi un extaz trepidant, arzător. Se arcui la pieptul lui, frecându-se de bărbăţia lui, şoptindu-i nevoia cu buzele lipite de gura lui. El rămase fără suflare, inima bătându-i atât de tare încât suna ca o tobă între ei. O duse pe culmea extazului o dată, apoi încă o

dată. Când în cele din urmă rămase nemişcat, gura lui se apăsă fierbinte pe curba gâtului ei, iar mâna lui îi mângâie uşor părul, ea se simţi de parcă murise şi ajunsese în rai. Îşi ridică degetele să îi atingă gura cu mirare, după care, înainte să-i poată mărturisi bucuria ei, adormi.

Şi Jon dormi, dar nu la fel de profund precum Cathy. Se trezi când soarele se ivea deasupra orizontului, primele raze pătrunzând în cameră şi găsindu-i braţele înfăşurate strâns în jurul corpului ei gol. Jon îşi trecu o mână leneşă peste pielea ei mătăsoasă, apoi, când nu primi niciun răspuns, se sprijini într-un cot, cu ochii în jos la chipul frumos adormit.

Ochii lui îi analizară cu tandreţe genele negre care se odihneau ca nişte semiluni lungi şi subţiri pe obrajii ei delicat coloraţi, nasul mic, curba minunată şi seducătoare a gurii ei roz. Îi admiră linia sculptată elegant a maxilarului, gâtul subţire, perfecţiunea sânilor ei în nuanţe de frişcă şi căpşună. Păturile erau încă mototolite la picioarele lor şi zvelteţea taliei ei, curba suavă a şoldului, picioarele ei lungi şi graţioase erau toate dezgolite sub privirea lui apreciativă. Se gândi la fericirea incredibilă pe care i-o oferise în noaptea precedentă şi se minună de profunzimea pasiunii lui. Nu mai trăise niciodată în viaţa lui asemenea senzaţii.

O rază de soare rătăcită îi atinse o buclă, aducând-o la viaţă, vibrantă, sclipitoare. Jon ridică şuviţa, simţindu-i textura mătăsoasă cu degetele, aducând-o la nas să inhaleze parfumul dulce şi apăsând-o cu reverenţă pe buze.

Se crispă. Se comporta ca un nătâng îndrăgostit până peste cap! Noaptea trecută, dragostea devoratoare pe care o simţea îl făcuse să nu mai ţină cont de nimic în afară de frumuseţea ei şi de nevoia lui. Zorii zilei veniseră exact la momentul potrivit. Jon îi mulţumi lui Dumnezeu că dormea când se trezise el. Dacă nu ar fi făcut-o, i-ar fi mărturisit dragostea lui, implorând-o, în genunchi dacă era nevoie, să îi răspundă la fel. Dumnezeule, cât ar fi bucurat-o asta!

Răzbunarea ei ar fi fost completă.

Jon se dădu jos din pat în grabă, adunându-şi hainele de pe unde zăceau aruncate. Încruntarea îi brăzda fruntea. Avea nevoie de timp să se gândească, înainte să dea din nou ochii cu Cathy. Nu puteau continua în acelaşi stil. Cel puţin, el nu putea. Îşi trase iute pantalonii pe el şi ieşi liniştit din cameră.

Soarele era de-o suliţă pe cer când se trezi Cathy. Se agită somnoroasă, simţind lipsa căldurii care o ţinuse în braţe în noaptea de dinainte. Deschise ochii şi îşi îşi aşeză drăgăstos chipul în scobitura pernei de lângă ea. Jon plecase probabil deja la câmp. Cât de leneşă trebuia s-o creadă! „Şi ce obrăznicătură neruşinată”, se gândi ea, roşind când îşi aduse aminte de îndrăzneala ei din noaptea trecută.

Jon o iubea. Gândul suna cu claritatea unei trâmbiţe prin amintirile de altfel confuze ale serii precedente. Avea de ce să pună la îndoială asta, amintindu-şi cât de pasional făcuse dragoste cu ea? Încet, o încruntare îi marcă trăsăturile când amintiri mai puţin plăcute începură să dea năvală în mintea sa. O avusese de mai multe ori în noaptea trecută. Prima oară fusese în trăsură, pe drumul spre casă de la bal. Reluă în mintea ei până în cel mai mic detaliu scârbos violul brutal al lui Jon. Dumnezeule, cum putuse să-i facă aşa ceva? Dacă o iubea? Îi spusese de fapt că o iubeşte, sau doar îşi imaginase ea asta, pentru că şi-o dorea atât de mult? Se concentră, încercând să-şi amintească. Se îmbujoră dureros, până în vârful urechilor, când îşi aminti evenimentele din noaptea trecută. Dumnezeule, se comportase ca o căţea în călduri, practic implorându-l să facă dragoste cu ea! Îşi aminti de modul în care îl atinsese, îl sărutase neruşinată pe tot corpul, şi îşi dori să moară.

Nu o iubea. Nu avea cum. Nu după modul bestial, dezgustător în care o avusese în trăsură! Şampania pe care

o consumase, combinată cu nevoia ei disperată o făcuseră să-şi închipuie câte-n lună şi-n stele! Dumnezeule, cât trebuia să fi râs de ea! Cât trebuia să o dispreţuiască! Sau, încă şi mai rău, poate că pur şi simplu nu îi păsa. Poate că astfel de nopţi erau atât de banale pentru el, încât nici s-ar fi gândit de două ori la comportamentul ei.

Un ciocănit discret în uşă îi întrerupse meditaţiile agonizante. Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Da?

— Era şi timpul să vă treziţi, domniţă Cathy, o dojeni Martha binedispusă când deschise uşa. Stăpânul Jon mi-a spus să vă las să dormiţi, dar ce e mult strică. Stăpânul Cray face o gălăgie atât de mare, că zici că e pe cale de a muri de foame!

— L-ai văzut pe Jon în această dimineaţă! spuse Cathy cu câtă răceală putu aduna.

— Da, şi chiar era în toane bune. Pesemne că i-aţi făcut bine să-i fiarbă sângele în vine noaptea trecută!

Cathy simţi cum îmbujorarea începe să-i urce în obraji. Nu era nicio îndoială că îi făcuse sângele să-i clocotească în vene, după cum spusese Martha! Umilinţa din gât ameninţa să se reverse, iar chicotelile amuzate ale Marthei nu fură deloc de ajutor.

— A plecat la câmp?

Trebuia să ştie cât de mult timp avea ca să se pregătească pentru următoarea întâlnire cu el. Martha făcu ochii cât cepele.

— Păi, nu, scumpa mea, a spus că trebuie să meargă în Atlanta cu treburi. Se pare că va fi plecat aproximativ o săptămână. Nu v-a spus?

Martha păru brusc îngrijorată, de parcă începea să suspecteze că lucrurile nu erau tocmai în regulă. Cathy înghiţi în sec şi îşi dădu silinţa să afişeze un zâmbet strălucitor.

— A, da, desigur că mi-a spus. Am uitat pentru o

secundă, minţi ea. Ai spus că lui Cray îi e foame? Bietul băiat! Adu-l aici, te rog, să rezolv problema.

Cathy îşi petrecu restul zilei de parcă ar fi fost un spectru. Zâmbi, se jucă frumos cu Cray, dădu toate răspunsurile corecte în timp ce un singur gând îi apărea în mod repetat în creier: lui Jon îi păsa atât de puţin de ea, pentru el însemnase atât de puţin ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte înainte, încât putuse pleca în Atlanta pentru o săptămână fără să spună niciun cuvânt, fără să-şi ia măcar rămas-bun! Doamne, cât o durea acest gând! Cathy nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de deznădăjduită.

Târziu în acea după-amiază, în timp ce se juca cu Cray în grădina de trandafiri, auzi o trăsură oprind pe alee. „Asta mai lipsea”, se gândi ea tristă şi se pregăti pentru o sesiune de bârfe cu o vecină răutăcioasă. Unele dintre întrebările iscoditoare urmau probabil să fie despre ea însăşi, îşi dădu seama îmbujorându-se. Noaptea trecută fusese un dezastru pe toate planurile.

— Aveţi un vizitator, domniţă, îi spuse Petersham, pe un ton vag dezaprobator. Cathy se uită la el, nedumerită de tonul lui.

— Cine e?

— Un domn, domniţă. Nu vrea să-şi spună numele.

Ceea ce explica dezaprobarea lui Petersham, reflectă Cathy. Spera cu ardoare să nu fie Paul Harrison venit să îşi ceară scuze pentru comportamentul său din seara trecută sau, şi mai rău, pentru a se cunoaşte mai bine. Cathy îl luă pe Cray cu ea când îl urmă pe Petersham înapoi în casă, aranjându-şi în grabă părul în timp ce Petersham îi făcu semn către salon.

— L-am invitat acolo, domniţă Cathy. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi prin preajmă.

Chiar se aştepta ca bărbatul să o atace în propria casă? Cathy se încruntă la el nerăbdătoare, apoi deschise

uşa salonului. Un gentleman îmbrăcat elegant, cu părul încărunţit, stătea cu spatele la ea. Se întoarse încet când Cathy deschise uşa. Tânăra îl recunoscu de îndată ce se mişcă. Lăsă să-i scape un strigăt de bucurie şi practic alergă de-a lungul camerei să-l îmbrăţişeze.

— Tati! O, tată, mă bucur atât de mult că eşti aici!

Capitolul 17

— Sunteţi sigură că faceţi ceea ce trebuie, domniţă Cathy? spuse Martha profund tulburată, în vreme ce turna găleţi aburinde de apă fierbinte în cada bogat ornamentată.

— Da, Martha, sunt sigură.

Răspunsul lui Cathy fu tăios. Dar, în sinea ei, îşi dorea să fie la fel de sigură precum pretindea că este. O parte din ea îşi dorea să-l ia pe Cray la subsuoară şi valiza într-o mână şi să-şi ia zborul înapoi spre Woodham – şi spre Jon – de parcă i-ar fi crescut brusc aripi. Dar aceea era latura ei moale, slabă, feminină. Cu tot restul fiinţei ei – care includea mândria, respectul de sine, raţiunea – ştia că venise timpul să accepte situaţia ca atare. Jon nu o iubea – prin comportamentul lui îi demonstrase asta cât se poate de clar. Era o prostie – ba nu, o nebunie – să rămână cu un bărbat care, mai devreme sau mai târziu, îi va smulge inima din piept şi i-o va sfâşia în milioane de bucăţele. Trebuia să scape cât încă mai avea forţa să facă acest lucru… şi înainte să aibă un alt copil care să-i tragă de fustă. Acum, că spărsese gheaţa şi împărţea iar patul cu ea, nu avea să mai treacă mult înainte să se trezească însărcinată a doua oară. Şi legăturile care o vor lega de Jon vor fi mai puternice decât oricând. Chiar în momentul de faţă, putea doar spera ca sămânţa lui din acele ultime două întâlniri să nu fi prins rod.

Gândul reacţiei lui Jon la plecarea ei o făcu pe Cathy să înghită în sec, agitată. Dar, din fericire, nu va fi prin preajmă să o vadă sau să o audă, se gândi ea, aşezându-l pe Cray într-o poziţie mai confortabilă în timp ce îl alăptă. Până când revenea Jon la Woodham, nava *Unicorn* avea să fie deja de mult în larg. Spusese că va fi plecat timp de o săptămână, iar două zile trecuseră deja. În două zile, *Unicorn* va porni spre Anglia.

Venirea tatălui ei era providenţială. Fără Sir Thomas, ea nu ar fi putut să aranjeze îmbarcarea în timpul pe care îl avea la dispoziţie. Dar Sir Thomas rezervase deja o cabină pe *Unicorn,* şi cu influenţa lui era uşor să obţină încă două.

Ceva din atitudinea tatălui său o nedumerea pe Cathy. Părea îngrijorat, aproape vinovat, şi se dăduse peste cap ca să se asigure că atât ea, cât şi Cray nu păţiseră nimic rău. O întrebase până şi pe Martha care era atmosfera, iar când femeia îi spusese fără menajamente că stăpânul Hale îşi trata atât soţia, cât şi proaspătul fiu cu cea mai mare bunătate, Sir Thomas căzu pe gânduri, ba chiar deveni morocănos. Când Cathy îi spusese de intenţia de a pleca de la Woodham cât timp soţul ei era încă departe, Sir Thomas păruse aproape reticent să o ajute. Cedase doar atunci când ea izbucnise în plâns. Dar, în cele din urmă, îi împlinise voia, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu el. Şi iat-o într-o cabină de lux la bordul navei englezeşti *Unicorn,* cu fiul ei la piept, cu bona care să se îngrijească de amândoi şi sub protecţia tatălui ei. Atunci, de ce se simţea atât de deznădăjduită?

— Scumpa mea, nu vreţi să vă răzgândiţi înainte să fie prea târziu?

Cuvintele Marthei o întrerupseră din meditaţia ei. Cathy se foi fără astâmpăr în scaunul de lângă pat, ţinând într-o mână funduleţul acoperit de scutec al lui Cray, în timp ce îşi întindea spatele care-i înţepenise.

— Nu, Martha, nu o voi face. Cathy era sătulă de

discuţia care nu se mai termina, şi vocea ei era cât se poate de clară din punctul acesta de vedere. Este mai bine să ne întoarcem în Anglia dintr-o serie de motive pe care nu le cunoşti.

Această încercare de a o potoli pe Martha fu un eşec total, după cum ştia şi ea prea bine. În loc să fie redusă la tăcere, femeia doar îşi schimbă abordarea.

— Bietul om va avea inima frântă, scumpete. E nebun după tine.

Cathy îi aruncă Marthei o privire plină de reproş, apoi îşi mută atenţia înapoi la Cray, care dădea uşor drumul sânului în timp ce se lupta cu somnul. Un zâmbet drăgăstos îi arcui buzele când îl privi. Atâta timp cât îl va avea alături pe fiul ei, nu va putea să îl uite pe tatăl său, se gândi ea puţin tristă. Cei doi semănau incredibil de mult, chiar şi aşa mic cum era Cray.

— Căpitanul Hale este un bărbat bun, domniţă Cathy. Va fi greu să găseşti un alt bărbat ca el, sau care să te iubească atât de mult.

Cathy nu se putu abţine să nu îi răspundă, auzind-o.

— Căpitanul Hale m-a răpit, m-a violat şi m-a lăsat însărcinată. Apoi m-a părăsit şi s-a întors doar pentru că a vrut să se răzbunare pentru nu ştiu ce nedreptate imaginară. Dacă asta e ceea ce numeşti tu iubire, poţi să te bucuri tu de ea. Mie cred că îmi va fi mai bine fără el.

— E soţul tău, scumpa mea, indiferent dacă îţi place sau nu. În ochii lui Dumnezeu şi în ochii legii. Nu e corect să-i iei fiul şi să-l părăseşti.

— O, mai taci, Martha, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Cathy furioasă.

Tonul ei ascuţit făcu ca ochii albaştri ai lui Cray să se deschidă larg, alarmaţi. Replica în miniatură a chipului lui Jon se încreţi ameninţător, iar Cathy se ridică degrabă când Cray scoase un strigăt speriat.

— Şşşş, scumpul meu, mami nu se certa. Şşşş, aşa,

băiatul meu, şopti cu buzele lipite de buclele negre de pe umărul ei în timp ce îl plimbă înainte şi înapoi. Îi aruncă o privire plină de reproş Marthei, ca şi cum i-ar fi spus „Na, vezi ce-ai făcut?!” Femeia o privi fără regret. Chipul ei afişa o expresie încăpăţânată când aşează săpunul şi prosoapele pentru baia lui Cathy. În cele din urmă, suspinele lui Cray se transformară într-un fonfăit şi un plescăit, iar apoi încetară şi acestea. Cathy merse cu el spre pat. Dacă se mişca foarte atentă şi în linişte, putea să lase copilul jos, fără să-l trezească. Fusese agitat toată ziua, şi era epuizată de la cât îl dădăcise. Putea presupune doar că schimbarea împrejurimilor nu îi fusese pe plac, după cum subliniase Martha mai devreme, cu o desfătare încrâncenată.

Cathy îl aşează pe Cray pe burtică aproape de partea dinspre perete a patului, apoi îl acoperi cu păturica croşetată de mână pe care o luase de la Woodham. Pe cât de drag îi era copilul, pe atât de mult savura perioadele lui de somn. Apa de baie scotea aburi ademenitori, şi îşi dori să se scalde şi să-şi calmeze muşchii înţepeniţi cu o baie lungă, plină de desfătare. Din fericire, Martha o ajută să se dezbrace în tăcere. Cathy ştia că această stăpânire de sine neobişnuită nu era din cauza a ceva ce spusese sau făcuse ea. Martha doar nu voia să-i strice somnul lui Cray. Mai devreme sau mai târziu, femeia avea să înceapă din nou cu acuzaţiile. Fără îndoială, urma s-o bată la cap neîncetat atâta vreme cât *Unicorn* era în larg. Apa era minunată. Cathy se scufundă până la bărbie, inspirând adânc parfumul delicat de mâna-Maicii-Domnului şi suflând într-o doară în bule. Îşi închise ochii, hotărâtă să se bucure de primele momente de pace şi linişte pe care le avusese toată ziua.

Un chip oacheş şi încrâncenat îi bântui gândurile când închise pleoapele. Cathy deschise ochii imediat. Nu îşi va permite să se gândească la Jon.

Luând buretele de baie într-o mână şi săpunul în

cealaltă, îşi săpuni cu simţ de răspundere pielea de pe braţe şi picioare. O buclă lungă îi scăpă din părul strâns în creştetul capului şi o ridică nerăbdătoare. În cele din urmă, îşi frecă faţa, iar apoi îndepărtă săpunul. Martha era pregătită cu un prosop când Cathy ieşi din apă. Tocmai îşi înfăşură prosopul în jurul corpului, când uşa cabinei se dădu de perete cu o asemenea forţă, încât se cutremură din balamale. Cathy icni, strângând prosopul pe ea, şi îşi îndreptă privirea speriată spre uşă. Martha făcu acelaşi lucru, iar mititelul Cray, trezindu-se din somn, clipi o dată, după care izbucni în plâns.

Consternarea ei fu atât de mare, încât Cathy nici nu apucă să se gândească la Cray. Jon stătea în pragul uşii deschise, privind-o sumbru. Apa îi picura din borul pălăriei, iar hainele îi erau ude leoarcă. Uitându-se în spatele lui, Cathy văzu că se pornise ploaia, făcând ca noaptea să pară şi mai întunecată. Din gura lui rămăsese o linie dreaptă necruţătoare, iar ochii lui luceau acuzator.

— Bună seara, Cathy, îi spuse el ironic, când ea rămase cu gura căscată, privind la el. Mă bucur să văd că ţi-a fost atât de bine în lipsa mea.

Îi analiză corpul încă umed, de la cap până la degetele de la picioare. La rândul ei, şi Cathy îl inspectă rapid. Era îmbrăcat pentru o călătorie călare, în pantaloni de culoare închisă, o pelerină care îi ajungea la genunchi, cizme înalte şi o pălărie cu boruri largi. După cum arăta, tocmai venise călare din Atlanta, văzuse că plecase şi cumva dăduse de ea pe *Unicorn.* Cathy înghiţi în sec, simţindu-şi brusc gâtul uscat. Toate planurile ei, toate pregătirile ei erau în zadar. Apoi, îşi ţuguie buzele, gânditoare. Erau pe o navă englezească, iar tatăl ei se afla în apropiere. Jon nu o putea obliga să meargă cu el.

În timp ce Cathy se uită la Jon ca o stană de piatră, Martha îşi veni în simţiri şi merse să-l ia în braţe pe Cray. Strigătele copilului se liniştiră când Martha îl legănă uşor.

Jon aruncă o privire spre fiul său şi dădacă.

— Martha, îl iei, te rog, pe Cray de aici? Aş vrea să vorbesc cu soţia mea.

— Da, domnule, spuse Martha supusă, iar Cathy ghici că Jon îi părea femeii aproape la fel de intimidant ca şi ei.

Cu toate acestea, astfel de gânduri fură brutal spulberate când Martha îi aruncă o privire scurtă, triumfătoare, înainte de a pleca din cabină. Jon închise uşa foarte încet, apoi îşi scoase pălăria şi haina umedă cu mişcări degajate. Umezeala nopţii îi încreţise părul negru, şi îşi trecu o mână prin el, nerăbdător. Apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de uşa închisă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Acum, te rog să-mi explici ce Dumnezeu crezi că faci aici.

Vocea îi părea încă blândă, dar ochii îi erau plini de furie. Cathy îşi dorea să-şi ia ochii din privirea aceea usturătoare. În schimb, îşi înfăşură prosopul mai bine în jurul corpului, îşi înclină bărbia şi îi răspunse cu o privire rece.

— Te părăsesc. Mă gândeam că e evident.

— Deci mă părăseşti… Aşa simplu, fără niciun cuvânt, în timp ce eu plec să strâng bani pentru tine şi fiul tău? Fiul nostru.

Ochii cenuşii ardeau intens privind spre ea. Cathy îi fixă privirea cu hotărâre.

— Da.

— Pe naiba!

Îşi dezlipi umerii de pe uşă şi traversă camera spre ea din doi paşi iuţi, încleştându-şi mâinile pe umerii ei goi şi subţiri. Cathy nu se lăsă intimidată, forţându-se să se uite în sus la chipul ameninţător cu o linişte simulată cât se poate de bine. Degetele lui lungi săpau adânc în carnea ei moale.

— Nu mă părăseşti.

Cuvintele fură rostite printre dinţii lui încleştaţi. Trupul lui mare era tensionat de furie, şi la fel şi chipul oacheş. Arăta de parcă ar fi putut-o răni dintr-o mişcare.

— Nu mă poţi opri. Chiar dacă ar fi să mă iei în cârcă de pe această navă, o să găsesc alta, mai devreme sau mai târziu. Nu mă poţi ţine încuiată sau să stai cu ochii pe mine tot timpul.

Răspunsul ei calm păru să-l înfurie. Începu s-o zdruncine, făcând-o să simtă forţa din mâinile lui. Părul lui Cathy se desfăcu din cocul provizoriu, iar prosopul îi alunecă. Îl prinse de margine, ţinându-l în faţa ei. El se opri, trecându-şi ochii peste trupul ei aproape gol cu sălbăticie.

— De ce? Te-am bătut, te-am maltratat în vreun fel?

Cathy îşi dădu seama că el se controla cu o voinţă de fier. Îi aruncă o privire zeflemitoare. Avea tupeul să întrebe asta.

— Eşti supărată din cauza ultimei nopţi.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Cathy refuză să răspundă, luându-şi privirea de la el astfel încât se uită fix peste umărul lui. Mâinile lui alunecară spre antebraţe, strângând-o.

— Îmi pare rău. La fel ca şi tine, am băut prea mult. Şi, în plus, nu poţi nega că m-ai provocat intenţionat. Mă aţâţai de luni întregi, dinainte chiar de naşterea lui Cray. La ce fel de reacţie te aşteptai?

— Nu la viol! izbucni Cathy, după care îşi dori să-i fi răspuns cu o demnitate rece.

— Bine, îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla, promit. Ce altceva pot să-ţi spun?

— Absolut nimic.

Cathy se trase departe de el în timp ce vorbea şi, strângând prosopul în jurul ei, se aplecă pentru a-şi scoate halatul din cufăr. Rămase cu spatele la el când îl îmbrăcă, dar îi simţi privirea arzându-i pielea.

— La naiba, nu mă părăseşti!

Vocea îi răsună ca o lovitură de bici în spatele ei.

Cathy se răsuci cu faţa spre el, cu părul ei de aur plutind în jurul ei şi cu ochii albaştri strălucind.

— O, ba da, o fac, şuieră ea, legându-şi cordonul halatului, după care îşi încleştă pumnii. Şi nu mă poţi opri!

— Pe naiba nu pot.

— Pe naiba nu poţi! Cathy deveni brusc la fel de înfuriată ca el. Nu sunt proprietatea ta, să ştii. Şi s-a inventat şi divorţul. Deşi chiar nu ar servi la nimic. Ai făcut din căsnicia asta un asemenea coşmar, că nu am de gând să repet greşeala!

Jon trase brusc aer în piept, în timp ce ochii i se întunecară de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Cathy simţi o plăcere perversă când înţelese că reuşise cumva să-l rănească. Făcu un pas spre ea, apoi se opri. O linie albă subţire i se ivi la fiecare colţ al gurii.

— Vrei să te implor, nu-i aşa? întrebă el cu sălbăticie. Asta e ceea ce ai vrut de la început, să mă târăsc la picioarele tale. Bine, ai câştigat. Te implor, nu face asta.

Privirea pe care i-o aruncă era plină de ură. Cathy se uită lung la el, simţind cum rămâne înmărmurită. O implora… Mândrul ei căpitan pirat o implora să nu-l părăsească! Speranţa începu să-i fluture în piept. Era oare posibil? Trebuia să fie sigură.

— De ce vrei să rămân, Jon? întrebă ea încet, fără să-şi desprindă privirea dintr-a lui.

O furie roşie îi coloră obrajii. Se încruntă la ea.

— Dumnezeule, chiar vrei să mă omori cu zile, nu-i aşa? întrebă el feroce. Bine, fie. Te iubesc, la naiba! Acum poţi să râzi în voie.

— Spune-o din nou.

Cathy îşi simţi colţurile gurii arcuindu-se într-un zâmbet. El o văzu, şi chipul îi căpătă o expresie aproape diabolică. Lui Cathy nu-i păsa. Începea să se simtă sălbatic şi delirant de fericită. Nu îi venea să creadă. Îi spusese că o

iubeşte, şi după înverşunarea lui chiar vorbea serios.

— Deci, crezi că e amuzant, nu? mârâi el, întinzându-se după ea şi trăgând-o tare la pieptul lui. Vom vedea noi cât de mult vei mai râde după asta!

Gura lui puse cu brutalitate stăpânire pe a ei, în timp ce o îmbrăţişă într-o strânsoare sufocantă. Forţa sărutului său ameninţa s-o zdrobească. Cathy tremură la pieptul lui, ridicându-şi braţele ca să le petreacă după gâtul lui, ţinându-l strâns.

— Şi eu te iubesc, prostănacule, murmură la adăpostul căldurii pline de forţă a gâtului său, când îi permise în sfârşit să respire.

Rămase nemişcat lângă ea, mâinile încremenindu-i. După o clipă, o prinse de braţe, îndepărtând-o uşor încât să se poată uita în jos, la faţa ei. Cathy îi zâmbi vag.

— Ce-ai spus?

Vocea îi ea dură, neîncrezătoare. În ochi îi licăreau lumini de o sălbăticie ciudată.

— Am spus că te iubesc. Dacă nu ai fi fost atât de încăpăţânat şi de suspicios, ai fi ştiut asta de luni întregi.

Ochii lui începură să arunce vâlvătăi, adâncimile lor fierbinţi făcând-o să se topească.

— Dacă acesta e vreun tertip să…

Se întrerupse, dinţii clănțănindu-i când închise gura. Cathy clătină din cap, plimbându-şi ochii calzi şi plini de tandreţe pe chipul lui încordat.

— Este chiar atât de greu de crezut? întrebă ea, tachinându-l uşor. Desigur, eşti agresiv şi o brută, şi eşti gelos, şi ai şi un temperament dezgustător, dar la urma urmei gusturile nu se discută.

El închise ochii, trăgând-o spre el cu mâini tremurânde. Îi simţi gura în păr şi îşi petrecu braţele în jurul taliei lui, ţinându-l strâns. Îi şoptea cuvinte drăgăstoase, promisiuni, alinturi în creştetul capului. Erau toate un haos de fericire pură pentru Cathy. Se cuibări la adăpostul

muşchilor lui tari, adorându-i cu gura pieptul acoperit de mătase, trăgându-i cămaşa din centura de la pantaloni cu mâini tremurânde. Îi atinse carnea caldă, îşi trecu mâinile peste muşchii de pe spate, degetele ei sensibile simţindu-i urmele cicatricilor pe care avea să le ducă cu el în mormânt. Mâinile ei îl mângâiară drăgăstos, apoi se opriră. Lui încă nu-i venea să creadă…

— Scumpule, mă crezi acum, nu-i aşa? îi şopti ea, trăgându-se înapoi puţin ca să o poată auzi.

Trebui să-şi aplece capul pentru a o auzi.

— La ce te referi?

Zâmbi când ea repetă ce spusese. Cathy se lăsă pe spate în cercul cald al braţelor lui, studiindu-i faţa cu dragoste. Ochii lui străluceau privind-o, cu o expresie mai blândă ca oricând. Îmblânzise un vultur, se gândi ea, ameţită de privirea şi mirosul lui. Învăţase un lup feroce să îi mănânce din mână. Sentimentul era de nedescris, iar zâmbetul pe care i-l întoarse fu orbitor. Fu tentată să lase pe mai târziu toate întrebările fără răspuns, dar voi să se asigure că toată nefericirea era în spatele lor.

— Referitor la ce s-a întâmplat cu tine în închisoare… continuă ea încet.

Muşchii braţelor ce o ţineau se încordară, vechea privire bănuitoare lucindu-i în ochi. Schimbarea îi sfâşie inima şi, după o clipă, el se relaxă cu un efort şi zâmbi în jos spre ea, deşi cu chipul încordat.

— Nu trebuie să găseşti scuze pentru ce ai făcut, spuse el calm, în ochi arzându-i flăcările pasiunii. Am meritat-o, ştiu. Ce ţi-am făcut – răpirea, violul, faptul că te-am forţat să-mi fii amantă – este de neiertat. Dacă mă iubeşti acum, nu mai contează nimic altceva. Nu vom mai vorbi deloc despre trecut.

Cathy scoase un sunet care se afla undeva între un râs şi un strigăt.

— Dar, Jon, scumpule, îţi jur că nu am avut nimic de-a

face cu asta! Nici măcar nu am ştiut că ai fost în închisoare, jur. *Lady Chester* a navigat spre Anglia a doua zi după ce ai evadat! De unde aş fi putut să ştiu?

— După ce am evadat? repetă el neîncrezător, sprâncenele lui negre apropiindu-se într-o încruntare. Ce vrei să spui?

— După ce ne-am căsătorit, îi aminti Cathy cu răbdare, dar însoţindu-şi cuvintele cu o privire plină de reproş. Ai evadat. Doar nu ai uitat!

— Dragostea mea, după ce ne-am căsătorit şi tatăl tău mi-a dat una de m-a lăsat lat pentru că am îndrăznit să mârâi la tine, nu puteam fi în stare să evadez nicăieri. Am călătorit la bordul lui *Lady Chester.* Când a andocat în Portsmouth, am fost dus în lanţuri la Londra şi aruncat în închisoarea Newgate. Câteva zile mai târziu, am fost informat că fusesem condamnat la moarte pentru delictul de piraterie şi nu mi se permisese nici măcar să fiu prezent la propriul proces. Dacă nu ar fi fost oamenii mei, acum aş fi putrezit într-o groapă din curtea închisorii. Singura evadare pe care am realizat-o a fost în Londra, în acea noapte în care am venit la casa mătuşii tale.

— Dar am crezut…

Era un haos în mintea lui Cathy. Cum era posibil aşa ceva? Înainte de a-şi pune în ordine gândurile, un ciocănit se auzi în uşă. Jon îşi strânse braţele în jurul ei, cu ochii întrebători.

— Aştepţi un oaspete?

— Nu, desigur că nu. Este, probabil, Martha… sau tatăl meu.

— A, da. Tatăl tău. Am ceva de discutat cu el.

Partea asta era cât se poate de ciudată, venind de la un om care îl întâlnise pe tatăl ei doar o dată, în circumstanţe nefavorabile. Era ceva la mijloc, şi nu înţelegea. Faţa lui Cathy se încreţi într-o încruntare nedumerită când se duse să deschidă uşa.

— Fiica mea, trebuie să vorbesc cu tine. Este ceva ce ar trebui să ştii…

Vocea lui Sir Thomas se stinse când privirea sa trecu de Cathy şi se opri asupra bărbatului înalt care îl privea cu răceală din cealaltă parte a camerei.

— Hale. Vreau să ştii că ţi-aş fi trimis vorbă. Asta venisem să-i spun lui Cathy.

— Tată, ce vrei să spui? De ce i-ai fi trimis vorbă lui Jon? întrebă Cathy confuză, în timp ce se dădu înapoi pentru a-i permite tatălui ei să intre.

Sir Thomas o ignoră când ochii lui Jon se uitară fix într-ai lui.

— A fost o minciună, nu-i aşa? Ea n-a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat acolo, nu a ştiut nimic.

— Da. Chipul lui Sir Thomas era palid, ochii lui aproape implorând iertarea. Ea nu a ştiut nimic.

— Dumnezeule, omule, aş fi putut să o omor! fură şuierate cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— Ştiu. Sir Thomas păru brusc foarte obosit. Aproape că mi-am ieşit din minţi când a dispărut. Tocmai fusesem informat că ai reuşit să evadezi şi ştiam că tu ai luat-o. M-am gândit… Dumnezeule, la ce m-am gândit! Dar nu i-ai făcut rău şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Ai şi de ce. A fost pe muchie de cuţit. Am vrut, dar nu am putut. Dar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi spune şi mie cineva despre ce este vorba? Tată? Jon?

Cathy privi de la unul la celălalt. Conversaţia lor criptică ar fi putut fi în chineză, la cât de mult înţelesese din ea. Ambii bărbaţi se uitară la ea, părându-le mică şi fragilă în lumina difuză a lămpii, cu părul lung de aur despletit peste silueta îmbrăcată în mătase albastră şi o încruntare încreţindu-i fruntea minunată. Ochii lui Jon se înmuiară şi căpătară o strălucire aparte. Cathy îi zâmbi – îi aruncă un mic surâs intim de care de-abia că era conştientă. Sir

Thomas îi privi pe amândoi, profund tulburat.

— Ţi-am făcut un rău, fiica mea, spuse greoi Sir Thomas. Dar te rog să mă crezi că atunci credeam că acţionez doar spre binele tău.

Se opri, părând să caute cuvintele potrivite. Cathy îl privi, şi o bănuială vagă deveni certitudine în mintea ei. Jon traversă camera şi veni în spatele ei, punându-şi braţele în jurul taliei ei şi trăgând-o la pieptul lui. Cathy nu îşi luă privirea de la tatăl ei când se sprijini de pieptul dur al soţului ei.

— Jon nu a evadat de pe *Lady Chester,* nu-i aşa, tată? M-ai minţit. Îşi dădu seama că era adevărat chiar de îndată ce pronunţă cuvintele. Uşoara înclinare a capului tatălui ei era o confirmare inutilă. Spune-mi, tată.

Cuvintele erau calme. Cathy simţi cum o ardeau lacrimile în spatele ochilor când Sir Thomas descrise cu o voce sfârşită cum îl întemniţase pe Jon în Anglia, cum aranjase procesul său şi pedeapsa cu moartea. Când ajunse la partea despre bătăile pe care le ordonase şi le plătise spunându-i lui Jon că erau la comanda lui Cathy, ea lăsă să-i scape un strigăt, şocată. Braţele lui Jon se strânseră în jurul taliei ei şi îi simţi buzele în păr. Sir Thomas părea extrem de nenorocit.

— Şi apoi, când am mers pe urmele tale până în Charleston, am descoperit că fiica mea era bine din punct de vedere fizic, deşi emoţional era tulburată, conchise Sir Thomas, adresându-i-se lui Jon pe deasupra capului lui Cathy. Am reuşit să strâng suficiente informaţii de la ea ca să înţeleg că se simţea neiubită. După ce am văzut cât de bine ai tratat-o în toate aceste condiţii, mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau deloc cum credea ea, aşa că am acceptat să o ajut să te părăsească, în timp ce intenţionam să iau legătura cu tine şi să-ţi spun adevărul. M-am gândit că de restul te-ai fi ocupat tu. Dar din ce am văzut în seara asta, ai reuşit deja să îndrepţi lucrurile şi fără mine. Regret

profund orice durere pe care v-am cauzat-o oricăruia din voi şi sper să găsiţi în inimile voastre puterea să mă iertaţi.

Ochii lui albaştri obosiţi se îndreptară spre Cathy cu tristeţe când termină, iar ea nu putu să ignore rugămintea lor tăcută. Se trase din îmbrăţişarea lui Jon şi traversă camera spre tatăl ei, punându-i o mână blândă pe braţ şi înălţându-se să îl sărute blând pe obraz.

— Bineînţeles că te iertăm, tată. Ştiu că ai făcut-o pentru mine.

Aruncă o privire rugătoare peste umăr la Jon, care încremeni, apoi oftă şi traversă foarte încet încăperea pentru a-i întinde o mână lui Sir Thomas. Bărbatul mai în vârstă o apucă cu nerăbdare, şi Cathy aproape că începu să plângă când îi văzu ochii curios de umezi.

— Presupun că va trebui să învăţăm să ne tolerăm reciproc, spuse Jon ironic, retrăgându-şi mâna în cele din urmă din strânsoarea frenetică a lui Sir Thomas. Eşti tatăl soţiei mele, bunicul fiului meu. Şi cum intenţionez să nu îi las să plece pe niciunul din ei, ci vreau chiar să mai înmulţim familia, probabil ne vom vedea destul de des. Dacă tu poţi accepta un fost pirat drept ginere, cred că şi eu pot trăi cu un conte diabolic drept socru.

Jon zâmbi în timp ce vorbea, iar Sir Thomas îi răspunse şi el cu un zâmbet.

— Sunt mândru că faci parte din familie, declară Sir Thomas.

Îşi îmbrăţişă fiica, dădu mâna cu Jon din nou şi ieşi. Când uşa se închise în urma lui, Jon se propti în ea, uitându-se la Cathy cu ochi strălucitori.

— Deci, dragostea mea? întrebă el încet.

Alergă prin cameră până la el, ascunzându-şi faţa la pieptul lui. O îmbrăţişă strâns.

— Pesemne că m-ai urât, Jon, murmură ea.

El zâmbi un pic, lipindu-şi faţa de părul ei strălucitor, savurându-i moliciunea şi mirosul dulce pe care îl asociase

întotdeauna cu ea.

— Te-am urât, dar numai pentru că te-am iubit atât de mult şi nu suportam gândul că mi-ai putea face aşa ceva. Tocmai începeam să cred că ţineai la mine, când totul mi-a explodat în faţă.

— Că ţineam la tine? Cathy izbucni în râs. Atunci eram deja îndrăgostită până peste cap de tine, de săptămâni întregi. Ţi-aş fi spus, dar mi-a fost atât de teamă că nu mă iubeşti. Am crezut că mă vrei doar pentru... pentru... Se întrerupse, îmbujorându-se. Jon o îndepărtă puţin de la pieptul lui, încât să îi poată vedea chipul. Zâmbi larg.

— Aveai dreptate, îi spuse răutăcios. Te voiam pentru... pentru... încă te vreau. Dar, de asemenea, te şi iubesc mai mult decât am crezut vreodată că aş putea iubi ceva sau pe cineva. Şi dacă mă vei lăsa, îmi voi petrece restul vieţii încercând să-ţi demonstrez asta.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite foarte încet şi Cathy simţi că se topeşte de emoţie. Îi zâmbi cu dragoste, ridicându-se în vârful picioarelor ca să-şi lipească buzele de ale lui. Braţele lui Jon o cuprinseră uşor. O sărută cu nesaţ, dar şi cu un nou respect care o făcu pe Cathy să se cutremure. Când în sfârşit se trase înapoi ca să poată respira, tremura, cu obrajii roz şi ochii plini de iubire. Continuă să-i sărute pielea mătăsoasă a gâtului, gura lui coborând în decolteul adânc al halatului ei. Cathy îl ţinu în braţe, mângâindu-i cu tandreţe infinită părul negru. O iubea, şi ea îl iubea la rândul său. Nimic nu mai putea să îi despartă.

— Dragule, i-ai spus tatălui meu ceva despre înmulţirea familiei... vorbeai serios? Ştiu că nu ai fost prea fericit când ţi-am spus despre Cray...

Se întrerupse când el îşi ridică iute capul, să se uite la ea.

— Iubito, doar nu te gândeşti că nu mi l-am dorit pe Cray! Te iubesc. Îi voi iubi pe toţi copiii pe care mi-i vei

dărui. Doar mi-a fost foarte teamă că te voi pierde... Mi-era teamă că vei muri. Nu puteam suporta gândul ăsta. De asta am spus toate acele lucruri când mi-ai zis despre copil.

— O, Jon, oftă ea, lipindu-se de el şi mângâindu-i umerii largi. Vom avea mulţi copii?

— Zeci, şuieră el, ridicând-o în braţe pentru a o ţine cuibărită la pieptul lui, cu ochii înflăcăraţi când îi întâlni pe ai ei. Cel puţin 40. O să fie un nou proiect. Şi sugerez să ne punem pe treabă imediat, dacă sperăm să îndeplinim obiectivul.

— Aici? întrebă Cathy vag, topindu-se în braţele lui. Dar, dragule, nu ar trebui să mergem acasă întâi? Eu...

— Acum nu mă pot gândi decât la cât de mult vreau să fac dragoste cu tine, îi şopti în ureche, gura lui muşcând-o şi dezmierdând-o uşor. Putem merge acasă mâine.

Şi aşa făcură.

Sfârșit